A LUAT O VIAȚĂ,
IAR ACUM VA PLĂTI
CU INIMA SA.
REGATUL
SPINILOR
ȘI AL
TRANDAFIRILOR
vol. 1
SARAH J. MAAS
AUTOAREA SERIEI
TRONUL DE CLEȘTAR

„Este poate cel mai bun roman scris de Sarah J. Maas până acum. Fermecător, captivant și plin de imaginație. Lumea înfățișată de Maas este impresionantă."

USA Today

„Suspans, dragoste, intrigă și acțiune. Este un volum care nu tebuie ratat!"

The Huffington Post

Sarah J. Maas

Regatul spinilor şi al trandafirilor

vol.1

Traducere Andra-Elena Agafiţei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Maas, Sarah J.
Regatul spinilor şi al trandafirilor / Sarah J. Maas;
trad.: Andra-Elena Agafiţei prin Lingua Connexion.
— Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978 – 606 – 776 – 043 – 9
I. Agafiţei, Andra Elena (trad.)
821.111(73)-31 135.1.

Editura RAO
Str. Bârgăului nr.9 – 11, Bucureşti, România
www.raobooks. com www.rao. ro

Sarah J. Maas
A *Court of Thorns and Roses*
© Sarah J. Maas 2015
Toate drepturile rezervate

Traducerea volumului este publicată de Editura RAO
în înţelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Traducere de ANDRA-ELENA AGAFIŢEI
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2015
pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978 – 606 – 776 – 043 – 9

Lui Josh...
Pentru că tu ai merge la
Poalele Muntelui pentru mine.
Te iubesc.

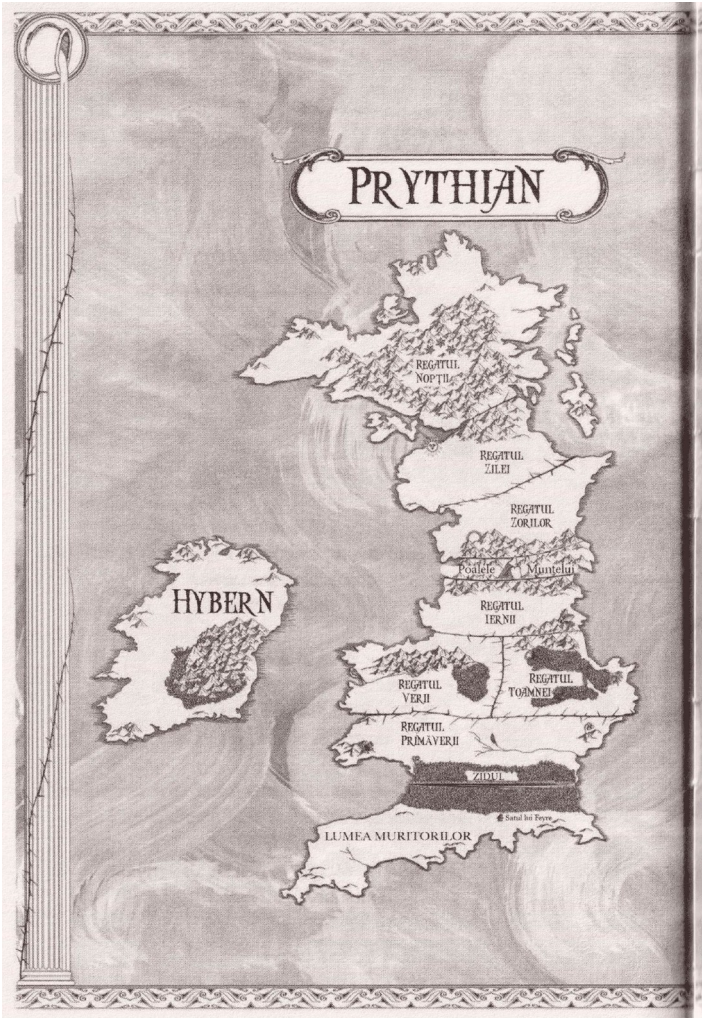
PRYTHIAN
REGATUL NOPȚII
REGATUL ZILEI
REGATUL ZORILOR
Poalele Muntelui
REGATUL IERNII
HYBERN
REGATUL VERII
REGATUL TOAMNEI
REGATUL PRIMĂVERII
ZIDUL
Satul lui Feyre
LUMEA MURITORILOR

TĂRÂMUL ZÂNELOR
ZIDUL
LUMEA MURITORILOR

Capitolul 1

Pădurea se transformase într-un labirint din gheaţă şi zăpadă.

Trecuse o oră de când supravegheam desişul, iar punctul meu de reper, creanga îndoită, devenise inutil. Rafalele de vânt viscoleau stratul gros de zăpadă, acoperindu-mi urmele, îngropând, totodată, şi semnele unei posibile prăzi.

Foamea mă îndepărtase de casă mai mult decât de obicei, dar iarna era grea. Animalele se retrăseseră, intrând atât de adânc în pădure, încât abia le mai puteam urmări, permiţându-mi să le dobor pe rând pe cele rătăcite, rugându-mă să reziste până la primăvară. Nu fu aşa.

Mi-am trecut degetele amorţite peste pleoape, îndepărtând fulgii agăţaţi de gene. Aici nu existau copaci fără scoarţă, care să indice trecerea căprioarelor – încă nu sosiseră. Nu aveau să părăsească locul până când nu se termina scoarţa, apoi urmau să călătorească spre nord, dincolo de teritoriul lupilor şi, poate, spre tărâmurile zânelor din Prythian – acolo unde niciun muritor nu ar fi îndrăznit să meargă, decât dacă şi-ar fi dorit moartea.

Gândul acesta îmi trimise un fior pe şira spinării, dar l-am alungat, concentrându-mă asupra împrejurimilor şi la sarcina pe care trebuia să o îndeplinesc. Tot ce puteam face era să reuşesc să supravieţuiesc o săptămână, o zi, următoarea oră,

era tot ceea ce făcusem ani de zile. Şi acum, cu zăpada, aş fi fost norocoasă să zăresc ceva de aici – mai ales din copacul în care mă urcasem. Abia vedeam la patru metri în faţa mea. Înăbuşindu-mi un geamăt când membrele-mi înţepenite crâcniră din cauza mişcării, am destins coarda arcului înainte de a coborî din copac.

Zăpada îngheţată a scârţâit sub cizmele mele uzate, iar eu am scrâşnit din dinţi. Vizibilitate scăzută, zgomotul inutil – era încă o partidă ratată de vânătoare.

Mai rămăseseră doar câteva ore din zi. Dacă nu plecam curând, trebuia să merg spre casă pe întuneric, iar avertismentele vânătorilor din oraş încă îmi răsunau în minte: lupii uriaşi umblau după pradă în haită. Ca să nu mai spun de şoaptele despre străinii reperaţi în zonă, înalţi, siniştri şi mortali.

Vânătorii se rugaseră zeilor noştri de mult uitaţi, mai puţin zânelor, iar eu m-am rugat în secret alături de ei. În cei opt ani trăiţi în satul nostru, aflat la două zile de mers de la graniţa nemuritorilor din Prythian, fuseserăm cruţaţi de un atac, deşi comercianţii ambulanţi povesteau câteodată despre oraşele depărtate de graniţă, de pe urma cărora rămăseseră doar aşchii, oase şi cenuşă. Aceste poveşti, cândva atât de rare încât bătrânii satului le considerau zvonuri, deveniseră, în ultimele luni, şuşoteli banale în orice târg.

Riscasem mult intrând atât de adânc în pădure, dar ieri se terminase ultima bucată de pâine şi, cu o zi înainte, tot ce mai rămăsese din

carnea uscată. Totuşi, aş fi preferat să-mi petrec încă o noapte flămânzind, decât să mă trezesc satisfăcând foamea lupilor. Sau a vreunei zâne.

Nu că ar fi avut din ce să se ospăteze. Slăbisem atât de mult, încât puteam să-mi număr coastele. Mişcându-mă cât mai sprinten şi mai discret printre copaci, mi-am apăsat cu mâna stomacul gol, care mă durea. Ştiam ce feţe aveau să facă surorile mele mai mari când urma să mă întorc din nou acasă cu mâna goală.

După câteva minute de căutări atente, m-am ghemuit într-o tufă de mărăcini, acoperită de zăpadă. Printre spini, vedeam destul de bine jumătatea unei poieni şi pârâiaşul care o traversa. Cele câteva găuri din gheaţă îmi sugerară faptul că era încă des folosit. Cu puţin noroc, ceva avea să se ivească. Cu puţin noroc.

Am răsuflat pe nas, împungând pământul cu vârful arcului, şi mi-am rezemat fruntea de curba aspră a lemnului. Nu aveam cum să rezistăm fără mâncare încă o săptămână. Foarte multe familii începuseră deja să mă implore să am încredere în pomenile orăşenilor mai bogaţi. Văzusem cu ochii mei cât de mare le era generozitatea.

M-am aşezat într-o poziţie mai confortabilă şi am respirat mai lent, chinuindu-mă să ascult sunetele pădurii, acoperite de şuieratul vântului. Ningea fără oprire, fulgii dansând şi rotindu-se ca stropii de spumă, cei proaspeţi, albi şi curaţi căzând peste culoarea maronie şi gri a lumii. Şi, în ciuda agitaţiei şi a membrelor mele amorţite, mi-am calmat acea parte înverşunată şi rea a minţii,

pentru a putea măsura cu privirea pădurea acoperită de zăpadă.

Cândva, îmi era uşor să savurez contrastul ierbii abia crescute pe pământul arat şi negru sau să admir o broşă cu ametist, cuibărită între faldurile de mătase de culoarea smaraldului, cândva visam, respiram şi gândeam în culori, lumini şi forme. Uneori chiar visam la o zi în care surorile mele s-ar fi măritat şi am fi rămas doar eu şi tata, cu destulă mâncare încât să ne descurcăm, cu destui bani cât să cumpăr nişte vopsea şi destul timp să aştern acele culori şi forme pe hârtie, pe pânză sau pe pereţii casei.

Un vis care nu părea să se adeverească prea curând – poate nu se va împlini niciodată. Aşadar, îmi fu permis să fur un astfel de moment, să admir licăritul slab al luminii de iarnă pe zăpadă. Nu-mi puteam aminti ultima dată când mă oprisem să admir ceva frumos sau interesant.

Orele pierdute cu Isaac Hale într-un hambar dărăpănat nu contau – acele vremuri erau disperate şi nefericite, câteodată nemiloase, dar niciodată minunate.

Şuieratul vântului se transformă într-un oftat uşor. Acum fulgii cădeau mai încet, adunându-se în grămezi pufoase de-a lungul fiecărei crestături a copacului. Fermecătoarea – mortala frumuseţe blândă a zăpezii. Mi-am revenit gândindu-mă că trebuia să mă întorc la drumurile noroioase şi îngheţate ale satului, la căldura casei noastre înghesuite.

În luminiş, tufele foşniră. Încordatul arcului

ţinea de instinct. Am privit printre spini, iar respiraţia mi s-a tăiat. La mai puţin de treizeci de paşi depărtare se afla o cerboaică mică, nu foarte slăbită din cauza iernii, dar destul de disperată, încât să smulgă coaja unui copac din luminiş.

O astfel de căprioară mi-ar fi putut hrăni familia timp de o săptămână sau mai mult.

Îmi lăsă gura apă. Am ţintit, liniştită ca vântul care şuiera printre frunzele uscate.

Era nepăsătoare, neştiutoare că moartea o aştepta la câţiva metri distanţă. Continuă să smulgă bucăţile de coajă, mestecându-le încet.

Aş fi putut usca jumătate din carne, păstrând restul pentru mâncare – tocane, plăcinte… Pielea ei putea fi vândută sau transformată în haine pentru unul dintre noi. Mie îmi trebuiau cizme, Elain avea nevoie de o pelerină nouă, iar Nesta îşi dorea tot ce aveau ceilalţi.

Degetele îmi tremurară. Foarte multă mâncare – o soluţie salvatoare. Mi-am ţinut respiraţia şi am ţintit de două ori.

Din tufişul învecinat, străluciră însă doi ochii aurii.

Pădurea amuţi. Vântul nu mai suflă. Până şi ninsoarea se opri.

Noi, muritorii, nu mai aveam zei la care să ne rugăm, dar, dacă le-aş fi ştiut numele uitate, m-aş fi rugat lor. Tuturor. Ascuns în desiş, lupul se apropie încet, ţintuind căprioara cu privirea.

Era imens – cât un ponei. Gura mi se uscă. Era unul dintre lupii masivi despre care fusesem avertizată.

Nu mai văzusem niciodată unul atât de mare; şi, totuşi, căprioara nu-l auzi şi nici nu-l văzu. Dacă era din Prythian, dacă se întâmpla să fie un spiriduş, atunci nu ar fi trebuit să mă îngrijorez că aş fi putut sfârşi prin a fi mâncată. Dacă era un spiriduş, ar fi trebuit să fug deja.

Şi totuşi… dacă l-aş ucide fără să mă vadă, poate mi-aş face mie, satului meu şi lumii o favoare. Nu ar fi greu să-i străpung ochiul cu o săgeată.

În ciuda mărimii, arăta ca un lup, se mişca precum un lup. „Este un animal”, m-am încurajat eu. Un simplu animal.

Aveam un cuţit de vânătoare şi trei săgeţi. Primele două erau unele obişnuite – simple şi eficiente şi, probabil, pentru un lup atât de mare, nu mai periculoase ca o înţepătură de albină. Dar a treia săgeată, cea mai lungă şi mai grea, o cumpărasem de la un comerciant ambulant, într-o vară când aveam suficiente monede din cupru încât să ne permitem şi obiecte de lux. O săgeată cioplită din lemn de frasin de munte, armată cu un vârf din fier.

Toată lumea ştia că spiriduşii urau fierul – însă lemnul de frasin era cel care făcea ca magia lor vindecătoare şi nemuritoare să se diminueze suficient de mult timp încât un om să poată da lovitura finală. Cel puţin, aşa umbla zvonul. Singura dovadă care indica eficienţa frasinului era raritatea acestuia. Văzusem desene ale copacilor, dar niciodată unul cu propriii mei ochi – nu după ce Regina Zânelor îi arsese pe toţi, în urmă cu multă

vreme. Aşadar, rămăseseră puţini, cei mai mulţi şi plăpânzi, ascunşi de către nobilime în dumbrăvi împrejmuite de ziduri înalte. După ce am cumpărat săgeata, am petrecut săptămâni întregi întrebându-mă dacă aruncasem banii degeaba pe acea bucăţică de lemn scump, pe care nu am folosit-o niciodată în trei ani de zile.

Acum, cu mişcări puţine şi eficiente, am scos-o rapid; aş fi făcut orice pentru ca acel lup monstruos să nu se uite spre mine. Săgeata era destul de lungă şi de grea încât să îl rănească – sau să îl omoare, dacă ţinteam bine.

Dacă aş ucide lupul, căprioara ar fugi. Dacă aş ucide căprioara, lupul m-ar ataca sau mi-ar fura prada, distrugând cantităţi valoroase de blană şi grăsime.

Pieptul mi se încleştă atât de tare, încât mă duru. Şi, în acel moment, mi-am dat seama că viaţa mea depindea de o singură întrebare: Lupul era, oare, singur?

Am apucat arcul şi l-am încordat şi mai mult. Era o încercare bună, dar nu mai înfruntasem niciodată un lup. Credeam că sunt norocoasă – chiar binecuvântată. Însă, acum… nu ştiam unde să lovesc sau cât de repede se mişcau. Nu îmi puteam permite să ratez. Nu cu o singură săgeată din frasin.

Şi, dacă sub acea blană se ascundea un spiriduş, atunci, adio. Adio, după toate suferinţele cauzate de neamul lor. Nu voiam să risc să vină mai târziu în oraşul nostru pentru a măcelări, a mutila şi a chinui. Trebuia să moară, aici şi acum.

L-aş fi ucis bucuroasă.

Lupul se strecură mai aproape, iar o ramură se rupse sub una dintre labele lui – mai mari decât mâinile mele. Căprioara înlemni. Se uită împrejur, cu urechile ridicate spre cerul cenuşiu. Deoarece lupul se afla în direcţia vântului, nu putea să-l vadă sau să-l miroasă.

Acesta îşi coborî capul, iar corpul masiv şi argintiu, atât de perfect camuflat de zăpadă şi de umbre, se lăsă pe picioarele din spate. Căprioara încă se uita în direcţia greşită.

I-am privit pe amândoi. Cel puţin era singur – măcar atâta noroc îmi fusese dat. Dar dacă lupul ar fi speriat căprioara, aş fi înfruntat un lup gigantic şi flămând – probabil un spiriduş – care îşi căuta următoarea masă. Însă, dacă ar fi omorât-o…

Dacă nu cumpăneam bine, nu doar eu riscam să pier. În ultimii opt ani de vânat în pădure, viaţa mea fusese însă supusă riscurilor şi, de cele mai multe ori, luasem decizia corectă. De cele mai multe ori.

Cu ghearele lui galbene şi sclipitoare, lupul ţâşni din desiş, strălucind în gri, alb şi negru. În luminiş părea şi mai mare; o întruchipare musculoasă, rapidă şi cu o forţă extraordinară. Căprioara nu avu nicio şansă.

Am tras cu săgeata din lemn de frasin, înainte să o nimicească. Aceasta îl nimeri în coaste, iar eu aş fi putut să jur că pământul s-a cutremurat. Urlă de durere, dând drumul gâtului căprioarei, în timp ce sângele, de un roşu foarte aprins, i se împrăştie pe zăpadă.

Se întoarse către mine, cu acei ochi galbeni larg deschişi, cu blana zburlită. Ridicându-mă în picioare în zăpada care fremăta în jurul meu şi scoţând altă săgeată, i-am simţit mârâitul grav în stomacul meu gol.

Însă lupul, cu burta pătată de sânge şi cu săgeata mea din lemn de frasin adânc înfiptă în coaste, abia dacă se uită la mine. Începu din nou să ningă. Privirea lui oarecum vigilentă şi surprinsă mă făcu să trag a doua săgeată. Pentru orice eventualitate – în caz că acea inteligenţă era una nemuritoare şi periculoasă.

Nu încercă să se ferească de săgeata care îi pătrunse cu precizie în ochiul galben, larg deschis.

Amestecându-se cu zăpada, culorile şi întunericul se învârtiră, înceţoşându-mi vederea.

Lupul căzu la pământ.

Picioarele îi zvâcniră şi un chelălăit slab se auzi în vânt. Imposibil – ar fi trebuit să fie mort, nu pe moarte. Săgeata îi intrase în ochi aproape în întregime.

Totuşi, lup sau spiriduş, nu conta. Nu cu acea săgeată din lemn de frasin înfiptă în coaste. Dând zăpada la o parte şi apropiindu-mă, păstrând încă o distanţă destul de mare, mâinile îmi tremurară. Sângele ţâşni din rănile pe care i le făcusem, înroşind omătul.

Scormoni pământul, respirând deja mai încet. Avea dureri mari sau scâncetul era doar o încercare de a alunga moartea? Nu eram sigură că voiam să aflu.

Zăpada se aşeza în jurul nostru. L-am privit

până când acea blană neagră cu nuanţe sidefii încetă să se mai mişte. Era un lup, în ciuda mărimii, era, cu siguranţă, doar un lup.

Strânsoarea din pieptul meu se domoli, iar oftatul meu căpătă forma unui nor. Săgeata din frasin se dovedise mortală, indiferent pe cine sau ce doborâse.

Examinând rapid căprioara, mi-am dat seama că puteam căra un singur animal – şi chiar şi asta ar fi fost o luptă. Însă era păcat să renunţ la lup.

Deşi am pierdut minute preţioase, minute în care orice prădător ar fi putut mirosi sângele proaspăt, i-am jupuit pielea şi mi-am curăţat săgeţile cât de bine am putut.

Măcar îmi încălzisem mâinile. Înainte de a ridica pe umeri căprioara, i-am acoperit rana mortală cu partea însângerată a blănii. Până la casa noastră erau câţiva kilometri şi nu aveam nevoie ca o dâră de sânge să conducă toate animalele cu gheare şi colţi direct spre mine.

Gemând din cauza greutăţii, am apucat picioarele căprioarei şi am privit pentru ultima dată cadavrul aburind al lupului. Celălalt ochi auriu se uita acum la cerul încărcat de zăpadă şi, pentru o clipă, mi-am dorit să-mi fi fost milă de el.

Însă eram în pădure şi era iarnă.

Capitolul 2

Până când am ieşit din pădure, cu genunchii tremurând, soarele apusese. Mâinile mele, înţepenite din cauză că strângeam picioarele

căprioarei, amorţiseră complet cu mult timp în urmă. Nici măcar cadavrul nu putea alunga frigul pătrunzător. Lumea era scăldată în nuanţe de albastru-închis, tulburat doar de razele albe strecurate printre jaluzelele ferestrelor casei noastre dărăpănate. Era de parcă m-aş fi plimbat printr-un tablou viu – un moment de linişte, înfrumuseţat de rapiditatea cu care tonurile de albastru se transformau într-un întuneric profund.

Înaintând cu greu pe cărare, fiecare pas fiindu-mi alimentat doar de foamea aproape ameţitoare, vocile surorilor mele se unduiră în întâmpinarea mea. Nu trebuia să le înţeleg cuvintele pentru a şti că vorbeau despre vreun tânăr sau despre panglicile pe care le văzuseră în sat, când ar fi trebuit să taie lemne, dar, cu toate acestea, am zâmbit uşor.

Am lovit tocul din piatră al uşii cu cizmele, scuturându-le de zăpadă. Bucăţi de gheaţă căzură de pe pietrele gri ale casei, dezvăluind marcajele şterse, gravate în jurul pragului. Cândva, tatăl meu convinsese un şarlatan în trecere să realizeze gravurile, în schimbul unei sculpturi din lemn. Tata nu reuşise să ne ofere prea multe lucruri, iar inima nu mă lăsase să-i spun că gravurile erau inutile şi, fără îndoială, false. Muritorii nu aveau puteri magice, nu aveau nici forţa superioară şi nici viteza unei zâne sau a vreunui Mare Spiriduş. Pretinzând că se trăgea din familia unui Mare Spiriduş, bărbatul gravase spiralele şi runele în jurul uşii şi al ferestrelor, mormăise câteva cuvinte fără sens, după care plecase.

Am deschis uşa din lemn, mânerul îngheţat din fier muşcându-mi pielea ca o viperă. Când m-am strecurat înăuntru, căldura şi lumina mă orbiră.

— Feyre! am auzit suspinul slab al lui Elain şi am mijit ochii din cauza focului care strălucea, pentru a-mi vedea sora mijlocie.

Era învelită cu o pătură, dar părul ei blond, pe care îl aveam toate trei, era înfăşurat perfect în jurul capului. Opt ani de sărăcie nu o lipsiseră de dorinţa de a arăta minunat.

— De unde ai făcut rost de aia? întrebă ea, senzaţia de foame ascuţindu-i cuvintele.

Nu spuse nimic despre faptul că eram pătată de sânge. Renunţasem de mult să mai sper că ar remarca, într-adevăr, că mă întorceam din pădure în fiecare seară. Cel puţin, nu până flămânzeau din nou. Mama nu le pusese să jure nimic în clipele petrecute lângă patul ei de moarte.

Când am dat jos căprioara de pe umeri, am respirat uşurată. Animalul lovi masa din lemn cu un zgomot surd, făcând să zornăie o ceaşcă din ceramică, aflată în celălalt capăt.

— De unde crezi că o am?

Răguşisem. Am desprins blana de lup de pe corpul căprioarei şi, după ce mi-am scos cizmele şi le-am pus lângă uşă, m-am întors spre Elain.

Ochii ei căprui – ochii tatălui meu – rămăseseră ţintuiţi asupra căprioarei.

— Va dura mult să o cureţi?

Eu. Nu ea, nu altcineva. Nu le văzusem niciodată mâinile lipicioase din cauza sângelui şi a blănii. Învăţasem să strâng şi să pregătesc vânatul

mulţumită indicaţiilor altora.

Tatăl meu şi Nesta încă stăteau lângă şemineu, încălzindu-şi mâinile, sora mea cea mai mare ignorându-l, ca de obicei. Elain continuă să se uite la cadavru, apăsându-şi cu mâna stomacul, probabil la fel de gol şi de dureros ca şi al meu. Elain nu era rea. Nu era ca Nesta, care se născuse rânjind. Uneori, Elain nu înţelegea lucrurile. Nu răutatea o împiedica să îşi ofere ajutorul; pur şi simplu, nu se gândea că ar putea să-şi murdărească mâinile. Niciodată nu am ştiut sigur dacă ea chiar nu pricepea că eram cu adevărat săraci sau dacă doar refuza să accepte situaţia. În ciuda acestui fapt, nu renunţasem să-i cumpăr, ori de câte ori îmi permiteam, seminţe pentru grădina cu flori pe care o îngrijea în lunile mai blânde.

Şi nici nu o oprise să-mi cumpere trei cutii mici de vopsea – roşie, galbenă şi albastră – în aceeaşi vară în care avusesem destui bani încât să-mi permit săgeata din lemn de frasin. Era singurul cadou pe care mi-l făcuse vreodată, iar casa noastră încă îi purta semnele, chiar dacă acum vopseaua se decolora sau se fărâmiţa: plante agăţătoare şi flori de-a lungul ferestrelor, pragurilor şi marginilor lucrurilor, mici flăcări pe pietrele din jurul şemineului. Fiecare minut liber din acea vară bogată mi-l petrecusem împodobind casa în culori, ascunzând câteodată mici decoraţiuni în sertare, în spatele perdelelor uzate, sub scaune şi pe sub masă.

De atunci, nu mai avusesem o vară atât de uşoară.

— Feyre!

Vocea gravă a tatălui meu se auzi dinspre şemineu. Barba lui neagră era tunsă îngrijit, iar chipul său fără pete, ca al surorilor mele.

— Ce noroc ai avut azi, să ne aduci un asemenea festin!

De lângă el, Nesta pufni. Deloc surprinzător. De obicei, respingea orice mică laudă, adusă oricui – mie, lui Elain, celorlalţi săteni. Şi lua în râs orice cuvânt al tatălui nostru.

Mi-am îndreptat spatele, aproape prea obosită ca să mă ţin pe picioare, dar m-am sprijinit cu o mână de masa de lângă căprioară, aruncând o privire spre Nesta. Dintre noi, Nesta suferise cel mai mult din cauză că ne pierduserăm averea. Se supărase în tăcere pe tatăl nostru din momentul în care ne părăsisem conacul, chiar după acea zi îngrozitoare în care unul dintre creditori venise pentru a ne arăta cât de mult îl nemulţumea pierderea propriei investiţii.

Dar Nesta măcar nu ne împuia capul cu discuţii inutile despre recuperarea averii, aşa cum o făcea tata. Nu, pur şi simplu cheltuia toţi banii pe care nu-i ascundeam de ea, deranjându-se rareori să conştientizeze prezenţa tatălui meu, care şchiopăta.

— Putem mânca jumătate din carne săptămâna aceasta, am zis eu, privind căprioara, care ocupa toată masa şubredă pe care mâncam şi care servea drept spaţiu de lucru şi bucătărie. Putem să uscăm cealaltă jumătate, am continuat eu, ştiind că, indiferent de cât de frumos aş fi spus-

o, tot m-aş fi ocupat de cea mai mare parte a treburilor. Şi mâine voi merge la piaţă, ca să văd cât pot lua pe blănuri, am zis, mai mult ca pentru mine.

Tatăl meu îşi ţinea piciorul distrus întins, cât mai aproape posibil de căldura focului. Frigul, ploaia sau o schimbare de temperatură îi agravau întotdeauna rănile urâte şi încovoiate din jurul genunchiului. Bastonul era rezemat de scaunul său – un baston pe care, uneori, Nesta avea tendinţa de a nu-l lăsa lângă el.

„Dacă nu i-ar fi atât de ruşine, şi-ar putea găsi de lucru”, spunea întotdeauna Nesta când îi reproşam acest lucru. Îl ura şi pentru rana pe care o avea – pentru că nu se apărase atunci când acel creditor şi bătăuşii lui dăduseră buzna în casă, lovindu-i genunchiul în repetate rânduri. Nesta şi Elain fugiseră în dormitor, blocând uşa. Eu rămăsesem pe loc, implorând şi plângând cu fiecare strigăt al tatălui meu, cu fiecare os zdrobit. Făcusem pe mine, iar apoi vomitasem chiar pe pietrele din faţa şemineului. Abia atunci plecaseră acei bărbaţi. Nu i-am mai văzut niciodată.

Folosiserăm o mare parte din banii rămaşi ca să plătim vindecătorul. Tata începuse să facă primii paşi după şase luni şi abia după un an reuşise să meargă un kilometru. Banii pe care îi câştiga atunci când cineva îl compătimea destul de mult încât să-i cumpere sculpturile nu îi ajungeau să ne hrănească. Acum cinci ani, când am rămas fără niciun ban, când tatăl meu încă nu putea – nu voia – să se mişte prea mult, nu m-a contrazis când i-

am spus că aveam de gând să merg la vânătoare.

Nu se deranjase să încerce să-şi părăsească scaunul de lângă foc şi nici să-şi ridice privirea de la sculptura lui. Pur şi simplu, mă lăsase să intru în acele păduri mortale şi ciudate, de care se fereau chiar şi cei mai experimentaţi vânători. În ultimul timp, devenise puţin mai atent – uneori îmi arăta semne de recunoştinţă, câteodată se ducea şchiopătând tocmai până în oraş, ca să-şi vândă sculpturile, dar nu cu mult.

— Mi-ar plăcea o pelerină nouă, spuse Elain oftând.

În acelaşi moment, Nesta se ridică şi zise:

— Am nevoie de o pereche nouă de cizme.

Am tăcut, ştiind că nu trebuia să mă amestec în certurile lor, dar m-am uitat la cizmele încă strălucitoare ale Nestei, de lângă uşă, şi la ale mele, care erau prea mici şi ale căror cusături se destrămau, fiind ţinute laolaltă doar de şireturile uzate.

— Dar îngheţ cu pelerina mea veche şi zdrenţuită, insistă Elain. Voi muri de frig. Mă fixă cu ochii ei măriţi şi-mi spuse: Te rog, Feyre!

Rosti cele două silabe ale numelui meu – *fay-ruh* – cu cel mai oribil scâncet pe care îl îndurasem vreodată, iar Nesta ţâţâi zgomotos înainte de a-i ordona să tacă.

Când au început să se certe de la banii pe care i-aş fi luat a doua zi pe blană, nu le-am luat în seamă şi l-am văzut pe tata şezând la masă, sprijinindu-se într-o mână şi privind atent căprioara. În momentul în care atenţia îi alunecă

spre blana imensă de lup, m-am încordat. Degetele lui, încă netede şi masculine, întoarseră blana şi trasară o linie pe partea însângerată.

Mă privi cu ochii lui negri.

— Feyre, murmură el, iar gura lui deveni o linie subţire. De unde ai luat asta?

— Din acelaşi loc din care am luat şi căprioara, i-am răspuns la fel de încet, calm şi tăios.

Îmi privi arcul, tolba legată la spate şi cuţitul de vânătoare cu mâner din lemn, de la şold. Ochii i se umeziră.

— Feyre… riscul…

Am făcut un semn spre blană, incapabilă să-mi schimb vocea, şi i-am spus:

— Nu am avut de ales.

De fapt, ceea ce voiam cu adevărat să spun era: „Nici măcar nu te deranjezi să încerci să ieşi din casă în cea mai mare parte a timpului. Dacă nu aş fi eu, am muri de foame. Dacă nu aş fi eu, am muri.”

— Feyre, repetă el, închizând ochii.

Surorile mele tăcură, iar eu mi-am ridicat la timp privirea ca să o văd pe Nesta încreţindu-şi nasul, pufnind. Se luă de pelerina mea.

— Miroşi ca un porc acoperit de propria-i mizerie. Poţi măcar să încerci să pretinzi că nu eşti o ţărancă ignorantă?

Nu am lăsat-o să vadă că vorbele ei mă afectau. Când nenorocirea căzuse peste familia noastră, eu eram prea tânără ca să învăţ şi altceva în afară de manierele de bază, de a scrie şi de a citi, iar ea nu avea să mă lase niciodată să uit

acest lucru.

Făcu un pas înapoi, trecându-şi un deget peste buclele-i de un castaniu-deschis.

— Dezbracă-te de hainele acelea dezgustătoare.

Nu m-am grăbit, abţinându-mă să-i spun ceva. Mai mare cu trei ani, arăta cumva mai tânără ca mine, iar obrajii ei aurii se îmbujorau întotdeauna într-o nuanţă delicată de roz-deschis.

— Poţi să încălzeşti o oală cu apă şi să mai pui lemne pe foc?

În momentul în care am întrebat-o, am observat grămada de lemne. Mai era doar un buştean.

— Credeam că azi te duci să tai lemne.

Nesta îşi curăţă unghiile lungi şi îngrijite.

— Urăsc să tai lemne. Întotdeauna îmi intră aşchii.

Mă privi pe sub genele ei negre. Dintre noi toţi, Nesta semăna cel mai mult cu mama.

— În plus, Feyre, spuse ea bosumflată, tu te pricepi mai bine! Îţi ia jumătate din timpul pe care mi-l ia mie. Mâinile tale sunt mai potrivite – sunt deja foarte aspre.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Te rog, i-am cerut eu, ascunzându-mi mânia, ştiind că o ceartă era ultimul lucru de care aveam nevoie sau pe care mi-l doream. Te rog să te trezeşti în zori şi să tai lemne.

Mi-am închis nasturii de sus ai tunicii.

— Sau vom mânca un mic dejun rece.

Se încruntă.

— Nu voi face aşa ceva!

Însă eu mă îndreptam deja spre cealaltă cameră, mai mică, unde dormeau fetele. Elain o rugă ceva pe Nesta în şoaptă, iar aceasta îi răspunse cu un sâsâit. M-am uitat peste umăr la tatăl meu şi am arătat spre căprioară.

— Pregăteşte cuţitele, i-am spus eu, nederanjându-mă să par veselă. Voi ieşi în curând.

Fără să aştept un răspuns, am închis uşa în urma mea.

Camera era destul de mare pentru masa şubredă de toaletă şi pentru patul imens din lemn de esenţă tare în care dormeam. Singurul lucru care mai amintea de bogăţia avută fusese comandat drept cadou de nuntă, din partea tatălui meu, pentru mama. Era patul în care ne născuserăm şi în care murise mama. Dintre toate lucrurile din casă pe care le pictasem în ultimii câţiva ani, de acesta nu mă atinsesem niciodată.

Mi-am atârnat pelerina pe masa de toaletă încovoiată încruntându-mă la violetele şi trandafirii pe care îi pictasem în jurul mânerelor sertarului lui Elain, la flăcările din jurul dulapului Nestei şi la cerul nocturn – spirale de stele galbene, care trebuiau să fie albe – din jurul sertarului meu. Pictasem toate acestea ca să mai luminez camera, şi aşa întunecată. Nu comentaseră nimic. Nu ştiu de ce mă aşteptasem să o facă.

Doar oftatul mă împiedică să nu mă prăbuşesc pe pat.

În acea seară, am mâncat friptură de căprioară. Cu toate că ştiam că nu avea rost, nu m-am împotrivit când fiecare dintre noi mai luă o mică porţie, înainte de a le interzice să mai mănânce. A doua zi aveam să mi-o petrec pregătind pentru consum părţile rămase din căprioară, după care urma să-mi acord câteva ore pentru prelucrarea ambelor blănuri, înainte de a le duce la piaţă. Cunoşteam câţiva vânzători pe care i-ar fi interesat o asemenea achiziţie – deşi probabil că niciunul nu mi-ar fi plătit un preţ corect. Dar banii erau bani, iar eu nu aveam nici timp, nici resurse să călătoresc în cel mai apropiat oraş mare ca să găsesc o ofertă mai bună.

Am supt dinţii furculiţei, savurând rămăşiţele de grăsime ce acopereau metalul. Limba îmi alunecă peste dinţii strâmbi – făcea parte dintr-un set uzat, recuperat de tata din camera servitorilor, în timp ce creditorii ne prădau conacul. Niciunul dintre tacâmuri nu era la fel, dar era mai bine decât să mâncăm cu mâna. Tacâmurile din zestrea mamei fuseseră vândute de multă vreme.

Mama. Poruncitoare şi rece cu propriii copii, veselă şi strălucitoare printre aristocraţii care ne frecventau fostul conac, îndrăgostită de tatăl meu – singura persoană pe care o respecta şi pe care o iubea cu adevărat. Dar petrecerile îi plăceau nespus – atât de mult, încât nu îşi petrecea deloc timpul cu mine, cu excepţia momentelor în care se gândea la modul în care talentul meu abia descoperit la desen şi pictură mi-ar fi putut asigura

un viitor soţ. Dacă ar fi trăit destul de mult încât să vadă averea năruindu-se, ar fi fost mai distrusă decât tata. Poate că moartea ei fusese un lucru bun.

La drept vorbind, ne rămânea mai multă mâncare.

În afară de patul din lemn de esenţă tare – şi de promisiunea pe care i-o făcusem – nu mai aveam nimic de-al ei în casă.

De fiecare dată când priveam spre orizont sau mă întrebam dacă ar trebui să merg înainte, fără să mă uit înapoi, auzeam promisiunea pe care i-o făcusem cu mult timp în urmă, când se afla pe patul de moarte. *Rămâneţi împreună; ai grijă de ei.* I-am promis, prea tânără să întreb de ce nu le rugase pe surorile mele mai mari sau pe tata. Dar i-am jurat, apoi a murit şi, în lumea noastră umană nenorocită – protejată doar de promisiunea Marii Zâne în urmă cu cinci sute de ani, în lumea noastră unde uitaserăm numele zeilor noştri – promisiunea era lege; o promisiune era o garanţie; o promisiune era obligaţia ta.

Au fost dăţi în care am urât-o pentru ceea ce mă rugase. Poate că, delirând din cauza febrei, nici măcar nu ştia ceea ce îmi cerea. Sau poate că moartea o făcuse să vadă mai bine adevărata natură a copiilor şi a soţului ei.

Am lăsat furculiţa din mână şi am privit flăcările focului nostru slab dansând de-a lungul butucilor rămaşi, întinzându-mi sub masă picioarele care mă dureau.

M-am întors spre surorile mele. Ca de obicei,

Nesta se plângea de săteni – care nu erau nici manieraţi, nici eleganţi şi care nu ştiau cât de inferioară era calitatea materialului din care le erau făcute hainele, chiar dacă pretindeau că era mătase fină sau sifon. Odată pierdută averea, foştii lor prieteni le ignoraseră cu succes; aşadar, surorile mele se purtau de parcă tinerii săteni ai oraşului alcătuiau un cerc social mediocru.

Am sorbit din ceaşca mea cu apă fierbinte – nici măcar ceai nu ne permiteam – în timp ce ea îşi continuă povestea.

— Ei bine, i-am spus eu lui, „Domnule, dacă dumneavoastră credeţi că puteţi să mă întrebaţi atât de nonşalant, voi refuza!” Şi ştii ce mi-a spus Thomas?

Nesta vorbea cu Elain, care asculta foarte atentă. Pierdut în ceaţa amintirilor care i se strecuraseră în minte, tatăl meu îi zâmbea binevoitor scumpei lui Elain, singura dintre noi care se deranja să discute cu el cu adevărat.

— Thomas Mandray? am întrerupt-o eu. Cel de-al doilea fiu al tăietorului de lemne?

Nesta îşi miji ochii gri-albăstrui.

— Da, răspunse ea şi îşi se întoarse spre Elain, ca să i se adreseze din nou.

— Ce vrea?

Am aruncat o privire spre tata. Nicio reacţie – niciun indiciu alarmant sau un semn că măcar asculta.

— Vrea să o ia de soţie, spuse Elain, visătoare.

Am clipit.

Nesta îşi înălţă capul. Mai văzusem prădători

făcând acea mişcare. Câteodată mă întrebam dacă asprimea ei neînduplecată ne-ar fi ajutat să supravieţuim mai bine – chiar să prosperăm – dacă nu ar fi fost atât de preocupată de pierderea statutului nostru.

— Ai vreo problemă, Feyre?

Îmi rosti numele ca pe o insultă, iar maxilarul mă duru din cauza încleştării.

Tata se mişcă pe scaun şi, chiar dacă ştiam că era o prostie să reacţionez la ironiile ei, i-am spus:

— Pentru noi nu poţi să tai lemne, dar vrei să te măriţi cu fiul unui tăietor de lemne?

Nesta îşi îndreptă umerii.

— Credeam că vrei ca noi să plecăm de acasă, ca eu şi Elain să ne măritătm, pentru ca tu să ai suficient timp să-ţi pictezi minunatele capodopere.

Rânji spre coloana cu flori de degetar pe care o pictasem de-a lungul marginii mesei – culorile erau prea închise şi prea albăstrui, fără picăţele albe în interior, dar mă descurcasem, chiar dacă îmi venise greu să realizez ceva atât de imperfect şi totuşi fără vopsea albă.

Nu am luat în seamă insulta, cu toate că îmi doream să acopăr pictura cu mâna. Poate că a doua zi aveam să o răzuiesc de tot de pe masă.

— Crede-mă, i-am spus eu, în ziua în care vei vrea să te măriţi cu un bărbat, voi merge la el acasă şi i te voi da. Dar nu te vei mărita cu Thomas.

Nările Nestei se umflară uşor.

— Nu poţi face nimic. Clare Beddor mi-a spus în această după-amiază că Thomas are de gând să

mă ceară de soţie în curând. Şi după aceea, nu va mai trebui să mănânc niciodată resturile astea. Măcar nu va trebui să fac sex în fân cu Isaac Hale, ca un animal, adăugă ea zâmbind.

Tatăl meu tuşi jenat, privindu-şi patul aflat lângă sobă. Din cauza fricii sau a vinei, nu o contrazisese niciodată pe Nesta şi se părea că nu avea să o facă acum, chiar dacă era pentru prima dată când auzea de Isaac.

Ţintuind-o cu privirea, mi-am întins palmele pe masă. Elain îşi luă mâna stângă de lângă a mea, de parcă murdăria şi sângele de sub unghiile mele ar fi putut sări pe pielea ei de porţelan.

— Familia lui Thomas nu o duce cu mult mai bine ca noi, am spus eu, încercând să nu mormăi. Vei fi doar o altă gură de hrănit. Dacă el nu ştie asta, atunci părinţii lui ştiu sigur.

Însă Thomas ştia – ne mai întâlniserăm în pădure. Văzusem foamea disperată care îi strălucea în ochi atunci când mă zărise vânând iepuri. Nu omorâsem niciodată un om, dar în acea zi cuţitul de vânătoare îmi atârna greu la şold. De atunci, m-am ferit de el.

— Nu ne permitem să dăm zestre, am continuat eu calmă, dar cu un ton hotărât. Niciuneia dintre voi.

Dacă Nesta voia să plece, atunci asta era. Bine. M-aş fi aflat cu un pas mai aproape de acel viitor minunat şi paşnic, de o casă liniştită în care să existe suficientă mâncare şi în care să am timp să pictez. Dar nu aveam nimic – absolut nimic – prin care să atragem vreun peţitor care să mă

scutească de a mai avea grijă de surorile mele.

— Ne iubim, spuse Nesta, iar Elain încuviinţă.

Aproape că am râs – când începuseră să le întoarcă spatele aristocraţilor şi să facă ochi dulci sătenilor?

— Dragostea nu vă va ţine de foame, am replicat eu, continuând, pe cât posibil, să o privesc hotărâtă.

Nesta sări din locul ei de pe bancă, de parcă aş fi lovit-o.

— Eşti invidioasă – i-am auzit spunând că Isaac se va căsători cu o fată din satul Greenfield, pentru o zestre frumoasă.

Aşa auzisem şi eu; Isaac îmi spusese despre asta ultima dată când ne întâlniserăm.

— Invidioasă? am rostit eu încet, încercând din răsputeri să-mi reprim mânia. Nu avem ce să le oferim – nici zestre, nici măcar animale. Poate că Thomas vrea să se căsătorească cu tine, dar… eşti o povară.

— Ce ştii tu? răspunse Nesta. Eşti doar un animal îmblânzit doar pe jumătate, care are tupeul să dea ordine la orice oră din zi sau din noapte. Continuă şi, într-o zi, cândva, Feyre, nu va mai fi nimeni care să-şi amintească de tine sau căruia să-i pese că ai existat vreodată.

Ieşi din cameră, iar Elain o urmă, consolând-o. Trântiră uşa dormitorului pe care îl împărţeam toate trei suficient de tare încât să zornăie farfuriile.

Nu era prima dată când auzeam acele cuvinte şi ştiam că le repeta doar pentru că tresărisem

când le rostise prima dată. Oricum, încă mă afectau.

Am sorbit prelung din cana ciobită. Banca din lemn pe care stătea tatăl meu scârţâi când acesta se întoarse. Am mai luat o gură şi am spus:

— Ar trebui să-i bagi minţile în cap.

El examină o urmă de arsură de pe masă.

— Ce pot spune? Dacă se iubesc…

— Nu poate să o iubească. Nu cu familia lui nenorocită. Am văzut cum se poartă prin sat – un singur lucru vrea de la ea şi nu este mâna ei…

— Avem nevoie de speranţă la fel de mult cum avem nevoie de pâine şi de carne, mă întrerupse, pentru o clipă cu ochi limpezi. Avem nevoie de speranţă, altfel nu putem suporta. Aşadar, Feyre, las-o să spere. Las-o să-şi imagineze o viaţă mai bună. O lume mai bună.

M-am ridicat de la masă cu pumnii strânşi, dar nu aveam unde să mă ascund în casa noastră cu două camere. Am privit pictura decolorată cu degetare de pe marginea mesei. Pâlniile exterioare ale florilor erau deja crăpate şi uzate, iar partea de jos a tulpinii se ştersese complet. În câţiva ani, avea să dispară fără urmă, ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo. Ca şi când eu n-aş fi fost vreodată acolo.

I-am aruncat tatei o privire dură.

— Nu există aşa ceva.

Capitolul 3

Zăpada bătătorită care acoperea drumul din

satul nostru era stropită cu pete de maro şi negru, de la căruţele şi caii care treceau pe acolo. Mergând de-a lungul acestuia, ocolind anumite porţiuni dezgustătoare, Elain şi Nesta plescăiră şi se strâmbară. Ştiam de ce mă însoţeau – îşi luaseră pelerinele de îndată ce văzuseră blănurile împăturite din tolba mea.

Nu m-am deranjat să le vorbesc, aşa cum nici ele nu binevoiseră să-mi vorbească după seara trecută, cu toate că Nesta se trezise la răsăritul soarelui, ca să taie lemne. Probabil pentru că ştia că astăzi urma să vând blănurile la piaţă şi să mă întorc acasă cu bani în buzunar. Mă urmară pe drumul pustiu, mergând încet pe câmpul acoperit de zăpadă, până în satul nostru ca vai de lume.

Casele din piatră ale aşezării erau banale, monotone şi cu atât mai neatrăgătoare din cauza iernii triste. Dar era zi de târg, ceea ce însemna că piaţa din centrul oraşului era populată de vânzătorii care înfruntaseră dimineaţa aspră.

La o stradă distanţă, mirosul mâncării calde plutea în aer – mirodenii ademenitoare, care îmi stârniră amintiri. Elain oftă uşor în spatele meu. Mirodenii, sare, zahăr – bunuri rare pentru cei mai mulţi dintre sătenii noştri, de neatins pentru noi.

Dacă mă descurcam bine la piaţă, poate că urma să am suficienţi bani încât să cumpăr ceva delicios. Am aruncat o privire în urma mea, vrând să le sugerez asta, dar când am dat colţul, aproape ne-am lovit una de cealaltă, oprindu-ne în acelaşi timp.

— Fie ca Lumina Nemuritoare să strălucească

asupra voastră, surorilor, spuse tânăra femeie cu robă galbenă aflată din faţa noastră.

Nesta şi Elain ţâţâiră; eu mi-am înăbuşit un geamăt. Perfect. Exact ce-mi trebuia, să-i văd în sat pe Copiii celor Binecuvântaţi, în zi de târg, ţinând de vorbă şi necăjind pe toată lumea. De obicei, bătrânii satului le permiteau să stea câteva ore, dar simpla prezenţă a proştilor fanatici care încă o venerau pe Marea Zână îi irita pe toţi. Mă iritau pe mine. Cu mult timp în urmă, Marii Spiriduşi ne fuseseră stăpâni, nu zeii. Şi, cu siguranţă, nu îşi arătaseră milostenia.

Tânăra îşi întinse mâinile albe ca luna într-un gest de salut, iar brăţara de la încheietură, cu clopoţei din argint, argint adevărat, zornăi.

— Aveţi o clipă pentru a asculta Cuvântul celor Binecuvântaţi?

— Nu, rânji Nesta, neluând în seamă mâinile fetei şi înghiontind-o pe Elain mai departe. Nu avem.

Părul desfăcut al tinerei scânteia în lumina dimineţii, iar faţa sa curată şi proaspătă strălucea în timp ce zâmbea frumos. În spatele ei mai erau cinci tineri acoliţi, femei şi bărbaţi cu părul lung – care se uitau prin piaţă după oameni pe care să-i bată la cap.

— Nu durează decât un minut, spuse unul dintre ei, păşind în faţa Nestei.

Era impresionant – cu adevărat impresionant – să o vezi pe Nesta mergând drept, îndreptându-şi umerii şi privind-o de sus pe tânără, ca o regină fără tron.

— Du-te şi pălăvrăgeşte prostiile astea cu vreun nerod. Printre noi nu veţi găsi oameni care să se convertească.

Fata se retrase, cu o umbră pâlpâindu-i în ochii căprui. M-am abţinut să nu tresar. Poate că nu era cea mai bună abordare, deoarece, dacă se agitau, deveneau cu adevărat o pacoste.

Nesta ridică o mână, trăgându-şi mâneca de la haină, pentru a le arăta brăţara din fier, care era la fel cu aceea pe care o purta Elain.

Îşi cumpăraseră podoabe similare cu mult timp în urmă. Acolita suspină, cu ochii măriţi.

— Vezi asta? rosti Nesta printre dinţi, înaintând.

Acolita făcu un pas înapoi.

— Asta ar trebui să purtaţi. Nu clopoţei din argint, ca să atrageţi acei spiriduşi monstruoşi.

— Cum îndrăzneşti să ne insulţi prietenii nemuritori…

— Du-te şi predică în alt oraş, spuse Nesta.

Două soţii de fermieri, drăguţe şi dolofane, trecură pe lângă noi, ţinându-se de braţ. Apropiindu-se de acoliţi, se strâmbară amândouă, dezgustate. „Târfă iubitoare de spiriduşi”, spuse una din ele tinerei femei. Nu puteam să le contrazic.

Acoliţii tăcură. Cealaltă săteancă – suficient de bogată încât să aibă împletit în jurul gâtului un colier din fier – miji ochii, iar zâmbetul îi dispăru.

— Voi, idioţilor, nu înţelegeţi ce ne-au făcut monştrii aceia timp de secole? Ce continuă să facă din plăcere, în vreme ce scapă fără a fi traşi la

răspundere? Meritaţi să vă omoare. Proşti şi târfe, asta sunteţi.

Nesta dădu din cap, încuviinţând spre femeile care se îndepărtară. Ne-am întors spre tânăra care încă era în faţa noastră şi chiar şi Elain se încruntă, dezgustată.

Tânăra respiră adânc, înseninându-se din nou, şi spuse:

— Şi eu am trăit într-o astfel de ignoranţă, până când am auzit Cuvântul celor Binecuvântaţi. Am crescut într-un sat foarte asemănător cu acesta – foarte trist şi mohorât. Dar, cu mai puţin de cinci luni în urmă, o prietenă de-a vărului meu a mers la graniţă, ca jertfă pentru Prythian – şi nu s-a mai întors. Acum, trăieşte în lux şi confort ca mireasă a unui Mare Spiriduş, la fel ai putea să o faci şi tu, dacă mi-ai acorda o clipă să…

— Probabil a fost mâncată, spuse Nesta printre dinţi. De aceea nu s-a mai întors.

Sau mai rău, m-am gândit eu, dacă un Mare Spiriduş era cu adevărat responsabil de ademenirea unui om în Prythian. Nu îi întâlnisem niciodată nici pe cruzii Mari Spiriduşi, care semănau oarecum cu oamenii şi care conduceau ţinutul Prythian, şi nici pe zânele care locuiau acolo şi care te puteau trage foarte adânc sub pământ cu solzii, aripile şi braţele lor lungi şi subţiri. Nu ştiam care erau mai greu de înfruntat, spiriduşii sau zânele.

Acolita se încruntă.

— Bunii noştri stăpâni nu ne-ar răni niciodată astfel. Prythian este un tărâm al păcii şi al

abundenţei. Dacă te-ar binecuvânta cu atenţia lor, ai fi bucuroasă să trăieşti printre ei.

Nesta dădu ochii peste cap. Elain privea când spre noi, când spre piaţa din faţă, către cetăţenii care acum se uitau şi ei la scenă. Era timpul să plecăm.

Nesta dădu să spună ceva, dar am păşit între ele şi m-am uitat la roba fetei, de un albastru-deschis, la bijuteriile din argint pe care le purta, la pielea ei complet curată. Nu se vedea niciun semn, nicio pată.

— Te lupţi inutil, i-am spus eu.

— Pentru o cauză nobilă.

Fata radia de fericire.

Am împins-o uşor pe Nesta, pentru a o convinge să meargă, şi i-am spus acolitei:

— Nu, nu este.

Intrând în piaţa aglomerată, am simţit cum acolita încă ne fixa cu privirea, dar nu am întors capul. Aveau să plece destul de curând, ca să predice în alt oraş. Trebuia să ocolim la întoarcere, ca să-i evităm. Când ne-am îndepărtat suficient de mult, m-am uitat peste umăr la surorile mele. Elain încă era crispată, dar privirea Nestei era tulburată, iar buzele subţiri. M-am întrebat dacă urma să se întoarcă şi să se certe cu fata.

Nu era problema mea – nu chiar acum.

— Ne întâlnim aici peste o oră, am spus eu şi nu le-am dat ocazia să mă urmeze înainte de a mă strecura în piaţa aglomerată.

M-am gândit preţ de zece minute la cele trei opţiuni. Erau cumpărătorii mei obişnuiţi: cizmarul

posac şi negustorul de haine cu privirea ageră, care venea în piaţa noastră dintr-un oraş din apropiere. Apoi, necunoscuţii: un munte de femeie, care stătea pe buza unei fântâni secate din piaţă, fără cărucior sau stand, dar care, cu toate acestea, părea că primea multă atenţie. Cicatricele şi armele o dădeau de gol destul de uşor. Era o mercenară.

Simţeam privirile cizmarului şi ale negustorului de haine şi dezinteresul prefăcut cu care se holbau la tolba pe care o purtam. Bine – aşadar, avea să fie una dintre acele zile.

M-am apropiat de mercenară, al cărui păr negru şi des era tuns până la bărbie. Chipul bronzat părea cioplit în granit; văzându-mă, miji puţin ochii negri. Nişte ochi negri foarte interesanţi – nu aveau doar o nuanţă de negru, ci… multe, cu o urmă de căprui care strălucea printre umbre. Mi-am alungat încă o dată acele gânduri inutile, instinctele care mă făceau să mă gândesc la culori, lumini şi forme, şi am stat dreaptă când mă evaluă ca pe o posibilă ameninţare sau ca pe un angajator. Armele pe care le avea asupra ei – strălucitoare şi periculoase – erau suficiente cât să mă facă să înghit în sec. Şi să mă opresc la mai bine de un metru de ea.

— Nu primesc bunuri pentru serviciile mele, spuse ea cu un accent pe care nu îl mai auzisem. Accept doar monede.

Câţiva cetăţeni, aflaţi în trecere, încercară să nu pară prea interesaţi de conversaţia noastră, mai ales când am rostit:

— Atunci, nu vei avea noroc într-un astfel de loc.

Părea pipernicită, chiar şi când stătea jos.

— Ce treabă ai cu mine, fato?

Putea să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, dar am presupus că, pentru ea, păream mai tânără, cum eram slăbită de foame, în hainele pe care le purtam.

— Am de vânzare o blană de lup şi una de căprioară. M-am gândit că ai fi interesată să le cumperi.

— Le-ai furat?

— Nu.

Am privit-o în ochi.

— Le-am vânat chiar eu. Jur.

Se uită din nou la mine cu ochii ei negri.

— Cum.

Nu era o întrebare, ci un ordin. Poate că întâlnise alte persoane pentru care promisiunile, cuvintele sau obligaţiile nu erau sacre şi pe care, drept urmare, le pedepsise.

Aşadar, i-am povestit cum le-am vânat şi, după ce am terminat, a făcut un semn cu mâna spre tolba mea.

— Lasă-mă să văd.

Am scos amândouă blănurile, împăturite cu grijă.

— Nu ai minţit în legătură cu mărimea lupului, şopti ea. Totuşi, nu pare a fi un spiriduş.

Le studie cu un ochi de expert, trecându-şi mâinile pe ambele părţi. Îmi spuse preţul.

Am clipit, dar m-am abţinut să clipesc şi a doua

oară. Plătea prea mult, mult prea mult. Am privit-o în tăcere.

Ea se uită dincolo de mine – pe lângă mine.

— Presupun că acele două fete care ne privesc din partea cealaltă a pieţei sunt surorile tale. Toate aveţi părul arămiu şi acea privire flămândă.

Într-adevăr, ele încă se străduiau să tragă cu urechea, fără a fi zărite.

— Nu am nevoie de mila ta.

— Nu, dar ai nevoie de banii mei, iar ceilalţi comercianţi au fost zgârciţi toată dimineaţa. Toţi sunt distraşi de acei fanatici cu priviri blânde, care behăie prin piaţă.

Făcu semn cu bărbia spre Copiii celor Binecuvântaţi, care încă îşi zornăiau clopoţeii din argint şi săreau în calea oricui încerca să treacă prin apropiere.

Când m-am întors către ea, mercenara schiţă un zâmbet.

— Cum vrei, fetiţo.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Cândva, cineva a făcut acelaşi gest pentru mine şi ai mei, în momentul în care aveam cea mai mare nevoie. M-am gândit că a sosit timpul să ajut şi eu pe cineva.

Am privit-o din nou, cântărindu-i vorbele.

— Tata are nişte sculpturi din lemn pe care aş putea să ţi le dau – pentru a fi corectă.

— Călătoresc fără bagaj şi nu îmi trebuie. Totuşi, acestea – mângâie blănurile pe care le ţinea în mână – mă scutesc de efortul de a le omorî

cu mâna mea.

Am încuviinţat, obrajii încălzindu-mi-se când îşi întinse mâna spre punga cu monede pe care o ţinea în haina ei groasă. Era plină şi atârna greu datorită argintului, poate a aurului, dacă era să mă iau după cum suna. Mercenarii erau bine plătiţi pe teritoriul nostru.

Ţinutul nostru era prea mic şi prea sărac pentru a avea o armată permanentă, care să supravegheze zidul de la graniţa cu Prythian, iar noi, cetăţenii, puteam să ne bazăm doar pe puterea Tratatului, încheiat în urmă cu cinci sute de ani. Cei bogaţi îşi permiteau însă să angajeze mercenari, ca această femeie, care să le păzească graniţa cu tărâmul nemuritorilor. Acest fapt le oferea iluzia confortului, aşa cum o făceau şi însemnările de pe pragul casei noastre. Toţi ştiam, în adâncul nostru, că nu se putea face nimic împotriva spiriduşilor. Asta ni se transmisese tuturor, indiferent de clasă socială sau de rang, prin avertismentele care ne erau cântate când eram în leagăn, încă din momentul naşterii, sau prin versurile scandate în curtea şcolii. Un Mare Spiriduş putea să te facă praf de la o distanţă de o sută de metri. Nici eu şi nici surorile mele nu văzuserăm vreodată aşa ceva.

Încercam încă să credem că exista ceva – orice – care ar fi putut avea efect împotriva lor, dacă i-am fi întâlnit vreodată. În piaţă erau două tarabe care comercializau diverse lucruri – talismane, fleacuri, incantaţii şi bucăţi de fier – menite să te protejeze. Eu nu-mi permiteam, şi, dacă într-

adevăr funcţionau, puteau doar să ne ofere câteva minute, în care să ne pregătim. Fuga era inutilă; aşa cum era şi lupta. Nesta şi Elain îşi purtau însă brăţările din fier de câte ori plecau de acasă. Până şi Isaac avea o manşetă din fier în jurul încheieturii unei mâini, ascunsă întotdeauna sub mânecă. Odată, se oferise să-mi cumpere una, dar îl refuzasem. Mi se păruse ceva prea personal, ca o plată… un memento prea permanent a ceea ce fusese sau nu între noi.

Mercenara mi-a pus banii în palmă, iar eu i-am băgat în buzunar, simţindu-i la fel de grei ca o piatră de moară. Era imposibil ca surorile mele să nu fi văzut banii – nicio şansă ca ele să nu se fi întrebat deja cum ar fi putut să mă convingă să le dau şi lor o parte.

— Mulţumesc, i-am spus mercenarei, încercând şi eşuând să nu par aspră când am simţit cum se apropiau surorilor mele, ca vulturii care zboară în jurul unui cadavru.

Mercenara mângâie blana de lup.

— Un sfat, ca între vânători.

Am privit-o, mirată.

— Nu intra adânc în pădure. Eu nici nu m-aş apropia de locul unde ai fost ieri. Un lup atât de mare ar putea fi cea mai mică problemă a ta. Am auzit tot mai des poveşti despre acele lucruri care se strecoară prin zid.

Un fior îmi trecu pe şira spinării.

— Vor… vor ataca?

Dacă era adevărat, ar fi trebuit să găsesc o cale de a-mi scoate familia din acel teritoriu

mizerabil şi umed, îndreptându-mă spre sud, departe de zidul invizibil care ne împărţea lumea, înainte ca ei să îl poată traversa.

Cândva – acum mult timp şi cu milenii înainte – fuseserăm sclavii Marilor Spiriduşi. Cândva, le construiserăm civilizaţii extinse şi splendide cu sângele şi sudoarea noastră, le construiserăm temple pentru zeii lor sălbatici. Cândva, ne răsculaserăm în toate teritoriile. Războiul fusese atât de sângeros şi de distructiv, încât şase regine muritoare trebuiseră să înainteze un Tratat pentru ca măcelul să înceteze de ambele părţi şi pentru ca zidul să fie construit: Nordul lumii noastre fusese cedat puterii Marilor Spiriduşi şi a zânelor; iar Sudul, muritorilor, obligaţi pentru totdeauna să ne câştigăm existenţa muncind pământul.

— Nimeni nu ştie ce plănuiesc Spiriduşii, spuse mercenara, cu faţa împietrită. Nu ştim dacă bestiile scapă din lesa Marilor Lorzi sau dacă acestea sunt atacuri plănuite. Am păzit un nobil bătrân, care spunea că situaţia s-a înrăutăţit în ultimii cincizeci de ani. A luat un vas spre sud, acum două săptămâni şi mi-a spus că ar trebui să plec, dacă ştiu ce e bine pentru mine. Înainte de a ne despărţi, a recunoscut că a aflat de la unul dintre prietenii lui că, în toiul nopţii, o haită de martax a traversat zidul şi a distrus jumătate din oraşul său.

— Matrax? am întrebat eu.

Ştiam că existau diferite tipuri de spiriduşi, că erau la fel de mulţi ca alte specii de animale, dar, după nume, ştiam doar câteva feluri.

Ochii negri ca noaptea ai mercenarei licăriră.

— Au corpul mare, cât al unui urs, capul, ca al unui leu, şi trei rânduri de dinţi, mai ascuţiţi decât ai unui rechin. Şi sunt răi – mai răi decât toţi trei la un loc. Nobilul mi-a spus că i-au sfârtecat pe locuitorii oraşului.

Mi se întorsese stomacul. În spatele nostru, surorile mele păreau foarte fragile – cu pielea lor palidă, infinit mai delicată şi mai uşor de sfâşiat. Împotriva unui matrax, nu aveam nicio şansă. Copiii celor Binecuvântaţi erau proști – nişte proşti fanatici.

— Aşadar, nu ştim ce înseamnă toate aceste atacuri, continuă mercenara, în afară de faptul că tot mai mulţi apelează la serviciile mele şi că nu trebuie să te apropii de zid. Mai ales dacă Marii Spiriduşi încep să apară – sau, mai rău, dacă apare unul dintre Marii Lorzi. Pe lângă ei, matrax par nişte câini.

I-am examinat cicatricele de pe mâinile crăpate de frig.

— Ai înfruntat vreodată un alt fel de spiriduş?

Închise ochii.

— Nu vrei să ştii, fato. Doar dacă vrei să vomiţi ce ai mâncat la micul dejun.

Într-adevăr, mă simţeam rău, îmi era greaţă şi eram agitată.

— Mai periculos decât un matrax? am îndrăznit să întreb.

Femeia îşi ridică mâneca hainei groase, dezvăluind un antebraţ bronzat şi musculos, brăzdat de cicatrice oribile şi răsucite. Rotunjimea acestora semăna cu…

— Nu avea forţa brută şi nici nu era de mărimea unui matrax, spuse ea, dar muşcătura a fost plină de otravă. Două luni – atât am stat la pat; au trecut patru luni până când am avut puterea de a merge din nou.

Ridică un crac al pantalonilor.

Frumos, m-am gândit, în timp ce groaza îmi zvârcoli stomacul, în contrast cu pielea bronzată, venele erau negre – complet negre, întinse ca pânza de păianjen şi răsfirate ca firicele de gheaţă.

— Vindecătorul a spus că nu se mai putea face nimic, că sunt norocoasă că pot să merg cu veninul încă prezent în picioare. Poate că, într-o zi, mă va omorî, poate că mă va schilodi. Dar, cel puţin, voi muri ştiind că l-am ucis.

Coborându-şi manşeta pantalonilor, sângele păru să-mi îngheţe în vene. În cazul în care cineva din piaţă văzuse ce-mi arătase, nu îndrăznea să vorbească despre asta – sau să se apropie. Şi mie îmi ajunsese pentru o zi. Aşadar, am făcut un pas înapoi, calmându-mă în ciuda lucrurilor văzute şi auzite.

— Mulţumesc pentru avertismente, i-am spus eu.

Privi în spatele meu şi schiţă un zâmbet.

— Succes!

Apoi, o mână subţire mă prinse de braţ, trăgându-mă după ea. Fără să mă uit, ştiam că era Nesta.

— Sunt periculoşi, şopti Nesta, înfigându-şi degetele în braţul meu, continuând să mă îndepărteze de mercenară. Nu te mai apropia de

ei.

Pentru o clipă, m-am uitat la ea, apoi la Elain, a cărei faţă se îngălbenise şi se crispase.

— Ar trebui să ştiu ceva? am întrebat în şoaptă.

Nu-mi aminteam ultima dată în care Nesta încercase să mă avertizeze în legătură cu ceva. Elain era singura de care avea grijă cu adevărat.

— Sunt nişte brute şi ar lua orice ban ar putea, chiar şi cu forţa.

M-am uitat la mercenară, care încă îşi examina noile blănuri.

— Te-a jefuit?

— Nu ea, murmură Elain. Altcineva care a trecut pe aici. Aveam doar câteva monede şi el s-a mâniat, dar…

— De ce nu l-ai reclamat, sau de ce nu mi-ai spus?

— Ce ai fi putut să faci? întrebă Nesta cu dispreţ. Îl provocai la luptă cu arcul şi săgeţile tale? Şi, în haznaua asta de oraş, cui i-ar păsa dacă am spune ceva?

— Lui Thomas Mandray al tău? am rostit eu, calmă.

Ochii Nestei străluciră, dar o mişcare din spatele meu îi atrase atenţia şi încercă să zâmbească drăguţ, amintindu-şi, probabil, de banii pe care îi aveam acum.

— Te aşteaptă prietenul tău.

M-am întors. Într-adevăr, Isaac ne privea din partea cealaltă a pieţei, cu braţele încrucişate, rezemat de o clădire. Deşi era fiul cel mai mare al

singurului fermier înstărit din satul nostru, încă era slab din cauza iernii, iar părul lui castaniu părea neîngrijit. Oarecum chipeş, cu o voce blândă, rezervat, dar cu un fel de întunecime ascunsă, care ne apropiase şi care ne făcuse să înţelegem ce vieţi mizerabile aveam să ducem pentru totdeauna.

Ne ştiam vag de ani de zile, de când familia mea se mutase în sat, dar, până când nu ne-am plimbat pe strada principală într-o după-amiază, niciodată nu mă gândisem prea mult la el. Vorbeam doar despre ouăle pe care le aducea la piaţă, iar eu admiram mulţimea de culori din coşul pe care îl purta – nuanţe de maro, maro-gălbui şi cele mai deschise nuanţe de albastru şi verde. Simplu, uşor şi poate puţin ciudat, m-a condus acasă, făcându-mă să nu mă simt atât de... singură. O săptămână mai târziu, l-am tras în hambarul acela dărăpănat.

În cei doi ani în care ne-am întâlnit, el a fost primul şi singurul meu iubit. Câteodată ne întâlneam în fiecare noapte, timp de o săptămână, alteori trecea câte o lună fără să ne vedem. Dar, de fiecare dată, era la fel: ne dezbrăcăm repede şi ne sărutam. Câteodată, vorbeam sau, mai degrabă, el vorbea despre presiunea şi obligaţiile pe care i le atribuise tatăl său. Deseori, nu vorbeam deloc. Nu ştiam dacă ne pricepeam să facem amor, dar tot era o eliberare, o amânare, puţin egoism.

Nu ne iubeam şi nu ne iubiserăm niciodată – cel puţin nu în modul la care presupuneam că se

refereau oamenii când vorbeau despre dragoste – totuşi, o parte din mine se prăbuşise când îmi spusese că urma să se însoare în curând. Nu eram încă suficient de disperată încât să-i cer să mă vadă după căsătorie.

Isaac îşi înclină capul într-un gest familiar, apoi merse încet în josul străzii, în afara oraşului şi spre hambarul vechi, unde obişnuia să mă aştepte. Nu ne ascundeam relaţia, dar eram precauţi, astfel încât să nu fie prea evidentă.

Nesta ţâţâi, încrucişându-şi braţele.

— Sper că voi doi sunteţi atenţi.

— Este puţin cam târziu să te prefaci că-ţi pasă, am spus eu.

Dar eram atenţi. Deoarece eu nu îmi puteam permite, Isaac îmi cumpăra băutura contraceptivă. Ştia că altfel nu l-aş fi lăsat să mă atingă. Am băgat mâna în buzunar, scoţând o monedă de douăzeci de mărci. Elain respiră adânc, iar eu nu m-am deranjat să mă uit la niciuna din surorile mele în timp ce i-am pus-o în palmă şi i-am spus:

— Ne vedem acasă.

Mai târziu, după încă o cină la care am mâncat căprioară, când eram cu toţii adunaţi în jurul focului pentru o oră de linişte înainte de culcare, le-am urmărit pe surorile mele şuşotind şi râzând împreună. O parte din mine le invidiase întotdeauna pentru cât erau de apropiate. Cheltuiseră toţi banii – pe ce, nu ştiu, deşi Elain

adusese dălţi noi pentru sculpturile tatălui nostru. Pelerina şi ghetele despre care se plânseseră toată noaptea trecută fuseseră prea scumpe. Însă nu le-am certat pentru asta, fiindcă Nesta ieşi a doua oară să mai taie lemne, fără să-i cer. Din fericire, îi evitaseră pe Copiii celor Binecuvântaţi.

Tatăl meu moţăia în scaun, cu bastonul aşezat pe genunchiul rănit. Era momentul potrivit să discut cu Nesta despre Thomas Mandray. M-am întors spre ea, dorind să vorbesc. Dar se auzi un urlet care aproape că mă asurzi, iar surorile mele ţipară în timp ce zăpada năvăli în cameră, iar o formă imensă apăru mârâind în pragul uşii.

Capitolul 4

Nu ştiu cum am pus mâna pe cuţitul de vânătoare cu mâner din lemn. Primele câteva clipe fură estompate de mârâitul bestiei uriaşe cu blană aurie, de ţipetele surorilor mele, de frigul usturător care se revărsa în cameră, de figura îngrozită a tatălui meu.

Mi-am dat seama că nu era un matrax, deşi uşurarea dură doar o clipă. Bestia trebuie să fi fost mare cât un cal, iar în vreme ce trupul îi semăna oarecum cu al unei feline, capul era clar al unui lup. Nu mi-am dat seama ce erau coarnele ca de elan care îi ieşeau din cap. Dar, fie că era un leu, un câine sau un elan, nu m-am îndoit de stricăciunile pe care le putea face cu ghearele lui negre, ca nişte pumnale, şi de rănile pe care le puteau provoca acei colţi galbeni.

Dacă aş fi fost singură în pădure, poate că m-aş fi lăsat copleşită de frică, poate că aş fi căzut în genunchi şi aş fi plâns, aşteptând o moarte rapidă. Dar nu aveam timp să mă îngrozesc, nu aveam de gând să-l las să înainteze niciun centimetru, în ciuda faptului că îmi auzeam pulsul în urechi. Cumva, am ajuns în faţa surorilor mele tocmai când creatura se lăsă pe picioarele din spate şi zbieră printre colţi:

— *CRIMINALILOR!*

Dar un alt cuvânt răsună prin mine:

Spiriduş.

Talismanele ridicole de pe pragul uşii erau la fel de bune ca pânzele de păianjen. Ar fi trebuit să o întreb pe mercenară cum îl omorâse pe acel spiriduş. Gâtul gros al bestiei părea însă un loc bun în care să-mi înfig cuţitul.

Am îndrăznit să arunc o privire peste umăr. Surorile mele ţipară, îngenunchind în faţa peretelui cu şemineu, iar tatăl meu se ghemui în faţa lor. Încă un corp de apărat. Prosteşte, am mai făcut un pas spre spiriduş, lăsând masa între noi, încercând să-mi opresc mâinile din tremurat. Arcul şi tolba mea erau în cealaltă parte a camerei, în spatele bestiei. Ar fi trebuit să-l ocolesc pentru a ajunge la săgeata din frasin – şi să am destul timp să trag cu arcul.

— *CRIMINALILOR!* zbieră din nou bestia, cu părul ridicat.

— T-te rog, se bâlbâi tata, din spatele meu, negăsindu-şi curajul de a veni lângă mine. Orice am făcut, am făcut fără să ştim, şi…

— N-n-n-am omorât pe nimeni, adăugă Nesta, înecându-se, suspinând, cu mâna ridicată deasupra capului, de parcă minuscula brăţară din fier ar fi apărat-o împotriva creaturii.

Am luat încă un cuţit de bucătărie de pe masă, cel mai bun lucru pe care îl puteam face, asta dacă nu găseam o cale să ajung la tolbă.

— Ieşi afară! m-am răstit eu la creatură, agitând cuţitele în faţa mea.

Nu vedeam nimic din fier ce ar fi putut fi folosit drept armă – doar să fi aruncat spre el cu brăţările surorilor mele.

— Ieşi şi pleacă!

Deşi cuvintele erau tăioase, îmi tremurau genunchii şi îmi era greu să ţin cuţitele în mâini. Un cui… aş fi luat un nenorocit de cui din fier, dacă aş fi avut de unde.

Drept răspuns, urlă la mine, iar întreaga casă se cutremură, făcând farfuriile şi ceştile să zornăie. Dar urletul îi expuse gâtul masiv. Nu mă pricepeam să arunc, dar, cu toate acestea, am azvârlit cuţitul de vânătoare spre el.

Îl lovi repede cu o labă, atât de repede, că abia l-am văzut, trimiţându-l cu viteză la distanţă, în timp ce se repezi cu dinţii spre faţa mea.

Am sărit înapoi, aproape împiedicându-mă de tatăl meu, care era ghemuit. Spiriduşul ar fi putut să mă omoare – ar fi putut; totuşi, săritura fu un avertisment. Plângând, Nesta şi Elain se rugară zeilor de mult uitaţi, care s-ar fi putut ascunde prin preajmă.

— *CINE L-A OMORÂT?*

Creatura se îndreptă spre noi. Puse o labă pe masă, care scârţâi sub greutatea sa. Intrând una câte una în lemn, ghearele lui scoaseră un zgomot surd.

Am îndrăznit să mai fac un pas în faţă, în timp ce bestia îşi întinse botul peste masă, ca să ne miroasă. Ochii lui erau verzi – cu pete de culoarea chihlimbarului. Nu erau ochi de animal, nu cu forma şi culoarea aceea. Vocea îmi era surprinzător de calmă când l-am întrebat:

— Pe cine am omorât?

El mârâi pe un ton coborât, care făcu lupul din pădure să pară un căţel.

— Lupul, spuse el, iar inima mi se poticni.

Răgetul dispăru, dar mânia persistă – poate chiar cu urme de regret.

Plânsetul lui Elain deveni un ţipăt ascuţit. Mi-am ţinut capul ridicat.

— Un lup?

— Un lup mare cu o blană gri, mârâi el drept răspuns.

Ar şti dacă l-am minţi? Spiriduşii nu puteau minţi – toţi muritorii ştiau asta – dar puteau oare să detecteze minciunile spuse de oameni? Nu aveam nicio şansă să scăpăm din această luptă, dar poate că erau şi alte soluţii.

— Dacă a fost omorât din greşeală, i-am spus bestiei cât am putut de calmă, ce plată am putea oferi în schimb?

Toate acestea erau un coşmar; într-o clipă, aveam să mă trezesc lângă foc, extenuată din cauza zilei petrecute la piaţă şi a după-amiezii cu

Isaac.

Bestia scăpă un lătrat care ar fi putut fi un râs amar. Împinse masa, pentru a păşi într-un mic cerc din faţa uşii spulberate. Frigul era atât de intens, încât tremuram.

— Plata pe care trebuie s-o oferi este cea cerută de Tratatul încheiat de tărâmurile noastre.

— Pentru un lup? am întrebat eu, iar tatăl meu îmi murmură numele, în semn de avertisment.

Îmi aminteam vag că mi se citise Tratatul în timpul lecţiilor din copilărie, dar nu-mi aminteam nimic despre lupi…

Bestia veni rapid spre mine.

— Cine a omorât lupul?

I-am ţintuit cu privirea ochii ca de jad.

— Eu l-am omorât.

El clipi, aruncă o privire spre surorile mele, apoi, înapoi spre mine, uitându-se la cât de slabă eram – fără îndoială, vedea că eram fragilă.

— Sigur minţi pentru a-i salva.

— Nu am omorât nimic! se tângui Elain. Te rog… te rog, cruţă-ne!

Nesta o făcu rapid să tacă, printre propriile suspine, şi o împinse pe Elain mai departe, în spatele ei. Văzând aceasta, am simţit un gol în piept.

Tata se ridică, gemând din cauza durerii din piciorul care îl făcea să şchioapete, dar, înainte de a se apropia de mine, am repetat:

— Eu l-am omorât.

Bestia, care le mirosi pe surorile mele, mă examină. Mi-am îndreptat umerii.

— Azi am vândut blana la piaţă. Dacă aş fi ştiut că era un spiriduş, nu m-aş fi atins de el.

— Mincinoaso, mârâi el. Ai ştiut. Ai fi fost mai tentată să-l omori dacă ai fi ştiut că era unul ca mine.

Adevărat, adevărat, adevărat.

— Mă poţi condamna?

— Te-a atacat? Ai fost provocată?

Am vrut să spun da, însă…

— Nu, am zis eu, scăpând un mârâit. Dar, având în vedere tot ce ne-a tăcut specia voastră şi ce le place încă să ne facă, chiar dacă aş fi ştiut cu siguranţă, a meritat. Mai bine să mor cu fruntea sus, decât târându-mă ca un vierme fricos.

Răspunsul lui mârâit era definiţia mâniei şi a supărării.

Lumina focului străluci pe colţii lui expuşi, iar eu m-am întrebat cum s-ar simţi pe gâtul meu şi cât de tare ar ţipa surorile mele, înainte de a muri şi ele. Ştiam însă, cu o claritate neaşteptată, că Nesta i-ar fi permis lui Elain să fugă. Nu tatălui meu, pe care îl dispreţuia cu toată inima ei de oţel. Nu mie, deoarece Nesta ştiuse şi urâse întotdeauna faptul că noi două eram feţele aceleiaşi monede şi că puteam lupta singură. Dar pentru Elain, cultivatoarea de flori, cu inima bună… Nesta s-ar fi sacrificat.

Acea scânteie de înţelegere mă făcu să îndrept spre bestie cuţitul care îmi rămăsese.

— Ce plată solicită Tratatul?

Continuând să mă privească, spuse:

— Viaţă pentru viaţă. Orice atac neprovocat

asupra spiriduşilor, din partea oamenilor, se plăteşte doar cu viaţa unui alt om.

Surorile mele se opriră din plâns. Mercenara din oraş omorâse un spiriduş, dar acesta o atacase primul.

— Nu am ştiut, am spus eu. Nu am ştiut această parte din Tratat.

Spiriduşii nu puteau minţi – şi vorbise destul de clar, fără jocuri de cuvinte.

— Cei mai mulţi dintre voi, muritorii, aţi ales să uitaţi de acea parte a Tratatului, spuse el, ceea ce face ca pedeapsa ta să fie mult mai plăcută.

Genunchii îmi tremurară. Nu puteam scăpa, nu puteam depăşi situaţia. Nici măcar nu puteam fugi, deoarece el bloca singura cale spre uşă.

— Fă-o afară, am şoptit eu, cu vocea tremurând. Nu… aici. Nu unde familia mea va trebui să-mi spele sângele.

Dacă avea să îi lase să trăiască.

Spiriduşul se străduia să râdă pervers.

— Eşti dispusă să-ţi accepţi soarta atât de uşor?

Când m-am uitat fix la el, îmi spuse:

— Pentru că ai avut curajul să-mi ceri unde anume să te omor, îţi voi împărtăşi un secret, omule: într-un fel, Prythian trebuie să-ţi revendice viaţa pentru cea pe care ai luat-o. Aşadar, ca reprezentant al tărâmului nemuritorilor, pot să te tai ca pe un porc sau… poţi să traversezi zidul şi să-ţi trăieşti restul vieţii în Prythian.

Am clipit.

— Poftim?

El vorbi lent, de parcă aş fi fost cu adevărat la fel de proastă ca un porc.

— Poţi să mori în seara asta sau să-ţi oferi viaţa tărâmului Prythian, trăind pentru totdeauna acolo, uitând de tărâmul oamenilor.

— Fă-o, Feyre, şopti tata, din spatele meu. Du-te.

Fără să mă uit la el, l-am întrebat:

— Unde să trăiesc? Fiecare centimetru din Prythian este mortal pentru noi. Mai bine aş muri în seara asta decât să trăiesc în teroare dincolo de zid, până când, fără îndoială, îmi voi găsi sfârşitul într-un mod mult mai îngrozitor.

— Am terenuri, spuse şoptit spiriduşul, aproape fără tragere de inimă. Îţi voi permite să locuieşti acolo.

— De ce te-ai deranja?

Poate că era o întrebare prostească, dar…

— Mi-ai omorât prietenul, mârâi bestia. L-ai ucis, l-ai jupuit, l-ai vândut la piaţă, iar apoi ai spus că a meritat-o şi, cu toate acestea, ai curajul să-mi pui la îndoială generozitatea? Ce lucru tipic omenesc, păru să adauge în şoaptă.

— Nu trebuia să-mi oferi alternativa.

M-am apropiat atât de mult, încât i-am simţit respiraţia fierbinte pe faţă. Într-adevăr, spiriduşii nu puteau minţi, dar puteau să omită informaţii.

Bestia mârâi din nou.

— Ce greşeală din partea mea să uit că oamenii ne desconsideră atât de mult! Voi, oamenii, nu mai înţelegeţi mila? întrebă el, cu colţii la doar câţiva centimetri de gâtul meu. Dă-mi voie

să-ţi explic, fetiţo: fie vii să locuieşti în casa mea din Prythian, oferindu-ţi astfel viaţa pentru cea a lupului, fie ieşi chiar acum şi te voi face bucăţele. Este alegerea ta.

Am auzit mersul şchiopătând al tatălui meu înainte de a mă apuca de umăr.

— Vă rog, domnule, Feyre este cea mai mică fată a mea. Vă implor să o cruţaţi. Ea este tot... este tot...

Răcnetul bestiei îl împiedică să mai vorbească. Auzind însă acele câteva cuvinte pe care reuşise să le spună, efortul pe care îl făcuse... era ca o sabie îndreptată spre stomacul meu.

— Vă rog... zise tatăl meu, tremurând şi ploconindu-se.

— Linişte, izbucni creatura.

Iar eu m-am înfuriat atât de mult, încât cu greu m-am abţinut să nu-i înfig pumnalul în ochi. Ştiam că, până să apuc să ridic mâna, avea să-şi încleşteze colţii în jurul gâtului meu.

— Pot să-ţi dau aur... spuse tatăl meu, iar mânia mea se stinse.

Cerşitul era singura modalitate prin care putea face rost de bani.

Chiar şi atunci, era norocos să primească doar câteva monede din cupru. Văzuserăm cât de lipsiţi de compasiune erau oamenii înstăriţi din satul nostru. De ani de zile ştiam că monştrii din tărâmul muritorilor erau la fel de răi precum cei de dincolo de zid.

Bestia râncji.

— Cât valorează viaţa fiicei tale? Crezi că

echivalează cu o sumă?

Nesta încă o ţinea pe Elain în spatele ei. Elain era atât de palidă, încât chipul i se asorta cu zăpada care intra pe uşa deschisă. Nesta urmărea însă, încruntată, fiecare mişcare a bestiei. Nu se deranja să se uite la tata – de parcă i-ar fi ştiut deja răspunsul.

Pentru că tata nu răspunse, am îndrăznit să mai fac un pas spre bestie, atrăgându-i atenţia. Trebuia să îl scot afară – să-l îndepărtez de familia mea. După modul în care îmi deviase cuţitul, singura speranţă de scăpare era să-l iau, cumva, prin surprindere. Având un auz foarte fin, mă îndoiam că urma să am o şansă curând, cel puţin nu până când credea că sunt supusă. Dacă aş fi încercat să-l atac sau să fug, mi-ar fi distrus familia din pură plăcere. Apoi, m-ar fi găsit din nou. Singura soluţie era să plec. Mai târziu, aş fi putut găsi ocazia de a-i tăia gâtul bestiei. Sau, cel puţin, să-l rănesc destul de tare, încât să am timp să fug.

Câtă vreme spiriduşii nu mă găseau, nu mă puteau obliga să respect Tratatul. Chiar dacă asta m-ar fi transformat într-o blestemată de călcătoare de jurăminte. Dar să fi mers cu el însemna să încalc cea mai importantă promisiune pe care o făcusem vreodată. Cu siguranţă ar fi eclipsat un vechi tratat pe care nici măcar nu-l semnasem.

Am ţinut mai relaxat mânerul pumnalului şi m-am uitat fix în acei ochi verzi, făcând o pauză lungă înainte de a spune:

— Când plecăm?

Trăsăturile de lup erau în continuare fioroase,

rele. Orice speranţă de mă lupta pe care o mai aveam dispăru când se deplasă spre uşă – nu din cauza freamătului lăsat în urmă. Scoase săgeata din frasin, o mirosi şi rânji privind-o. Cu două mişcări, o rupse în două şi o aruncă în focul care ardea în spatele surorilor mele înainte de a se întoarce din nou către mine. Mi-am înţeles condamnarea când rosti:

— Acum.

Acum. Chiar şi Elain îşi înălţă capul, uitându-se îngrozită la mine. Dar eu nu am putut să mă uit nici la ea, nici la Nesta – nu când erau încă ghemuite acolo, în tăcere. M-am întors spre tatăl meu. Ochii îi sclipiră, aşadar m-am uitat la cele câteva dulapuri pe care le aveam – narcise prea galbene şi decolorate, care se arcuiau peste mânere. Acum.

Bestia se plimba în pragul uşii. Nu voiam să mă gândesc la locul în care urma să mergem sau ce avea să îmi facă. Ar fi fost o prostie să fug înainte de momentul potrivit.

— Căprioara ar trebui să vă ajungă două săptămâni, i-am spus tatălui meu, adunându-mi hainele pentru a face faţă frigului. Începeţi cu carnea proaspătă, apoi mâncaţi păstrama – ştii cum să o prepari.

— Feyre… spuse tatăl meu, dar am continuat, potrivindu-mi pelerina:

— Banii de pe blănuri i-am lăsat pe bufetul din bucătărie. Dacă eşti chibzuit, îţi vor ajunge o vreme.

În cele din urmă, m-am uitat iar la tatăl meu şi

mi-am permis să-i memorez trăsăturile feţei. Ochii mă înţepară, dar am alungat umezeala clipind şi punându-mi mănuşile uzate.

— Când vine primăvara, vânează în dumbrava de la sud de cotul râului Silverspring – acolo îşi fac iepurii vizuine. Roagă-l pe Isaac Hale să-ţi arate cum să faci capcane. L-am învăţat anul trecut.

Tatăl meu dădu din cap, acoperindu-şi gura cu mâna. Bestia mă avertiză mârâind şi se strecură afară, în noapte. Am reuşit să îl urmez, dar m-am oprit pentru a-mi privi surorile, ghemuite încă lângă foc, de parcă nu ar fi îndrăznit să se mişte înainte de plecarea mea.

Elain îmi pronunţă numele, dar rămase ghemuită, cu fruntea plecată. Aşadar, m-am întors spre Nesta, a cărei faţă rece şi severă semăna foarte mult cu a mamei.

— Orice ai face, am spus eu şoptit, nu te căsători cu Thomas Mandray. Tatăl lui îşi bate soţia şi niciunul dintre fiii săi nu face nimic să îl oprească.

Nesta mări ochii, dar eu am adăugat:

— Vânătăile sunt mai greu de ascuns decât sărăcia.

Nesta înţepeni şi nu spuse nimic – ambele mele surori tăcură în timp ce m-am întors către uşa deschisă. O mână mă cuprinse însă de braţ, trăgându-mă pentru a mă opri.

Întorcându-mă spre el, tatăl meu deschise şi închise gura. Afară, bestia, simţind că fusesem reţinută, mârâi.

— Feyre, spuse tatăl meu.

Degetele îi tremurară când îmi cuprinse mâinile, dar ochii îi deveniră mai clari şi mai îndrăzneţi, aşa cum nu îi mai văzusem de mult.

— Întotdeauna ai fost prea bună pentru locurile astea, Feyre. Prea bună pentru noi, prea, bună pentru toţi.

Mă strânse de mâini.

— Dacă vei scăpa vreodată, dacă îi vei convinge vreodată că ţi-ai plătit datoria, să nu te întorci.

Nu mă aşteptasem la un rămas-bun sfâşietor, dar nici asta nu-mi imaginasem.

— Să nu te mai întorci niciodată, spuse tatăl meu, eliberându-mi mâinile pentru a mă scutura de umeri. Feyre.

Îmi rosti numele poticnindu-se, înghiţind cu greutate.

— Du-te într-un loc nou şi fă-ţi o reputaţie.

Dincolo, bestia era doar o umbră care mă îndemna spre un destin pe care îl adusesem fără voie asupra mea şi a familiei mele. O viaţă pentru o viaţă – dar dacă viaţa oferită ca plată însemna şi pierderea celorlalte trei? Gândul era suficient să mă întărească, să-mi dea speranţă.

Nu-i spusesem niciodată de promisiunea pe care i-o făcusem mamei, iar acum nu avea sens să îi explic. Aşadar, m-am eliberat din strânsoarea lui şi am plecat.

Am lăsat sunetul zăpezii care îmi scârţâia sub tălpi să alunge cuvintele tatălui meu, urmând bestia spre pădurea învăluită de întunericul nopţii.

Capitolul 5

Fiecare pas spre pădure era prea rapid, prea uşor, conducându-mă prea curând spre chinul şi suferinţa care mă aşteptau. Nu am îndrăznit să privesc înapoi spre casă.

Am intrat în pădure. Întunericul ne chema spre depărtări.

O iapă albă, cu părul ca zăpada proaspătă în lumina lunii, aştepta răbdătoare – liberă – lângă un copac. Îşi coborî capul – parcă în semn de respect – în vreme ce bestia se îndreptă greoaie spre ea.

Cu laba sa enormă, îmi făcu semn să încalec. Totuşi, calul rămase calm, chiar dacă bestia trecuse destul de aproape încât să îl sfârtece cu o singură lovitură. Nu mai călărisem de ani de zile şi chiar şi atunci călărisem doar un ponei; urcându-mă însă în şa, pe jumătate îngheţată, m-am bucurat de căldura calului, care porni la drum. Fără o lumină care să mă ghideze, am lăsat-o să urmeze bestia. Amândoi erau aproape de aceeaşi mărime. Nu am fost surprinsă când ne-am îndreptat spre nord – spre teritoriul spiriduşilor – deşi stomacul mi se încleştă atât de mult, încât mă duru.

Să locuiesc împreună cu el. Puteam să-mi trăiesc tot restul vieţii de muritoare pe pământurile lui. Poate că era un gest făcut din milă, dar, pe de altă parte, nu specificase exact cum anume aveam să trăiesc. Tratatul le interzicea spiriduşilor să ne ia în sclavie, dar poate că acest lucru nu se aplica oamenilor care omorâseră spiriduşi.

Probabil că urma să ne îndreptăm spre crăpătura din zid de care se folosise ca să ajungă aici, să mă fure. Şi, odată trecuţi prin zidul invizibil, de îndată ce ne aflam în Prythian, familia mea nu avea să mă mai găsească vreodată. Urma să fiu un mieluşel în regatul lupilor. Lupilor… lupului.

Omorâsem un spiriduş. Asta făcusem.

Gâtul mi se uscă. Omorâsem un spiriduş, care arăta şi se comporta ca un lup. Nu am reuşit să mă simt prost din cauza aceasta. Nu când îmi lăsasem în urmă familia, care, cu siguranţă, avea să moară de foame; nu când asta însemna dispariţia unei creaturi rele şi îngrozitoare de pe faţa pământului. Bestia îmi arsese săgeata din frasin – aşadar, trebuia să mă bazez pe noroc pentru a mai obţine vreodată o aşchie de lemn şi a avea şansa de a-l ucide. Sau de a-l răni.

Faptul că le cunoşteam slăbiciunea, sensibilitatea lor în faţa frasinului, era singurul motiv pentru care le supravieţuisem Marilor Spiriduşi în timpul răzvrătirii din trecut, un secret trădat de unul de-al lor.

Sângele mi se răci şi mai mult, căutând inutil orice urmă de trunchi îngust cu o mulţime de crengi, despre care aflasem că indica existenţa frasinilor. Nu mai văzusem niciodată pădurea atât de nemişcată. Orice s-ar fi aflat acolo, trebuie că era blând în comparaţie cu bestia de lângă mine, în ciuda iepei care era calmă în preajma acesteia. Speram că, odată intraţi pe tărâmul lui, avea să-i ţină la distanţă pe ceilalţi spiriduşi.

Prythian. Cuvântul, prevestitorul morţii, răsuna

iar şi iar prin mine.

Pământuri – el spusese că avea pământuri, dar ce fel de locuinţă? Calul meu era frumos, iar şaua era din piele scumpă, ceea ce însemna că, într-un fel, păstra o legătură cu viaţa civilizată. Nu auzisem niciodată detalii despre vieţile Marilor Spiriduşi şi ale zânelor – nu aflasem mai nimic, în afară de abilităţile şi de dorinţele lor mortale. Am strâns frâiele, pentru a-mi opri mâinile din tremurat.

Prea puţini oameni îşi puteau povesti experienţele personale din Prythian. Muritorii care treceau dincolo de zid – fie de bunăvoie, ca tribut din partea Copiilor celor Binecuvântaţi, fie furaţi – nu se mai întorceau niciodată. Am aflat majoritatea legendelor de la săteni, deşi, ocazional, tatăl meu îmi spunea o poveste mai blândă – sau două – în serile în care încerca să-şi amintească de existenţa noastră.

De când ne ştiam, Marii Spiriduşi guvernau părţile nordice ale lumii noastre – de la imensa insulă aflată dincolo de marea îngustă care ne separa de continentul uriaş, dincolo de fiordurile nu foarte adânci, pustiurile îngheţate şi deserturile măcinate de nisip, şi tocmai până la marele ocean din partea cealaltă. Unele teritorii ale zânelor erau imperii; unele erau controlate de regi şi regine. Apoi, mai existau locuri ca Prythian, care era împărţit şi condus de şapte Mari Lorzi – nişte fiinţe cu o putere atât de mare, încât legenda pretindea că, într-o clipă, puteau să dărâme clădiri, să despartă armate sau să te măcelărească. Nu mă

îndoiam de asta.

Nimeni nu-mi spusese vreodată de ce oamenii alegeau să rămână pe tărâmurile noastre, în condiţiile în care ni se dăduse un teritoriu foarte mic, în preajma ţinutului Prythian. Nişte proşti – cei câţiva oameni rămaşi aici după Război trebuie să fi avut gânduri sinucigaşe, dacă alegeau să trăiască atât de aproape de Prythian. În ciuda Tratatului vechi de secole dintre tărâmurile muritorilor şi cele ale spiriduşilor, în zidul de apărare care le separa existau crăpături, găuri suficient de mari pentru ca acele creaturi mortale să se strecoare pe teritoriul nostru şi să se amuze chinuindu-ne.

Asta era partea Prythianului pe care Copiii celor Binecuvântaţi nu binevoiau să o recunoască niciodată. Poate că o parte a Prythianului pe care urma să o văd curând. Stomacul mi se întoarse pe dos. „Să trăiesc împreună cu el”, mi-am amintit iar şi iar. „Să trăiesc”, nu să mor.

Cu toate că se presupune că puteam trăi şi într-o temniţă. Probabil că avea să mă închidă şi să uite că existam, să uite să mă hrănească, să uite că oamenilor le trebuiau lucruri precum mâncarea, apa şi căldura.

Mergând în faţa mea, coarnele bestiei se răsuciră spre cerul nopţii şi fuioare de respiraţie fierbinte îi ieşiră, ondulându-se, pe nări. Trebuia să facem un popas la un moment dat – graniţa cu Prythian era la o distanţă de câteva zile. Imediat ce ne-am oprit, am rămas trează toată noaptea şi nu l-am scăpat din priviri. Chiar dacă îmi arsese săgeata din frasin, îmi ascunsesem în pelerină

cuţitul rămas. Poate că seara aceasta avea să-mi ofere şansa de a-l folosi.

Lăsându-mă cuprinsă de groază, mânie şi disperare, nu m-am gândit însă doar la soarta mea. Continuându-ne călătoria, în singurele sunete scoase de zăpada care scârţâia sub labe şi copite, am alternat între îngâmfare prostească la gândul că familia moarte de foame, dându-mi astfel seama cât de importantă eram, şi agonia orbitoare cauzată de gândul că tata avea să cerşească pe străzi, împiedicându-se de piciorul rănit, mergând de la un om la altul. Şi, ori de câte ori priveam bestia, îl vedeam pe tata şchiopătând prin oraş, cerşind o monedă ca să le ţină în viaţă pe surorile mele. Mai rău, m-am gândit la ce ar fi fost Nesta în stare să facă pentru a o ţine în viaţă pe Elain. Moartea tatălui meu nu ar fi deranjat-o, dar ar fi putut să mintă, să fure şi să vândă orice de dragul lui Elain… şi al ei.

Am observat modul în care se mişca, încercând să găsesc o urmă – orice – de slăbiciune. Nu am putut găsi niciuna.

— Ce fel de spiriduş eşti? l-am întrebat, cuvintele fiindu-mi aproape înghiţite de zăpadă, de copaci şi de cerul plin de stele.

Bestia nu se deranjă să se întoarcă. Nu se deranjă să-mi vorbească. O atitudine corectă. La urma urmelor, îi omorâsem prietenul.

Am încercat din nou:

— Ai un nume?

Sau orice denumire, pentru a-l putea blestema.

Scoase un sunet care ar fi putut fi un râs amar.

— Chiar contează pentru tine, omule?

Nu am răspuns. Ar fi putut foarte bine să se răzgândească şi să nu îmi mai cruţe viaţa.

Dar poate că aveam să scap înainte de a hotărî să mă omoare. Mi-aş fi luat familia şi am fi călătorit clandestin pe o corabie şi am fi navigat foarte, foarte departe. Poate că aveam să încerc să-l omor, indiferent de inutilitatea gestului, indiferent dacă ar fi constituit un alt atac neprovocat, doar pentru că eram cea care îmi revendicasem viaţa, când aceşti spiriduşi le preţuiau prea puţin pe ale noastre. Mercenara supravieţuise – poate că aveam să supravieţuiesc şi eu. Poate.

Am vrut să-l întreb din nou cum îl cheamă, dar mârâi iritat. Nu aveam şansa să lupt, să ripostez, când, deodată, un miros greu şi metalic îmi înţepă nasul. Extenuarea mă cuprinse, iar întunericul mă înghiţi complet.

M-am trezit zdruncinată pe cal, legată cu sfori invizibile. Soarele era deja pe cer.

Magie – asta fusese mirosul, asta mă ţinea călare, cu membrele lipite strâns, împiedicându-mă să scot cuţitul. Am recunoscut puterea până în măduva oaselor, din memoria şi groaza colectivă a unor muritori. Cât timp fusesem inconştientă? Cât timp mă ţinuse el inconştientă, ca să nu trebuiască să-mi vorbească? Două zile – dura două zile să ajung de acasă până la zid şi să intru în graniţa sudică a ţinutului Prythian. Chiar dormisem

fermecată atât de mult timp?

Scrâşnind din dinţi, aş fi putut să-i cer nişte răspunsuri – aş fi putut striga la el, în vreme ce mergea încă nepăsător, tot înainte. Apoi, însă, păsări ciripitoare zburară pe lângă mine, iar o briză uşoară îmi atinse faţa. Am zărit o poartă metalică, împrejmuită de un gard viu.

Închisoarea sau salvarea mea – nu puteam să îmi dau seama care era varianta corectă.

Poarta se deschise fără portar sau santinelă, iar bestia intră. Indiferent de voinţa mea, calul îl urmă.

Capitolul 6

Proprietatea se întindea peste un teren acoperit de verdeaţă. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător – nici măcar fosta noastră moşie nu se putea compara cu aşa ceva. Era acoperit cu trandafiri şi iederă, cu terase, balcoane şi scări care porneau din laturile de alabastru. Curtea era mărginită de pădure, dar se întindea atât de mult, încât abia vedeam linia copacilor din depărtare. Foarte multă culoare şi lumină, multă mişcare şi textură... Abia reuşeam să observ detaliile. Ar fi fost inutil să pictez aşa ceva, nu aş fi reuşit să redau totul cu fidelitate. Admiraţia ar fi putut să-mi învingă frica dacă locul nu ar fi fost complet gol şi liniştit. Chiar şi grădina prin care am trecut, urmând o potecă pietruită spre uşile principale ale casei, părea tăcută şi adormită. Deasupra mulţimii de irişi violeţi, ghiocei palizi şi narcise galbene ca

untul se legănau în briza parfumată, iar o duhoare slabă de metal îmi gâdilă nările.

În mod sigur era un loc magic, deoarece aici era primăvară. Ce putere ticăloasă posedau ei, de le permitea să-şi facă pământurile atât de diferite de ale noastre, să controleze anotimpurile şi vremea, de parcă le-ar fi stăpânit? Transpiraţia mi se prelinse pe spate, iar rândurile de haine începură să mă sufoce. Mi-am rotit încheieturile mâinilor şi mi-am schimbat poziţia în şa. Sforile care mă ţineau dispăruseră.

Spiriduşul hoinări înainte, sărind sprinten pe scara mare din marmură care ducea spre uşile imense din stejar, cu o mişcare energică şi fluidă. Uşile se deschiseră fără zgomot în faţa lui, iar el intră. Fără îndoială că plănuise toată această sosire – ţinându-mă inconştientă, ca să nu ştiu unde mă aflam, ca să nu ştiu cum să mă întorc acasă sau să văd ce alte teritorii ale spiriduşilor s-ar fi putut ascunde între mine şi zid. Mi-am căutat cuţitul, dar am dat doar de straturi de haine zdrenţuite.

Gândul că acele gheare îmi trecuseră prin pelerină pentru a-mi găsi cuţitul îmi lăsă gura uscată. Mi-am înăbuşit mânia, groaza şi dezgustul, în vreme ce murgul meu se opri, de bunăvoie, în capul scărilor. Mesajul era destul de clar. Impozanta casă părea că privea, aşteptând.

Peste umăr, am privit spre porţile încă deschise. Dacă aş fi vrut să fug, ar fi trebuit să o fac acum.

Spre sud – tot ce trebuia să fac era să merg spre sud şi, în cele din urmă, aş fi ajuns la zid. Asta

dacă nu m-aş fi întâlnit cu altcineva între timp. Am tras frâiele, dar iapa a rămas pe loc, chiar dacă mi-am înfipt călcâiele în coastele ei. Am fluierat ascuţit. Bine. Pe jos.

Genunchii îmi cedară când am atins pământul, vederea fiindu-mi tulburată de scântei luminoase. Am apucat şaua şi m-am strâmbat din cauza durerii şi a foamei care îmi răvăşeau simţurile. Acum, trebuia să plec acum. Am vrut să mă mişc, dar lumea încă se învârtea şi scânteia.

Doar un prost ar fi fugit fără mâncare, fără putere. Nu m-aş fi îndepărtat niciun kilometru în felul acesta. Nu aş fi reuşit să merg un kilometru fără să mă prindă şi să mă sfâşie în bucăţi, aşa cum îmi promisese.

Tremurând, am respirat adânc. Mâncare – trebuia să obţin mâncare, apoi, să fug cu următoarea ocazie. Părea un plan destul de bun.

Când mi-am recăpătat echilibrul, am lăsat calul la baza scărilor, urcând câte o treaptă. Ţinându-mi respiraţia, am trecut prin uşile deschise spre umbrele din casă.

Interiorul era şi mai opulent. Marmura cadrilată alb-negru strălucea la picioarele mele, întinzându-se spre nenumărate uşi şi o scară imensă. Un hol lung se întindea în faţă, spre uşile imense din sticlă din celălalt capăt al casei, prin care am zărit o a doua grădină, mai mare decât cea din faţă. Nici urmă de o temniţă – nici ţipete sau rugăminţi care să se înalţe din camerele ascunse dedesubt. Nu, doar un mârâit grav, sosit dintr-o cameră din apropiere, atât de grav, încât vazele de pe mesele

dispersate pe hol, care erau pline cu buchete mari de hortensii, zăngăniră. Ca şi când ar fi răspuns, uşile lustruite din lemn din stânga mea se deschiseră. Un ordin de îndeplinit.

Cu degetele tremurând, m-am frecat la ochi. Ştiam că Marii Spiriduşi îşi construiseră cândva palate şi temple în jurul lumii – clădiri distruse, din ciudă, de strămoşii mei muritori, după război – dar nu mă gândisem niciodată la felul în care puteau trăi astăzi, la eleganţa şi bogăţiile pe care le puteau avea. Nu mă gândisem niciodată că spiriduşii, aceşti monştri sălbatici, ar putea poseda domenii mai mari decât orice aşezare a muritorilor. Poate că zvonurile despre Prythian, cum că ar fi fost un loc groaznic şi nemilos, erau greşite.

Intrând în încăpere, m-am încordat.

O masă lungă – mai lungă decât orice altă masă pe care o avusesem vreodată în conacul nostru – ocupa cea mai mare parte a spaţiului. Era plină cu mâncare şi vin – cu atât de multe feluri de mâncare, unele dintre ele aburind, încât îmi lăsă gura apă. Măcar erau obişnuite, nu delicatese de-ale spiriduşilor: pui, pâine, mazăre, peşte, sparanghel, miel… ar fi putut alcătui un festin la orice conac al muritorilor. O altă surpriză – dacă nu era complet inutilă. Bestia făcu un semn spre scaunul uriaş din capul mesei.

Am zăbovit în pragul uşii, uitându-mă la toată mâncarea aceea fierbinte şi minunată – pe care nu puteam să o mănânc. Aceasta era prima regulă învăţată încă de când eram copii – de obicei, prin cântece şi poezii: dacă ghinionul te obliga să-i ţii

companie unui spiriduş, nu trebuia să bei sau să mănânci ceea ce îţi oferea. Niciodată. Doar dacă voiai să sfârşeşti fiindu-le sclav, cu mintea şi cu trupul – doar dacă voiai să sfârşeşti dus înapoi în Prythian. Ei bine, a doua parte se întâmplase deja, dar poate că aveam o şansă să o evit pe prima.

Bestia se trânti pe scaun, iar lemnul scârţâi şi, într-o sclipire de lumină albă, se transformă într-un bărbat cu părul blond.

Mi-am înăbuşit un strigăt şi m-am împins spre peretele cu lambriuri de lângă uşă, pipăind ornamentele de pe tocul uşii, încercând să apreciez distanţa dintre mine şi ieşire. Această bestie nu era nici om, niciun spiriduş inferior. Era unul dintre Marii Spiriduşi, unul din clasa conducătoare nobiliară: frumos, mortal şi nemilos.

Era tânăr – sau partea feţei pe care o vedeam părea tânără. Nasul, obrajii şi sprâncenele erau acoperite de o splendidă mască aurie, incrustată cu smaralde în formă de fuioare de frunze. Vreo modă absurdă a Marilor Spiriduşi, fără îndoială. I se zăreau doar ochii – aceiaşi pe care îi avea şi ca bestie –, un maxilar puternic şi gura, o linie subţire.

— Ar trebui să mănânci, spuse el.

Spre deosebire de eleganţa măştii lui, tunica de culoare verde-închis pe care o purta era mai degrabă obişnuită, scoasă în evidenţă doar de cingătoarea din piele aflată de-a curmezişul pieptului său larg. Era mai mult pentru luptă, nu un element de stil, chiar dacă nu purta arme la vedere. Nu era doar unul dintre Marii Spiriduşi, ci şi… un războinic.

Nu am vrut să mă gândesc la motivul pentru care purta ţinuta de războinic şi am încercat să nu mă uit prea insistent la cureaua din piele care strălucea în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele din spatele lui. Nu mai văzusem un cer atât de senin de luni de zile. Îşi umplu un pahar cu vin dintr-o splendidă carafa din cristal şi bău pe nerăsuflate. De parcă ar fi avut nevoie.

M-am îndreptat încet spre uşă, inima bătându-mi atât de repede, încât am crezut că urma să vomit. Răceala balamalelor metalice îmi înţepă degetele. Dacă mă mişcăm repede, puteam să ies din casă şi să alerg spre poartă în câteva secunde. Fără îndoială, el era mai rapid, dar dacă i-aş fi aruncat în cale câteva dintre frumoasele piese de mobilier de pe hol, aş fi putut să-l încetinesc. Iar urechile lui de Spiriduş, cu vârfurile delicate şi ascuţite, mi-ar fi detectat şi cea mai mică mişcare.

— Cine eşti? am reuşit să-l întreb.

Părul lui auriu-deschis era foarte asemănător cu blana bestiei. Mai mult ca sigur, încă îşi ascundea ghearele imense pe sub piele.

— Ia loc, spuse el ursuz, făcând un semn larg cu mâna spre masă. Mănâncă.

Iar şi iar, am repetat versurile în minte. Nu merita – cu siguranţă nu merita să-mi potolesc foamea cu riscul de a-i fi sclavă, cu trup şi suflet.

El mârâi pe un ton grav:

— Preferi să leşini?

— Nu este bună pentru oameni, am reuşit să spun, ofensându-l.

El pufni în râs – într-un râs mai sălbatic decât

orice altceva.

— Mâncarea este bună pentru tine, omule.

Mă fixă cu acei ochi ciudaţi şi verzi, de parcă ar fi putut să-mi detecteze orice mişcare a muşchilor.

— Pleacă, dacă vrei, adăugă el rânjind. Nu sunt temnicerul tău. Porţile sunt deschise – poţi să locuieşti oriunde în Prythian.

Şi, cu siguranţă, aş fi putut fi mâncată sau chinuită de vreun spiriduş nenorocit. În ciuda faptului că fiecare centimetru din acest loc era civilizat, curat şi frumos, trebuia să plec, să mă întorc la familia mea. Promisiunea făcută mamei mele, atât de rece şi orgolioasă, era tot ce aveam. Nu m-am apropiat de mâncare.

— Bine, spuse el mârâind şi începu să se servească.

Nu trebui să înfrunt consecinţele unui alt refuz, pentru că cineva trecu pe lângă mine, îndreptându-se direct spre capul mesei.

— Ei bine? întrebă străinul – un alt Mare Spiriduş, cu părul roşu şi îmbrăcat elegant, cu o tunică de un argintiu-deschis; şi el purta o mască.

Schiţă o plecăciune bărbatului aşezat, apoi îşi încrucişă braţele. Cumva, nu mă zărise. Eram încă lipită de perete.

— Ei bine, ce?

Cel care mă captură făcu un semn din cap, mişcarea fiind mai mult animalică, şi nu umană.

— Atunci, Andras este mort?

Temnicerul, salvatorul meu, orice ar fi fost, încuviinţă, dând din cap.

— Îmi pare rău, îi spuse el în şoaptă.

— Cum? întrebă străinul, iar încheieturile degetelor i se albiră când îşi strânse pumnii uriaşi.

— Cu o săgeată din frasin, spuse celălalt.

Interlocutorul lui, cu părul roşu, sâsâi.

— Cerinţele Tratatului m-au condus spre muritori. I-am acordat un refugiu.

— O fată… o muritoare chiar l-a ucis pe Andras.

Nu era o întrebare, pe cât un şir de cuvinte înveninate. Aruncă o privire spre capătul mesei, unde se afla scaunul meu gol.

— Tratatul a găsit-o răspunzătoare pe fată.

Cel cu masca aurie râse grav şi amar şi arătă spre mine.

— Magia Tratatului m-a condus chiar până în pragul uşii ei.

Străinul se roti graţios. Masca de culoarea bronzului, modelată după trăsăturile unei vulpi, îi ascundea tot, în afară de jumătatea de jos a feţei – împreună cu mare parte din ceea ce părea a fi o cicatrice aspră şi urâtă, care pornea de la sprânceană şi se continua până la maxilar. Nu îi ascundea ochiul lipsă – sau sfera sculptată şi aurie care îl înlocuise şi care se mişca de parcă l-ar fi putut folosi. Ochiul acela mă privi fix.

Chiar şi din partea cealaltă a camerei, vedeam cum ochiul roşiatic rămas i se mărea. Mirosi o dată, cu buzele puţin ridicate, dezvăluindu-şi dinţii albi şi drepţi, apoi se întoarse spre celălalt spiriduş.

— Glumeşti, şopti el. Chestia aia slăbănoagă l-a doborât pe Andras cu o singură săgeată din frasin?

Ticălos – un ticălos absolut. Ce păcat că nu aveam acum săgeata, ca să îl rănesc şi pe el!

— A recunoscut fapta, spuse cel cu părul auriu, plimbându-şi un deget pe buza pocalului.

O gheară lungă şi mortală ieşi în afară, zgâriind metalul. M-am străduit să respir normal. Mai ales când el adăugă:

— Nu a încercat să nege.

Spiriduşul cu mască de vulpe se lăsă pe marginea mesei, iar lumina îi scoase în evidenţă părul lung şi roşu ca focul. Puteam să înţeleg de ce purta masca, din cauza acelei cicatrice cumplite şi a ochiului lipsă, dar celălalt Mare Spiriduş părea în regulă. Poate că o purta din solidaritate. Poate că asta explica moda absurdă.

— Ei bine, se agită cel cu părul roşu, acum ne-am procopsit cu aia, mulţumită milei tale inutile, şi ai distrus…

Am făcut un pas în faţă, doar un pas. Nu ştiam sigur ce urma să spun, dar, deoarece se vorbea astfel despre mine… Mi-am ţinut gura închisă, dar pasul înainte fu suficient.

— Te-ai bucurat când mi-ai omorât prietenul, omule? întrebă cel cu părul roşu. Ai ezitat sau ura din inima ta te-a dominat prea mult ca să te mai gândeşti să-l cruţi? Probabil că, pentru o muritoare atât de neînsemnată ca tine, experienţa de a-l doborî a fost foarte satisfăcătoare.

Cel cu părul auriu nu spuse nimic, dar îşi încleştă maxilarul. Câtă vreme mă studiau, mi-am dus mâna spre cuţitul care nu era acolo.

— În orice caz, continuă cel cu masca de vulpe,

întorcându-se din nou spre interlocutorul lui, zâmbind dispreţuitor.

Probabil că ar fi râs dacă aş fi scos o armă, pentru a-l ataca.

— Poate că există o cale de a…

— Lucien, spuse calm cel care mă capturase, numele răsunând ca un mârâit. Poartă-te frumos.

Lucien înţepeni, dar sări şi se înclină în faţa mea.

— Scuzele mele, domnişoară.

O altă glumă pe seama mea.

— Sunt Lucien. Curtean şi emisar.

Gesticulă spre mine.

— Ochii tăi sunt ca stelele, iar părul tău, ca aurul lustruit.

Se încruntă, aşteptând să-mi spun numele. Dar să-i fi spus ceva despre mine, despre familia mea şi despre locul din care veneam…

— Numele ei este Feyre, spuse cel care se afla la conducere – bestia.

Probabil că aflase cum mă chema de acasă. Mă privi din nou cu acei ochi uimitori şi apoi se uită spre uşă.

— Alis te va conduce spre camera ta. Poţi să faci o baie şi să-ţi schimbi hainele.

Nu ştiam dacă era sau nu o insultă. Am simţit o mână fermă pe cot şi am tresărit. O femeie plinuţă, cu păr castaniu, şi care purta o mască înfăţişând o pasăre, mă trase de braţ şi îşi înclină capul spre uşa deschisă din spatele nostru. Şorţul ei alb peste rochia maro, ţesută în casă, era curat – o servitoare. Asta însemna că masca era ceva la

modă.

Dacă le păsa atât de mult de hainele lor şi chiar şi de ale servitorilor, poate că erau destul de superficiali şi de vanitoşi încât să-i păcălesc, în ciuda straielor militare ale stăpânului lor. Totuşi, erau Mari Spiriduşi. Trebuia să fiu inteligentă şi tăcută şi să aştept momentul potrivit evadării. Aşadar, am lăsat-o pe Alis să mă conducă. Cameră… nu celulă. O mică uşurare.

Când am plecat, Lucien mârâi:

— Aceea este mâna despre care zeii credeau că e o ameninţare? Ea l-a doborât pe Andras? Nu ar fi trebuit să-l trimitem acolo – niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să fie acolo. A fost o misiune prostească.

Mârâitul lui era mai mult amar decât ameninţător. Putea şi el să se transforme?

— Poate că ar trebui să luăm măsuri – poate că este timpul să punem punct. Aruncă fata undeva, omoar-o, nu-mi pasă – aici nu este decât o povară. Mai curând ţi-ar înfige un cuţit în spate decât să ne vorbească – mie sau oricăruia dintre noi.

— Nu, spuse celălalt. Nu vom acţiona până când nu vom şti sigur că nu mai există altă cale. În ceea ce o priveşte pe fată, rămâne. Nevătămată. Am încheiat discuţia. Viaţa ei în acea cocioabă a fost destul de grea.

Obrajii mi se încălziră şi am evitat să o privesc pe Alis, cu toate că simţeam că se uita la mine. O cocioabă – presupun că asta era casa noastră, în comparaţie cu locul acesta.

— Atunci, ţi-ai terminat treaba, fiule. Sunt sigur

că îl va înlocui cu succes pe Andras – poate că se va antrena alături de ceilalţi, la graniţă.

Un mârâit iritat răsună în aer.

Holurile strălucitoare şi fără pată mă înghiţiră înainte să aud mai multe.

Alis mă conduse pe holuri din aur şi argint, până când am ajuns într-un dormitor generos de la etajul al doilea. Recunosc, nu m-am luptat prea mult când Alis şi alţi doi servitori, mascaţi şi ei, mă îmbăiară, mă tunseră, şi apoi mă pensară până când m-am simţit ca un pui pregătit pentru cină. După părerea mea, puteau, la fel de bine, să mă mănânce la următoarea masă.

Doar promisiunea Marelui Spiriduş – de a-mi trăi viaţa în Prythian, şi nu de a muri – mă împiedică să mi se facă rău la gândul acesta. În vreme ce spiriduşii arătau ca nişte oameni, cu excepţia urechilor, nu am aflat niciodată cum li se adresau Marii Spiriduşi servitorilor. Dar nu am îndrăznit să-i întreb sau să le vorbesc, nu când mă atingeau, nu când erau atât de aproape de mine încât trebuia să mă controlez pentru a nu tremura.

Totuşi, am aruncat o privire spre rochia din catifea de culoarea turcoazului, pe care Alis o întinsese pe pat, înfăşurându-mă strâns în halatul meu alb, aşezându-mă pe un scaun şi cerând să mi se înapoieze vechile haine. Alis a refuzat, iar când am insistat încercând din răsputeri să par patetică, tristă şi săracă, ea ieşi din cameră. Nu mai

purtasem o rochie de mulţi ani. Nu aveam de gând să încep acum, nu când evadarea era prioritatea mea principală. Într-o rochie nu aş fi putut să mă mişc în voie.

Înfăşurată în halat, am stat câteva minute, cântecele micilor păsări din grădina de dincolo de fereastră fiind singurele sunete care se auzeau. Nu ţipete, nici zăngănit de arme, nicio aluzie care să indice un măcel sau o tortură.

Dormitorul era mai mare decât întreaga noastră casă, iar ornamentele erau, de asemenea, aurii. Le-aş fi considerat de prost gust dacă nu s-ar fi asortat cu mobila de culoarea fildeşului şi cu covoarele. Patul imens era de o culoare asemănătoare, iar perdelele care atârnau de la impozantul cap al patului fluturau în adierea slabă a brizei care intra pe fereastra deschisă. Rochia mea era din cea mai fină mătase, cu margini din dantelă – destul de simplă şi de rafinată încât i-am mângâiat gulerul.

Cele câteva poveşti pe care le auzisem erau pline de minciuni – sau neclare, din cauza celor cinci sute de ani de separaţie. Da, eram încă o pradă, încă născută slabă şi inutilă în comparaţie cu ei, dar acest loc era… liniştit. Calm. Doar dacă nu era şi asta o iluzie, iar portiţa de scăpare din Tratat era o minciună – o farsă care să mă liniştească înainte ca ei să mă distrugă. Marilor Spiriduşi le plăcea să se amuze cu mâncarea.

Uşa scârţâi, iar Alis se întoarse cu un teanc de haine în braţe. Ridică o cămaşă udă şi cenuşie.

— Vrei să porţi asta? M-am uitat la găurile din

părţile laterale şi din mâneci. S-a destrămat în clipa în care spălătoresele au pus-o în apă.

Îmi arătă nişte zdrenţe maro.

— Acestea sunt rămăşiţele pantalonilor tăi.

Am reprimat înjurătura pe care voiam să o rostesc. Poate că era o servitoare, dar putea să mă omoare foarte uşor.

— Acum vei purta rochia? întrebă ea.

Ştiam că ar fi trebuit să mă ridic, să mă conformez, dar am rămas în continuare pe scaun. Pentru o clipă, Alis mă privi descumpănită înainte de a pleca iar.

Se întoarse cu o tunică şi cu o pereche de pantaloni care mi se potriveau, ambele foarte colorate. Puţin excentrice, dar nu m-am plâns nici când am îmbrăcat cămaşa albă din mătase, nici când mi-am încheiat tunica de un albastru-închis şi mi-am trecut mâna peste broderia aspră şi aurie de pe revere. Probabil că tunica valora o avere – şi am ignorat acea parte inutilă a minţii mele care admira lucrurile frumoase, ciudate şi colorate.

Eram prea tânără ca să-mi amintesc prea multe despre declinul tatălui meu. Mă tolerase îndeajuns încât să-mi permită să zăbovesc în birourile sale, şi, uneori, chiar îmi explicase valoarea diverselor bunuri, detalii uitate de multă vreme. Timpul petrecut în birourile lui – pline de mirosuri de mirodenii exotice şi de muzică în limbi străine – forma majoritatea celor câteva amintiri fericite. Nu trebuia să ştiu valoarea tuturor lucrurilor din această cameră ca să înţeleg că doar perdelele de culoarea smaraldului – din mătase şi

catifea aurie – puteau să ne hrănească toată viaţa.

Un fior mă trecu pe şira spinării. Eram plecată de câteva zile. Carnea de căprioară era, probabil, deja pe terminate.

Alis mă conduse spre un scaun cu spătar jos aflat în faţa şemineului înnegrit, iar eu nu am ripostat când îmi trecu un pieptăn prin păr şi începu să mi-l împletească.

— Eşti aproape numai piele şi os, spuse ea, atingându-mi uşor scalpul cu degetele.

— Asta le face iarna bieţilor muritori, am spus eu, străduindu-mă să nu fiu sarcastică.

Ea râse forţat.

— Dacă eşti înţeleaptă, îţi vei ţine gura închisă şi urechile deschise. Asta te va ajuta mai mult aici decât o gură slobodă. Şi să fii atentă – aici, până şi simţurile vor încerca să te trădeze.

Am încercat să mă retrag când am auzit avertismentul. Alis continuă:

— Unii sunt supăraţi din cauza morţii lui Andras. Dacă mă întrebi pe mine, Andras era o santinelă bună, dar ştia ce urma să înfrunte odată trecut dincolo de zid – ştia că era foarte posibil să dea de necazuri. Şi ceilalţi înţeleg termenii Tratatului – chiar dacă prezenţa ta aici, mulţumită milei stăpânului nostru, ar putea să nu le fie pe plac. Aşadar, ţine-ţi capul plecat şi niciunul dintre ei nu te va deranja. Deşi Lucien ar putea să o facă, dacă vei avea curajul să îl provoci.

Nu îl aveam şi, când am vrut să o mai întreb pe cine ar fi trebuit să evit, deschise uşa care dădea spre hol, pentru că terminase deja aranjarea

părului.

Capitolul 7

Marele Spiriduş cu părul auriu şi Lucien stăteau la masă când Alis mă aduse înapoi. Nu mai aveau farfurii în faţa lor, dar încă sorbeau din pocalurile aurii. Aur adevărat, nu vopsit sau placat. Aşteptând în mijlocul camerei, m-am gândit la tacâmurile noastre desperecheate. Atâta bogăţie… atâta bogăţie ameţitoare, pe când noi nu aveam nimic.

„O bestie îmblânzită pe jumătate”, aşa mă numise Nesta. Dar, în comparaţie cu el, cu locul acesta, cu modul elegant în care îşi ţineau pocalurile, cu felul în care mă numea om cel cu părul auriu… toţi eram bestii pe jumătate îmblânzite pentru Marii Spiriduşi. Chiar dacă ei erau cei care puteau să aibă gheare şi blană.

Am privit mâncarea care mai era pe masă. Eram flămândă – eram atât de ameţită, încât am crezut că aveam să leşin.

Masca Marelui Spiriduş cu părul auriu străluci în ultimele raze ale soarelui de după-amiază.

— Înainte să întrebi: mâncarea este încă bună.

Îmi arătă scaunul din cealaltă parte a mesei. Nici urmă de gheare. Pentru că nu m-am mişcat, oftă tăios.

— Ce vrei, atunci?

Nu am spus nimic.

Lucien se mişcă încet de-a lungul mesei.

— Ţi-am spus eu, Tamlin.

Aruncă o privire spre prietenul lui.

— În mod sigur, ultimele decenii ţi-au şterbit priceperea în ceea ce priveşte femeile.

Tamlin. El mârâi spre Lucien, mişcându-se pe scaun. Am încercat să nu mă încordez auzind cealaltă informaţie care îi scăpase lui Lucien. Decenii.

Tamlin nu părea cu mult mai în vârstă ca mine, dar spiriduşii erau nemuritori. Putea să aibă sute de ani, dacă nu mii. Gura mi se uscă în vreme ce le studiam feţele ciudate şi mascate – stranii, primitive şi poruncitoare. Precum cele ale unor zei neclintiţi sau curteni sălbatici.

— Ei bine, spuse Lucien, ţintuindu-mă cu ochiul său roşiatic, acum arăţi mult mai bine. O uşurare, presupun, deoarece vei trăi cu noi. Deşi tunica nu este la fel de frumoasă ca o rochie.

Lupi gata să atace – asta erau, la fel ca prietenii lor.

— Prefer să nu port rochia aceea, am spus eu prea conştientă de dicţia mea, de fiecare respiraţie.

— Şi de ce nu? întrebă încet Lucien.

Tamlin răspunse în locul meu.

— Deoarece este mai uşor să ne omoare purtând pantaloni.

Am vrut să ţip la ei să mă lase în pace, dar, în schimb, am spus, calmă:

— Acum că sunt aici, ce… gânduri ai cu mine?

Lucien pufni, dar Tamlin mârâi iritat:

— la loc.

Un scaun liber fusese tras la capătul mesei. Toate acele mâncăruri fierbinţi şi care abureau

îmbietor! Probabil că servitorii aduseseră din nou mâncare cât timp mă spălasem. O mare risipă. Mi-am strâns pumnii.

— Nu te vom muşca.

Dinţii albi ai lui Lucien străluciră într-un fel care sugera exact opusul. I-am evitat privirea, acel ochi ciudat din metal, însufleţit, care mă fixă când m-am apropiat de scaun şi m-am aşezat.

Tamlin se ridică şi ocoli masa – apropiindu-se tot mai mult, cu mişcări domoale şi mortale – un prădător puternic. Îmi fu greu să stau nemişcată – mai ales când ridică o farfurie, o aduse lângă mine şi o umplu cu sos şi carne.

— Mă pot servi şi singură, am şoptit.

Aş fi zis orice, orice, doar să-l ţin departe de mine.

Tamlin se opri atât – de aproape, încât o singură mişcare a ghearelor ascunse pe sub piele ar fi putut să-mi sfâşie gâtul. De asta nu avea nicio armă la cingătoare. De ce să le fi folosit, când el însuşi se născuse pentru a fi o armă?

— Pentru un om, este o onoare să fie servit de un Mare Spiriduş, spuse el tăios.

Am înghiţit cu greu. Continuă să-mi umple farfuria cu diferite mâncăruri, oprindu-se doar când aceasta deveni un morman de carne, sos şi pâine, iar apoi îmi turnă în pahar un vin alb şi spumos. Am răsuflat uşurată când se îndreptă spre scaunul lui, deşi, probabil, putea să mă audă.

Nu voiam decât să-mi îngrop faţa în farfurie şi apoi să mănânc până dau de masă, dar mi-am pus mâinile sub coapse şi i-am privit fix pe cei doi

spiriduşi.

Ei se uitară la mine mai atent decât de obicei. Tamlin îşi îndreptă puţin spatele şi spuse:

— Arăţi… mai bine decât înainte.

Era un compliment? Aş fi putut să jur că Lucien îl încurajase pe Tamlin, dând din cap.

— Şi părul tău este… curat.

Poate că foamea mă făcea să-mi imaginez aceste încercări jalnice de măgulire. Cu toate acestea, m-am lăsat pe spate şi am vorbit calm, pe un ton jos, la fel cum i-aş fi vorbit oricărui alt prădător.

— Eşti un Mare Spiriduş, un spiriduş nobil?

Lucien tuşi şi se uită la Tamlin.

— Poţi răspunde la întrebarea asta.

— Da, răspunse Tamlin, încruntându-se, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele. Reuşi să spună doar: „Suntem”.

— Bine. Un bărbat-spiriduş care nu vorbeşte mult. Îi omorâsem prietenul, eram un oaspete nedorit. Nici eu nu aş fi vrut să stau de vorbă cu mine, dacă aş fi fost în locul lui.

— Acum că sunt aici, ce vrei să faci cu mine?

Tamlin continuă să mă privească.

— Nimic. Fă ce vrei.

— Deci, nu voi fi sclava ta? am îndrăznit să întreb.

Lucien se înecă din cauza vinului, dar Tamlin nu zâmbi.

— Eu nu ţin sclavi.

Am trecut cu vederea uşurarea pe care am simţit-o auzind acest lucru.

— Şi ce ar trebui să fac aici cu viaţa mea? am insistat eu. Vrei… vrei să-mi câştig existenţa? Să lucrez?

O întrebare prostească, dacă nu se gândise la asta, dar trebuia să ştiu.

Tamlin înţepeni.

— Ce faci cu viaţa ta nu mă priveşte.

Lucien îşi drese zgomotos vocea, iar Tamlin îi aruncă o privire. După un schimb de priviri pe care nu l-am înţeles, Tamlin oftă şi spuse:

— Nu ai nicio… pasiune?

— Nu.

Nu era cu totul adevărat, dar nu voiam să-i spun despre pictură. Nu când părea să aibă dificultăţi în a purta o discuţie politicoasă cu mine.

— Tipic omenesc, mormăi Lucien.

Tamlin se strâmbă şi nu îl mustră. În schimb, spuse:

— Umple-ţi timpul cum vrei, numai să nu dai de necazuri.

— Deci, vrei cu adevărat să rămân aici pentru totdeauna.

„Deci voi sta aici, în lux, în timp ce familia mea moare de foame?” era ceea ce voiam să spun, de fapt.

— Nu eu am făcut regulile, mârâi Tamlin.

— Familia mea moare de foame, am spus eu. Nu mă deranja să îl implor – nu pentru asta. Făcusem şi respectasem o promisiune în urmă cu atât de mult timp, încât eram nimic şi nimeni fără aceasta.

— Te rog, lasă-mă să plec. Trebuie să fie… o

altă chichiţă în regulile Tratatului, un alt mod de a-mi ispăşi pedeapsa.

— Să-ţi ispăşeşti pedeapsa? întrebă Lucien. Ţi-ai cerut măcar scuze?

Se pare că dorinţa de a mă flata dispăruse. Aşadar, l-am privit pe Lucien în ochiul său roşiatic rămas şi am spus:

— Îmi pare rău.

Lucien se lăsă pe spătarul scaunului.

— Cum l-ai omorât? A fost o luptă sângeroasă sau doar o crimă cu sânge-rece?

Coloana îmi înţepeni.

— L-am rănit cu o săgeată din frasin. Apoi, i-am aruncat în ochi una obişnuită. Nu s-a apărat. După prima săgeată, nu a făcut decât să se uite la mine.

— Totuşi, l-ai omorât, deşi nu a încercat să te atace. Apoi, l-ai jupuit, spuse el printre dinţi.

— Destul, Lucien, mârâi Tamlin spre curtean. Nu vreau să aud detalii.

Se întoarse către mine – bătrân, feroce şi neînduplecat.

Am vorbit înainte să poată spune ceva.

— Familia mea nu va rezista nici măcar o lună fără mine.

Lucien chicoti, iar eu am scrâşnit din dinţi.

— Ştii cum este să-ţi fie foame? am întrebat eu, condusă de mânie. Ai idee cum este să nu ştii când vei mânca data următoare?

Tamlin îşi încleştă maxilarul.

— Familia ta trăieşte şi este bine îngrijită. Îi desconsideri atât de mult pe spiriduşi încât crezi că

le-aş lua singura sursă de venit şi hrană, fără să o înlocuiesc?

M-am îndreptat de spate.

— Juri?

Chiar dacă spiriduşii nu puteau să mintă, trebuia să îl aud zicând-o.

Râse, neîncrezător.

— Pe tot ce sunt şi posed.

— De ce nu mi-ai spus asta când am plecat de acasă?

— M-ai fi crezut? Acum mă crezi?

Tamlin îşi înfipse ghearele în cotierele scaunului.

— De ce aş crede tot ce-mi spui? Toţi vă pricepeţi să răstălmăciţi adevărul în avantajul vostru.

— Unii ar spune că nu e înţelept să insulţi un Spiriduş în casa lui, mă avertiză Tamlin. Unii ar spune că ar trebui să fii recunoscătoare că te-am găsit eu, înaintea altcuiva din specia mea, pentru revendicarea datoriei, pentru că ţi-am cruţat viaţa şi pentru că, apoi, ţi-am oferit şansa de a trăi confortabil.

M-am ridicat în picioare; la naiba cu înţelepciunea şi, când eram pe cale să răstorn scaunul, nişte mâini invizibile îmi apucară braţele şi mă aşezară la loc.

— Să nu faci ceea ce te gândeai să faci, spuse Tamlin.

Am rămas nemişcată, în vreme ce magia îmi arse nările. Am încercat să mă răsucesc în scaun, verificând legăturile invizibile. Aveam însă braţele

legate, iar spatele îmi era atât de lipit de spătar încât, mă durea. Am aruncat o privire spre cuţitul de lângă farfuria mea. Pe acela ar fi trebuit să-l iau mai întâi – chiar dacă ar fi fost o încercare inutilă.

— Te avertizez o singură dată, spuse calm Tamlin. Doar o dată, apoi depinde de tine, omule. Nu-mi pasă dacă pleci să locuieşti în altă parte a Prythianului. Dar, dacă treci dincolo de zid, dacă fugi, nimeni nu se va mai îngriji de familia ta.

Cuvintele lui mă loviră în cap ca nişte pietre. Dacă aş fi evadat, dacă aş fi încercat să fug… mi-aş fi osândit familia. Şi chiar dacă aş fi îndrăznit să risc… chiar dacă aş fi reuşit să ajung la ei, unde i-aş fi dus? Nu puteam să-mi îmbarc surorile pe un vas – şi, odată ajunse în altă parte, undeva în siguranţă… nu am fi avut unde să locuim.

Dar ca el să se folosească de familia mea ca să mă condiţioneze, să o lipsească de şansa de supravieţuire dacă aş fi încălcat regulile…

Am deschis gura, dar mârâitul lui făcu paharele să zornăie.

— Nu găseşti că este un târg corect? Şi, dacă fugi, atunci s-ar putea să nu mai ai atât de mult noroc data viitoare când cineva va veni să te recupereze.

Ghearele i se retraseră sub degete.

— Mâncarea nu este nici fermecată, nici vrăjită şi, dacă leşini, va fi din vina ta. Aşa că vei sta la masa asta şi vei mânca, Feyre. Iar Lucien se va strădui să fie politicos.

Îi aruncă o privire tăioasă. Lucien ridică din umeri.

Legăturile invizibile se slăbiră, iar eu am tresărit când mi-am lovit mâinile de partea de dedesubt a mesei. Legăturile de la picioare şi de pe talia mea rămaseră intacte. O privire în ochii verzi ai lui Tamlin îmi spuse ce voiam să ştiu: fie că eram sau nu oaspetele lui, nu aveam să mă ridic de la masa aceea până când nu mâncam ceva. Urma să mă gândesc mai târziu la schimbarea bruscă intervenită în planul meu de a evada. Acum... pentru moment... m-am uitat la furculiţa din argint şi am ridicat-o cu grijă.

Încă mă priveau – îmi urmăreau fiecare gest, mişcarea nărilor când am mirosit mâncarea din farfurie. Nu se simţea niciun miros metalic de magie. Şi spiriduşii nu puteau să mintă. Aşadar, trebuie că avea dreptate în ceea ce privea mâncarea. Împungând o bucată de pui, am luat o muşcătură.

Mă abţineam cu greu să nu clefăi. De mult nu mai mâncasem atât de bine. Nici hrana pe care o gustasem înainte de pierderea averii nu se putea compara cu asta. În linişte, am mâncat tot din farfurie, conştientă de faptul că Marele Spiriduş îmi urmărea fiecare muşcătură, dar când m-am întins pentru o a doua porţie de tartă cu ciocolată, mâncarea dispăru. Dispăru fără urmă, de parcă nici nu ar fi existat.

Înghiţind greu, am lăsat furculiţa pe masă, pentru ca ei să nu vadă că mâna începuse să-mi tremure.

— Încă o înghiţitură şi ţi se făcea rău, spuse Tamlin, sorbind lung din pocalul lui, iar Lucien

chicoti, tolănit în scaunul său.

Legăturile care mă ţineau se slăbiră. O încuviinţare tăcută a faptului că aveam voie să plec.

— Mulţumesc pentru mâncare, am spus eu.

Nu m-am putut gândi la altceva.

— Nu vrei să rămâi la un pahar de vin? spuse Lucien cu răutate.

Mi-am sprijinit mâinile de scaun, ca să mă ridic.

— Sunt obosită. Aş vrea să dorm.

— Au trecut câteva decenii de când am văzut unul ca tine, spuse Lucien, dar voi, oamenii, nu vă schimbaţi niciodată, deci nu cred că greşesc dacă te întreb de ce îţi displace atât de mult compania noastră, când sunt sigur că bărbaţii din lumea voastră nu sunt prea arătoşi.

Din celălalt capăt al mesei, Tamlin îi aruncă emisarului o privire lungă, în semn de avertisment. Lucien nu o luă în seamă.

— Eşti un Mare Spiriduş, am spus eu ferm. Te-aş întreba de ce te-ai deranjat să mă inviţi aici – sau să iei cina cu mine.

Ce nebunie! Într-adevăr, ar fi trebuit să mă omoare de zece ori până acum.

— Aşa este, zise Lucien. Dar fă-mi pe plac: eşti o femeie din specia umană şi, totuşi, ai prefera să mănânci cărbuni încinşi decât să stai aici mai mult decât este necesar. Lăsând deoparte asta – îşi flutură mâna spre ochiul metalic şi cicatricea oribilă de pe chip – cu siguranţă nu e atât de groaznic să ne priveşti.

Vanitate şi aroganţă tipică spiriduşilor. Cel

puţin în această privinţă, legendele erau adevărate. Am ascuns faptul că ştiam acest lucru.

— Sau poate că ai pe cineva acasă. Poate că peţitorii care stau la coadă la uşa casei tale ne fac să părem nişte viermi, în comparaţie cu ei.

Spuse destul de multe încât să am o mică satisfacţie zicând:

— Am fost apropiată de un bărbat din satul meu.

„Înainte ca acel Tratat să mă ia de acolo, înainte de a-mi fi clar că vouă vă este permis să ne faceţi ce vreţi, iar noi abia dacă putem riposta.”

Tamlin şi Lucien se priviră, dar Tamlin fu cel care mă întrebă:

— Îl iubeşti pe acest bărbat?

— Nu, am spus eu, cât de calm am putut.

Nu era o minciună, dar, chiar dacă aş fi simţit ceva pentru Isaac, răspunsul meu ar fi fost acelaşi. Era destul că Marii Spiriduşi ştiau de existenţa familiei mele. Nu am vrut să-l adaug şi pe Isaac pe lista aceea.

Cei doi bărbaţi se priviră din nou.

— Tu… iubeşti pe altcineva? întrebă Tamlin printre dinţi.

Am izbucnit într-un râs aproape isteric.

— Nu.

M-am uitat la ei. Ce prostie! Aceste fiinţe criminale şi nemuritoare chiar nu aveau ceva mai bun de făcut decât să-mi pună astfel de întrebări?

— Chiar asta vrei să afli? Dacă îmi pari mai frumos decât un bărbat uman şi dacă am un iubit acasă? De ce te deranjezi să mă întrebi, când eu

voi rămâne captivă aici, pentru tot restul vieţii mele?

Am simţit cum mânia fierbinte îmi afecta simţurile.

— Vrem să aflăm mai multe despre tine deoarece vei rămâne aici pentru multă vreme, spuse Tamlin, serios. Mândria lui Lucien tinde însă să îi afecteze comportamentul.

Oftă, de parcă ar fi fost gata să pună capăt discuţiei şi spuse:

— Du-te şi te odihneşte. Amândoi am fost ocupaţi zilele acestea, aşadar, dacă ai nevoie de ceva, cere slujitorilor. Te vor ajuta.

— De ce? am întrebat eu. De ce eşti atât de generos?

Lucien îmi aruncă o căutătură care îmi sugera că nici el nu ştia, având în vedere că îi omorâsem prietenul, dar Tamlin mă fixă cu privirea câteva clipe.

— Şi aşa omor prea des, rosti Tamlin în cele din urmă, ridicându-şi umerii laţi. Şi nu eşti destul de importantă încât să ne deranjezi aici, doar dacă hotărăşti să cauţi să ne omori.

O căldură slabă îmi cuprinse obrajii şi gâtul. Neînsemnată – da, eram neînsemnată în faţa vieţilor şi a puterilor lor. La fel de neimportantă ca desenele coşcovite pe care le pictasem prin casă.

— Ei bine... mulţumesc, am spus eu, deloc recunoscătoare.

Dădu uşor din cap şi îmi făcu semn să plec. Eram alungată, ca un om umil ce eram. Lucien îşi sprijini bărbia într-un pumn şi îmi zâmbi leneş, pe

jumătate.

Destul. M-am ridicat în picioare şi m-am retras către uşă. Dacă le-aş fi întors spatele, ar fi fost ca şi când m-aş fi îndepărtat de un lup, care îmi cruţa sau nu viaţa. Nu spuseră nimic în momentul în care m-am strecurat pe uşă, afară.

O clipă mai târziu, râsul zgomotos al lui Lucien răsună pe holuri, urmat de un mârâit tăios, care îl reduse la tăcere.

În ciuda faptului că fusesem lăsată să trăiesc, am dormit groaznic în acea seară, iar încuietoarea de la uşa dormitorului meu îmi păru mai mult o glumă.

M-am trezit înainte de răsăritul soarelui, dar am rămas în pat, privind tavanul filigranat, urmărind cum lumina în creştere se strecura printre draperii, savurând moliciunea saltelei de sub mine. De obicei, ieşeam din casă la răsărit – deşi surorile mele mă sâsâiau în fiecare dimineaţă pentru că le trezeam atât de devreme. Dacă aş fi fost acasă, aş fi intrat deja în pădure, ca să nu pierd nicio rază a preţioasei lumini solare, ascultând ciripitul somnoros al celor câteva păsări. În schimb, acest dormitor şi casa erau liniştite – patul imens era străin şi gol. Eram obişnuită să simt căldura trupurilor surorilor mele, suprapuse peste al meu.

Probabil că, având mai mult loc, Nesta îşi întindea picioarele şi zâmbea. Poate că era

mulţumită, imaginându-şi că spiriduşul mă mâncase – folosindu-se, probabil, de această veste pentru a primi mai multă atenţie din partea sătenilor. Poate că ştirea avea să-i îndemne să-mi ajute familia. Sau poate că Tamlin le dăduse bani suficienţi – sau mâncare, sau orice ar fi însemnat să „aibă grijă” de ei – astfel încât să reziste peste iarnă. Sau poate că sătenii urmau să se întoarcă împotriva familiei mele şi să o alunge în afara oraşului, nedorindu-şi să fie asociaţi cu oameni care aveau de-a face cu tărâmul Prythian.

Mi-am îngropat faţa în pernă, trăgând pătura mai sus. Dacă Tamlin avusese, într-adevăr, grijă de ei, dacă acele beneficii aveau să înceteze în momentul în care traversam zidul, probabil că întoarcerea mea ar fi fost mai degrabă un motiv de ură, şi nu de bucurie.

Părul tău este... curat. Un compliment jalnic. Presupun că dacă mă invitase să locuiesc aici pentru a-mi cruţa viaţa, nu putea fi în totalitate rău. Poate că doar încerca să ne aplaneze începutul foarte, foarte violent. Poate... poate că exista vreo cale să-l conving să găsească o portiţă de scăpare, să afle vraja din Tratat care ar fi putut să mă cruţe. Şi dacă nu aveam nevoie de ceva, atunci cineva...

Alunecam dintr-un gând într-altul, încercând să mi le pun în ordine, când încuietoarea uşii se deschise şi...

Se auzi un scârţâit, urmat de un zgomot surd, iar eu m-am ridicat şi am văzut-o pe Alis grămadă pe podea. Sfoara pe care o făcusem din marginile

draperiei atârna acum, desfăcută din locul în care o agăţasem, ca să lovească în ochi pe oricine ar fi intrat. Era tot ce reuşisem să fac din ce aveam la îndemână.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, am spus fără să mă gândesc, sărind din pat, dar Alis era deja în picioare şi vorbea printre dinţi, în timp ce îşi scutura şorţul.

Se uită la sfoara care atârna de candelabru.

— Ce naiba este…

— Nu m-am gândit că va intra cineva atât de devreme şi am vrut să o scot, şi…

Alis mă măsură din cap până-n picioare.

— Crezi că o bucată de sfoară care mă loveşte în faţă m-ar putea împiedica să îţi rup oasele?

Sângele îmi îngheţă.

— Crezi că l-ar afecta cumva pe vreunul dintre noi?

Probabil că mi-aş fi cerut scuze în continuare dacă nu ar fi rânjit la a mine. Mi-am încrucişat braţele.

— Era o alarmă, ca să am timp să fug. Nu era o capcană.

Părea pregătită să mă scuipe, dar, apoi, îşi miji ochii ageri şi căprui.

— Fetiţo, nu poţi să ne păcăleşti.

— Ştiu, am spus, cu inima calmă, într-un sfârşit. Dar, cel puţin, nu mi-aş înfrunta moartea fără să ştiu.

Alis izbucni în râs.

— Stăpânul meu şi-a dat cuvântul că poţi trăi aici – să trăieşti, nu să mori. Ne vom supune.

Studie bucata de sfoară care atârna.

— Chiar trebuia să distrugi acele draperii minunate?

Nu am vrut – am încercat să n-o fac, dar am schiţat un zâmbet. Alis se îndreptă spre rămăşiţele draperiei şi le trase într-o parte, dezvăluind un cer încă violet, stropit cu nuanţele de portocaliu şi purpuriu ale răsăritului.

— Îmi pare rău, am spus din nou.

Alis ţâţâi.

— Măcar eşti dispusă să lupţi, fato, trebuie să recunosc.

Am vrut să vorbesc, dar o altă servitoare cu masă în formă de pasăre intră cu tava pe care se afla micul dejun. Mă salută rapid, puse tava pe măsuţa de lângă fereastră şi dispăru în camera de baie. Sunetului apei care curgea umplu camera.

M-am aşezat la masă şi am privit cu atenţie supa, ouăle şi şunca… şunca! Din nou, mâncăruri foarte asemănătoare celor de dincolo de zid. Nu ştiu de ce mă aşteptasem la altceva. Alis îmi turnă o cană de ceva ce părea a fi, şi mirosea, a ceai.

— Ce este locul acesta? am întrebat eu încet. Unde se află acest loc?

— Este un loc sigur şi asta e tot ce trebuie să ştii, spuse Alis, aşezând ceainicul pe masă. Cel puţin, casa asta este sigură. Dacă mergi prin împrejurimi, să fii atentă.

Bine – dacă nu voia să îmi răspundă la această întrebare… am încercat din nou.

— De ce fel de… spiriduşi trebuie să mă feresc?

— De toţi, spuse Alis. Stăpânul meu te poate proteja doar aici. Vor dori să te vâneze şi să te omoare doar pentru că eşti om, indiferent de ce i-ai făcut lui Andras.

Încă un răspuns inutil. Am început să mănânc micul dejun, iar ea se strecură în baie. După ce am terminat de mâncat şi de făcut baie, am refuzat ajutorul lui Alis şi m-am îmbrăcat singură cu o altă tunică frumoasă – de un purpuriu atât de închis, încât ar fi putut fi negru. Aş fi vrut să ştiu numele culorii – am reţinut-o, oricum. Am încălţat ghetele maro pe care le purtasem seara trecută şi, stând în faţa unei măsuţe de toaletă din marmură, lăsând-o pe Alis să-mi împletească părul ud, m-am ferit de reflexia mea.

Nu era plăcută – deşi nu din cauza aspectului. Nu a nasului aproape drept, ci a celeilalte trăsături moştenite de la mama. Încă îmi aminteam cum i se încreţea nasul când râdea fals la glumele nesărate ale vreunei prietene fabulos de bogate.

Măcar aveam gura delicată a tatălui meu, deşi îmi ridiculiza pometii prea ascuţiţi şi obrajii scobiţi. Nu am reuşit să-mi privesc ochii uşor căzuţi. Ştiam că aş fi văzut-o pe Nesta sau pe mama uitându-se la mine. Câteodată, mă întrebam dacă de asta îmi insultaseră surorile mele fizicul. Eram departe de a fi urâtă, dar… moşteneam prea multe din trăsăturile oamenilor pe care îi iubisem şi-i urâsem, pentru ca Nesta să le poată suporta. Să mă suporte.

Deşi, presupun că lui Tamlin – unui Mare Spiriduş obişnuit cu frumuseţea eterică, fără cusur

– îi fusese greu să-mi facă un compliment.

Alis îmi termină de împletit părul, iar eu am sărit de pe bancă, înainte de a-mi putea pune florile mici din coşul pe care îl adusese. M-aş fi ridicat la adevărata mea valoare, dacă nu aş fi suferit din cauza sărăciei, dar acest lucru nu mă interesase niciodată cu adevărat. Frumuseţea nu însemna nimic în pădure.

Când am întrebat-o pe Alis ce trebuia să fac acum – ce aveam să fac cu viaţa mea de muritoare – ea ridică din umeri şi îmi sugeră să mă plimb prin grădini. Auzind-o, aproape am râs la cât de superficială mi se părea ideea, dar nu am spus nimic. Ar fi fost o prostie să-mi alung posibilii aliaţi. Mă îndoiam că auzea la fel de bine ca Tamlin şi nu am întrebat-o dacă aşa era, dar… Măcar plimbarea îmi dădea şansa de a mă obişnui cu împrejurimile – şi de a afla dacă exista altcineva care sa pledeze pentru mine în faţa lui Tamlin.

Holurile erau tăcute şi goale – ciudat, pentru o proprietate atât de mare.

Ei îi menţionaseră pe ceilalţi seara trecută, dar eu nu i-am văzut şi nici nu i-am auzit. O briză calmă cu parfum de… zambile, mi-am dat eu seama – doar pentru că Elain le avea în mica ei grădină – plutea pe holuri, aducând cu ea ciripitul unei păsări de stuf. O pasăre pe care acasă nu o auzeam vreme de luni de zile – asta dacă nu cumva nu le auzeam deloc.

Eram aproape de marea scară, când am observat tablourile.

Feri nu îmi permisesem să mă uit la ele, dar

acum, pe holul gol şi fără nimeni care să mă vadă… o strălucire de culoare în mijlocul unui fundal întunecos, care mă făcu să mă opresc, un exces de culoare şi o textură care mă obligară să rămân în faţa ramei aurite.

Niciodată nu mai văzusem ceva asemănător.

„Este doar o natură moartă”, spuse o parte din mine. Şi aşa era: o vază din sticlă verde, cu multe flori care se revărsau peste buza îngustă a acesteia, flori şi frunze de toate formele, mărimile şi culorile – trandafiri, lalele, zorele, solidago, ferigi, bujori…

Ce talent fusese necesar să le facă să pară atât de naturale, să le facă mai mult decât naturale… Doar o vază cu flori, pe un fundal întunecat, dar, mai mult decât atât, florile păreau să vibreze din cauza propriilor lumini, de parcă ar fi sfidat umbrele adunate în jurul lor. Cât talent fusese necesar pentru ca vaza din sticlă să capteze acea lumină, să o unduiască împreună cu apa dinăuntru, ca şi când vaza chiar ar fi cântărit ceva deasupra piedestalului din piatră… Remarcabil.

Aş fi putut să mă uit la tablou ore întregi – şi nenumăratele picturi de pe hol mi-ar fi ocupat întreaga zi, dar… grădina. Planurile.

Totuşi, înaintând, nu puteam nega faptul că acest loc era mult mai… civilizat decât crezusem. Chiar liniştit, dacă aş fi putut să recunosc.

Dacă Marii Spiriduşi erau într-adevăr mai buni decât mă făcuseră să cred legendele oamenilor şi zvonurile, atunci poate nu mi-ar fi fost atât de greu să o conving pe Alis de cât eram de nefericită.

Dacă aş fi reuşit să o am de partea mea, să o conving că Tratatul mă neîndreptăţise cerându-mi o asemenea plată, poate s-ar fi interesat dacă exista vreo metodă prin care să mă scape de această datorie şi…

— Tu, spuse cineva, iar eu am sărit un pas în spate.

O siluetă masculină, impunătoare, stătea în faţa mea, în lumina uşii din sticlă deschise dinspre grădină.

Tamlin. Purta acele haine de războinic care se mulau pentru a-i evidenţia corpul musculos, iar trei cuţite simple se aflau acum în teci, de-a lungul cingătoarei lui – fiecare suficient de lung încât să pară că ar fi putut să mă spintece la fel de uşor ca ghearele bestiei. Părul blond era legat la spate, dezvăluindu-i urechile ascuţite – şi acea mască frumoasă şi ciudată.

— Unde mergi tu? întrebă el destul de ursuz, încât mi se păru că îmi ordonă să-i răspund.

Tu – m-am întrebat dacă îşi amintea măcar cum mă chema.

Am stat o clipă, cât să-mi adun forţa în picioare ca să mă ridic din poziţia în care mă aflam, pe jumătate aplecată.

— Bună dimineaţa, am spus eu hotărâtă.

Măcar era un salut mai bun decât „Tu”.

— Ai spus că-mi pot petrece timpul oricum doresc. Nu mi-am dat seama că sunt arestată la domiciliu.

Îşi încleştă maxilarul.

— Bineînţeles că nu eşti arestată la domiciliu.

Rostind acele cuvinte, nu am putut să nu observ frumuseţea masculină a maxilarului puternic, strălucirea aurie a pielii lui bronzate. Probabil că era chipeş – asta dacă îşi scotea vreodată masca.

Când îşi dădu seama că nu aveam să-i răspund, schiţă ceea ce am presupus că era un zâmbet şi întrebă:

— Vrei să-ţi arăt împrejurimile?

— Nu, mulţumesc, am reuşit să rostesc, conştientă de fiecare mişcare ciudată pe care am făcut-o când am trecut pe lângă el.

El veni în calea mea – atât de aproape, încât trebui să facă un pas înapoi.

— Am stat în casă toată dimineaţa. Am nevoie de nişte aer proaspăt.

„Iar tu eşti atât de neînsemnată, încât nu-mi vei cauza probleme.”

— Mă descurc, am spus, încercând să-l evit nonşalant. Ai fost… suficient de generos.

Am încercat să par serioasă.

Nefiind obişnuit cu refuzurile, îmi zâmbi pe jumătate, nu la fel de plăcut.

— Ai vreo problemă cu mine?

— Nu, am spus eu în şoaptă şi am ieşit pe uşă.

El mârâi încet.

— Nu te voi omorî, Feyre. Nu îmi încalc promisiunile.

Privind peste umăr, aproape că m-am împiedicat pe treptele grădinii. El stătea în capătul scărilor, la fel de solid şi antic precum pietrele îngălbenite ale conacului.

— Să mă omori, nu – dar să mă răneşti? Este aceasta o altă chichiţă? Una pe care Lucien, sau oricine altcineva de aici, ar putea să o folosească împotriva mea?

— Ei se supun ordinului de a nu te atinge.

— Şi, cu toate acestea, sunt încă prinsă în tărâmul tău, pentru că am încălcat o regulă despre care nici nu ştiam că exista. De ce se afla prietenul tău în pădure în acea zi? Credeam că Tratatul vă interzice să pătrundeţi pe pământurile noastre.

Mă ţintui cu privirea. Poate că mersesem prea departe, punând prea multe întrebări. Poate că ştia de ce îl întrebasem acest lucru.

— Acel Tratat, spuse el calm, nu ne interzice nimic, cu excepţia înrobirii voastre. Zidul este neplăcut. Dacă am vrea, am putea să îl spulberăm şi să trecem dincolo, să vă omoram pe toţi.

Sângele mi se răci. Poate că eram obligată să trăiesc în Prythian pentru totdeauna, dar familia mea… Am întrebat încet:

— Vreţi să distrugeţi zidul?

Mă măsură din priviri, de parcă s-ar fi întrebat dacă meritam efortul de a-mi explica, şi-mi spuse:

— Nu mă interesează tărâmul muritorilor, deşi nu pot vorbi în numele speciei mele.

Încă nu-mi răspunsese la întrebare.

— Atunci, prietenul tău ce făcea acolo?

Tamlin tăcu. Până şi modul în care respira dezvăluia o graţie primară şi nepământeană.

— E o boală pe aceste tărâmuri. Peste tot în Prythian. Există de aproape cincizeci de ani. De aceea casa şi pământurile sunt atât de goale: mulţi

au plecat.

Vorbea rar, cu grijă, de parcă ar fi fost un efort să recunoască toate aceste lucruri în faţa unui om.

— Boala se răspândeşte încet, dar a făcut ca magia să se comporte ciudat. Propriile-mi puteri s-au diminuat din această cauză. Aceste măşti – îşi atinse faţa – sunt rezultatul unui val al bolii, care a avut loc în timpul unui bal mascat, în urmă cu patruzeci şi nouă de ani. Nici măcar acum nu ni le putem da jos.

Am clipit. Prizonierii măştilor – timp de aproape cincizeci de ani. Eu aş fi înnebunit, mi-aş fi jupuit pielea de pe faţă.

— Ca bestie, nu aveai mască – şi nici prietenul tău.

— Atât de cruntă este boala.

Ori trăiai ca o bestie, ori purtând o mască.

— Ce… ce fel de boală este asta?

— Nu este o boală, nu este o pedeapsă sau o maladie. Se răsfrânge doar asupra magiei, asupra celor care locuiesc în Prythian. În ziua aceea, Andras era dincolo de zid deoarece eu l-am trimis să caute un leac.

— Poate afecta oamenii?

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Va trece peste zid?

— Da, spuse el. Există posibilitatea să afecteze muritorii şi teritoriul vostru. Nu ştiu mai multe. Se răspândeşte încet, iar specia voastră este în siguranţă, pentru moment. Nu am făcut niciun progres de zeci de ani – magia pare să se fi stabilizat, cu toate că şi-a mai pierdut din putere.

Faptul că recunoscuse atât de multe spunea destule despre felul în care îşi imagina viitorul meu: nu aveam să mă mai întorc vreodată acasă, să întâlnesc un alt om căruia i-aş fi putut divulga această vulnerabilitate secretă.

— O mercenară mi-a spus că ea crede că spiriduşii s-ar putea gândi să ne atace. Are vreo legătură cu asta?

Probabil puţin surprins, schiţă un zâmbet.

— Nu ştiu. Vorbeşti des cu mercenarii?

Am înţepenit.

— Vorbesc cu oricine se deranjează să-mi spună ceva util.

El îşi îndreptă spatele şi doar promisiunea de a nu mă omorî mă împiedică să mă retrag. Apoi, îşi roti umerii, de parcă şi-ar fi scuturat supărarea.

— Capcana cu sfoară, pe care ai pus-o în camera ta, era pentru mine?

Mi-am trecut zgomotos limba peste dinţi.

— Poţi să mă condamni, dacă era?

— Feyre, poate că mă transform într-un animal, dar sunt civilizat.

Deci, măcar îşi amintea cum mă chema. M-am uitat atent la mâinile lui, la vârfurile ascuţite ca nişte lame de ras ale ghearelor curbate, care îi ieşeau prin pielea bronzată.

Observându-mi privirea fixă, îşi ascunse mâinile la spate şi rosti brusc:

— Ne vedem la cină.

Nu era o rugăminte, dar tot am încuviinţat când am trecut prin gardul viu, fără să-mi pese unde mergeam, câtă vreme el rămânea în urma

mea.

O boală din tărâmul lor, care le afecta magia, scurgând-o din ei... o vrajă nenorocită care, cândva, ar fi putut să se răspândească şi spre lumea oamenilor. După atâtea secole fără magie... am fi fost lipsiţi de apărare împotriva ei, împotriva oricărui lucru pe care l-ar fi putut face oamenilor.

M-am întrebat dacă vreunul dintre Marii Spiriduşi s-ar fi deranjat să-i avertizeze pe oameni.

Nu trecu mult până să aflu răspunsul.

Capitolul 8

M-am prefăcut a hoinări prin grădinile frumoase şi liniştite, însemnând în minte cărările şi ascunzătorile bune, în caz că aş fi avut vreodată nevoie de ele. Îmi luase armele, iar eu nu eram destul de proastă încât să sper că aveam să găsesc pe acolo un frasin, din care să-mi fac altele. Centura lui era însă plină de cuţite – trebuia să aibă un arsenal pe undeva, pe moşie. Iar dacă nu, dacă găseam o altă armă, atunci, de nevoie, aş fi furat-o. Doar ca să fiu sigură.

În urma inspecţiei atente din seara precedentă, am aflat o fereastră care nu era încuiată. Nu mi-ar fi fost greu să mă strecor afară şi să cobor pe butucii de glicină – mă căţărasem în destui copaci încât să nu mă deranjeze înălţimea. Nu că aş fi plănuit să evadez, dar cel puţin, era bine de ştiut, asta dacă aş fi fost destul de disperată să risc aşa ceva.

Nu puneam la îndoială spusele lui Tamlin, cum

că restul Prythianului era periculos pentru un om – şi, dacă într-adevăr aceste tărâmuri erau bolnave deocamdată, îmi era bine aici.

Dar nu voiam – nu puteam – pur şi simplu… să accept că aveam să rămân acolo pentru totdeauna, chiar dacă familia mea era în grija cuiva, nu fără să încerc să găsesc pe cineva care să-mi susţină cererea înaintea lui Tamlin.

„Deşi Lucien ar putea să o facă dacă l-ar enerva cineva, dacă ai avea curajul să o faci”, îmi spusese Alis cu o zi înainte.

Mergând, mi-am ros unghiile ascuţite, gândindu-mă la fiecare plan posibil şi la pericole. Nu mă pricepusem niciodată să vorbesc prea bine, nu învăţasem niciodată războiul social pe care surorile şi mama mea îl stăpâneau, dar mă descurcam binişor când vindeam blănuri la piaţa din sat.

Aşadar, poate trebuia să-l caut pe emisarul lui Tamlin, chiar dacă mă detesta. În mod clar, nu voia să locuiesc acolo – sugerându-i să mă omoare. Poate că ar fi fost nerăbdător să mă trimită înapoi, să-l convingă pe Tamlin să găsească o altă cale de a respecta Tratatul, dacă una ca asta există.

M-am aşezat pe o bancă dintr-un chioşc acoperit cu degetariţă, când sunetul paşilor pe prundişul mişcător umplu aerul. Două perechi de picioare uşoare şi rapide. M-am îndreptat de spate, uitându-mă în direcţia din care venisem, dar cărarea era goală.

Am zăbovit la marginea unui câmp deschis, cu flori de piciorul-cocoşului. Câmpul, în nuanţe vii de

verde şi galben, era gol. În spatele meu se ivi un măr pădureţ, noduros, complet înflorit, ale cărui petale cădeau pe banca umbrită pe care voiam să mă aşez. O briză făcu ramurile să foşnească, împrăştiind o cascadă de petale albe. Ca nişte fulgi.

Am continuat să explorez grădina, câmpul, cu grijă, privind şi ascultând atent orice sunet scos de acele două perechi de picioare. Nu era nimic în copac sau în spatele acestuia. Am simţit o furnicătură pe şira spinării. Petrecusem destul timp în pădure încât să am încredere în instinctele mele.

Cineva stătea în spatele meu – poate că erau două persoane. O adulmecare uşoară şi un chicotit ascuns se auziră în apropiere, iar inima îmi ajunse în gât. Am aruncat cu grijă o privire peste umăr, dar nu am văzut decât o lumină argintie pâlpâind în colţul câmpului meu vizual.

Trebuia să mă întorc. Trebuia să o înfrunt.

Prundişul scârţâi mai aproape. Sclipirea din colţul ochiului se mări – separându-se în două figuri mici – nu mai înalte de talia mea. Mi-am strâns pumnii.

— Feyre!

Vocea lui Alis străbătu grădina, iar eu am tresărit când mă strigă din nou.

— Feyre, prânzul! strigă ea.

M-am răsucit, gata să ţip, avertizând-o că în spatele meu se aflau două siluete, dar fiinţele strălucitoare dispăruseră împreună cu adulmecările şi chicotelile lor, iar eu m-am trezit în faţa unei statui mâncate de vreme, reprezentând

doi miei care săreau veseli. Mi-am frecat gâtul.

Alis mă strigă din nou, iar eu am respirat adânc şi m-am întors la conac. Trecând prin gardul viu, întorcându-mă cu grijă pe aceeaşi cale, nu am putut însă să scap de sentimentul că eram urmărită de cineva curios şi dornic de joacă.

În acea seară, la cină, am furat un cuţit. Doar ca să am ceva – orice – care să mă apere.

Se dovedi că acea cină fu singura masă la care am fost invitată, ceea ce era în regulă. Trei mese pe zi cu Tamlin şi Lucien ar fi fost un chin. Puteam să îndur să stau o oră la masa lor luxoasă, dacă asta îi făcea să creadă că eram docilă şi că nu plănuiam să-mi schimb soarta.

Câtă vreme Lucien îi povesti lui Tamlin despre un defect al ochiul său magic, sculptat, care, într-adevăr, îi permitea să vadă, am strecurat cuţitul în mâneca tunicii. Inima îmi bătu atât de repede, încât am crezut că au auzit-o, dar Lucien continuă, iar Tamlin îşi concentră atenţia asupra curteanului său.

Cred că ar fi trebuit să-i compătimesc pentru măştile pe care erau forţaţi să le poarte, pentru boala care le infectase magia şi oamenii. Dar cu cât interacţionam mai puţin cu ei, cu atât era mai bine, mai ales când Lucien părea să găsească orice spuneam ca fiind omenesc amuzant şi needucat. Nu mi-ar fi folosit dacă aş fi ţipat la el. Să-i intru în graţii avea să fie o luptă grea doar pentru faptul că

eu eram în viaţă, iar prietenul lui, nu. Trebuia să am de-a face singură cu el, altfel riscam să-i trezesc prea repede suspiciunea lui Tamlin.

Când mâncam cât de mult puteam fără să mi se facă rău, îi studiam. Părul roşu al lui Lucien strălucea în lumina focului, iar nestematele de la garda sabiei sale scânteiau – lama foarte diferit împodobită faţă de centura pentru cuţite pe care Tamlin încă o purta de-a curmezişul pieptului. Dar aici nu aveai cu cine să te lupţi cu sabia. Şi, în vreme ce sabia era incrustată cu pietre preţioase şi filigran, era destul de mare încât să nu fie doar un obiect de decor. Poate că avea legătură cu acele fiinţe invizibile din grădină. Poate că îşi pierduse ochiul şi căpătase acea cicatrice în luptă. Gândul acesta îmi îngheţă sângele.

Alis îmi spusese că eram în siguranţă în casă, dar mă avertizase să fiu atentă. Ce s-ar fi putut ascunde în afara casei – sau cine ar fi putut să-mi folosească simţurile umane împotriva mea? Cât de departe mergea ordinul lui Tamlin de a nu fi rănită sau omorâtă? Ce fel de autoritate avea?

Lucien făcu o pauză, rânjind spre mine, ceea ce îi urâţi şi mai mult cicatricea.

— Îmi admirai sabia sau doar te gândeai cum să mă omori, Feyre?

— Bineînţeles că nu, am spus eu şoptit şi m-am uitat la Tamlin.

Petele aurii din ochi lui străluciră, chiar şi din celălalt capăt al mesei. Inima îmi bătu foarte repede. Mă auzise cumva luând cuţitul, auzise sunetul metalului pe lemn? M-am forţat să mă uit

din nou la Lucien.

Rânjetul lui inert şi hain încă îi atârna pe chip. Să mă port civilizat, să fiu cuminte, poate să-l câştig de partea mea… puteam să fac asta.

Tamlin rupse tăcerea.

— Lui Feyre îi place să vâneze.

— Nu îmi place să vânez.

Poate că ar fi trebuit să folosesc un ton mai politicos, dar am continuat:

— Vânez de nevoie. Cum de ai ştiut asta?

Privirea fixă a lui Tamlin era goală; mă evalua.

— Aveai un arc şi săgeţi în… casă.

M-am întrebat dacă era să spună „cocioabă”.

Când am văzut mâinile tatălui tău, mi-am dat seama că nu el era cel care le folosea.

Gesticulă spre mâinile mele, pline de bătături şi cicatrice.

— I-ai spus despre raţii şi banii de pe blănuri. Spiriduşii pot fi multe lucruri, dar nu suntem proşti. Nu cred că legendele voastre ridicole pretind şi asta.

Deşi cuvintele urâte ale copiilor din sat, care vorbeau despre cum sărăcise tatăl meu, nu mă afectaseră niciodată, Elain venea adesea plângând acasă, iar Nesta, înţepată şi răutăcioasă. Ridicolă, nesemnificativă – aşa mă vedeau Tamlin şi ceilalţi. Nu ar fi trebuit să mă afecteze – ar fi trebuit să am mai multă mândrie. Dar aceşti spiriduşi nemuritori şi lipsiţi de griji, cu atât de multă mâncare încât ar fi putut să ne hrănească pe toţi din satul nostru timp de un an, îmi spulberaseră, cumva, mândria în doar câteva zile.

M-am holbat la firimiturile de pâine şi la urmele de sos din farfuria mea din aur. Dacă aş fi fost acasă, aş fi lins farfuria, disperată după încă puţină hrană. Iar în ceea ce privea farfuriile… aş fi putut cumpăra doi cai, un plug şi un teren doar cu una dintre ele.

Opulenţa locului mă dezgusta la fel de mult ca modul rapid în care mă adaptasem la aceasta.

Lucien îşi drese vocea.

— Câţi ani ai?

— Nouăsprezece. Plăcut, civilizat…

— Atât de tânără şi atât de serioasă! Şi deja o asasină iscusită, exclamă Lucien!

Mi-am strâns pumnii, dar am respirat adânc. Docilă, neamenințătoare, blândă… Aveam de gând să respect promisiunea făcută mamei. Grija pe care o avea Tamlin faţă de familia mea nu era aceeaşi cu grija mea pentru ei. Acel vis mărunt şi sălbatic putea încă deveni realitate: surorile mele, măritate şi cu o situaţie bună, plecate, şi o viaţă întreagă împreună cu tatăl meu, cu destulă mâncare pentru amândoi şi poate suficient timp cât să pictez puţin – sau să aflu ce îmi doream eu. Putea încă să prindă viaţă – poate într-un ţinut îndepărtat – dacă aveam să scap vreodată de această învoială şi având permisiunea de a pleca. Puteam încă să mă agăţ de acea fărâmă de vis, deşi, cel mai probabil, aceşti Mari Spiriduşi ar fi râs la cât de tipic omenesc era să gândesc atât de mărunt, să vreau atât de puţin.

Cu toate acestea, fiecare mică informaţie mi-ar fi putut fi de folos şi, dacă mi-aş fi arătat interesul

pentru ei, poate că s-ar fi apropiat de mine. Ce era asta, dacă nu o altă capcană din pădure? Aşadar, i-am întrebat:

— Deci, asta faceţi voi cu vieţile voastre? Cruţaţi oamenii în faţa Tratatului şi mâncaţi bine?

M-am uitat la centura lui Tamlin, la hainele de războinic, la sabia lui Lucien.

Lucien râNji.

— Pe deasupra, dansăm cu spiritele sub lună plină şi răpim copiii oamenilor din leagăne, ca să-i înlocuim cu alţii…

— Nu… îl întrerupse Tamlin, cu o voce profundă, dar calmă, mama ta nu ţi-a spus nimic despre noi?

Am împuns masa cu degetul arătător, înfigându-mi unghiile scurte în lemn.

— Mama nu a avut timp să-mi spună poveşti.

Măcar acea parte a trecutului meu puteam să le-o dezvălui.

Pentru prima dată, Lucien nu râse. După o pauză mai degrabă nefirească, Tamlin mă întrebă:

— Cum a murit?

Când mi-am ridicat sprâncenele, el adăugă, mai blând:

— Nu am văzut nici urmă de femeie în vârstă în casa ta.

Prădător sau nu, nu aveam nevoie de mila lui. Totuşi, am spus:

— De tifos. Când aveam opt ani.

M-am ridicat de pe scaun ca să plec.

— Feyre, spuse Tamlin, şi m-am întors pe jumătate.

Un muşchi din obraz i se încordă.

Lucien se uită la noi, mişcându-şi ochiul metalic, dar nu spuse nimic. Apoi, Tamlin scutură din cap, cu o mişcare mai degrabă animalică, şi murmură:

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Întorcându-mă şi plecând, am încercat să nu mă strâmb. Nu voiam şi nu aveam nevoie de condoleanţele lui – nu pentru mama mea, fiindcă îmi lipsise atât de multă vreme. Preferam ca Tamlin să mă considere nepoliticoasă, necivilizată şi nedemnă de grija şi atenţia lui.

Mai degrabă l-aş fi convins pe Lucien să vorbească pentru mine cu Tamlin – şi asta curând, înainte să apară oricare dintre ceilalţi pe care îi menţionaseră sau înainte ca boala asta a lor să se răspândească. A doua zi, atunci aveam să-i vorbesc, să-l testez puţin.

În camera mea, am găsit o mică tolbă în dulap, pe care am umplut-o cu haine de schimb şi în care am pus cuţitul furat. Era o lamă jalnică, dar un tacâm era mai bun decât nimic. Asta doar în cazul în care urma să mi se permită vreodată să plec – şi trebuia să plec imediat.

O măsură de precauţie.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, când Alis şi cealaltă servitoare îmi pregăteau baia, m-am gândit la planul meu. Tamlin spusese că el şi Lucien aveau diverse obligaţii şi, în afară de faptul că, în urmă cu

o zi, dădusem peste el în casă, nu-i văzusem prin preajmă. Deci, să-l găsesc pe Lucien – singur – era primul punct de pe ordinea de zi.

O întrebare aruncată ca din întâmplare lui Alis o făcu să-mi spună că ea credea că, astăzi, Lucien patrula la graniţă – şi că trebuie că era la grajduri, pregătindu-se de plecare. De îndată ce m-am îmbrăcat, imediat ce servitoarele plecară, am ieşit în grabă din cameră, rugându-mă să nu fi fost prea târziu să-l prind singur.

Eram la jumătatea grădinii, îndreptându-mă spre un grup de clădiri pe care le văzusem cu o zi înainte, când Tamlin rosti în spatele meu:

— Nicio capcană astăzi?

Am îngheţat instantaneu şi m-am uitat peste umăr. Se afla la câţiva metri distanţă.

Cum de se strecurase într-o aşa linişte pe prundiş? Era ceva specific spiriduşilor, fără îndoială. Mi-am calmat pulsul şi mintea şi i-am spus, pe cât de politicos am putut:

— Ai zis că sunt în siguranţă aici. Aşadar, te-am ascultat.

Îşi miji puţin ochii, dar afişă ceea ce am presupus că era o încercare de a zâmbi cât mai plăcut.

— Ce aveam de făcut de dimineaţă s-a amânat, rosti el.

Într-adevăr, nu mai avea nici tunica obişnuită şi nici centura, iar mânecile cămăşii lui albe erau suflecate până la coate, dezvăluindu-i braţele bronzate şi musculoase.

— Dacă vrei să faci un tur al împrejurimilor…

dacă te interesează noua ta… reşedinţă, pot să te conduc.

Din nou, acel efort de a fi serviabil, chiar dacă fiecare cuvânt părea să-i provoace suferinţă. Poate că, în cele din urmă, Lucien ar fi putut să-l influenţeze. Şi, până atunci, cât de departe aş fi putut merge, dacă depunea un efort atât de mare încât să-şi oblige curtenii să jure că nu aveau să mă rănească, să mă apere de Tratat? I-am zâmbit prietenos şi i-am spus:

— Aş prefera să-mi petrec ziua singură, cred. Dar mulţumesc pentru propunere.

El se încordă.

— Dar…

— Nu, mulţumesc, l-am întrerupt eu, minunându-mă puţin de îndrăzneala mea.

Trebuia însă să-l prind singur pe Lucien, trebuia să-l testez. Poate că deja plecase.

Tamlin îşi strânse pumnii, de parcă s-ar fi luptat să nu-şi scoată ghearele. Dar nu mă mustră, nu făcu altceva în afară de a se întoarce în casă, fără să mai spună nimic.

Aş fi putut fi intrigată dacă nu aş fi plănuit să plec, în cele din urmă, din acest loc. Destul de curând, dacă aveam noroc, Tamlin nu mai avea să fie problema mea. M-am grăbit spre grajduri, ascunzând informaţia. Poate că, într-o zi, dacă m-ar fi eliberat vreodată, dacă ar fi existat un ocean şi ani de zile între noi, m-aş fi gândit retrospectiv şi m-aş fi întrebat de ce se deranjase.

Am încercat să nu par prea nerăbdătoare şi să nu gâfâi prea tare când am ajuns, în sfârşit, la

frumoasele grajduri vopsite. Nu mă miră faptul că băieţii de la grajduri purtau toţi măşti care semănau cu un cal. De ei mi-a fost puţin milă pentru ceea ce le făcuse boala, pentru măştile ridicole pe care trebuiau să le poarte acum, până când cineva şi-ar fi dat seama cum să anuleze magia care le ţinea legate de feţele lor. Dar niciunul dintre ajutoarele de la grajduri nu se uită la mine – fie pentru că nu meritam efortul, fie pentru că şi ei mă detestau pentru că îl omorâsem pe Andras.

Încercarea de a părea neinteresată luă sfârşit când, în cele din urmă, l-am găsit pe Lucien călare pe un cal negru, rânjindu-mi cu dinţii lui prea albi.

— Bună dimineaţa, Feyre.

Am încercat să-mi ascund rigiditatea umerilor şi să zâmbesc.

— Te plimbi sau doar reconsideri oferta lui Tam, de a trăi împreună cu noi?

Am încercat să-mi aduc aminte cuvintele pe care le născocisem mai devreme, cele prin care să-l câştig de partea mea, dar el râse – şi nu într-un mod plăcut.

— Vino acum. Astăzi trebuie să patrulez în pădurea din sud şi sunt curios în ceea ce priveşte… abilităţile pe care le-ai folosit ca să-mi dobori prietenul, fie că a fost sau nu un accident. A trecut ceva vreme de când nu am mai întâlnit un om, ca să nu mai spun de un ucigaş de spiriduşi. Vino cu mine la vânătoare!

Perfect – cel puţin această parte decursese bine, chiar dacă părea la fel de încântătoare ca

înfruntarea unui urs în propriul bârlog. Totuşi, nu puteam să par prea nerăbdătoare. Aşadar, am păşit într-o parte, ca să-l las pe băiatul de la grajduri să treacă. El se mişcă graţios, la fel ca toţi cei de aici. Nici el nu se uită la mine – nu ştiam ce părere avea despre prezenţa unui asasin de spiriduşi în grajdul lui.

Modul în care vânam eu nu îmi permitea să călăresc. Metoda mea consta în urmărirea atentă şi în plasarea capcanelor. Nu ştiam cum să vânez călare pe cal. Lucien acceptă o tolbă cu săgeţi de la băiatul care se întorsese din grajd, dând din cap în semn de mulţumire.

Îmi zâmbi într-un fel care nu se reflectă nici în ochiul lui metalic, nici în cel roşiatic.

— Nicio săgeată din frasin astăzi, din nefericire.

Mi-am încleştat maxilarul ca să mă abţin să-i dau o replică. Tamlin îşi dăduse cuvântul că nimeni nu avea să se atingă de mine, şi, cum spiriduşii nu puteau minţi, am presupus că eram în siguranţă alături de Lucien – într-o oarecare măsură. Dar, de vreme ce nu îi era permis să mă rănească, nu am înţeles de ce mă invitase să merg cu el; poate doar ca să-şi bată joc de mine în fel şi chip. Probabil că era cu adevărat plictisit. Cu atât mai bine pentru mine.

Aşa că am ridicat din umeri.

— Ei bine… cred că sunt deja îmbrăcată pentru vânătoare.

— Perfect, spuse Lucien, ochiul metalic strălucindu-i în lumina soarelui care pătrundea prin

uşile deschise ale grajdului.

M-am rugat ca Tamlin să nu intre, să nu hotărască să facă o plimbare de unul singur şi să ne surprindă aici.

— Să mergem, atunci, am spus eu, iar Lucien făcu semn să mi se pregătească un cal.

Cât am aşteptat, m-am sprijinit de peretele din lemn, supraveghind uşa ca să-l zăresc pe Tamlin, şi i-am răspuns amabil la remarcile despre vreme.

Din fericire, în scurtă vreme mă aflam călare pe o iapă albă, călărind cu Lucien prin pădurea însufleţită de primăvară, dincolo de grădini. Pe cărarea lată, am păstrat o distanţă apreciabilă faţă de spiriduşul cu mască de vulpe, în speranţa că ochiul său nu putea să vadă prin ceafă.

Am alungat acest gând, care nu-mi pică bine, împreună cu acea parte din mine care se minuna de felul în care soarele lumina frunzele şi de mănunchiurile de flori de şofran care creşteau ca nişte străluciri de un purpuriu viu, pe fundalul în culori de maro şi verde. Acelea erau lucruri inutile planurilor mele, detalii neimportante care blocau orice altceva; forma şi înclinarea potecii, copacii în care puteam să mă caţăr, sunetul surselor de apă din apropiere. Acele lucruri m-ar fi putut ajuta să supravieţuiesc, dacă aş fi avut vreodată nevoie de ele. Dar, ca şi restul terenurilor, pădurea era complet goală. Nici urmă de spiriduşi, niciun Mare Spiriduş rătăcitor. Foarte potrivit pentru mine.

— Ei bine, cu siguranţă ai liniştea necesară vânătorii, spuse Lucien, rămânând în urmă pentru a călări lângă mine.

Mai bine aşa, decât să par prea nerăbdătoare şi prea prietenoasă, trebuia să-l las pe el să vină la mine.

Am ajustat greutatea curelei tolbei pe care o purtam de-a curmezişul pieptului, apoi mi-am trecut un deget de-a lungul curbei netede a arcului din lemn de tisă din poala mea. Arcul era mai mare decât cel pe care îl foloseam acasă, săgeţile mai grele şi vârfurile lor mai groase. Probabil că aş fi ratat orice ţintă până când m-aş fi obişnuit cu greutatea şi echilibrul arcului.

În urmă cu vreo cinci ani, am luat ultimii bani ai tatălui meu, din fosta noastră avere, ca să-mi cumpăr un arc şi săgeţi. De atunci, am alocat lunar o mică sumă pentru a-mi procura săgeţi şi coarde de rezervă.

— Ei bine? insistă Lucien. Niciun vânat de aici nu e destul de bun pentru tine ca să-l omori? Am trecut pe lângă destule veveriţe şi păsări.

Bolta de deasupra arunca umbre pe masca lui de vulpe – lumină, umbră şi metal strălucitor.

— Se pare că ai suficientă mâncare pe masă, nu trebuie să o mai înmulţesc şi eu, mai ales când rămân mereu multe resturi.

Mă îndoiam că o veveriţă ar fi fost suficient de bună pentru masa lor.

Lucien pufni, dar nu mai spuse nimic altceva când am trecut pe sub liliacul înflorit, ale cărui conuri purpurii erau suficient de aplecate încât să-mi atingă obrazul, ca nişte degete catifelate şi reci. Parfumul dulce şi proaspăt îmi rămase în nări chiar şi după ce am mers mai departe. „Inutil”, mi-am

spus eu. Deşi… tufişul des de dincolo ar fi putut fi o ascunzătoare bună, la nevoie.

— Ai spus că eşti emisarul lui Tamlin, am îndrăznit să rostesc. Emisarii patrulează de obicei terenul?

O întrebare normală şi dezinteresată.

Lucien ţâţâi.

— Sunt emisarul lui Tamlin în situaţii oficiale, dar aceasta era tura lui Andras. Aşadar, cineva trebuia să-i ia locul.

Am înghiţit în sec. Andras avea aici un loc şi prieteni – nu era doar un spiriduş necunoscut şi neînsemnat. Fără îndoială, i se simţea mai mult lipsa decât mie.

— Îmi… pare rău, am spus – şi vorbeam serios. Nu am ştiut ce… ce însemna pentru voi toţi.

Lucien ridică din umeri.

— Tamlin a spus acelaşi lucru, fapt pentru care te-a adus aici. Sau poate că arătai atât de jalnic în acele zdrenţe, încât i s-a făcut milă de tine.

— Nu aş fi venit cu tine dacă aş fi ştiut că vei folosi această plimbare ca pe un pretext de a mă insulta.

Alis îmi spusese că Lucien avea nevoie de cineva care să îl înfrunte. Destul de simplu.

Lucien pufni.

— Îmi cer scuze, Feyre.

Poate că l-aş fi făcut mincinos, dacă nu aş fi ştiut că nu poate minţi. Ceea ce însemna că scuza… era sinceră? Nu puteam să-mi dau seama.

— Deci, spuse el, când vei începe să încerci să mă convingi să îl rog pe Tamlin să găsească o cale

de a te elibera de regulile Tratatului?

Am încercat să nu tresar.

— Poftim?

— De asta ai fost de acord să vii aici, nu-i aşa? De ce ai apărut la grajduri exact când eram pe cale să plec?

Îmi aruncă o privire piezişă cu ochiul lui roşiatic.

— Sincer, sunt impresionat – şi flatat – că tu crezi că aş putea să-l conving pe Tamlin.

Nu mi-aş fi arătat toate cărţile din mână, nu încă.

— Despre ce vorbeşti…

Capul lui ridicat fu un răspuns suficient. Chicoti şi spuse:

— Înainte să-ţi risipeşti una dintre preţioasele tale răsuflări umane, dă-mi voie să-ţi explic două lucruri. Unu: dacă aş fi avut de ales, ai fi dispărut, deci nu ai fi avut cum să mă convingi. Doi: Nu am de ales, deoarece nu există o alternativă la cerinţele Tratatului. Nu există nicio altă portiţă de scăpare.

— Dar… dar trebuie să existe ceva…

— Îţi admir curajul, Feyre, cu adevărat. Sau, poate, prostia. Dar, deoarece Tam nu te va sfâşia, aceasta fiind prima mea opţiune, eşti blocată aici. Asta dacă nu vrei să te descurci de una singură prin Prythian, ceea ce – mă măsură din priviri – nu te-aş sfătui.

Nu – nu, nu aş putea… să rămân aici. Pentru totdeauna. Până la moarte. Poate… poate exista cumva o altă cale sau cineva care ar fi putut găsi o

scăpare. Mi-am stăpânit respiraţia neuniformă, alungând gândurile care mă înspăimântau.

— O încercare curajoasă, spuse Lucien, rânjind.

Nu m-am deranjat să-mi ascund privirea aruncată în direcţia lui.

Am mers în linişte şi, în afară de câteva păsări şi veveriţe, nu am văzut nimic – nu am auzit nimic – neobişnuit. După câteva minute, îmi liniştisem suficient gândurile dezordonate încât să spun:

— Unde sunt restul curtenilor lui Tamlin? Au plecat într-adevăr toţi din cauza acelei boli magice?

— De unde ştii despre asta?

Mă întrebă atât de încet, încât mi-am dat seama că el credea că mă referisem la altceva.

Nu am afişat nicio emoţie.

— O moşie obişnuită are emisari? Servitorii pălăvrăgesc. Nu de asta i-aţi pus să poarte măşti-păsări la acea petrecere?

Lucien se încruntă, iar cicatricea i se întinse.

— În seara aceea, fiecare a ales ce să poarte, în cinstea talentului lui Tamlin de a se transforma. Chiar şi servitorii. Dar acum, dacă am avea de ales, le-am da jos cu mâinile goale, spuse el, trăgând de propria mască. Nu se mişcă.

— Ce s-a întâmplat cu magia, de s-a manifestat aşa?

Lucien râse amar.

— Ceva a venit din fundul Iadului, spuse el, apoi se uită de jur-împrejur şi înjură. Nu ar fi trebuit să spun asta. Dacă ea ar afla…

— Cine?

Culoare se prelinse de pe pielea lui atinsă de soare. Îşi trecu o mână prin păr.

— Nu contează, rosti el şi respiră adânc. Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Poate că pe Tam nu-l deranjează să-ţi spună despre boală, dar eu nu aş spune asta atât de uşor unui om care ar vinde informaţia celui care oferă mai mult.

M-am supărat, dar puţinele informaţii pe care mi le împărtăşise străluceau ca pietrele preţioase. O „ea” care îl speriase pe Lucien destul de mult încât să se îngrijoreze… să se teamă că ar fi putut fi ascultat, spionat şi urmărit de cineva. Chiar şi aici. Am privit cu atenţie umbrele dintre copaci, dar nu am văzut nimic.

Prythian era condus de şapte Mari Lorzi – poate ea era cea care conducea acest teritoriu; dacă nu era un Mare Lord, atunci era o Mare Doamnă, asta dacă acest lucru era posibil.

— Câţi ani ai? l-am întrebat eu, sperând că va continua să-mi divulge tot mai multe informaţii.

— Mulţi, răspunse el.

Scrută tufişurile, dar eu aveam sentimentul că nu se uita după vânat. Umerii lui erau prea încordaţi.

— Ce fel de puteri ai? Te poţi transforma, ca Tamlin?

El oftă, privind către cer înainte de a mă studia cu grijă, mijind acel ochi metalic cu o concentrare descurajată.

— Încerci să-mi afli slăbiciunile, ca să poţi…

M-am încruntat la el.

— Bine. Nu, nu mă pot transforma. Doar Tam

poate face asta.

— Dar prietenul tău a apărut în formă de lup. Sau poate că asta nu era…

— Nu, nu. Andras era şi el Mare Spiriduş. Tam ne poate transforma în altceva, dacă trebuie. Totuşi, o face doar pentru santinele. Când Andras a trecut dincolo de zid, Tam l-a transformat într-un lup – ca să nu fie reperat ca spiriduş, deşi mărimea lui era un indiciu suficient de limpede.

Un fior – atât de violent, încât nu mi-am dat seama că privirea roşie ca focul a lui Lucien era îndreptată spre mine – mă trecu pe şira spinării. Nu am avut curajul să întreb dacă Tamlin m-ar fi putut transforma în altceva.

— În orice caz, continuă Lucien, Marii Spiriduşi nu au anumite puteri, la fel ca spiriduşii mai mici. Nu am o afinitate nativă, dacă asta mă întrebi. Nu extermin tot ce întâlnesc în cale, nu atrag muritorii spre ape ca să-i omor şi nici nu răspund la orice întrebare, dacă mă prinzi. Noi existăm doar pentru a conduce.

M-am întors în altă direcţie, ca să nu vadă că-mi dădusem ochii peste cap.

— Presupun că, dacă aş fi fost una dintre voi, aş fi fost un spiriduş obişnuit, nu un Mare Spiriduş? Un spiriduş inferior, ca Alis, aşteptând să te servesc?

El nu răspunse, ceea ce însemna că răspunsul era „da”. Cu o asemenea aroganţă, nu era de mirare că Lucien îmi considera respingătoare prezenţa ca înlocuitor al prietenului său. Şi, de vreme ce, probabil, avea să mă deteste veşnic,

deoarece îmi stricase planurile înainte de a începe, l-am întrebat:

— Cum de te-ai ales cu acea cicatrice?

Se încruntă.

— Nu am tăcut când ar fi trebuit şi am fost pedepsit pentru asta.

— Tamlin ţi-a făcut asta?

— La naiba, nu. El nu era acolo. Dar m-a înlocuit, după aceea.

Mai multe răspunsuri-care-nu-erau-răspunsuri.

— Deci, există spiriduşi care chiar răspund la orice întrebare – dacă îi prinzi?

Poate că ei ştiau cum să mă scape de termenii Tratatului.

— Da, spuse el, ferm. Spiriduşii Suriei. Dar sunt bătrâni, răi, şi nu merită să rişti să ieşi ca să îi cauţi. Şi, dacă eşti destul de proastă încât să continui să pari atât de intrigată, voi deveni suspicios şi îi voi spune lui Tam să te ţină în arest la domiciliu. Deşi cred că ai merita, dacă ai fi într-adevăr atât de proastă să cauţi un astfel de spiriduş.

Dacă era atât de îngrijorat, atunci asta însemna că se ascundeau prin apropiere. Lucien îşi întoarse rapid capul spre dreapta, ascultând, ochii lucindu-i uşor. Părul de pe ceafă mi se ridică. Mi-am încordat imediat arcul, îndreptându-l în direcţia în care Lucien privea atent.

— Lasă arcul, şopti el pe un ton grav şi aspru. Lasă nenorocitul de arc şi uită-te înainte.

Am făcut aşa cum mi-a spus, iar părul de pe mâini mi se ridică în momentul în care ceva foşni în

tufiş.

— Nu reacţiona, spuse Lucien, concentrându-şi şi el privirea înainte, în vreme ce ochiul metalic nu se mai roti şi nu mai scoase niciun zgomot. Indiferent de ceea ce simţi sau vezi, să nu reacţionezi. Să nu te uiţi. Priveşte fix înainte.

Am început să tremur, strângând hăţurile în mâinile-mi transpirate. Aş fi putut să mă întreb dacă era vreun fel de glumă oribilă, dar faţa lui Lucien devenise foarte, foarte palidă. Caii noştri îşi lipiră urechile de cap, dar continuară să meargă, de parcă ar fi înţeles şi ei ordinul lui Lucien.

Apoi, am simţit efectul.

Capitolul 10

Sângele îmi îngheţă în vine când o răceală se strecură în apropiere. Nu vedeam nimic, doar un tremur uşor în colţul ochiului, dar calul înţepeni sub mine. Mi-am fixat privirea în gol. Chiar şi pădurea, liniştitoare şi primăvăratică, părea să se retragă, să se veştejească şi să îngheţe.

Fiinţa rece trecu tăcută pe lângă noi, înconjurându-ne. Nu vedeam nimic, dar o simţeam. Şi, în memoria mea, o voce antică şi seacă şopti:

Îţi voi măcina oasele între gheare; îţi voi bea măduva; mă voi înfrupta din carnea ta. Sunt cea de care te temi, sunt cea care te îngrozeşte… Uită-te la mine. Uită-te la mine.

Am încercam să înghit, dar nu am reuşit. Am continuat să privesc bolta, copacii, orice altceva în afară de masa rece care se rotea continuu în jurul

nostru.

Uită-te la mine.

Voiam să mă uit – trebuia să văd ce era.

Uită-te la mine.

Am fixat cu privirea trunchiul aspru al unui ulm aflat în depărtare, gândindu-mă la lucruri plăcute, precum pâinea fierbinte şi burţile pline…

Îmi voi umple stomacul cu tine. Te voi devora. Uită-te la mine.

Un cer de noapte senin şi înstelat, liniştit, scânteietor şi nesfârşit. Răsăritul de vară. O baie răcoritoare într-o baltă din pădure. Întâlnirile cu Isaac, când mă pierdeam o oră sau două în corpul lui, în respiraţiile noastre împărtăşite.

Era peste tot în jurul nostru, atât de rece, încât îmi clănţăneau dinţii. *Uită-te la mine.*

M-am uitat fix la acel trunchi de copac, tot mai apropiat, fără să îndrăznesc să clipesc. Ochii, care mă dureau, se umplură de lacrimi pe care le-am lăsat să cadă, refuzând să recunosc fiinţa care pândea în jurul nostru.

Uită-te la mine.

Şi, chiar când am crezut că aveam să o fac, când ochii mă dureră foarte mult pentru că nu mă uitam, răceala dispăru în tufişuri, lăsând în urma ei o dâră de plante ofilite. Doar după ce Lucien expiră, iar caii noştri îşi scuturară capetele, am îndrăznit să mă las în şa. Până şi florile de şofran păreau să se înalţe din nou.

— Ce a fost asta? am întrebat eu, ştergându-mi lacrimile de pe faţă.

Lucien era încă palid.

— Nu vrei să ştii.

— Te rog. Era acel Suriei de care ai pomenit?

Când îmi răspunse, răguşit, ochiul roşiatic al lui Lucien se întunecă.

— Nu. Era o creatură care nu ar trebui să fie pe pământurile astea. Noi o numim Bogge. Nu poţi nici să o vânezi, nici să o omori, nici măcar cu dragele tale săgeţi din frasin.

— De ce nu mă pot uita la ea?

— Deoarece atunci când te uiţi la ea – când o recunoşti – devine reală. Atunci poate să te omoare.

Un fior îmi trecu pe şira spinării. Acesta era Prythianul la care mă aşteptasem – creaturile care făceau oamenii să vorbească despre ele în şoaptă chiar şi acum. Motivul pentru care nu am ezitat, nici măcar pentru o clipă, când am crezut că acel lup ar fi putut fi un spiriduş.

— I-am auzit vocea în minte. Mi-a cerut să o privesc.

Lucien îşi mişcă umerii.

— Ei bine, mulţumeşte-le zeilor că nu ai făcut-o. Mi-ar fi stricat tot restul zilei să curăţ mizeria aceea.

Schiţă un zâmbet. Eu nu i-am zâmbit.

Auzeam încă vocea lui Bogge şoptindu-mi printre frunze, chemându-mă.

După o oră de hoinărit printre copaci, timp în care abia ne-am vorbit, mă oprisem suficient din tremurat încât să mă întorc spre el.

— Deci, eşti bătrân, am spus eu, iar Lucien îşi coborî capul. Şi porţi o sabie şi patrulezi la graniţă.

Ai luptat în Război?

Bine – poate că nu renunţasem la curiozitatea mea în privinţa ochiul său.

Tresări.

— La naiba, Feyre, nu sunt chiar atât de bătrân.

— Şi totuşi, eşti un războinic? Ai putea să mă omori, dacă s-ar ajunge la asta?

Lucien izbucni în râs.

— Nu sunt la fel de bun ca Tam, dar ştiu cum să-mi mânuiesc armele.

Atinse mânerul sabiei.

— Vrei să te învăţ cum să mânuieşti o sabie, sau deja ştii, o, puternică vânătoare muritoare? Dacă l-ai doborât pe Andras, probabil că nu mai trebuie să înveţi nimic. Doar unde să ţinteşti, nu-i aşa?

Îşi atinse pieptul.

— Nu ştiu cum să mânuiesc o sabie. Ştiu doar să vânez.

— Este acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Pentru mine, este altceva.

Lucien tăcu, gândindu-se.

— Presupun că voi, oamenii, sunteţi nişte laşi detestabili care aţi fi făcut pe voi, v-aţi fi ghemuit şi aţi fi aşteptat să muriţi, dacă aţi fi ştiut cu siguranţă ce era Andras. Insuportabil.

Lucien oftă în timp ce mă examină.

— Încetezi vreodată să fii atât de serioasă şi monotonă?

— Încetezi vreodată să fii atât de nesuferit? i-am răspuns eu. Moartă – ar fi trebuit să fiu cu

adevărat moartă pentru asta.

Dar Lucien rânji la mine.

— Mult mai bine.

Se părea că Alis nu se înşelase.

Orice încercare de armistiţiu clădisem în acea după-amiază dispăru la cină.

Tamlin stătea pe scaunul lui, cu o gheară scoasă, trasând cercuri pe pocal. Se opri de îndată ce am intrat, urmată de Lucien. Ochii lui verzi mă ţintuiră pe loc.

Corect. Îl alungasem dimineaţă, pretinzând că voiam să fiu singură. Tamlin îşi întoarse încet privirea către Lucien, a cărui faţă devenise cenuşie.

— Am fost la vânătoare, spuse Lucien.

— Am auzit, rosti Tamlin tăios, uitându-se la noi în timp ce ne aşezam. Şi, v-aţi distrat?

Încet, gheara lui se retrase sub piele.

Lucien nu răspunse, lăsându-mă pe mine. Laşul. Mi-am dres vocea.

— Într-un fel, am spus eu.

— Aţi prins ceva?

Rosti sacadat fiecare cuvânt.

— Nu.

Lucien tuşi spre mine, de parcă m-ar fi îndemnat să spun mai multe.

Dar nu aveam nimic de spus. Tamlin se uită fix un lung moment, apoi începu să mănânce, nedorind să-mi vorbească.

— Tam, spuse Lucien şoptit.

Tamlin îşi ridică privirea, acei ochi verzi mai mult animalici decât umani. Un mod prin care-i ceru lui Lucien să vorbească.

Lucien înghiţi în sec.

— Bogge era astăzi în pădure.

Furculiţa din mâna lui Tamlin se îndoi singură, când spuse cu un calm mortal:

— Aţi dat de ea?

Lucien încuviinţă.

— A trecut mai departe, dar s-a apropiat. Probabil că a trecut graniţa.

Metalul scârţâi când Tamlin îşi scoase ghearele şi distruse furculiţa. Se ridică în picioare cu o mişcare puternică şi brutală. Am încercat să nu tremur văzând cât era de furios, văzând cum caninii părură să i se lungească atunci când rosti:

— Unde în pădure?

Lucien îi spuse. Tamlin aruncă o privire spre mine înainte de a ieşi din cameră, închizând în urma lui uşa cu o blândeţe formidabilă.

Lucien oftă, împingându-şi farfuria din care mâncase doar jumătate din mâncare şi îşi frecă tâmplele.

— Unde pleacă? am întrebat eu, uitându-mă spre uşă.

— Să o vâneze pe Bogge.

— Ai spus că nu poate fi omorâtă, că nu o poţi înfrunta.

— Tam poate.

Respiraţia mi se opri pentru o clipă. Morocănosul Mare Spiriduş, care mă lăuda cu

jumătate de gură, era capabil să omoare o fiinţă ca Bogge. Şi, totuşi, el mă servise în acea primă seară, îmi oferise viaţa în locul morţii. Ştiam că era mortal, că era un fel de războinic, dar…

— Deci, s-a dus să o vâneze pe Bogge în locul în care am fost astăzi, mai devreme?

Lucien ridică din umeri.

— Dacă va urmări traseul, o va găsi acolo.

Nu ştiam cum ar fi putut înfrunta cineva oroarea nemuritoare pe care o văzusem, dar… nu era problema mea.

Şi, doar pentru că Lucien nu mai mânca, nu însemna că eu aveam să mă opresc. Lucien, pierdut în gânduri, nici măcar nu băgă de seamă cât de mult înfulecasem.

M-am întors în camera mea şi – trează şi fără nimic de făcut – am început să supraveghez grădina, aşteptând întoarcerea lui Tamlin. Nu se întoarse.

Am ascuţit pe o bucată de piatră luată din grădină cuţitul pe care îl ascunsesem. Trecu o oră şi Tamlin tot nu se întoarse.

Luna răsări, transformând grădina de dedesubt în argint şi umbre.

Ridicol. Era complet ridicol să-i aştept întoarcerea, să văd dacă, într-adevăr, îi supravieţuise lui Bogge. M-am întors cu spatele la fereastră, fiind pe cale să mă târăsc spre pat.

Dar ceva se mişcă în grădină.

M-am ascuns lângă fereastră, nevrând să fiu prinsă aşteptându-l şi am aruncat o privire afară.

Nu era Tamlin – dar cineva se ascundea lângă

gardul viu, cu faţa spre casă. Uitându-se spre *mine.*

Un bărbat, cocoşat, şi…

Respiraţia mi se opri când spiriduşul se apropie şchiopătând – făcând doi paşi în lumina care se strecura din casă.

Nu era un spiriduş, ci un om.

Era tatăl meu.

Capitolul 11

Nu mi-am acordat şansa de a intra în panică, de a mă îndoi, de a face orice, dar, punându-mi o tunică peste alta şi înfăşurându-mă într-o pelerină, băgând în gheată cuţitul pe care îl furasem, mi-am dorit să fi furat nişte mâncare de la micul dejun. Ar fi fost o povară să car hainele în plus din tolbă.

Tatăl meu. Tatăl meu venise să mă ia, să mă salveze. Însemna că beneficiile oferite de Tamlin după plecarea mea nu îl tentaseră prea mult. Poate avea o barcă pregătită să ne ducă departe, foarte departe – poate vânduse cumva casa şi obţinuse destui bani încât să se stabilească într-un loc nou, pe un alt continent.

Tatăl meu… tatăl meu beteag şi infirm venise.

Privind atent terenul de sub fereastra mea, mi-am dat seama că nu era nimeni afară, iar liniştea din casă îmi spunea că nimeni nu-l reperase încă pe tata. Continuă să aştepte lângă gardul viu, făcându-mi acum semn. Cel puţin, Tamlin nu se întorsese.

Aruncând o ultimă privire prin camera mea,

ascultând să văd dacă se apropia cineva pe hol, am apucat spalierul cu glicină din apropiere şi am coborât din clădire.

Am tresărit la sunetul pietrişului de sub ghete, dar tatăl meu deja se îndrepta spre porţile exterioare, şchiopătând cu bastonul lui. Cum de ajunsese acolo? Probabil că în apropiere erau nişte cai. Era foarte subţire îmbrăcat pentru iarna care ne aştepta odată ce traversam zidul, dar îmbrăcasem destule haine încât să-i dau şi lui câteva, dacă ar fi avut nevoie.

Cu mişcări uşoare şi tăcute, evitând cu grijă lumina lunii, m-am grăbit după tatăl meu. El se mişcă surprinzător de repede spre gardul viu întunecat şi dincolo de poartă.

În casă ardeau doar câteva lumânări. Nu am îndrăznit nici să respir mai zgomotos, nici să-l strig pe tata în timp ce şchiopăta spre poartă. Dacă plecam acum, dacă avea într-adevăr nişte cai, am fi putut să parcurgem jumătate din drumul spre casă înainte să-şi dea cineva seama că dispărusem. Apoi, am fi fugit – de Tamlin, de boala care ar fi putut să ne invadeze în curând pământurile.

Tatăl meu ajunsese în dreptul porţilor. Erau deja deschise, pădurea întunecată de dincolo de ea chemându-ne. Probabil că ascunsese caii mai departe. Se întoarse spre mine, cu acea faţă cunoscută, crispată şi tensionată, cu acei ochi căprui, care erau limpezi pentru prima dată, şi îmi făcu un semn. *Grăbeşte-te, grăbeşte-te,* păru să strige fiecare mişcare a mâinii lui.

Inima îmi bătea cu putere în piept, în gât. Mai aveam doar câţiva paşi acum – spre el, spre libertate, spre o nouă viaţă…

O mână se înfăşură în jurul braţului meu şi mă smuci.

— Pleci undeva?

Rahat, rahat, rahat.

Ridicându-mi îngrozită privirea către el, ghearele îmi rupseră straturile de haine.

Nu am îndrăznit să mă mişc, nu când buzele i se subţiară, iar muşchii maxilarului îi tremurară. Nu când deschise gura şi i-am zărit colţii – lungi, sfâşietori, strălucind în lumina lunii.

Avea să mă omoare – chiar aici, apoi urma să îl ucidă pe tata. Fără portiţe de scăpare, fără complimente, fără milă. Nu îi mai păsa. Eram ca şi moartă.

— Te rog, am şoptit eu. Tatăl meu…

— Tatăl tău?

Îşi ridică privirea spre porţile din spatele meu, iar mârâitul lui răsună prin mine când îşi arătă colţii.

— De ce nu te mai uiţi o dată? întrebă el iritat şi îmi dădu drumul.

Ameţită, am făcut un pas în spate, m-am întors, trăgând o gură de aer pentru a-i spune tatălui meu să fugă, dar…

Dar nu era acolo. Doar un arc gălbui şi o tolbă cu săgeţi, rămase sprijinite de porţi. Frasin de munte. Nu fuseseră acolo câteva clipe mai devreme, nu…

Acestea se ondulară, de parcă ar fi fost o apă,

apoi arcul şi tolba se transformară într-un pachet mare, plin cu provizii. O altă ondulare – şi surorile mele se îngrămădiră, plângând.

Genunchii îmi cedară.

— Ce este… nu am rostit întrebarea până la capăt.

Tatăl meu stătea acum acolo.

— Nu ai fost avertizată să fii atentă? izbucni el. Nu ţi s-a spus că simţurile tale umane te vor trăda?

Trecu pe lângă mine şi mârâi atât de urât, încât orice ar fi fost acel lucru de lângă porţi sclipi şi ţâşni afară – la fel de repede ca fulgerul în întuneric.

— Proasto, îmi spuse el, întorcându-se. Dacă vei dori vreodată să fugi, măcar să o faci în timpul zilei.

Se uită insistent la mine, iar colţii i se retraseră încet. Ghearele rămaseră.

— Există lucruri mai rele decât Bogge, care umblă noaptea prin pădure după pradă. Chestia aia de la porţi este una dintre ele – şi tot i-ar fi luat o vreme să te devoreze.

Cumva, am reuşit din nou să vorbesc. Şi, dintre toate lucrurile pe care le-aş fi putut spune, am zis, fără să mă gândesc:

— Poţi să mă condamni? Tatăl meu infirm apare sub fereastra mea şi te aştepţi să nu fug spre el? Chiar ai crezut că voi rămâne aici de plăcere, pentru totdeauna, cu toate că ai grijă de familia mea, din cauza vreunui Tratat care nu are nicio legătură cu mine şi care permite speciei voastre să omoare oameni după bunul plac?

Îşi flexă degetele, de parcă ar fi încercat să-şi retragă ghearele, dar ele rămaseră afară, gata să sfâşie carne şi oase.

— Ce vrei, Feyre?

— Vreau să plec acasă!

— Acasă la ce, mai exact? Ai prefera o existenţă umană mizerabilă în locul celei de aici?

— Am făcut o promisiune, am spus eu, respirând agitat. Mamei mele, când a murit. Că voi avea grijă de familia mea. Tot ceea ce am făcut în fiecare zi şi în fiecare oră a fost pentru a-mi ţine promisiunea. Şi doar pentru că vânam pentru a-mi salva familia, pentru a-i hrăni, sunt forţată acum să o încalc.

El se îndreptă spre casă, iar eu l-am evitat, înainte de a-l urma. Ghearele i se retraseră încet, de parcă ar fi făcut un mare efort să-şi calmeze furia de prădător. Nu se uită la mine când îmi spuse:

— Nu îţi încalci promisiunea – ba chiar o împlineşti şi mai mult rămânând aici. Familia ta este mai bine îngrijită acum decât atunci când erai acolo.

Îmi trecură prin faţa ochilor picturile coşcovite şi decolorate din casă. Poate că aveau să uite cine le pictase. Lipsiţi de importanţă – aşa urmau să fie toţi acei ani pe care îi dăruisem familiei mele, la fel de nesemnificativi cum eram şi eu pentru aceşti Mari Spiriduşi. Până şi visul acela de a trăi cândva cu tatăl meu, cu suficientă mâncare, bani şi culori… fusese visul meu – nu al altcuiva.

Mi-am masat pieptul.

— Nu pot, pur şi simplu, să renunţa la asta, la ei. Indiferent de ce-ai spune.

Chiar dacă fusesem o proastă – un om tâmpit să cred că tata chiar ar fi venit vreodată după mine.

Tamlin mă privi câş.

— Nu renunţi la ei.

— Trăind în lux, îmbuibându-mă cu mâncare? Cum nu…

— Cineva are grijă de ei – li se oferă mâncare şi confort, spuse el.

Sunt hrăniţi şi îngrijiţi. Dacă nu putea să mintă, dacă era adevărat… atunci, era mai mult decât aş fi îndrăznit vreodată să sper.

Atunci… promisiunea făcută mamei era împlinită.

Vorbele lui mă uimiră suficient de mult încât, mergând, să tac o clipă.

Acum, viaţa mea aparţinea Tratatului, dar… poate că, într-un fel sau altul, fusesem eliberată.

Ne apropiaserăm de treptele care conduceau spre conac şi, în sfârşit, l-am întrebat:

— Lucien patrulează la graniţă, iar tu ai amintit şi de alte santinele – cu toate acestea, nu am văzut niciuna. Unde sunt?

— La graniţă, spuse el, de parcă ar fi fost un răspuns suficient. Apoi, adăugă: Nu avem nevoie de santinele, dacă sunt aici.

Deoarece el era îndeajuns de mortal. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar tot l-am întrebat:

— Atunci, ai fost instruit ca războinic?

— Da.

Fiindcă nu am răspuns, el adăugă:

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă la graniţe, în trupa de război a tatălui meu, antrenându-mă pentru ca, într-o zi, să-l slujesc pe el – sau pe ceilalţi. Nu eu trebuia… să conduc aceste ţinuturi.

Platitudinea tonului său când rosti acele vorbe îmi spuse destul despre ce simţea în legătură cu titlul său şi despre necesitatea prezenţei prietenului care avea darul vorbirii.

Ar fi fost prea personal, i-aş fi cerut prea mult dacă l-aş fi întrebat din ce cauză se schimbase atât de mult situaţia. Aşadar, mi-am dres vocea şi l-am întrebat:

— Ce fel de spiriduşi umblă după pradă în pădurea de dincolo de această poartă – dacă Bogge nu era cel mai rău dintre ei? Ce era acea fiinţă?

De fapt, am vrut să-l întreb: *Ce m-ar fi chinuit şi m-ar fi mâncat? Cine eşti tu, atât de puternic, încât ei nu reprezintă nicio ameninţare pentru tine?*

Se opri pe prima treaptă, aşteptându-mă să-l ajung din urmă.

— Un puca. Se folosesc de propriile tale dorinţe pentru a te ademeni într-un loc îndepărtat. Apoi, te mănâncă. Încet. Probabil ţi-a simţit mirosul de om în pădure şi l-a urmărit până acasă.

Nu mă deranja să-l las să mă vadă tremurând. Tamlin continuă:

— Cândva, aceste pământuri erau bine păzite. Spiriduşii mai periculoşi erau ţinuţi la graniţele

teritoriului lor, supravegheaţi de Spiriduşii Lorzi din zonă sau alungaţi în ascunzători. Creaturile ca puca nu ar fi îndrăznit niciodată să calce pe aici. Dar acum, boala care a infectat ţinutul Prythian a slăbit apărarea care îi ţinea la distanţă.

Făcu o pauză lungă, de parcă nu ar fi putut să vorbească.

— Acum, lucrurile sunt diferite. Nu e recomandat să călătoreşti de unul singur noaptea – mai ales dacă eşti om.

În comparaţie cu prădătorii înnăscuţi, precum Lucien şi Tamlin, care nu aveau nevoie de arme ca să vâneze, oamenii erau la fel de vulnerabili ca nişte copii. I-am privit mâinile, dar nu am văzut nici urmă de gheare. Îşi înfrâna din nou pornirile.

— Ce altceva s-a mai schimbat? l-am întrebat, urmându-l pe treptele din marmură.

De această dată, nici măcar nu se uită peste umăr ca să mă vadă când rosti:

— Totul.

✢

Aşadar, urma, într-adevăr, să locuiesc acolo pentru totdeauna. Indiferent de cât de mult îmi doream să mă asigur că vorbele lui Tamlin, cum că familia mea se afla pe mâini bune, erau adevărate, indiferent de cât pretindea că, aflându-mă departe, aveam mai multă grijă de familia mea… Chiar dacă rămânând în Prythian respectam cu adevărat jurământul făcut mamei mele… Fără povara acelei promisiuni, eram goală şi pustie.

În următoarele trei zile, m-am trezit alăturându-mă lui Lucien pe fosta rută de patrulare a lui Andras, în timp ce Tamlin îl căuta pe Bogge, fără ca noi să îl vedem. În ciuda faptului că uneori era un ticălos, Lucien nu păru deranjat de compania mea, vorbind foarte mult, ceea ce era în regulă – îmi lăsa timp să mă gândesc la consecinţele tragerii unei singure săgeţi.

O săgeată. Nu am tras niciuna în timpul acelor trei zile în care ne-am plimbat călare de-a lungul graniţei. Chiar în acea dimineaţă, zărind o căprioară roşcată într-o vale, mi-am ţintit din instinct săgeata, gata să-i nimeresc ochiul, când Lucien mă luă peste picior spunându-mi că măcar ea nu era un spiriduş. Am privit-o cu atenţie – era, grasă, sănătoasă şi mulţumită – apoi am coborât arcul, am pus săgeata la loc în tolbă şi am lăsat căprioara să plece. De ce să fi vânat, când mâncarea era din belşug?

Nu l-am văzut pe Tamlin în preajma conacului – plecase noaptea, să o vâneze pe Bogge, mă informă Lucien. Chiar şi la cină, vorbea puţin, înainte de a pleca devreme – continuându-şi vânătoarea noapte după noapte. Nu mă deranja absenţa lui. Era o uşurare.

În a treia noapte de după întâlnirea mea cu puca, abia am apucat să mă aşez înainte ca Tamlin să se ridice, aruncând scuza că nu voia să piardă vremea.

Pentru o clipă, Lucien şi cu mine am privit tăcuţi în urma lui.

Faţa lui Lucien era palidă şi crispată.

— Îţi faci griji pentru el, am spus eu.

Lucien se lăsă pe scaun, un gest cu totul nedemn pentru un Lord Spiriduş.

— Tamlin are… toane, rosti el cu grijă, obosit.

— Nu vrea să-l ajuţi să o vâneze pe Bogge?

— Preferă să fie singur. Şi, având o Bogge pe pământurile noastre… nu cred că ai înţelege. Nu ar trebui să fie aici, dar faptul că este îl enervează. Puca sunt destul de mici ca să nu-l deranjeze, dar chiar şi după ce ar sfârteca-o pe Bogge, tot s-ar gândi la asta.

— Nu îl poate ajuta nimeni?

— Probabil că i-ar face bucăţi pentru neascultarea ordinului de a nu se apropia.

Am simţit o răceală în ceafă.

— Ar fi atât de brutal?

Lucien examină vinul din pocalul său.

— Nu îţi păstrezi puterea fiind prietenul tuturor. Şi, printre spiriduşi, indiferent de rang, este necesar să ai o mână fermă. Suntem prea puternici, prea plictisiţi de nemurire, ca să ne verifice oricine altcineva.

Părea o poziţie singuratică şi retrasă, mai ales pentru cineva care nu şi-o dorise în mod special. Nu ştiam de ce asta mă deranja atât de mult.

Zăpada cădea abundent şi fără milă, ajungându-mi deja până la genunchi când am încordat arcul – tot mai tare, până când îmi tremură braţul. În spatele meu, o umbră pândea –

nu, privea. Nu am îndrăznit să mă întorc şi să mă uit la ea, să văd cine putea fi în acea umbră, observând, nu când lupul mă ţintuia cu privirea din cealaltă parte a luminişului.

Nu făcea decât să se uite. De parcă ar fi aşteptat, provocându-mă să trag o săgeată din lemn de frasin.

Nu – nu, nu voiam să o fac, nu de această dată, nu din nou, nu…

Dar nu îmi puteam controla degetele, niciunul dintre ele, iar lupul încă mă privea fix când am tras.

O singură lovitură – una singură, direct prin acel ochi auriu.

O dâră de sânge stropi zăpada, un sunet înfundat al unui corp greu, un oftat. *Nu.*

Cel căzut în zăpadă nu era un lup – nu, era un om înalt şi bine clădit.

Nu… nu un om, un Mare Spiriduş, cu urechi ascuţite.

Am clipit, iar atunci – atunci mâinile mele fură calde şi murdare de sânge, corpul lui roşu şi fără piele, aburind în frig, iar pielea lui – pielea lui – era cea pe care o ţineam în mâini, şi…

M-am trezit cu transpiraţia curgându-mi pe spate şi m-am forţat să respir, să deschid ochii şi să reţin fiecare detaliu al dormitorului întunecat. Real – era real.

Încă vedeam acel Mare Spiriduş cu faţa în jos

în zăpadă, cu săgeata mea în ochi, roşu şi însângerat peste tot pe unde îl tăiasem şi îi jupuisem pielea.

Fierea îmi înţepă gâtul.

Nu era real. Era doar un vis. Chiar dacă ceea ce îi făcusem lui Andras, în forma lui de lup, era... era...

Mi-am frecat faţa. Poate că de vină era liniştea, pustietatea zilelor trecute – poate că era doar din cauza faptului că nu mai trebuia să mă gândesc oră de oră cum să-mi ţin familia în viaţă, dar... regretul şi poate ruşinea îmi acoperiseră limba şi oasele.

Am tremurat de parcă nu aş fi putut să alung acea senzaţie şi am împins cearşafurile, ridicându-mă din pat.

Capitolul 12

Mergând pe holurile liniştite şi întunecate ale conacului, în vreme ce servitorii şi Lucien dormeau deja de multă vreme, n-am putut să scap cu totul de groaza şi de crima din visul meu. Trebuia să fac ceva – orice – după acel coşmar, chiar dacă asta însemna să evit somnul. Cu o bucată de hârtie într-o mână şi cu un creion în cealaltă, mi-am surprins atent paşii, notând ferestrele, uşile şi ieşirile, însemnând ocazional X-uri pe pergament şi desenând schiţe neclare.

Era tot ce puteam face şi, pentru orice om citit, însemnările mele nu ar fi avut niciun înţeles. Dar eu nu ştiam să scriu sau să citesc, în afară de

literele de bază, iar harta mea provizorie era mai bună decât nimic. Dacă aveam să rămân aici, era esenţial să cunosc cele mai bune ascunzători, cea mai uşoară cale de a scăpa, în cazul în care lucrurile ar fi mers vreodată prost pentru mine. Nu puteam să renunţ la instinct.

Era prea întuneric pentru a admira vreunul dintre tablourile aliniate pe pereţi şi nu am îndrăznit să aprind o lumânare. În ultimele trei zile, când îmi făcusem curaj să admir arta, holul fusese plin de servitori – iar partea din mine care vorbea cu vocea lui Nesta se amuzase la ideea unui om ignorant, care încerca să admire arta spiriduşilor. „Atunci, altă dată”, îmi spusesem. Aveam să găsesc o altă zi, o oră liniştită în care nu era nimeni în preajmă, ca să le privesc.

Acum, zilele erau destule… o viaţă întreagă în faţa mea. Poate… aveam să-mi dau seama ce îmi doream de la ea.

M-am strecurat pe scara principală, lumina lunii inundând dalele albe şi negre de la intrarea în hol. Am ajuns pe ultima treaptă şi, cu picioarele goale pe dalele reci, am ascultat. Nu se auzea nimic – nimeni.

Am pus mica mea hartă pe masa din hol şi am desenat câteva X-uri şi cercuri care reprezentau uşile, ferestrele, scările din marmură. Voiam să mă familiarizez atât de mult cu această casă, încât să mă pot orienta chiar dacă m-ar fi orbit cineva.

O briză îi anunţă sosirea – şi m-am întors de la masă spre holul lung, spre uşile din sticlă deschise dinspre grădină.

Uitasem cât de uriaş era în această formă – uitasem de coarnele curbate şi de faţa de lup, de corpul ca de urs, care se mişca graţios ca o felină. Ochii lui verzi străluciră în întuneric, fixându-mă, şi, în timp ce uşile se închiseră încet în urma lui, sunetul ghearelor pe marmură umplu holul. Am rămas pe loc, neîndrăznind să tresar sau să mişc vreun muşchi.

Şchiopăta uşor. În lumina lunii, în urma lui rămâneau pete întunecate şi strălucitoare.

Continuă să se apropie de mine, furând aerul din tot holul. Era atât de mare, încât spaţiul păru înghesuit, ca o cuşcă. Zgârieturi ale ghearelor, respiraţia neregulată, sânge care picura.

Îşi schimba forma cu fiecare pas, iar eu am închis ochii din cauza strălucirii sale orbitoare. Când ochii mi se obişnuiră, în sfârşit, cu întunericul, el stătea în faţa mea.

Stătea, dar… dar nu arăta la fel. Nici urmă de centură sau de cuţite. Hainele îi erau sfâşiate – tăieturi lungi, urâte, care mă făcură să mă întreb cum de nu era eviscerat şi mort. Pielea musculoasă care se zărea pe sub cămaşă era însă netedă, nevătămată.

— Ai omorât-o pe Bogge?

Abia dacă puteam şopti.

— Da.

Un răspuns sec. De parcă nu s-ar fi deranjat să-şi amintească să fie amabil. Ca şi cum eu aş fi fost ultima pe lista lui de priorităţi.

— Eşti rănit, am spus eu şi mai încet.

Într-adevăr, mâna îi era acoperită de sânge,

care se scurgea pe podea. Îşi privi mâna indiferent – de parcă ar fi trebuit să facă un efort imens ca să-şi amintească de faptul că o avea şi că era rănită. Ce dorinţă şi ce putere fuseseră necesare ca să o omoare pe Bogge, ca să înfrunte acea ameninţare nenorocită? Cât de mult trebuise să caute în sinea lui – în puterile lui nemuritoare şi în animalul care locuia acolo – ca să o omoare?

Îşi coborî privirea spre harta de pe masă şi, cu o voce golită de orice – emoţie, mânie sau amuzament – întrebă:

— Ce este aceea?

Am înşfăcat harta.

— M-am gândit că ar trebui – să învăţ împrejurimile.

Pic, pic, pic.

— Am vrut să-i aduc aminte de starea în care se afla mâna lui, dar el îmi spuse:

— Nu ştii să scrii, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. Nu ştiam ce să îi spun. Om ignorant şi neînsemnat.

— Nu-i de mirare că ai devenit atât de bună la alte lucruri.

Am bănuit că încă se gândea la întâlnirea cu Bogge, dacă nu realizase complimentul pe care mi-l făcuse. Dacă era un compliment.

O altă picătură de sânge pe marmură.

— Unde îţi putem curăţa mâna?

El îşi ridică din nou privirea spre mine. Nemişcat, tăcut şi obosit. Apoi, spuse:

— Avem o mică infirmerie.

Am vrut să-mi spun că era probabil cel mai util

lucru pe care-l aflasem toată seara. Urmându-l însă într-acolo, evitând dâra de sânge pe care o lăsa, m-am gândit la ce îmi zisese Lucien despre izolarea lui, la acea povară; m-am gândit la ce îmi spusese Tamlin despre faptul că aceste proprietăţi nu ar fi trebuit să fie ale lui şi mi-a fost… milă de el.

Mai mult o debara pentru provizii, cu o masă de lucru, şi nu un loc pentru găzduit spiriduşi bolnavi, infirmeria era bine aprovizionată. Am bănuit că atât le trebuia, de vreme ce se puteau vindeca singuri, cu puterile lor nemuritoare. Însă această rană – această rană nu se vindeca.

Tamlin se lăsă pe marginea mesei, ţinându-şi de încheietură mâna rănită, privindu-mă cum căutam prin proviziile din dulapuri şi sertare. După ce am adunat tot ce aveam nevoie, am încercat să nu ezit la gândul că trebuia să-l ating, dar… nu mi-am permis să mă îngrozesc când i-am apucat mâna, simţindu-i căldura pielii ca pe un infern, spre deosebire de degetele mele reci.

I-am curăţat mâna însângerată şi murdară – cu grijă şi cu atenţie, adunându-mi curajul pentru prima apariţie a acelor gheare. Nu îşi scoase însă ghearele, vorbindu-mi câtă vreme i-am bandajat mâna – destul de surprinzător, nu erau decât câteva tăieturi urâte, care nu trebuiau cusute.

I-am legat bandajul şi m-am îndepărtat, ducând bolul cu apă sângerie la chiuveta din

fundul încăperii. Mă fixă cu privirea cât am terminat de făcut curat, iar camera deveni prea mică, prea fierbinte. O omorâse pe Bogge şi scăpase aproape nevătămat. Dacă Tamlin era atât de puternic, atunci probabil că Marii Lorzi ai ţinutului Prythian erau nişte semizei. Toate instinctele mele de muritoare fură cuprinse de panică din cauza acestui gând.

Aproape că ajunsesem în dreptul uşii deschise, reprimându-mi impulsul de a fugi înapoi în camera mea, când spuse:

— Nu ştii să scrii şi, totuşi, ai învăţat să vânezi, să supravieţuieşti. Cum ai reuşit?

M-am oprit, cu mâna pe tocul uşii.

— Aşa este când eşti responsabil şi pentru alte vieţi, nu doar pentru a ta, nu-i aşa? Faci tot ceea ce trebuie să faci.

— Atunci, avem măcar un lucru în comun.

Stătea încă pe masă, şovăind pe acea linie interioară, dintre aici şi acum şi acel loc din mintea sa, în care dusese lupta cu Bogge. I-am întâlnit privirea, încă sălbatică şi strălucitoare.

— Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam – de la un om, spuse el.

Nu i-am răspuns, iar el nu şi-a luat rămas-bun când am plecat.

În dimineaţa următoare, coborând pe scara principală, am încercat să nu mă gândesc prea mult la dalele proaspăt spălate ale pardoselii din

marmură de la parter – nici urmă de sângele pe care îl pierduse Tamlin. De fapt, am încercat să nu mă gândesc prea mult la întâlnirea noastră.

Când am văzut că nu era nimeni pe holul din faţă, aproape că am zâmbit în sinea mea – am simţit o undă în acel gol care mă hărţuise. Poate că acum, în acest moment de linişte, puteam, în sfârşit, să privesc arta de pe pereţi, să am timp să o observ, să o studiez, să o admir.

Cu inima bătându-mi cu putere la acest gând, eram pe cale să mă îndrept spre un hol pe care îl notasem ca găzduind multe tablouri, când nişte voci joase şi masculine plutiră dinspre sala de mese.

M-am oprit. Vocile erau joase şi destul de încordate, încât am mers tiptil, strecurându-mă în umbrele din spatele uşii deschise. Era un lucru lamentabil şi mişelesc – dar ceea ce spuneau mă făcu să nu mă simt deloc vinovată.

— Vreau doar să ştiu ce crezi că faci.

Era Lucien – acea răutate şi mânie cunoscută îi acoperea fiecare cuvânt.

— Dar tu ce faci? se răsti Tamlin.

Prin spaţiul dintre balama şi uşă, îi vedeam pe amândoi, stând aproape faţă în faţă. Pe mâna nebandajată, ghearele îi străluciră în lumina dimineţii.

— Eu?

Lucien îşi duse o mână în dreptul pieptului.

— Pe toţi zeii, Tam, nu mai avem timp, iar tu te superi şi te încrunţi. Nici măcar nu mai încerci să te prefaci.

Am ridicat din sprâncene. Tamlin plecă, dar, o clipă mai târziu, se întoarse, arătându-şi dinţii.

— A fost o greşeală de la bun început. Nu pot suferi situaţia asta, nu după ce le-a făcut tatăl meu speciei şi pământurilor lor. Nu îi voi călca pe urme, nu voi fi genul acela de persoană. Aşa că nu mă mai cicăli.

— Să nu te mai cicălesc? Să te las în pace, în timp ce ne pecetluieşti soarta şi strici totul? Am rămas cu tine din speranţă, nu pentru a te privi poticnindu-te. Pentru cineva care are o inimă de piatră, zilele acestea a ta este cu siguranţă moale. Bogge a fost pe pământurile noastre – Bogge, Tamlin! Barierele dintre regate au dispărut, şi până şi pădurile noastre sunt pline cu gunoaie, ca acei puca. Ai de gând să trăieşti acolo şi să omori fiecare scursoare care se furişează?

— Ai grijă cum vorbeşti, spuse Tamlin.

Lucien se apropie de el, arătându-şi dinţii. O vibraţie intensă mă lovi în stomac, iar duhoarea metalică îmi umplu nările. Nu vedeam însă nicio magie, dar o simţeam.

— Nu mă provoca, Lucien.

Tonul lui Tamlin deveni periculos de calm, iar părul de pe ceafă mi se ridică în momentul în care el mârâi ca un animal.

— Crezi că nu ştiu ce se întâmplă pe pământurile mele? Ce am de pierdut – ce este deja pierdut?

Boala. Poate că era ţinută sub control, dar se pare că încă făcea ravagii – încă era o ameninţare şi poate că una despre care nu voiau să aflu, fie

din cauză că nu aveau încredere în mine, fie... pentru că nu însemnam nimic pentru ei. M-am aplecat în faţă, dar, când am făcut-o, degetul îmi alunecă şi se lovi uşor, cu un zgomot surd, de uşă. Un om nu ar fi putut să audă, dar ambii Mari Spiriduşi se întoarseră.

Prinsă, am păşit spre tocul uşii, dregându-mi vocea. Inima îmi bătea cu putere în timp ce inventam o grămadă de scuze ca să mă protejez, dar m-am uitat la Lucien şi m-am străduit să zâmbesc. El făcu ochii mari, iar eu a trebuit să mă întreb dacă era din cauza zâmbetului sau a faptului că păream, cu adevărat, vinovată.

— Ieşi la o plimbare? l-am întrebat eu, simţindu-mă puţin rău când i-am făcut un semn cu degetul mare, în spatele meu.

Nu plănuisem să merg cu el astăzi, dar... părea o scuză bună.

Ochiul roşiatic al lui Lucien străluci, dar zâmbetul nu îi confirmă încântarea. Emisarul lui Tamlin – mai calculat şi mai politicos decât îl văzusem până acum.

— Nu pot astăzi, spuse el calm.

Îşi îndreptă bărbia spre Tamlin.

— Te va însoţi el.

Tamlin îi aruncă prietenului său o privire dispreţuitoare, pe care nu se deranjă să o ascundă. Centura lui obişnuită era dotată cu mai multe cuţite decât înainte, iar mânerele metalice ornamentate străluciră când se întoarse spre mine, cu umerii încordaţi.

— Dacă vrei să pleci undeva, trebuie doar să

spui.

Ghearele mâinii lui libere se retraseră sub piele.

Nu. Aproape că am spus-o cu voce tare, când mi-am întors privirea rugătoare spre Lucien. Oferta asta avea vreo legătură cu discuţia pe care o auzisem fără să vreau? Lucien mă atinse uşor pe umăr când trecu pe lângă mine.

— Poate mâine, omule.

Singură cu Tamlin, am înghiţit cu greu.

El rămăsese acolo, aşteptând.

— Nu vreau să merg la vânătoare, am spus eu în cele din urmă.

Era adevărat.

— Urăsc vânătoarea.

Îşi ridică privirea.

— Atunci, ce vrei să faci?

Tamlin mă conduse pe hol. O briză uşoară, dantelată, cu parfumul trandafirilor, se strecură prin ferestrele deschise, mângâindu-mi chipul.

— Ai mai fost la vânătoare, spuse în sfârşit Tamlin, dar vânătoarea nu te interesează cu adevărat.

Îmi aruncă o privire fugară.

— Nu-i de mirare că voi doi nu prindeţi niciodată nimic.

Nici urmă de războinicul rece din seara precedentă sau de Spiriduşul nobil şi nervos de acum câteva minute. Părea că, acum, era doar

Tamlin.

Aş fi fost însă nebună să las garda jos în preajma lui Tamlin sau să cred că faptul că se purta normal însemna ceva, mai ales când, în mod clar, pe proprietatea lui ceva nu era în ordine. O doborâse pe Bogge, iar asta îl făcea să fie cea mai periculoasă creatură pe care o întâlnisem vreodată. Nu ştiam cum să îl abordez, aşa că i-am spus, oarecum fără chef:

— Ce-ţi face mâna?

El îşi îndoi mâna afectată, examinând bandajul alb şi curat, care contrasta cu pielea lui bronzată.

— Nu ţi-am mulţumit.

— Nici nu trebuia.

El scutură însă din cap, iar părul lui auriu reţinu lumina dimineţii de parcă ar fi fost nişte raze de soare.

— Muşcătura unei Bogge era menită să încetinească vindecarea unui Mare Spiriduş. Suficient de mult încât să ne omoare. Îţi sunt recunoscător.

Când am ridicat din umeri, continuă:

— Cum ai învăţat să bandajezi răni în felul acesta? Pot să-mi folosesc mâna, chiar dacă e bandajată.

— Prin încercări repetate. Trebuia să pot trage cu arcul a doua zi.

Nu îmi vorbi când am intrat într-un alt hol din marmură inundat de soare, iar eu am îndrăznit să îl privesc. L-am văzut cum mă studia cu atenţie, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— De tine a avut grijă cineva vreodată? întrebă

el, calm.

— Nu, am răspuns eu deschis.

De multă vreme nu îmi mai băteam capul cu asta.

— Ai învăţat să vânezi tot aşa – după multe încercări?

— Am spionat vânătorii, apoi am exersat până când am nimerit ceva. Când ratam, nu mâncam. Aşadar, primul lucru pe care l-am învăţat a fost cum să ţintesc.

— Sunt curios, spuse el nonşalant.

Ambra din ochii lui verzi străluci; poate că nu toate urmele acelui războinic-bestie dispăruseră.

— Vei folosi vreodată acel cuţit pe care l-ai furat de la masa mea?

Am înlemnit.

— Cum ai ştiut?

Aş fi putut jura că, pe sub mască, îşi ridicase sprâncenele.

— Am fost instruit să observ aceste lucruri. Dar, mai mult decât orice, ţi-am simţit frica.

— Am crezut că nu a observat nimeni, am mormăit eu.

Zâmbetul lui strâmb era mai sincer decât toate zâmbetele false şi complimentele pe care mi le făcuse înainte.

— Indiferent de Tratat, dacă vrei să ai o şansă să scapi de cei din specia mea, va trebui să fii mai creativă, nu să furi cuţite de pe masă, însă, cu afinitatea ta de a trage cu urechea, poate, cândva, vei învăţa ceva valoros.

Urechile mi se înroşiră.

— Eu… eu nu… îmi cer scuze, am mormăit eu.

Dar am rememorat ce auzisem. Nu avea rost să pretind că nu trăsesem cu urechea.

— Lucien a spus că nu ai mult timp. La ce se referea? Vor veni aici mai multe creaturi ca Bogge, din cauza bolii?

Tamlin înţepeni, scrutând holul din jurul nostru, analizând fiecare imagine, sunet şi miros. Apoi, ridică din umeri, prea rigid ca să fie un gest natural.

— Sunt nemuritor. Am tot timpul din lume, Feyre.

Îmi rosti numele într-un fel foarte… intim. De parcă nu ar fi fost creatura capabilă să omoare monştrii din coşmaruri. Am vrut să-l întreb mai multe, dar mă întrerupse.

— Forţa care ne afectează pământurile şi puterile noastre va trece cândva, cu binecuvântarea zeilor. Şi, da – acum că Bogge a pătruns în aceste ţinuturi, aş spune că este corect să presupun că vor urma şi altele, mai ales dacă acel puca a avut atât de mult curaj.

Totuşi, dacă graniţele dintre regate nu mai existau, aşa cum îl auzisem pe Lucien spunând… Dacă totul era diferit în Prythian, din cauza acestei boli, aşa cum pretindea Tamlin… Ei bine, nu voiam să mă aflu în mijlocul vreunei revoluţii sau al vreunui război violent.

Tamlin merse înainte şi deschise uşile duble din capătul holului. Muşchii puternici ai spatelui i se încordară pe sub haine. Părea sculptat în muşchi şi piatră, modelat dintr-o putere mai veche

decât copacii care se înălţau şi decât pietrele care răsăreau din pământul acoperit de verdeaţă. Nu, puţine lucruri mă făceau să uit cine era, de ce anume era capabil. De ce fusese în mod clar instruit să facă.

— Aşa cum ai cerut, spuse el, iată biroul.

Văzând ce se ascundea dincolo de el, stomacul mi se întoarse pe dos.

Capitolul 13

Tamlin flutură o mână, şi sute de lumânări se aprinseră. În mod clar, orice spusese Lucien, despre magia diminuată şi afectată din cauza bolii, nu îl tulburase pe Tamlin atât de mult sau poate că fusese mult mai puternic, dacă putea să-şi transforme santinelele în lupi, ori de câte ori voia. Mirosul magiei îmi înţepă simţurile, dar nu mi-am plecat capul. Nu până când am privit înăuntru.

Observând cu atenţie biroul imens şi opulent, palmele începură să-mi transpire. Cărţile erau aliniate pe fiecare perete ca soldaţii unei armate tăcute, iar canapele, birouri şi covoare mari erau răspândite prin cameră. Trecuse mai mult de o săptămână de când îmi părăsisem familia. Deşi tatăl meu îmi spusese să nu mă mai întorc, deşi promisiunea făcută mamei era împlinită, puteam măcar să-i anunţ că eram în siguranţă – oarecum în siguranţă. Şi să-i avertizez în privinţa bolii care bântuia prin Prythian şi care cândva, curând, ar fi putut să treacă dincolo de zid.

Exista un singur mod de comunicare. Din

nefericire, acea opţiune era la fel de greu de pus în practică precum o evadare, propriu-zisă. Dar trebuia să încerc.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă Tamlin, iar eu am tresărit.

Era încă în spatele meu.

— Nu, am răspuns, intrând repede în birou.

Nu puteam să mă gândesc la puterea pe care tocmai mi-o arătase – la uşurinţa graţioasă prin care adusese la viaţă atât de multe flăcări. Trebuia să mă concentrez la ceea ce urma să fac.

Nu era în întregime vina mea că abia puteam să citesc. Înainte de pierderea averii, mama ne neglijase incredibil de mult educaţia, nederanjându-se să angajeze o guvernantă, iar după ce am sărăcit, surorile mele mai mari, care ştiau să scrie şi să citească şi care considerau că şcoala din sat era sub demnitatea noastră, nu se deranjaseră să mă înveţe. Puteam să citesc doar cât să mă descurc – doar cât să scriu literele, dar atât de greu, încât simplul fapt de a-mi iscăli numele mă chinuia îngrozitor.

Era şi aşa destul de rău că Tamlin ştia asta. Mă gândisem la cum să procedez pentru ca, odată scrisă, scrisoarea să ajungă la ei – poate că aş fi putut să-i cer o favoare lui sau lui Lucien, dar ar fi fost prea umilitor să-i rog să o scrie. Le auzeam cuvintele: *un om obişnuit şi ignorant.* Şi, deoarece Lucien părea convins că mă transformam în spion ori de câte ori puteam, fără îndoială ar fi ars scrisoarea şi pe oricare alta aş fi încercat să o scriu după aceea. Aşadar, dacă voiam să-mi avertizez

familia, trebuia să învăţ să scriu singură.

— Te las să lucrezi, atunci, spuse Tamlin când tăcerea deveni prea lungă, prea încordată.

Nu m-am mişcat până când nu a închis uşile, lăsându-mă înăuntru. Pulsul îmi crescu, dar, apropiindu-mă de un raft, am respirat adânc.

A trebuit să fac o pauză ca să iau cina şi să dorm, dar m-am întors în birou înainte de răsăritul soarelui. Am găsit o măsuţă de scris într-un colţ şi am luat hârtie şi cerneală. Am urmărit cu degetele un rând şi am şoptit cuvintele. „Ea îşi lu-ă… luă pantoful, stâ… nd… stând în poz… po…” M-am sprijinit pe spătarul scaunului şi mi-am apăsat pleoapele cu podul palmelor, oftând, agitată. Când am simţit că m-am calmat, am luat condeiul şi am subliniat cuvântul: „poziţie”.

Cu mâna tremurând, m-am străduit să copiez fiecare literă pe lista pe care o ţineam lângă carte şi care tot creştea. Erau cel puţin patruzeci de cuvinte, cu litere deformate şi greu de descifrat. Aveam să aflu mai târziu modul în care se pronunţau.

M-am ridicat de pe scaun, simţind nevoia să-mi întind picioarele, coloana – sau să plec de lângă lista foarte lungă de cuvinte pe care nu ştiam cum să le pronunţ şi departe de căldura permanentă care îmi încălzea acum faţa şi gâtul.

Biroul era mai mult o bibliotecă, deoarece nu vedeam niciun perete din cauza labirinturilor de

rafturi care flancau zona principală şi a mezaninului care trona deasupra, acoperit, dintr-un perete în altul de cărţi. „Birou”, părea totuşi un cuvânt mai puţin ameninţător. Am rătăcit printre câteva rafturi, urmând o rază de soare, spre un grup de ferestre, aflate în celălalt capăt al încăperii. M-am trezit privind o grădină cu trandafiri, plină cu zeci de nuanţe de roşu, roz, alb şi galben.

Poate că mi-aş fi permis să admir pentru un moment culorile care străluceau în soarele dimineţii, umezite de rouă, dacă nu aş fi zărit tablourile care atârnau pe peretele de lângă ferestre.

Nu e un tablou, am gândit eu, clipind şi făcând un pas înapoi, pentru a-i observa dimensiunea. Nu, era… am căutat cuvântul în acea parte a minţii, pe jumătate uitată. *Pictură murală.* Asta era.

La început, nu am putut face altceva decât să mă holbez la mărimea acesteia, la ambiţia care o realizase, la faptul că această capodoperă era ascunsă aici, în spate, pentru ca nimeni să nu o poată vedea vreodată, de parcă ar fi fost ceva obişnuit – absolut banal – să creezi ceva asemănător.

Spunea o poveste – prin felul în care se împleteau culorile, formele şi lumina, prin felul în care nuanţele se schimbau pe suprafaţa picturii. Povestea… ţinutului Prythian.

Începea cu un cazan.

Un cazan foarte negru, ţinut de mâini feminine, subţiri şi strălucitoare, în nesfârşita noapte

înstelată. Răsturnat de acele mâini, din acesta curgea un lichid auriu, scânteietor. Nu, nu scânteietor, ci… cu mici simboluri fosforescente, poate semnele vreunei limbi antice a spiriduşilor. Orice scria acolo, orice era, conţinutul cazanului era răsturnat în vidul de dedesubt, revărsându-se pe pământ pentru a da naştere lumii noastre…

Harta cuprindea în întregime lumea noastră – nu doar pământul pe care ne aflam, ci şi mările şi continentele mai mari de dincolo. Fiecare teritoriu era marcat şi colorat, unele cu desene complicate ale fiinţelor care conduseseră cândva acele ţinuturi care, acum, aparţineau oamenilor. Toată lumea, mi-am dat eu seama, înfiorându-mă, le aparţinuse cândva lor – cel puţin, ei credeau că fusese creată pentru ei de purtătoarele cazanului. Oamenii nu erau menţionaţi – aici, nu se spunea nimic despre noi. Presupun că, pentru ei, eram la fel de neînsemnaţi ca porcii.

Îmi fu greu să mă uit la următoarea secvenţă. Era atât de simplă, şi totuşi atât de detaliată, încât, pentru o clipă, am rămas pe acel câmp de luptă, simţind textura noroiului însângerat de sub mine, umăr la umăr cu mii de alţi soldaţi aliniaţi, înfruntând hoardele de spiriduşi care ne atacau. Un moment de reculegere, înainte de măcel.

Săgeţile şi săbiile oamenilor păreau inutile împotriva Marilor Spiriduşi în armurile lor strălucitoare, sau a spiriduşilor cu coamele ridicate, cu gheare şi colţi. Știam – ştiam fără să mai văd o altă secvenţă – că oamenii nu supravieţuiseră acelei lupte. Pata neagră de

alături, nuanţată cu străluciri roşii, spunea multe.

Apoi, o altă hartă, una cu tărâmul mult diminuat al spiriduşilor. Teritoriile din nord fuseseră îndepărtate şi divizate, pentru a face loc Marilor Spiriduşi care îşi pierduseră teritoriile din zona de sud a zidului. Tot ce era în partea de nord le revenea; tot ce era la sud nu era decât o urmă ştearsă. O lume decimată şi uitată – de parcă pictorului nu i s-ar fi putut cere să o picteze.

Am scrutat diferitele pământuri şi ţinuturi date acum Marilor Spiriduşi. Un teritoriu încă destul de mare – o putere monstruoasă, răspândită peste partea nordică a lumii noastre. Ştiam că erau conduse de regi, de regine, de consilii sau de împărătese, dar nu văzusem niciodată o asemenea reprezentare, nu văzusem cât de mult pământ fuseseră obligaţi să cedeze sudului şi cât de înghesuite erau acum teritoriile lor.

Pământul nostru – o insulă imensă – adusese beneficii tărâmului Prythian, în comparaţie cu vârful de jos, dat nouă, nenorociţilor de oameni. O mare parte a sacrificiului fusese suportat de partea sudică a celor şapte teritorii: un teritoriu pictat cu brânduşe, miei şi trandafiri. Teritorii de primăvară.

M-am apropiat până când am văzut pata urâtă şi neagră care ţinea loc de zid – o altă nuanţă care dădea în vileag duşmănia pictorului. Nicio însemnare în teritoriul oamenilor, nimic care să indice vreunul dintre oraşele mai mari sau centrele, dar… am găsit zona accidentată în care se afla oraşul nostru şi pădurea care îl separa de zid. Acea călătorie de două zile îmi păru foarte

neînsemnată – prea neînsemnată – în comparaţie cu puterile care ne pândeau de deasupra. Am trasat cu degetele, o linie pe deasupra vopselei, în sus – sus, peste zid, în aceste teritorii – teritoriile Regatului Primăverii. Din nou, niciun indiciu, dar imaginea era plină de însemnele primăverii: copaci înfloriţi, furtuni schimbătoare, animale tinere…

M-am uitat spre nord şi m-am retras din nou. Celelalte şase regate ale Prythianului ocupau diverse teritorii. Toamna, Vara şi Iarna erau destul de uşor de recunoscut. Apoi, deasupra acestora, două regate strălucitoare: cel din sud, cu un palat mai delicat şi mai roşu, era Regatul Zorilor de Zi; deasupra, în auriu strălucitor, galben şi albastru, Regatul de Zi. Şi, deasupra lui, o zonă montană, întunecată şi înstelată, întinderea masivă a Regatului de Noapte.

Printre umbrele dintre acei munţi erau înfăţişate creaturi – nişte ochi mici şi dinţi strălucitori. Un tărâm al frumuseţii mortale. Mi se ridică părul de pe mâini.

Poate că dacă nu m-aş fi uitat în inima acelei hărţi vii şi frumoase, aş fi studiat celelalte regate de dincolo de mări, care flancau pământurile noastre, precum regatul izolat al spiriduşilor de la vest, care părea să fi scăpat fără nicio pierdere de teritoriu şi care era încă autonom.

În centrul tărâmului, care părea a fi nucleul în jurul căruia se extindea totul sau în care, probabil, lichidul din cazan se revărsase prima dată, era o mică zonă muntoasă şi înzăpezită. Din aceasta, se ridica un singur vârf imens. Lipsit de zăpadă şi de

viaţă – de parcă elementele ar fi refuzat să-l atingă. Nu existau alte indicii care să arate ce putea fi – niciunul care să-i marcheze importanţa, aşa că am presupus că privitorii îl ştiau deja. Aceasta nu era o pictură murală pentru ochii oamenilor.

Cu acel gând, m-am întors la măsuţă. Văzusem harta teritoriilor lor – şi înţelesesem că nu aveam să mă îndrept niciodată spre nord.

M-am aşezat pe scaun şi mi-am găsit locul în carte, iar faţa mi se încălzi când am privit ilustraţiile răspândite peste tot. Era o carte pentru copii şi, totuşi, abia m-am descurcat prin cele aproximativ douăzeci de pagini. De ce avea Tamlin cărţi pentru copii în biblioteca sa? Erau din copilăria lui sau pentru copiii pe care spera să îi aibă? Nu conta. Nici măcar nu puteam să le citesc. Uram mirosul acestor cărţi – descompunerea paginilor, aluzia batjocoritoare a hârtiei, pielea aspră a copertelor. M-am uitat la bucata de hârtie şi la toate acele cuvinte pe care nu le cunoşteam.

Am strâns lista în mână, mototolind hârtia într-o bilă pe care am aruncat-o în coşul de gunoi.

— Aş putea să te ajut să le scrii, dacă acesta este motivul pentru care te afli aici.

Am tresărit în scaun, aproape doborându-l, şi m-am întors, văzându-l pe Tamlin în spatele meu, cu un teanc de cărţi în mâini. Am alungat căldura care îmi cuprindea obrajii şi urechile, panicată din cauza informaţiei despre care ar fi putut să creadă că încercasem să o trimit.

— Să mă ajuţi? Vrei să spui că un spiriduş

ratează ocazia de a lua peste picior un muritor ignorant?

Lăsă cărţile pe masă, cu maxilarul încordat. Nu puteam să citesc titlurile care străluceau pe cotoarele din piele.

— De ce te-aş lua peste picior pentru un neajuns care nu este din vina ta? Lasă-mă să te ajut. Îţi datorez asta, pentru că mi-ai îngrijit mâna.

Neajuns. Era un neajuns.

Totuşi, una era să-l bandajez şi să-i vorbesc de parcă nu ar fi fost un prădător născut să omoare şi să distrugă, dar să-i dezvălui cât de puţine ştiam cu adevărat, să-l las să vadă acea parte din mine care era încă un copil neştiutor şi necopt… Chipul nu îi trăda nicio emoţie. Cu toate că fusese nemilos, m-am îndreptat de spate.

— Mă descurc.

— Crezi că nu am altceva mai bun de făcut decât să inventez metode complicate de a te umili?

M-am gândit la acea pată de nimic, pe care pictorul o folosise pentru a reprezenta teritoriile oamenilor, şi nu am ştiut ce răspuns să-i dau – măcar unul politicos. Cedasem de prea multe ori în faţa lor… a lui.

Tamlin scutură din cap.

— Aşadar, îl laşi pe Lucien să te ia la vânătoare şi…

— Lucien, l-am întrerupt eu şoptit, dar nu domol, nu pretinde să fie altceva decât este.

— Ce vrei să spui? mârâi el, dar nu îşi scoase ghearele nici când îşi strânse pumnii pe lângă corp.

Cu siguranţă mă lansam pe un drum periculos, dar nu-mi păsa. Chiar dacă îmi oferise adăpost, nu trebuia să-i cad la picioare.

— Înseamnă, am spus eu cu acelaşi ton grav şi rece, că nu te cunosc. Nu ştiu cine eşti, ce eşti cu adevărat sau ce vrei.

— Înseamnă că nu ai încredere în mine.

— Cum aş putea să am încredere într-un spiriduş? Nu vă place să ne omorâţi şi să ne păcăliţi?

Mârâitul lui flutură lumina lumânărilor.

— Nu eşti omul la care mă aşteptam, crede-mă.

Aproape că am simţit rana din pieptul meu deschizându-se şi acele cuvinte groaznice şi tăcute revărsându-se. *Incultă, ignorantă, neinteresantă, orgolioasă, rece* – toate, din gura Nestei, a cărei voce batjocoritoare îmi răsună în minte.

Mi-am ţuguiat buzele.

El tresări şi ridică puţin mâna, de parcă ar fi vrut să mă atingă.

— Feyre, începu el, atât de blând, încât am scuturat din cap şi am părăsit camera.

Nu m-a oprit. Însă, în acea după-amiază, când am mers să-mi recuperez lista mototolită din coşul de gunoi, aceasta nu mai era acolo. Iar teancul meu de cărţi fusese deranjat, titlurile nu mai erau în ordine. Probabil că fusese vreun servitor, m-am asigurat eu, calmându-mă. Alis sau alt spiriduş cu mască de pasăre, care făcuse curăţenie. Nu scrisesem nimic incriminator – nu avea cum să ştie că încercam să-mi avertizez familia. Mă îndoiam de

faptul că m-ar fi pedepsit pentru asta, dar... Conversaţia noastră de mai devreme fusese destul de neplăcută.

Totuşi, mâinile încă îmi tremurau când m-am aşezat pe scaunul de la biroul mic şi am găsit pasajul din cartea pe care o folosisem în acea dimineaţă. Ştiam că nu era frumos să însemnezi cărţile cu cerneală, dar, dacă Tamlin îşi permitea să aibă farfurii din aur, putea să înlocuiască o carte sau două.

Am privit fix cartea, fără să văd amestecul de litere.

Poate că fusese o prostie din partea mea să nu îi accept ajutorul, că nu îmi reprimasem orgoliul şi că nu îl lăsasem să scrie scrisoarea în câteva clipe. Nici măcar o scrisoare de avertisment, ci doar una prin care să-i înştiinţez că eram în siguranţă. Dacă avea lucruri mai bune de făcut decât să inventeze metode prin care să mă facă să mă simt prost, atunci, cu siguranţă, avea lucruri mai bune de făcut decât să mă ajute să notez scrisoarea destinată familiei mele. Cu toate acestea, se oferise să mă ajute.

Un ceas din apropiere anunţă ora.

Neajunsuri – încă unul dintre neajunsurile mele. Mi-am masat sprâncenele între degetul mare şi cel arătător. Fusese o prostie să-mi pară oarecum rău pentru el – pentru spiriduşul singuratic şi gânditor, pentru cineva despre care crezusem prosteşte că i-ar fi păsat dacă ar fi întâlnit pe cineva care poate că simţea la fel, care înţelegea – în felul meu omenesc, ignorant şi lipsit

de importanţă – cum era să porţi povara de a avea grijă de alţii. Ar fi trebuit să-i las mâna să sângereze în noaptea aceea, să-mi fi dat seama că poate… poate ar fi existat cineva, un om, un spiriduş sau orice altceva, care să fi înţeles ce devenise viaţa mea – ce devenisem eu – în aceşti ultimi ani.

Trecu un minut, apoi altul.

Poate că spiriduşii nu erau capabili să mintă, dar, cu siguranţă, puteau să omită informaţii; Tamlin, Lucien şi Alis se străduiseră să nu-mi răspundă la anumite întrebări. Merita să aflu, să ştiu mai multe despre boala care îi ameninţa – să aflu ceva despre asta, de unde venise, ce altceva mai putea să facă şi, în special, cum ar fi putut afecta un om.

Şi, dacă se întâmpla ca ei să cunoască anumite informaţii despre vreo portiţă de scăpare uitată a acelui Tratat nenorocit, dacă ştiau vreo cale prin care să-mi plătesc datoria şi să mă întorc la familia mea, ca să-i pot avertiza eu însămi despre boală… trebuia să risc.

Douăzeci de minute mai târziu, l-am găsit pe Lucien în dormitorul lui. Marcasem pe mica mea hartă unde se afla acesta – într-o aripă separată, de la etajul al doilea, departe de al meu – şi, după ce l-am căutat pe unde umbla de obicei, părea a fi singurul loc în care îl puteam găsi. Am bătut la uşa dublă, vopsită în alb.

— Intră, omule.

Probabil că mă putea detecta pur şi simplu după ritmul respiraţiei. Sau poate că acel ochi al lui

vedea prin uşă.

Am deschis. Ca formă, camera semăna cu a mea, dar era îmbrăcată în nuanţe de portocaliu, roşu şi auriu, cu vagi urme de verde şi maro. Era de parcă m-aş fi aflat într-o pădure, toamna. Dar în timp ce camera mea avea un aspect delicat şi graţios, a lui era mai sobră, în locul frumoasei mese pentru micul dejun, de lângă fereastră, o masă de lucru uzată, acoperită cu diverse arme domina spaţiul. Acolo stătea, purtând doar o cămaşă albă şi pantaloni, iar părul roşu, desprins, strălucea precum un foc lichid. Emisarul lui Tamlin, instruit la curte, era un războinic veritabil.

— Nu te-am mai văzut, am spus eu, închizând uşa şi sprijinindu-mă de aceasta.

— A trebuit să aplanez nişte conflicte la graniţa de nord – o misiune oficială a emisarului, spuse el, lăsând din mână cuţitul de vânătoare, cu lamă lungă şi periculoasă, pe care îl curăţa. M-am întors la timp ca să aud mica ta ceartă cu Tam şi am decis că sunt mai în siguranţă aici. M-am bucurat, totuşi, să aflu că mă apreciezi. Măcar nu sunt primul pe lista celor pe care vrei să-i omori.

I-am aruncat o privire lungă.

— Ei bine, continuă el, ridicând din umeri, se pare că ai reuşit să intri destul de adânc pe sub pielea lui Tam, deoarece m-a căutat şi aproape că mi-a luat capul. Aşadar, presupun că îţi pot mulţumi pentru că ai stricat ceea ce ar fi trebuit să fie un dejun liniştit. Din fericire pentru mine, s-a întâmplat ceva în pădurea de vest, iar bietul meu prieten a trebuit să se descurce în singurul fel în

care putea. Mă mir că nu te-ai întâlnit cu el pe scări.

Mulţumesc zeilor uitaţi pentru micile indulgenţe.

— Ce anume?

Lucien ridică din umeri, dar mişcarea fu prea încordată ca să pară indiferent.

— Ce se întâmplă de obicei: nişte creaturi urâte şi nedorite, care s-au revoltat.

Bine, bine că Tamlin era plecat, ca să nu mă prindă în fapt. Încă un strop de noroc.

— Sunt impresionată că mi-ai răspuns la întrebări, am spus eu cât de calm am putut, alegându-mi cu grijă cuvintele. Dar ce păcat că nu eşti ca Suriei, care să-mi spună orice vreau să ştiu, asta dacă aş fi destul de inteligentă încât să te prind.

Pentru un moment, se uită la mine şi clipi. Apoi, gura i se strâmbă într-o parte, iar acel ochi metalic bâzâi şi mă ţintui.

— Presupun că nu-mi vei spune ce vrei să afli?

— Voi aveţi secretele voastre, iar eu le am pe ale mele, am răspuns eu cu grijă.

Nu mi-am dat seama dacă ar fi încercat să mă convingă să mă răzgândesc, în caz că i-aş fi spus adevărul.

— Dar, dacă ai fi un spiriduş Suriei, am adăugat eu cu o lentoare intenţionată, în caz că nu înţelesese la ce mă referem, cum te-aş prinde, mai exact?

Lucien lăsă cuţitul din mână şi îşi curăţă unghiile. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă îmi va

spune ceva. M-am întrebat dacă s-ar duce direct la Tamlin, să mă pârască.

În loc de asta, spuse:

— Probabil aş avea o slăbiciune pentru plantaţiile tinere de mesteceni, din pădurile de vest, şi pentru puii de găină proaspăt omorâţi şi, probabil, aş fi atât de lacom încât nu aş observa laţul cu două bucle, întins în jurul crângului pentru a-mi imobiliza picioarele.

— Hmmm.

Nu am îndrăznit să-l întreb de ce hotărâse să fie atât de cooperant. Exista încă o şansă destul de mare să nu fie deranjat de moartea mea, dar mi-am asumat riscul.

— Cumva, te prefer ca Mare Spiriduş.

El rânji, dar amuzamentul nu ţinu mult.

— Dacă aş fi destul de nebun şi prost încât să mă duc după Suriei, aş lua un arc şi tolba cu săgeţi şi poate un cuţit, unul ca acesta.

Băgă cuţitul pe care-l curăţase în teacă şi îl puse pe marginea mesei – un dar.

— Şi aş fi pregătit să fug cât m-ar ţine picioarele când aş elibera-o – spre cea mai apropiată apă curgătoare, pe care ele urăsc să o traverseze.

— Dar nu eşti nebun, deci vei fi rămâne aici, în siguranţă?

— Voi vâna, din întâmplare, pe câmp şi, cu auzul meu superior, s-ar putea să mă simt destul de generos încât să ascult dacă cineva ar striga din pădurile vestice. Dar este un lucru bun că nu am avut niciun rol în a-ţi spune să ieşi astăzi, deoarece

Tam ar sfâşia pe oricine ţi-ar spune cum să prinzi un Suriei; şi este un lucru bun că oricum aveam de gând să vânez, pentru că, dacă cineva m-ar prinde ajutându-te, ne-ar aştepta probleme mult mai mari. Sper că secretele tale merită.

Îmi spuse toate acestea cu obişnuitul lui rânjet, dar nuanţând lucrurile – un avertisment pe care nu l-am ratat.

O altă ghicitoare – şi o altă fărâmă de informaţie.

— Este un lucru bun că, în timp ce tu ai un auz superior, eu mă pricep de minune să-mi ţin gura, i-am zis eu.

Când am luat cuţitul de pe masă şi m-am întors pentru a-mi recupera propriul arc din camera mea, el pufni în râs.

— Cred că începe să-mi placă de tine – aşa, ca om criminal.

Capitolul 14

Pădurile vestice. Plantaţii tinere de mesteacăn. Pui de găină morţi. Laţ cu buclă dublă. Aproape de o apă curgătoare.

Am repetat instrucţiunile lui Lucien în vreme ce am ieşit din conac, dincolo de grădinile cultivate, peste dealurile înverzite şi râurile limpezi, intrând în pădurea înfrunzită din depărtare. Nu mă oprise nimeni – nici măcar nu mă văzuse nimeni plecând cu arcul şi tolba cu săgeţi în spate, şi purtând la şold cuţitul lui Lucien. Luasem cu mine o tolbă plină cu pui de găină proaspăt ucişi, mulţumită

amabilităţii personalului uimit de la bucătărie, şi îmi ascunsesem un cuţit în plus în cizmă.

Pământurile erau la fel de goale ca şi conacul, cu toate că, ocazional, am zărit cu coada ochiului ceva strălucind. De fiecare dată când mă întorceam pentru a privi, strălucirea se transforma în lumina soarelui, care dansa pe suprafaţa lacului din apropiere, sau era doar vântul care foşnea frunzele unui smochin singuratic de pe o colină. Când am traversat un lac mare, adăpostit de poalele unui deal înalt, aş fi putut jura că am văzut patru capete strălucitoare de femei ieşind din apa limpede, privindu-mă. Am grăbit pasul.

Doar ciripitul păsărilor şi freamătul animalelor mici îmi dădură de înţeles că am intrat în pădurea vestică, încă înverzită. Nu intrasem în această pădure când fusesem la vânătoare cu Lucien. Nu era nicio potecă, nimic domesticit în jur. Stejari, ulmi şi fagi, împletiţi într-un val de nepătruns, care aproape sugruma puţina lumină care se strecura printre coroanele dese ale copacilor. Pământul acoperit cu muşchi înghiţea orice sunet făceam.

Veche, această pădure era antică. Şi vie, într-un fel pe care nu-l puteam descrie, ci doar simţi până în măduva oaselor. Poate că eram primul om care mergea pe sub acele crengi grele şi întunecate în ultimii cinci sute de ani, mirosind prospeţimea frunzelor de primăvară, care mascau umezeala şi putregaiul.

Mesteceni – apă curgătoare. Mi-am croit drum prin pădure, cu respiraţia tăiată. Noaptea era periculoasă, mi-am amintit eu. Aveam doar câteva

ore până la apus.

Totuşi, Bogge ne urmărise în timpul zilei.

Bogge era moartă, iar oroarea pe care o confrunta acum Tamlin locuia în altă parte a acestor tărâmuri. Pământurile Regatului Primăverii, dacă acea pictură murală era corectă. M-am întrebat în ce fel trebuise Tamlin să dea socoteală Marelui Lord al Regatului Primăverii – sau dacă acesta era Marele Lord care îi scosese ochiul lui Lucien. Poate era consoarta Marelui Lord – acea ea pe care o menţionase Lucien – care îi înspăimânta atât de mult. Am alungat acest gând.

Am mers tiptil, cu ochii şi urechile în patru, respirând calm. Cu sau fără neajunsuri, tot puteam să vânez, iar răspunsurile de care aveam nevoie meritau efortul.

Am găsit o plantaţie de mesteceni tineri şi subţiri, apoi am mers în cercuri tot mai mari, până când am întâlnit cel mai apropiat râu. Nu era adânc, dar era suficient de lat încât să trebuiască să alerg în salturi pentru a-l traversa. Lucien îmi spusese să găsesc o apă curgătoare, iar asta era destul de bună ca să reuşesc să scap. Dacă ar fi trebuit să scap. Poate, din fericire, nu urma să am nevoie de aşa ceva.

Am făcut şi refăcut câteva trasee diferite spre râu. Şi câteva trasee alternative, în caz că nu aş mai fi avut acces la primele când am fost sigură de fiecare rădăcină, piatră şi groapă din împrejurimi, m-am întors la mica plantaţie înconjurată de acei copaci albi şi am întins capcana.

De la locul meu, într-un copac din apropiere – un stejar solid şi dens ale cărui frunze dinamice mă ascundeau complet de oricine s-ar fi aflat dedesubt – am aşteptat. Şi am aşteptat. Soarele de după-amiază se strecură pe deasupra capului, destul de fierbinte chiar şi printre frunze, încât am fost nevoită să-mi scot pelerina şi să-mi suflec mânecile tunicii. Stomacul îmi chiorăi, iar eu am scos o bucată de brânză din rucsac. Trebuia să o mănânc într-o linişte desăvârşită, nu ca pe mărul pe care îl luasem din bucătărie, în drum spre ieşire. Când am terminat, am băut din bidonul cu apă pe care îl adusesem, însetată din cauza efortului şi a căldurii.

Oare Tamlin sau Lucien se plictiseau vreodată de zilele nesfârşite ale primăverii eterne, sau se aventurau vreodată în alte teritorii, doar ca să experimenteze un anotimp diferit? Nu m-ar fi deranjat să am parte de o primăvara călduroasă şi nesfârşită cât timp aş fi avut grijă de familia mea – iarna ne adusese periculos de aproape de moarte, în fiecare an – dar, dacă aş fi fost nemuritoare, mi-aş fi dorit o schimbare, ca să nu mă plictisesc. Probabil că mi-aş fi dorit asta mai mult decât să stau ascunsă în casă. Totuşi, încă nu-mi adunasem curajul să întreb ce mi se strecurase în minte când am văzut pictura murală.

M-am mişcat cât de mult am îndrăznit pe creangă, cât să-i permit *sângelui să curgă* prin membre. Când un val de linişte veni spre mine, am ştiut că se apropia ceva. Era de parcă sturzii,

veveriţele şi moliile şi-ar fi ţinut respiraţia cât timp ceva trecea.

Încet am pus o săgeată în arcul deja pregătit. Liniştea se strecura tot mai aproape.

Copacii părură să se aplece, crengile împletite se strânseră şi mai mult, ca o cuşcă vie, care împiedica şi cele mai mici păsări să zboare peste coroane.

Poate că fusese o idee foarte proastă. Poate că Lucien îmi supraestimase abilităţile. Sau poate că aşteptase ocazia de a mă conduce spre pieire.

Stând pe creangă, muşchii îmi obosiră, dar mi-am păstrat echilibrul – şi am ascultat. Apoi, am auzit: o şoaptă, ca o haină trasă peste rădăcini şi pietre, o fiinţă flămândă, adulmecând zgomotos din poiana aflată în apropiere. Părea cumplit. La fel de veche precum copacii.

Întinsesem laţurile cu grijă, făcând să pară că puiul se rătăcise şi îşi rupsese singur gâtul, căutând să se elibereze de o creangă căzută. Avusesem grijă să nu-mi las mirosul să se prindă de pasăre, pe cât posibil. Aceşti spiriduşi aveau însă nişte simţuri foarte ascuţite şi, chiar dacă îmi acoperisem urmele…

Se auziră un pocnet, un vuiet şi un ţipăt urât care îmi blocară muşchii, oasele şi respiraţia.

Un alt ţipăt înfuriat străpunse pădurea, iar laţurile mele scârţâiră în timp ce ţineau, ţineau, ţineau.

Am coborât din copac şi m-am dus să îl întâlnesc pe Suriei.

Cu siguranţă Lucien îmi supraestimase abilităţile, am hotărât eu, strecurându-mă spre zână, în valea cu mesteceni. Sau îşi dorea cu adevărat să mor.

Nu ştiam la ce să mă aştept când am intrat în cercul de copaci albi – înalţi şi drepţi ca nişte stâlpi – dar nu era o siluetă înaltă şi subţire în mantie zdrenţăroasă. Cu spatele cocoşat spre mine, îi vedeam vertebrele trecând prin materialul subţire. Mâinile fusiforme şi râioase zgâriau laţul cu unghiile crăpate şi îngălbenite.

Fugi, şopti o parte fundamental omenească, profundă din mine. Mă implora. *Fugi fără oprire şi nu te uita înapoi.*

Dar mi-am păstrat săgeata în arc. Am rostit, încet:

— Eşti unul dintre spiriduşii Suriei?

Spiriduşul înţepeni. Şi adulmecă. O dată. De două ori.

Apoi, se întoarse încet spre mine, cu vălul negru, care îi acoperea capul chel, fluturând în briza slabă.

O faţă care părea făurită din oase uscate şi erodate, cu o piele uitată sau aruncată, cu o gură fără buze şi dinţi prea lungi, ţinuţi de gingii înnegrite, cu găuri oblice pentru nări, şi ochi… ochi care nu erau altceva decât adâncuri spiralate, albe ca laptele – albul morţii, albul bolii, albul cadavrelor curăţate cu grijă.

O adunătură de vene şi oase, la fel de uscate,

întărite şi oribile ca textura feţei sale mă cercetau pe deasupra gâtului zdrenţăros al mantiei negre. Lăsă laţul, iar degetele lui prea lungi se loviră unele de altele, în timp ce mă studia.

— Omule, spuse el, cu o voce care era în acelaşi timp una şi mai multe, bătrână şi tânără, frumoasă şi respingătoare.

Intestinele îmi deveniră apoase.

— Tu ai pus această capcană inteligentă şi rea pentru mine?

— Eşti unul dintre spiriduşii Suriei? am întrebat din nou, cuvintele-mi fiind abia mai mult decât o respiraţie răguşită.

— Într-adevăr, sunt.

Clic, clic, clic făcură degetele lui, lovindu-se între ele la fiecare cuvânt.

— Atunci, capcana era pentru tine, am reuşit să spun.

Fugi, fugi, fugi.

Rămase aşezat, cu picioarele noduroase prinse în laţurile mele.

— Nu am mai văzut de un veac o femeie din rasa omenească. Vino mai aproape, ca să mă pot uita la cea care m-a prins.

Nu m-am dus.

Pufni într-un râs îngrozitor.

— Care dintre fraţii mei mi-a trădat secretele?

— Niciunul. Mama mi-a spus poveşti despre tine.

— Minciuni – îţi miros minciunile.

Adulmecă din nou, trosnindu-şi degetele. Îşi înclină capul în lateral, rupând vălul negru cu o

mişcare necontrolată şi rapidă.

— Ce ar putea dori o femeie din rasa omenească de la un Suriei?

— Tu să-mi spui, am rostit eu cu blândeţe.

El râse încet, din nou.

— E cumva un test? Un test prostesc şi inutil, deoarece, dacă ai îndrăznit să mă capturezi, atunci înseamnă că îţi doreşti foarte mult să ştii anumite lucruri.

Nu am spus nimic, iar el a zâmbit cu o gură fără buze, cu dinţii înnegriţi şi oribil de mari.

— Întreabă-mă orice, omule, dar apoi eliberează-mă.

Am înghiţit cu greu.

— Nu există – chiar nu există nicio cale să mă întorc acasă?

— Doar dacă vrei ca şi familia ta să fie omorâtă împreună cu tine. Trebuie să rămâi aici.

Orice ultimă rămăşiţă de speranţă de care mă agăţam, orice optimism prostesc se ofili şi muri. Asta nu schimba nimic. Oricum, înainte de cearta mea cu Tamlin din acea dimineaţă, nici măcar nu mă gândisem la aşa ceva. Poate că venisem aici din ciudă. Deci… în regulă – dacă eram aici, înfruntând o moarte sigură, atunci aş fi putut la fel de bine să aflu ceva.

— Ce ştii despre Tamlin?

— Fii mai exact, omule. Fii mai exact, deoarece ştiu o mulţime de lucruri despre Marele Lord al Regatului de Primăvară.

Pământul se mişcă sub picioarele mele.

— Tamlin este… Tamlin este un Mare Lord?

Clic, clic, clic.

— Nu ştiai. Interesant.

Tamlin nu era doar un spiriduş obişnuit, care avea un conac, ci… ci un Mare Lord al unuia dintre cele şapte teritorii. Un Mare Lord al Prythianului.

— Ştiai că acesta este Regatul Primăverii, micule om?

— Da, da, ştiam asta.

Suriei se aşeză pe pământ.

— Primăvară, Vară, Toamnă, Iarnă, Zi şi Noapte, cugetă el de parcă nici măcar nu îi răspunsesem. Cele şapte Regate ale Prythianului, fiecare condus de un Mare Lord, toţi ucigători în felul lor. Nu sunt doar puternici – ei sunt Puterea.

De asta reuşise Tamlin să o înfrunte pe Bogge şi să supravieţuiască. Era un Mare Lord.

Mi-am ascuns frica.

— Toată lumea din Regatul Primăverii este obligată să poarte o mască şi, totuşi, tu nu o faci, am spus eu cu grijă. Nu eşti un membru al Regatului?

— Nu sunt membrul niciunui Regat. Sunt mai bătrân decât Marii Lorzi, mai bătrân decât ţinutul Prythian, mai bătrân decât oasele acestei lumi.

Cu siguranţă, Lucien îmi supraestimase abilităţile.

— Ce se poate face în legătură cu această boală care s-a răspândit în Prythian, care a furat şi a alterat magia? De unde a venit?

— Rămâi cu Marele Lord, omule, spuse Suriei. Asta e tot ce poţi face. Vei fi în siguranţă. Nu te amesteca; nu căuta răspunsuri după ziua de astăzi

sau vei fi devorată de umbrele din Prythian. Te va apăra de ele, aşadar, stai pe lângă el şi vei fi bine.

Acesta chiar nu era un răspuns. Am repetat:

— De unde a venit boala?

Ochii lăptoşi se încruntară.

— Marele Lord nu ştie că ai venit astăzi aici, nu-i aşa? Nu ştie că femeia lui din rasa omenească a venit să îl prindă pe Suriei, deoarece el nu îi poate da răspunsurile pe care le caută. Dar este prea târziu, omule – pentru Marele Lord, pentru tine, poate şi pentru tărâmul vostru.

În ciuda tuturor lucrurilor spuse, în ciuda ordinului de a nu mai pune întrebări şi de a rămâne cu Tamlin, cuvintele „femeia lui din specia umană” fură cele care îmi răsunară în minte. Asta mă făcu să strâng din dinţi.

Suriei continuă:

— Dincolo de violenţa mare de vest există un alt regat al spiriduşilor numit Hybern, condus de un rege puternic şi rău. Da, de un rege, spuse el când am ridicat o sprânceană. Nu de un Mare Lord – acolo, teritoriul lui nu este divizat în regate. Acolo, el face legea. Oamenii nu mai există în acel regat – deşi tronul lui este făcut din oasele lor.

Acea mare insulă pe care o văzusem pe hartă, cea care nu cedase niciun teritoriu oamenilor după Tratat. Şi un tron din oase. În stomac, brânza pe care o mâncasem se transformă în plumb.

— De ceva timp, Regele din Hybern este nemulţumit de Tratatul pe care ceilalţi Mari Spiriduşi ai lumii l-au încheiat cu voi, oamenii, cu mult timp în urmă. Este supărat că a fost forţat să-l

semneze, să-i lase pe sclavii lui muritori să plece şi să rămână blocat pe insula lui umedă şi verde de la capătul lumii. Şi, astfel, acum o sută de ani, i-a trimis pe cei mai de încredere şi mai loiali comandanţi, pe cei mai pricepuţi războinici, rămăşiţele unei vechi armate pe care o condusese cândva spre continent, să declare un război foarte dur împotriva voastră, a oamenilor, toţi la fel de flămânzi şi răi ca el. Ca spioni, curteni şi amanţi, s-au infiltrat în diferitele Regate ale Marilor Spiriduşi, regate şi imperii din toată lumea timp de cincizeci de ani, iar când au adunat suficiente informaţii, regele a făcut un plan. Dar acum aproape cincizeci de ani, unul dintre comandanţii lui nu i s-a supus. Amăgitoarea. Şi…

Suriei se îndreptă de spate.

— Nu suntem singuri.

Am încordat mai puternic arcul, dar l-am îndreptat în jos, scrutând inutil copacii, dar totul se liniştise deja în prezenţa lui Suriei.

— Omule, trebuie să mă eliberezi şi să fugi, spuse ea, mărindu-şi ochii plini de moarte. Fugi la conacul Marelui Stăpân. Nu uita ce ţi-am spus – rămâi cu Marele Stăpân şi vei trăi să vezi cum totul se va îndrepta.

— Ce este?

Dacă aş fi ştiut ce venea, aş fi avut o şansă mai bună să…

— Naga – spiriduşi făcuţi din umbre, ură şi putreziciune. Mi-au auzit strigătul – şi te-au mirosit. Eliberează-mă, omule. Mă vor întemniţa, dacă mă prind aici. Eliberează-mă şi întoarce-te lângă

Marele Stăpân.

La naiba. La naiba.

M-am întins către laţ, obligându-mă să las arcul şi să iau cuţitul, dar patru siluete ca nişte umbre, atât de întunecate, încât păreau făcute dintr-o noapte fără stele, alunecară printre mesteceni.

Capitolul 15

Naga izvorau dintr-un coşmar. Acoperiţi cu solzi negri şi nimic mai mult, erau o combinaţie oribilă de trăsături de şarpe şi corpuri de bărbaţi umanoizi, ale căror braţe puternice se sfârşeau cu gheare negre şi lustruite, menite să sfâşie carnea.

Acestea erau creaturile legendelor pline de sânge, care se strecuraseră prin zid ca să chinuie şi să omoare muritorii. Cei pe care aş fi fost bucuroasă să-i omor în acea zi, în pădurea înzăpezită. Ochii lor imenşi, în formă de migdală, ne examinară cu lăcomie pe mine şi pe Suriei.

Patru dintre ei se opriră de partea cealaltă a poienii, Suriei aflându-se între mine şi ei, iar eu mi-am îndreptat săgeata spre cel din centru…

Creatura zâmbi, dezvăluind un rând de dinţi foarte ascuţiţi şi o limbă despicată şi argintie, care îi atârna afară.

— Mama întunecată ne-a trimis un dar astăzi, fraţilor, spuse el, uitându-se la Suriei, care zgâria acum laţul.

Ochii de ambră ai creaturilor naga se fixară asupra mea.

— Şi o masă.

— Nu prea ai ce mânca, spuse altul, flexându-şi ghearele.

Am început să mă retrag – spre râu, spre conacul de dincolo de acesta, cu săgeata îndreptată spre ei. Un ţipăt de-al meu l-ar fi informat pe Lucien – dar nu puteam să respir. Şi ar fi putut să nu vină deloc, dacă mă trimisese aici. Mi-am concentrat simţurile pe paşii în retragere.

— Omule, mă imploră Suriei.

Aveam zece săgeţi – nouă, imediat ce o trăgeam pe cea din arc. Niciuna nu era din frasin, dar poate că i-ar fi reţinut pe naga suficient timp încât să fug.

M-am mai retras un pas. Cei patru naga se apropiară ca şi când ar fi savurat lentoarea vânătorii, ca şi când ar fi ştiut că deja câştigaseră.

Aveam trei secunde să mă hotărăsc. Trei secunde să-mi pun în aplicare planul.

Cu mâna tremurând, am încordat mai mult arcul.

Apoi, am ţipat. Ascuţit şi tare şi cu fiecare moleculă de aer din plămânii mei prea încordaţi.

Acum că naga erau concentraţi asupra mea, am tras spre sfoara care îl ţinea pe loc pe Suriei.

Laţul se desfăcu. Ca o umbră în vânt, Suriei dispăru, o rafală întunecată care îi făcu pe cei patru naga să se retragă, şovăitori.

Cel mai apropiat de mine fugi spre Suriei, întinzându-şi linia puternică a gâtului acoperit cu solzi. Nu mai era nicio şansă ca mişcările mele să nu mai fie considerate un atac neprovocat – nu acum, când văzuseră cât de bine ţineam. Voiau în

continuare să mă omoare.

Aşadar, am tras cu săgeata.

Vârful străluci ca o stea căzătoare prin întunericul pădurii şi dură o clipă până să lovească ţinta, iar sângele ţâşni în aer. Naga se rostogoli pe spate chiar în momentul în care cei trei rămaşi se întoarseră spre mine. Nu ştiam dacă îl omorâsem. Dispăruse deja.

Am alergat spre râu pe ruta calculată mai devreme, fără să îndrăznesc să privesc înapoi. Lucien spusese că avea să fie în apropiere, dar eram încă în adâncul pădurii, încă departe de conac şi de ajutor.

Crengi şi ramuri trosniră în spatele meu – prea aproape – şi mârâituri care sunau foarte diferit de cele ale lui Tamlin, ale lui Lucien, ale unui lup sau ale oricărui alt animal umplură pădurea liniştită.

Singura mea speranţă de a scăpa cu viaţă era să fug mai repede decât ei, suficient timp cât să ajung la Lucien, iar asta doar dacă era acolo, aşa cum promisese. Nu mi-am permis să mă gândesc la toate dealurile pe care trebuia să le urc imediat ce ieşeam din pădure. Sau la ce aveam să fac dacă Lucien se răzgândise.

Trosnetul desişului se auzi mai tare şi mai aproape, iar eu am virat spre dreapta, sărind peste râu. Apa curgătoare ar fi putut să îl oprească pe Suriei, dar un sâsâit şi o bufnitură, la mică distanţă în urma mea, îmi dădură de înţeles că nu îi împiedicase pe naga.

Am cotit prin desiş, iar spinii îmi zgâriară obrajii. Abia le simţeam înţepăturile sau sângele

cald care-mi curgea pe faţă. Nu fu timp nici măcar să mă strâmb de durere, nu când două siluete întunecate mă flancară, apropiindu-se pentru a-mi tăia calea.

Genunchii protestară când m-am forţat şi mai mult, concentrându-mă la strălucirea care creştea în capătul pădurii. Naga din dreapta mea se năpusti însă spre mine, atât de repede, încât am putut doar să sar într-o parte ca să evit ghearele sfâşietoare.

M-am împiedicat, dar am rămas în picioare tocmai când naga din stânga mea se năpusti. M-am oprit brusc şi am balansat arcul cu o mişcare largă. Aproape că l-am scăpat când a atins acea faţă de şarpe, iar oasele i se zdrobiră cu un ţipăt oribil. Am sărit repede peste imensul corp căzut, fără să mă opresc şi fără să mă uit după ceilalţi.

Am înaintat trei metri înainte ca al treilea naga să păşească în faţa mea.

Am balansat arcul spre capul lui. Se feri. Ceilalţi doi sâsâiră, apropiindu-se în spatele meu, iar eu am apucat mai bine arcul.

Eram înconjurată.

M-am întors încet, pregătită să lovesc cu arcul.

Unul dintre ei mă adulmecă, mărindu-şi acele nări ca nişte fante.

— Creatură umană sfrijită, spuse el celorlalţi, ale căror zâmbete se lărgiră. Ştii ce am pierdut din cauza ta?

Nu aveam de gând să cedez fără luptă, fără să iau cu mine câţiva dintre ei.

— Du-te dracului, am spus gâfâind.

Ei râseră, apropiindu-se. Am tras cu arcul spre cel mai apropiat. Acesta se feri, chicotind.

— Ne vom juca – deşi s-ar putea să nu ţi se pară amuzant.

Am strâns din dinţi şi am tras din nou. Nu urma să fiu vânată ca o căprioară înconjurată de lupi. Aveam să scap; aveam…

O mână neagră cu gheare îmi apucă arcul şi un trosnet răsună prin pădurea prea liniştită.

Aerul îmi ieşi rapid din piept şi am avut timp să mă întorc doar pe jumătate înainte ca unul dintre ei să mă apuce de gât şi să mă trântească. Îmi lovi braţul de pământ atât de tare încât mă dureră oasele, iar degetele mi se răsfirară, scăpând ce mai rămăsese din arcul meu.

— Când vom termina să-ţi jupuim pielea, îţi vei dori să nu fi intrat în Prythian, îmi spuse el în faţă, băgându-mi pe gât duhoarea de hoit.

M-am înecat.

— Te vom tăia în felii atât de subţiri, încât nu va mai rămâne nimic de dat la ciori.

O flacără albă şi fierbinte mă străbătu. Mânie, groază sau instinct sălbatic, nu ştiu ce era. Nu m-am gândit. Am apucat cuţitul din gheată şi i l-am înfipt în gâtul tare.

Când mi-am strigat furia, groaza, sângele îmi şiroi pe faţă şi în gură. Naga se lăsă pe spate. M-am ridicat înainte ca alţi doi să mă poată imobiliza, dar ceva tare ca piatra mă lovi în faţă. Căzând la pământ, am simţit gust de sânge, pământ şi iarbă. Am văzut stele verzi şi m-am ridicat din nou în picioare, din instinct, apucând cuţitul de vânătoare

al lui Lucien.

Nu aşa, nu aşa, nu aşa.

Unul dintre ei sări spre mine, iar eu m-am ferit într-o parte. Îmi prinse mantia cu ghearele şi o trase, sfâşiind-o chiar în momentul în care însoţitorul lui mă aruncă la pământ, rupându-mi mâinile cu labele.

— Vei sângera, gâfâi unul din ei, râzând în sinea lui la vederea cuţitului pe care-l ridicasem. Te vom tăia încet.

Îşi mişcă ghearele – perfecte pentru tăieturi adânci şi brutale. Deschise gura din nou şi un răget asurzitor răsună prin poiană.

Nu ieşise însă din gâtul creaturii.

Zgomotul nu se împrăştiase înainte ca naga să zboare de pe mine, sfărâmându-se atât de tare de un copac, încât lemnul se crăpă. I-am recunoscut strălucirea aurie a măştii, părul şi ghearele lungi şi mortale, înainte ca Tamlin să sfâşie creatura.

Naga care mă ţinea ţipă şi mă eliberă, sărind în picioare când ghearele lui Tamlin îi sfârtecară gâtul însoţitorului său. Carnea şi sângele zburară.

Am rămas la pământ, aşteptând, cu lama pregătită.

Tamlin mai urlă o dată, arătându-şi caninii lungi; măduva din oase mi se răci, iar creatura care mai rămase fugi spre pădure. Făcu doar câţiva paşi înainte ca Tamlin să-l atace, punându-l la pământ, eviscerându-l cu o singură mişcare lungă.

Am rămas unde eram, cu faţa pe jumătate afundată în frunze, crengi şi muşchi. Nu am încercat să mă ridic. Tremuram atât de tare, încât

am crezut că aveam să mă dezmembrez. Era tot ce puteam face pentru a ţine în continuare cuţitul. Tamlin se ridică în picioare, smulgându-şi ghearele din abdomenul creaturii. Sângele curgea din ele, pătând muşchiul verde.

Mare Lord. Mare Lord. Mare Lord.

Furia sălbatică încă îi mocnea în privire, iar eu am tresărit când a îngenuncheat lângă mine. A întins din nou mâna spre mine, dar m-am smucit înapoi, departe de ghearele însângerate, încă la vedere.

M-am ridicat în şezut înainte de a tremura din nou. Ştiam că nu puteam să mă ridic în picioare.

— Feyre, spuse el.

Mânia îi dispăru din ochi, iar ghearele se retraseră înapoi sub piele, dar răgetul încă răsuna în urechile mele. Sunetul fusese doar o furie primară.

— Cum?

A fost tot ce am reuşit să spun, dar el m-a înţeles.

— Am urmărit o haită de naga – aceştia patru au scăpat şi, probabil, ţi-au luat urma prin aceste păduri. Te-am auzit ţipând.

Deci, nu ştia despre Suriei. El venise să mă ajute.

Îmi întinse mâna, iar eu am tremurat când şi-a trecut degetele reci şi ude peste obrazul meu, care mă durea şi ustura. Sânge – erau pătate de sânge. Şi, judecând după cât de lipicioasă era faţa mea, ştiam că eram destul de împroşcată cu sânge încât să nu mai conteze.

Durerea feţei şi a braţul se diminuă, apoi dispăru. Se încruntă puţin când îmi văzu vânătaia deja apărută pe obraz, dar zvâcnirea se reduse rapid. Mirosul metalic al magiei mă învălui, apoi zbură cu o briză uşoară.

— Am găsit unul mort la un kilometru distanţă, continuă el, luându-şi mâinile de pe faţă cât îşi *scoase centura şi tunica, pe care* mi-o înmână.

Partea din faţă a tunicii mele fusese sfâşiată de ghearele acelor naga.

— Am văzut una dintre săgeţile mele în gâtul lui, aşa că i-am urmărit până aici.

Am îmbrăcat tunica lui Tamlin peste a mea, fără a lua în seamă cât de uşor i se vedeau muşchii sculptaţi pe sub cămaşa albă, felul în care hainele îmbibate cu sânge îi scoteau şi mai mult în evidenţă. Un prădător pur-sânge, instruit să ucidă fără să stea pe gânduri, fără remuşcări. Am tremurat din nou şi am savurat căldura care trecea prin material. *Mare Lord.* Trebuia să-mi fi dat seama, să fi bănuit. Poate că nu am vrut – poate că îmi fusese frică.

— Poftim, spuse el, ridicându-se în picioare şi întinzându-mi o mână pătată de sânge.

Nu am îndrăznit să privesc spiriduşii naga omorâţi când i-am apucat mâna întinsă şi m-am ridicat. Genunchii îmi tremurau, dar am rămas în picioare.

Am privit mâinile noastre unite, ambele acoperite cu sânge care nu ne aparţinea.

Nu, nu fusese singurul care vărsase sânge acum. Probabil că asta mă transformase şi pe mine

într-o bestie ca el. Dar mă salvase. Omorâse pentru mine.

— Vreau să ştiu ce făceai aici, spuse el.

„Nu. Cu siguranţă, nu”. Nu după ce mă avertizase deja de nenumărate ori.

— M-am gândit să nu mă limitez la casă şi grădină. Nu mi-am dat seama că am ajuns atât de departe.

El îmi lăsă mâna şi oftă zgomotos.

— În zilele în care sunt plecat să rezolv… probleme, stai aproape de casă.

Am dat din cap, puţin amorţită.

— Mulţumesc, am mormăit eu, luptându-mă cu tremuratul care îmi chinuia corpul şi mintea.

Faptul că eram acoperită de sângele creaturilor naga devenise aproape insuportabil.

— Nu, nu pentru asta. Pentru că mi-ai salvat viaţa, vreau să spun. Mi-am dorit să-i spun cât de mult însemna pentru mine faptul că Marele Lord al Regatului Primăverii credea că meritam să fiu salvată, dar nu mi-am găsit cuvintele.

Colţii îi dispărură.

— Atât… am putut să fac. Ei nu ar fi trebuit să intre atât de mult pe pământurile mele.

Scutură din cap, mai mult ca pentru sine.

— Să mergem acasă, spuse el, scutindu-mă de efortul de a-i explica de ce venisem aici, în primul rând.

Nu m-am îndurat să-i spun că acel conac nu era casa mea – că s-ar fi putut nici să nu mai am o casă.

Ne-am întors în linişte, amândoi murdari de

sânge şi palizi. Încă simţeam măcelul pe care îl lăsasem în urmă – pământul şi copacii îmbibaţi cu sânge. Bucăţile de naga.

Ei bine, măcar aflasem ceva de la Suriei. Chiar dacă nu era în întregime ce voiam să aud – sau să aflu.

„Rămâi cu Marele Lord”. Bine – părea destul de uşor. În ceea ce privea însă lecţia de istorie pe care voia să mi-o dea, despre regi răi şi comandanţii lor şi legătura pe care o avea cu faptul că trebuia să fiu alături de Marele Lord, boala... Încă nu aveam destule detalii încât să-mi avertizez familia. Suriei îmi spusese însă să nu mai caut răspunsuri.

Aveam sentimentul că aş fi făcut o prostie dacă nu i-aş fi ascultat sfatul. Atunci, familia trebuia să se descurce cu puţinele informaţii pe care le aveam. Speram că aveau să fie suficiente.

Nu l-am mai întrebat pe Tamlin nimic despre naga – despre cât de mulţi omorâse înainte ca acei patru să scape – nu i-am mai pus nicio întrebare, deoarece nu am remarcat nicio urmă de sentiment al victoriei, ci, mai degrabă, un fel de nesfârşită ruşine şi înfrângere.

Capitolul 16

După ce m-am înmuiat în cadă timp de aproape o oră, m-am trezit stând pe un scaun cu spătarul lăsat, în faţa şemineului aprins din camera mea, savurând senzaţia pe care mi-o dădea Alis, care îmi pieptăna părul ud. Deşi cina trebuia să fie servită curând, Alis îmi aduse o ceaşcă de ciocolată

topită şi refuză să mai facă altceva până când nu luam câteva guri.

Era cel mai bun lucru pe care îl gustasem vreodată. Am băut din cana grea cât timp Alis mi-a pieptănat părul, aproape torcând la senzaţia pe care mi-o dădeau degetele ei subţiri de-a lungul scalpului meu.

Când am fost sigură că toate celelalte servitoare coborâseră la parter ca să ajute la masa de seară, mi-am pus cana în poală.

— Dacă mai mulţi spiriduşi vor trece graniţele regatului şi vor ataca, va începe un război?

„Poate că ar trebui să luăm atitudine – poate că a sosit timpul să spunem stop”, îi zisese Lucien lui Tamlin în acea primă seară.

Peria se opri.

— Nu pune asemenea întrebări. Vei atrage ghinionul.

M-am răsucit pe scaun, ridicându-mi privirea spre faţa ei mascată.

— De ce nu-şi stăpânesc ceilalţi Mari Lorzi supuşii? De ce li se permite acestor creaturi groaznice să meargă pe unde vor? Cineva… cineva a început să-mi spună o poveste despre un rege din Hybern…

Alis mă apucă de umăr şi mă întoarse.

— Nu e treaba ta.

— O, ba eu cred că este.

M-am întors din nou, apucând spătarul scaunului din lemn.

— Dacă toate astea scapă în lumea oamenilor – dacă începe un război sau dacă această boală ne

otrăveşte pământurile…

Am alungat spaima care mă copleşea. Trebuia să-mi avertizez familia – trebuia să le scriu. Curând.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Lasă-l pe Lordul Tamlin să se ocupe de asta – este singurul care o poate face.

Asta spusese şi Suriei. Ochii căprui ai lui Alis erau duri, neiertători.

— Credeai că nimeni nu mi-ar spune ce ai cerut din bucătărie astăzi sau că nu şi-au dat seama pe cine voiai să prinzi? Fată proastă. Dacă Suriei nu ar fi fost în toane bune, ai fi meritat moartea pe care ţi-ar fi oferit-o. Nu ştiu ce este mai rău: asta sau prostia ta cu puca.

— Tu ai fi făcut altceva? Dacă ai fi avut o familie…

— Am o familie.

Am măsurat-o din priviri. Nu avea niciun inel pe deget.

Alis îmi observă privirea şi spuse:

— Sora mea şi partenerul ei au fost omorâţi acum aproape cincizeci de ani, lăsând în urmă doi copii. Tot ce fac, toată munca mea, este pentru acei băieţi. Aşadar, fetiţo, nu ai dreptul să mă priveşti aşa şi să mă întrebi dacă aş fi făcut altfel.

— Unde sunt? Locuiesc aici? Poate că de aceea erau cărţi pentru copii în birou. Poate că acele două mici siluete strălucitoare din grădină… Poate că ei erau.

— Nu, nu locuiesc aici, spuse ea, prea tăios. Sunt în altă parte – foarte departe.

M-am gândit la vorbele ei, apoi mi-am înclinat capul.

— Copiii spiriduşi cresc diferit? Dacă părinţii lor au fost omorâţi în urmă cu aproape cincizeci de ani, e puţin probabil să mai fie copii mici.

— O, unii cresc la fel ca voi şi se pot reproduce la fel de des ca iepurii, dar sunt alţii – ca mine, ca Marea Zână – care rareori pot face copii. Cei care se nasc îmbătrânesc ceva mai lent. Toţi am fost şocaţi când sora mea a născut un al doilea copil, doar cinci ani mai târziu, iar cel mai mare nici nu va ajunge la maturitate până la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani. Dar aceştia sunt foarte rari – toţi copiii noştri sunt aşa – şi mult mai dragi nouă decât pietrele preţioase sau aurul.

Strânse din dinţi suficient de tare încât să ştiu că era tot ce aveam să aflu de la ea.

— Nu am vrut să pun la îndoială dăruirea ta pentru ei, am spus eu în şoaptă.

Pentru că nu a răspuns, am adăugat:

— Înţeleg ce vrei să zici, că faci totul pentru ei.

Alis îşi ţuguie buzele, dar spuse:

— Data viitoare când nebunul de Lucien îţi mai oferă sfaturi despre cum să prinzi un Suriei, vino la mine. Pui morţi de găină, pe naiba! Tot ce trebuie să faci este să îi oferi o mantie nouă şi o ai la picioarele tale.

Până să intru în sala de mese, m-am oprit din tremurat şi m-am încălzit puţin. Fie că era sau nu

Marele Lord al Prythianului, nu avea să mă intimideze – nu după cele trăite astăzi.

Lucien şi Tamlin mă aşteptau deja la masă.

— Bună seara, am spus eu, mergând spre scaunul meu obişnuit.

Lucien îşi înclină capul, uşor mirat, iar eu am dat subtil din cap când m-am aşezat. Secretul lui încă era în siguranţă, deşi merita să fie bătut pentru că mă trimisese atât de nepregătită să prind un Suriei.

Lucien se aplecă puţin în scaun.

— Am auzit că voi doi aţi avut o după-amiază destul de emoţionantă. Aş fi vrut să fiu acolo, să vă ajut.

O scuză ascunsă, rostită cu jumătate de gură, dar eu mi-am înclinat din nou capul, uşor, către el.

— Ei bine, încă arăţi minunat, fără a ţine seama de după-amiaza infernală, spuse cu o delicateţe puţin forţată.

Am pufnit. În viaţa mea nu arătasem niciodată minunat.

— Credeam că spiriduşii nu pot minţi.

Tamlin se înecă cu vinul, dar Lucien rânji, întinzându-şi acea cicatrice mare şi urâtă.

— Cine ţi-a spus asta?

— Toată lumea o ştie, am răspuns eu, umplându-mi farfuria şi începând să pun sub semnul întrebării tot ce îmi spuseseră până atunci, fiecare declaraţie pe care o acceptasem ca pe un pur adevăr.

Lucien se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind cu încântarea unei feline.

— Bineînţeles că putem minţi. Considerăm minciuna o artă. Am minţit când le-am spus muritorilor din Antichitate că nu putem minţi. Cum altfel am fi putut să-i facem să aibă din nou încredere în noi şi să ne facă voia?

Gura mea deveni o linie subţire. Spunea adevărul, deoarece, dacă minţea… Logica acestui fapt mă derută.

— Fierul? am reuşit eu să întreb.

— Nu are niciun efect. Doar frasinul, după cum bine ştii.

Faţa mi se încălzi. Crezusem tot ce îmi spuseseră. Poate că şi Suriei minţise azi, în legătură cu acea lungă explicaţie despre politica tărâmului spiriduşilor. Despre faptul că trebuia să rămân cu Marele Lord şi că totul avea să fie bine, într-un sfârşit.

M-am uitat la Tamlin. Marele Lord. Asta nu era o minciună – simţeam în oase acest adevăr. Chiar dacă nu se purta ca nemiloşii Mari Lorzi din legende, care sacrificaseră fecioare şi omorâseră oameni după bunul plac. Nu, Tamlin era… exact ca bogăţiile şi confortul Prythianului, pe care le descriau acei fanatici Copii ai celor Binecuvântaţi, cu ochi de viţel.

— Chiar dacă Lucien a dezvăluit unele dintre secretele noastre cele mai bine păzite, spuse Tamlin, mârâind spre interlocutorul lui când rosti ultimul cuvânt, niciodată nu am folosit împotriva ta informaţiile greşite pe care le ai.

Privirea lui o întâlni, pe a mea.

— Niciodată nu te-am minţit intenţionat.

Am reuşit să dau din cap şi am luat o gură mare de apă. Am mâncat în linişte, prea ocupată să încerc să descifrez fiecare cuvânt auzit fără să vreau de când sosisem aici, încât nu mi-am dat seama când Lucien se ridică de la masă înainte de desert. Am fost lăsată singură cu cea mai periculoasă fiinţă pe care o întâlnisem vreodată.

Pereţii camerei se strânseră în jurul meu.

— Te simţi… mai bine?

Deşi îşi sprijinea bărbia într-un pumn, îngrijorarea – şi poate surpriza faptului că era îngrijorat – îi strălucea în ochi.

Am înghiţit în sec.

— Dacă nu voi mai întâlni vreodată un naga, mă voi considera norocoasă.

— Ce căutai în pădurea vestică?

Adevăr sau minciună, minciună sau adevăr… ambele.

— Am auzit cândva o legendă despre o creatură care îţi răspunde la întrebări, dacă o prinzi.

Tamlin tresări când ghearele îi ieşiră, tăindu-i faţa. Rănile i se închiseră însă imediat, pe pielea aurie curgându-i doar o dâră de sânge, pe care o şterse cu mâneca.

— Ai fost să prinzi un Suriei.

— Am prins un Suriei, l-am corectat eu.

— Şi ţi-a spus ce voiai să ştii?

Nu eram sigură dacă respira.

— Am fost întrerupţi de naga înainte de a-mi spune ceva important.

Îşi strânse buzele.

— Aş ţipa, dar cred că ziua de azi a fost o pedeapsă suficientă.

Scutură din cap.

— Chiar l-ai prins pe Suriei. O fată din specia umană!

Făcând abstracţie de mine şi de tot ce se întâmplase după-amiază, m-am strâmbat.

— Se presupune că e greu?

Chicoti, apoi scoase ceva din buzunar.

— Ei bine, dacă sunt norocos, nu va trebui să prind un Suriei ca să aflu ce este asta.

Îmi arătă lista mea mototolită cu cuvinte.

Inima mi se prăvăli în stomac.

— Este... nu puteam să mă gândesc la o minciună potrivită – totul era absurd.

— Neobişnuit? Coadă? Căsăpi? Conflagraţie? citi el lista.

Mi-a venit să mă ghemuiesc şi să mor. Cuvinte pe care nu le-am recunoscut din carte – cuvinte care păreau atât de simple, atât de absurd de uşoare, acum că le rostea cu voce tare.

— Este un poem despre cum să mă omori şi să îmi arzi corpul?

Am simţit un nod în gât şi a trebuit să-mi strâng pumnii, ca să nu-mi ascund faţa în spatele lor.

— Noapte bună, am spus eu, aproape şoptit, şi m-am ridicat, cu genunchii tremurând.

Când am ajuns lângă uşă, îmi vorbi din nou.

— Îi iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

M-am întors pe jumătate spre el. Ochii lui verzi îi întâlniră pe ai mei când se ridică de pe scaun şi

veni spre mine. Se opri la o distanţă onorabilă.

Încă ţinea strâns în mână lista de cuvinte stâlcite.

— Mă întreb dacă familia ta ştie asta, murmură el, că tot ce ai făcut nu a avut legătură cu promisiunea făcută mamei tale sau cu tine, ci cu ei.

Nu am spus nimic, neavând încredere în voce să-mi ascundă ruşinea.

— Ştiu – ştiu că atunci când am spus-o mai devreme nu a sunat bine, dar aş putea să te ajut să scrii…

— Lasă-mă în pace, i-am zis eu.

Aproape că am ieşit din cameră când am dat peste cineva – peste el. Am făcut un pas înapoi. Uitasem cât de rapid era.

— Nu te insult.

Vocea lui calmă făcu totul să sune mai rău.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Evident că nu, spuse el, zâmbind pe jumătate.

Dar zâmbetul îi dispăru.

— Un om care poate doborî un spiriduş în blană de lup, care l-a prins pe Suriei şi a ucis doi naga de unul singur…

Se sufocă de râs şi îşi scutură capul. Lumina focului dansă pe masca lui.

— Sunt proşti. Proşti să nu vadă asta.

Se strâmbă, dar în ochii lui nu se citi răutate.

— Poftim, spuse, întinzându-mi lista de cuvinte.

Am băgat-o în buzunar. M-am întors, dar el mă apucă uşor de braţ.

— Ai renunţat la foarte multe pentru ei.

Îşi ridică şi cealaltă mână, de parcă ar fi vrut să-mi mângâie obrazul. M-am pregătit să mă atingă, dar îşi coborî mâna înainte să o facă.

— Ştii măcar să râzi?

Mi-am smucit mâna, incapabilă să-mi opresc cuvintele mânioase. La naiba cu Marele Lord!

— Nu vreau mila ta.

Ochii lui de jad erau atât de strălucitori, încât mă hipnotizau.

— Dar un prieten?

— Spiriduşii pot să fie prieteni cu muritorii?

— Acum cinci sute de ani, mulţi spiriduşi erau prieteni cu muritorii într-atât, încât să meargă la război în numele lor.

— Poftim?

Nu mai auzisem asta niciodată, iar lucrul acesta nu era reprezentat în acea pictură murală din birou.

Ridică din umeri.

— Cum crezi că armatele oamenilor au supravieţuit atât de mult şi au făcut atâtea stricăciuni până când specia mea a acceptat chiar şi să încheie un tratat? Doar cu arme din frasin? Au existat spiriduşi care au luptat şi murit de partea oamenilor, pentru libertatea lor, şi care au suferit când singura soluţie a fost să ne separăm.

— Ai fost unul dintre ei?

— Atunci eram un copil, prea tânăr ca să înţeleg ce se întâmpla sau să mi se spună, măcar, zise el.

Un copil. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să

aibă peste…

— Dar, dacă aş fi avut vârsta potrivită, aş fi fost unul dintre ei. Împotriva sclaviei, împotriva tiraniei, mi-aş fi înfruntat bucuros moartea, indiferent de libertatea cui aş fi apărat-o.

Nu eram sigură că aş fi procedat la fel. Prioritatea mea ar fi fost să-mi protejez familia – şi aş fi ales orice tabără ar fi putut să o ţină în mai multă siguranţă. Până acum, nu mă gândisem la asta ca la o slăbiciune.

— Dacă te ajută cu ceva, spuse Tamlin, familia ta ştie că eşti în siguranţă. Nu-şi amintesc bestia care a dat buzna în casa lor şi cred că o mătuşă îndepărtată şi foarte bogată te-a chemat să o ajuţi, deoarece este pe patul de moarte. Ştiu că eşti în viaţă, hrănită şi îngrijită. Ştiu şi că au existat zvonuri despre o… ameninţare din Prythian şi sunt pregătiţi să fugă dacă apare vreunul dintre semnele care prevestesc prăbuşirea zidului.

— Tu… tu le-ai modificat amintirile?

Am făcut un pas înapoi. Aroganţa spiriduşilor, o asemenea aroganţă încât să ne modifice minţile, să ne implanteze gânduri de parcă nu ar fi fost o violare…

— Le-am vrăjit amintirile – am pus un văl peste ele. M-am temut că tatăl tău ar putea să vină după tine sau să convingă nişte săteni să traverseze zidul împreună cu el, încălcând şi mai mult Tratatul.

Şi ar fi murit oricum cu toţii, imediat ce ar fi dat de puca, Bogge sau naga. O linişte îmi acoperi mintea, până când am devenit atât de extenuată,

încât nu am mai putut gândi, până când nu am mai reuşit să mă abţin să spun:

— Nu îl cunoşti. Tata nu s-ar fi deranjat să o facă.

Tamlin se uită la mine pentru mult timp.

— Ba da, ar fi făcut-o.

Dar nu ar fi făcut-o – nu cu acel genunchi sucit, pe care l-ar fi folosit drept scuză. În acel moment, mi-am dat seama că iluzia creată de puca dispăruse.

Hrăniţi, îngrijiţi şi în siguranţă – fuseseră avertizaţi despre boală, fie că înţeleseseră acel avertisment, fie că nu. Privirea lui era sinceră. Mersese mai departe decât aş fi bănuit, pentru a-mi domoli grijile.

— Chiar i-ai avertizat despre posibila ameninţare?

El dădu serios din cap.

— Nu un avertisment direct, ci unul ţesut în vraja memoriei lor – împreună cu un ordin de a fugi la primul semn că nu este în regulă ceva.

Aroganţă de spiriduş, dar… dar făcuse mai mult decât aş fi putut face eu. Familia mea ar fi putut să-mi nesocotească scrisoarea cu totul. Dacă aş fi ştiut că avea aceste abilităţi, poate că i-aş fi cerut Marelui Lord să le vrăjească amintirile, dacă nu ar fi făcut-o chiar el.

Chiar nu aveam de ce să mă îngrijorez, în afară de faptul că probabil mă uitaseră mai curând decât mă aşteptam. Nu puteam să-i învinovăţesc. Îmi ţinusem promisiunea, îmi dusesem sarcina la bun sfârşit… Ce mai aveam de făcut?

Lumina focului dansă pe masca lui, încălzind aurul şi făcând smaraldele să strălucească, în varii culori şi nuanţe cărora nu le ştiam numele, pe care voiam să le cataloghez şi să le unesc. Culori pe care nu aveam niciun motiv să nu le studiez acum.

— Să pictez, am spus eu, abia suflând.

El îşi înclină capul, iar eu am înghiţit, îndreptându-mi umerii.

— Dacă… dacă nu cer prea mult, aş vrea nişte vopsea. Şi pensule.

Tamlin clipi.

— Îţi place arta? Îţi place să pictezi?

Cuvintele lui stângace nu erau neplăcute. Fură suficiente încât să spun:

— Da. Nu, nu pictez frumos, dar, dacă nu este un deranj prea mare… Voi picta afară, ca să nu fac mizerie, dar…

— Afară, în casă, pe acoperiş… pictează oriunde vrei. Nu-mi pasă, spuse el. Dar dacă îţi trebuie vopsea şi pensule, vei avea nevoie şi de hârtie şi pânză.

— Pot să lucrez – să ajut pe la bucătărie sau în grădină – să plătesc pentru ele.

— Mai mult i-ai încurca. Va dura câteva zile să fac rost de ele, dar vopseaua, pensulele, pânzele şi spaţiul sunt ale tale. Lucrează oriunde vrei. Casa asta este şi aşa prea curată.

— Mulţumesc, vorbesc serios, cu adevărat. Mulţumesc.

— Desigur, zise calm.

M-am întors, dar el vorbi din nou:

— Ai văzut galeria?

Am întrebat, pe nerăsuflate:

— Există o galerie în casa asta?

Rânji. Marele Lord al Regatului Primăverii rânji cu adevărat.

— Am închis-o când am moştenit acest loc.

Când moştenise titlul pe care nu părea încântat să îl păstreze.

— Părea o pierdere de timp ca servitorii să o păstreze curată.

Bineînţeles că da, pentru un războinic instruit.

— Mâine voi fi ocupat, iar galeria trebuie curăţată, deci… continuă el. Poimâine… lasă-mă să ţi-o arăt poimâine.

Îşi frecă gâtul, roşind puţin în obraji – mai energic şi emotiv decât îl văzusem până acum.

— Te rog, îmi va face plăcere.

Şi l-am crezut.

Am dat prosteşte din cap. Dacă picturile de pe hol erau superbe, atunci cele alese pentru galerie trebuie că depăşeau imaginaţia mea de om.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Încă îmi zâmbea larg, fără reţinere şi fără să ezite. Isaac nu îmi zâmbise niciodată în felul acesta. Isaac nu mă făcuse niciodată să îmi pierd suflul, nici măcar pentru o clipă.

Am plecat destul de uimită, apucând hârtia mototolită din buzunar, de parcă gestul m-ar fi împiedicat să zâmbesc.

Capitolul 17

M-am trezit tresărind în mijlocul nopţii, gâfâind.

Visasem ţăcănitul degetelor osoase ale lui Suriei, rânjetele creaturilor naga şi o femeie, palidă şi fără faţă, care-mi zgâria gâtul cu unghiile roşii ca sângele, sfâşiindu-mă puţin câte puţin. Mă tot întreba cum mă cheamă, dar, de fiecare dată când încercam să vorbesc, sângele îmi bolborosea prin rănile superficiale de pe gât, înecându-mă.

Mi-am trecut mâinile prin părul ud de transpiraţie. Când mi-am revenit din gâfâit, un altfel de sunet umplu aerul, strecurându-se înăuntru pe sub uşă, din holul de la intrare. Strigăte şi ţipetele cuiva.

M-am ridicat imediat din pat. Strigătele nu erau agresive, ci, mai degrabă, poruncitoare, pretenţioasă. Ţipetele, însă…

Deschizând brusc uşa, fiecare fir de păr de pe corp mi se ridică. Poate că aş fi rămas pe loc sau m-aş fi ascuns de frică, dar mai auzisem ţipete ca acela, în pădurea de acasă, când nu omoram prada din prima încercare, iar animalele sufereau. Nu puteam suporta aşa ceva. Trebuia să ştiu ce se întâmpla.

Am ajuns în capul scării principale la timp pentru a vedea uşile de la intrare ale conacului deschizându-se cu o lovitură şi pe Tamlin dând buzna, cu spiriduşul care ţipa pe umărul lui. Spiriduşul era aproape la fel de mare ca Tamlin şi, totuşi, Marele Lord îl ducea de parcă ar fi fost un sac de cereale. Părea a fi o altă specie de spiriduş, mai neînsemnat, cu pielea albastră, membre mari, urechi ascuţite şi păr lung, brunet. Chiar şi din vârful scărilor, vedeam sângele care şiroia pe

spatele spiriduşului – sânge de la cioturile negre care îi ieşeau din omoplaţi. Sângele care acum îi uda tunica verde a lui Tamlin, cu pete strălucitoare. Unul dintre cuţitele de la centură îi lipsea.

Lucien dădu buzna în foaierul de la parter în momentul în care Tamlin strigă:

— Masa – goleşte-o!

Lucien împinse vazele cu flori de pe masa lungă aflată în mijlocul holului. Ori Tamlin nu gândea clar, ori îi era frică să piardă minute în plus ducându-l la infirmerie. Sunetul de sticlă spartă mă făcu să mă mişc; m-am aflat la jumătate scării înainte ca Tamlin să-l pună pe spiriduşul care ţipa cu faţa în jos, pe masă. Acesta nu purta mască; nu avea cu ce să ascundă agonia care îi contorsiona trăsăturile lungi şi nepământene.

— Cercetaşii l-au găsit aruncat chiar peste graniţă, îi explică Tamlin lui Lucien, dar îşi îndreptă privirea spre mine.

Mă avertiza, dar am mai coborât o treaptă.

— Este din Regatul Verii.

— La naiba, spuse Lucien, examinând rănile.

— Aripile mele, spuse sufocat spiriduşul, holbându-se în gol cu ochii lui negri şi lucioşi. Ea mi-a luat aripile.

Din nou, acea „ea” care le bântuia existenţa. Cine era? Dacă nu conducea Regatul Primăverii, atunci, poate, conducea un alt regat. Tamlin făcu un semn cu mâna, iar apa fierbinte şi bandaje apărură, pur şi simplu, pe masă. Gura mi se uscă, dar am ajuns la baza scărilor şi m-am îndreptat

spre masă şi spre moartea care plutea cu siguranţă în acest hol.

— Mi-a luat aripile, spuse spiriduşul, tremurând puternic. Mi-a luat aripile, repetă el, strângând marginea mesei cu degetele sale subţiri şi albastre.

Tamlin murmură un sunet delicat – delicat într-un fel pe care nu-l mai auzisem – şi luă o cârpă, ca să o înmoaie în apă. M-am aşezat în partea opusă lui şi am rămas fără aer când am văzut rănile.

Oricine ar fi fost „ea”, nu îi luase aripile. I le smulsese.

Sângele şiroia din cioturile catifelate şi negre de pe spatele spiriduşului. Rănile erau zimţate – cartilajul şi ţesutul erau rupte şi arătau ca nişte tăieturi neregulate. De parcă i-ar fi retezat aripile puţin câte puţin.

— Mi-a luat aripile, spuse spiriduşul din nou, cu vocea spartă.

Tremurând şi intrând în stare de şoc, venele din aur pur – irizate, ca un fluture albastru, îi sclipiră prin piele.

— Stai nemişcat, îi ordonă Tamlin, storcând cârpa. Vei sângera mai mult.

— N-n-nu, zise spiriduşul şi începu să se întoarcă pe spate, îndepărtându-se de Tamlin, de durerea pe care o simţea, cu siguranţă, atunci când cârpa îi atingea rănile deschise ale cioturilor.

Din instinct, din milă sau din disperare, poate, i-am apucat braţele şi l-am împins înapoi, ţinându-l pe masă cât de blând am putut. El se zvârcoli destul de tare şi trebui să mă concentrez doar

asupra lui. Pielea îi era netedă ca o catifea şi alunecoasă, o textură pe care nu aş fi putut niciodată să o pictez, nici dacă aş fi avut la dispoziţie o veşnicie ca să exersez. L-am ţinut însă cu forţa, strângând din dinţi şi dorindu-mi să se oprească. M-am uitat la Lucien, dar culoarea îi părăsise chipul – lăsând în urmă doar o neplăcută nuanţă alb-verzuie.

— Lucien, spuse Tamlin – un ordin calm.

Lucien continuă însă să se holbeze la spatele distrus al spiriduşului şi la cioturi cu ochiul lui din metal, care se mărea şi se micşora. Făcu un pas înapoi. Şi încă unul. Apoi, vomită într-un ghiveci de flori, înainte de a fugi din cameră.

Spiriduşul se răsuci din nou, iar eu l-am ţinut strâns, cu mâinile tremurânde din cauza efortului. Rănile trebuie că îl slăbiseră mult, dacă puteam să-l ţin pe loc.

— Te rog, i-am spus eu. Te rog, nu te mai mişca.

— Mi-a luat aripile, suspină spiriduşul. Ea mi le-a luat.

— Ştiu, am murmurat, simţind durerea în degete. Ştiu.

Tamlin atinse cârpa de unul din cioturi, iar spiriduşul ţipă atât de tare, încât simţurile mi se stinseră, făcându-mă să mă retrag, clătinându-mă. Încercă să se ridice, dar braţele îi cedară şi se prăbuşi din nou, cu faţa în jos.

Sângele şiroi – atât de repede şi de strălucitor, încât îmi luă o clipă să-mi dau seama că o astfel de rană necesita un bandaj de compresie – şi că

spiriduşul pierduse până acum prea mult sânge pentru ca bandajul să mai schimbe ceva. Curgea pe spatele lui şi pe masă şi apoi către margine şi *pic-pic-picura* pe podea, aproape de picioarele mele.

L-am văzut pe Tamlin uitându-se la mine.

— Sângele nu se coagulează, spuse el printre dinţi, în timp ce spiriduşul gâfâia.

— Nu poţi face o vrajă? l-am întrebat eu, vrând să-i pot smulge masca de pe chip, ca să-i văd expresia feţei.

Tamlin înghiţi cu greu.

— Nu. Nu pentru o rană mare. Puteam cândva, dar nu mai pot acum.

Spiriduşul de pe masă scânci, gâfâind mai lent.

— Mi-a luat aripile, şopti el.

Ochii verzi ai lui Tamlin licăriră şi atunci mi-am dat seama că acel spiriduş avea să moară. Moartea nu doar că plutea în acel hol; număra ultimele bătăi ale inimii spiriduşului.

L-am luat pe spiriduş de o mână. Pielea era aproape întărită şi, poate mai mult din reflex decât din altă cauză, degetele lui lungi le înfăşurară pe ale mele, acoperindu-le cu totul.

— Mi-a luat aripile, spuse el din nou, tremurând mai puţin.

Am dat la o parte părul lung de pe faţa pe jumătate întoarsă a spiriduşului, dezvăluind un nas micuţ şi o gură plină de dinţi ascuţiţi. Mă privi cu ochii lui negri, implorând stăruitor.

— Va fi bine, i-am spus şi am sperat că nu-mi simţea minciunile în acelaşi fel în care o făcea

Suriei.

I-am mângâiat părul moale, a cărui textură era ca o noapte lichidă – încă una pe care nu aveam să o pot picta niciodată, dar pe care aş fi încercat să o redau, poate pentru totdeauna.

— Va fi bine.

Spiriduşul închise ochii şi mă strânse de mână.

Ceva cald îmi atinse picioarele şi nu trebui să mă uit în jos ca să-i văd sângele băltind în jurul meu.

— Aripile mele, şopti spiriduşul.

— Le voi recupera.

Spiriduşul se luptă să-şi deschidă ochii.

— Juri?

— Da, am răspuns eu.

Era prima promisiune mincinoasă pe care o făcusem vreodată – şi m-am urât pentru asta. Spiriduşul reuşi să schiţeze un zâmbet şi închise din nou ochii. Buzele îmi tremurară. Mi-am dorit să-i fi spus altceva, să-i fi oferit ceva în locul acelei promisiuni goale. Tamlin începu însă să vorbească, iar eu mi-am ridicat privirea, văzând cum îl ia pe spiriduş de cealaltă mână.

— Zeii să te mântuiască, spuse el, recitând cuvintele unei rugăciuni probabil mai vechi decât tărâmul oamenilor. Zeiţa Mamă să te adăpostească. Să treci dincolo de porţi şi să simţi mirosul acelui tărâm nemuritor al abundenţei. Unde nu există răutate şi durere.

Vocea lui Tamlin oscilă, dar reuşi să termine.

— Du-te şi păşeşte în eternitate.

Spiriduşul oftă pentru ultima dată, iar mâna lui

se lăsă moale într-a mea. Cu toate acestea, nu i-am dat drumul şi am continuat să-i mângâi părul, chiar şi când Tamlin îşi retrase mâna şi se îndepărtă câţiva paşi de masă.

Am simţit că Tamlin mă privea, dar nu aveam de gând să renunţ, deoarece nu ştiam cât dura ca sufletul să iasă din corp. Am stat în balta de sânge până când mi s-a făcut frig, ţinându-i mâna subţire şi mângâindu-i părul, întrebându-mă dacă ştia că îl minţisem când îi jurasem că urma să îşi recapete aripile, întrebându-mă dacă, în locul în care plecase acum, le primise înapoi.

Undeva în casă, un ceas anunţă ora, iar eu am simţit mâna lui Tamlin pe umărul meu.

— A murit. Lasă-l.

Am privit cu atenţie faţa spiriduşului – nepământeană, neomenească. Cine era atât de crud încât să-l rănească aşa?

— Feyre, spuse Tamlin, strângându-mă de umăr.

Am strecurat părul spiriduşului după urechea lui ascuţită, dorindu-mi să-i fi ştiut numele, şi i-am dat drumul mâinii.

Tamlin mă conduse la etaj, amândoi nebăgând în seamă petele de sânge lăsate în urmă sau partea din faţă a cămăşii mele de noapte, îmbibată de sânge. Cu toate acestea, m-am oprit în capul scărilor, eliberându-mă din strânsoarea lui, şi m-am uitat la masa din holul de la parter.

— Nu putem să-l lăsăm acolo, am spus eu, coborând o treaptă.

Tamlin mă prinse de cot.

— Ştiu, zise el, lipsit de vlagă şi obosit. Am vrut mai întâi să te conduc la etaj. Înainte de a-l îngropa.

— Vreau să merg cu tine.

— Noaptea este prea periculos ca să…

— Pot să-mi păstrez…

— Nu, spuse el, cu ochii verzi licărindu-i.

M-am îndreptat de spate, dar el oftă, coborându-şi umerii.

— Trebuie să fac asta. Singur.

Îşi ţinu capul plecat şi umerii curbaţi spre interior. Fără gheare şi fără colţi – nu se putea face nimic împotriva acestui duşman, împotriva acestui destin. Nu avea cu cine să se lupte. Aşadar am dat din cap, deoarece şi eu aş fi vrut să fiu singură, şi m-am întors spre dormitorul meu. Tamlin rămase în capul scărilor.

— Feyre, spuse el atât de încet, încât trebui să mă întorc din nou spre el. De ce?

Îşi înclină capul într-o parte.

— În mod normal, îţi displace specia noastră. Şi, după ce s-a întâmplat cu Andras…

Chiar şi în holul întunecat, umbrele se vedeau în ochii lui, de obicei strălucitori.

— Deci, de ce?

Am făcut un pas spre el, tălpile mele acoperite cu sânge lipindu-se de covor. Am privit în josul scărilor, spre locul în care se vedea corpul întins al spiriduşului şi cioturile aripilor sale.

— Pentru că nu aş vrea să mor singură, am spus eu, iar vocea îmi tremură privindu-l din nou pe Tamlin, forţându-mă să-l privesc în ochi. Pentru

că aş vrea ca şi pe mine să mă ţină cineva de mână până la sfârşit şi puţin după aceea. Om sau spiriduş, oricine asta merită.

Am înghiţit cu greu, gâtul fiindu-mi dureros de strâmt.

— Regret ce i-am făcut lui Andras, am rostit eu, atât de gâtuit încât abia m-am auzit. Regret că am avut o asemenea ură în inimă. Mi-aş dori să repar răul făcut şi... Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Nu-mi aminteam ultima dată când vorbisem aşa cuiva – asta dacă o făcusem vreodată. El însă încuviinţă şi se întoarse, iar eu m-am întrebat dacă ar fi trebuit să spun mai multe, dacă ar fi trebuit să îngenunchez şi să-i cer iertare. Dacă era atât de îndurerat şi se simţea atât de vinovat faţă de un străin, atunci, faţă de Andras... Până să apuc să vorbesc, el coborâse deja treptele.

L-am urmărit – i-am urmărit fiecare mişcare, muşchii vizibili prin acea tunică îmbibată cu sânge, am urmărit acea povară invizibilă care îi încovoia umerii. Nu mă privi când ridică trupul distrus şi îl cără spre uşile grădinii – dincolo de câmpul meu vizual. M-am dus la fereastra din capătul scărilor şi l-am urmărit pe Tamlin ducând spiriduşul prin grădina luminată de lună şi prin câmpiile care se întindeau dincolo de aceasta. Nu privi în urmă nici măcar o dată.

Capitolul 18

A doua zi, până când am luat masa, m-am

spălat şi m-am îmbrăcat, sângele spiriduşului fusese curăţat. Nu m-am grăbit, iar în jurul prânzului am ajuns în capătul de sus al scărilor, examinând holul de la intrare, de la parter. Doar ca să mă asigur că nu mai era acolo.

Eram hotărâtă să-l găsesc pe Tamlin şi să-i explic, cu adevărat, cât de rău îmi părea pentru ceea ce-i făcusem lui Andras. Dacă trebuia să stau aici, cu el, puteam măcar să încerc să repar răul făcut. Am aruncat o privire pe fereastra din spatele meu, a cărei privelişte era atât de întinsă, încât vedeam chiar şi oglinda de apă de dincolo de grădină.

Apa era foarte calmă, iar cerul vibrant şi norii mari şi pufoşi de deasupra se reflectau perfect. Mi se păru nepotrivit să întreb de obiecte după noaptea trecută, dar poate… poate de îndată ce acele culori şi pensule soseau, aş fi putut să mă aventurez până la iaz, ca să-l imortalizez.

Aş fi privit în continuare acea pată de culoare, lumina şi textura, dacă Tamlin şi Lucien nu ar fi apărut dintr-o altă aripă a conacului, discutând despre vreo patrulă de la graniţă sau despre orice altceva. Tăcură când am coborât scările, iar Lucien ieşi pe uşa din faţă, fără să-mi spună măcar bună dimineaţa – îmi făcu un semn cu mâna, indiferent. Nu era un gest răutăcios, dar, în mod clar, nu avea nicio intenţie să se alăture conversaţiei pe care Tamlin şi cu mine urma să o purtăm.

Am aruncat o privire în jur, sperând să văd vreo culoare din cele promise, dar Tam arătă spre uşile deschise de la intrare, prin care ieşise Lucien.

Prin acestea, am văzut ambii noştri cai, înşeuaţi şi aşteptând. Lucien se urca deja în şaua celui de-al treilea cal. M-am întors către Tamlin.

Rămâi lângă el: va avea grijă de mine şi lucrurile se vor îndrepta. Bine. Puteam face asta.

— Unde mergem? am mormăit eu cu jumătate de gură.

— Instrumentele tale vor sosi abia mâine, iar galeria a fost curăţată şi întâlnirea mea a fost amânată.

Era incoerent?

— M-am gândit să facem o plimbare – fără să omorâm ceva sau să ne facem griji în privinţa creaturilor naga.

Chiar dacă îmi vorbi zâmbind pe jumătate, întristarea i se citea în ochi. Într-adevăr, avusesem parte de destule morţi în ultimele două zile. Destul cu omorâtul spiriduşilor. Cu omorâtul oricăror alte fiinţe. Nu avea nicio armă la centură sau în dreptul şoldului, dar mânerul unui cuţit îi străluci la gheată.

Unde îl îngropase pe acel spiriduş? Un Mare Lord săpase un mormânt pentru un străin. Poate că nu aş fi crezut dacă mi s-ar fi spus, dacă nu mi-ar fi oferit un adăpost în loc să mă omoare.

— Încotro? l-am întrebat.

Îmi zâmbi, fără să-mi răspundă.

Nu am reuşit să-mi găsesc cuvintele în momentul în care am ajuns – şi am ştiut că nu aş fi putut să-i redau frumuseţea, chiar dacă aş fi

încercat să-l pictez. Nu era doar cel mai frumos loc în care fusesem vreodată sau care mă umplea de dor şi bucurie, ci părea pur şi simplu… perfect. Ca şi când culorile, luminile şi texturile lumii se uniseră pentru a forma un loc fără cusur – o adevărată părticică de frumuseţe. După seara precedentă, mă aflam exact unde trebuia.

Ne-am aşezat pe o movilă înverzită, care se ridica deasupra unui luminiş cu stejari atât de mari şi de înalţi, încât ar fi putut fi stâlpii şi turlele unui castel antic. Sclipirile smocurilor pufului de păpădie pluteau pe lângă noi, iar pământul era acoperit cu brânduşe care se legănau, ghiocei şi zambile. Am ajuns acolo la o oră sau două după prânz, dar lumina era puternică şi aurie.

Deşi eram doar noi trei, aş fi putut jura că auzeam cântece. Mi-am cuprins genunchii şi m-am delectat privind vâlceaua.

— Am adus o pătură, spuse Tamlin.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut făcându-mi semn din bărbie spre pătura purpurie pe care o întinseseră la câţiva metri distanţă. Lucien se aşeză, întinzându-se. Tamlin rămase în picioare, aşteptând să-i răspund.

Am scuturat din cap şi am privit înainte, trecându-mi mâna prin iarba moale ca puful, catalogându-i culoarea şi textura. Nu mai pipăisem o astfel de iarbă, şi cu siguranţă nu aveam să stric această experienţă stând pe o pătură.

În spatele meu am auzit nişte şoapte grăbite şi, până să mă întorc să mă uit, Tamlin se aşezase lângă mine. Maxilarul îi era destul de încordat, aşa

că am privit înainte.

— Ce este locul acesta? l-am întrebat, trecându-mi iar degetele prin iarbă.

Din colţul ochiului, am zărit albul zâmbetului lui Tamlin, care era doar o siluetă aurie, strălucitoare.

— O vâlcea.

În spatele nostru, Lucien pufni.

— Îţi place? mă întrebă Tamlin în grabă.

Verdele ochilor lui se potrivea cu iarba dintre degetele mele, iar scânteile de culoarea ambrei erau ca razele de soare care treceau printre copaci. Chiar şi masca lui, ciudată şi străină, părea să se potrivească în peisaj – de parcă acest loc fusese făcut doar pentru el. Mi-l puteam imagina în forma lui de bestie, ghemuit în iarbă, moţăind.

— Poftim? am întrebat eu.

Uitasem ce mă întrebase.

— Îţi place? repetă el, iar buzele lui schiţară un zâmbet.

Am respirat anevoie şi am privit din nou vâlceaua.

— Da.

El chicoti.

— Doar atât? Da?

— Ai vrea să fac plecăciuni de recunoştinţă pentru că m-ai adus aici, Mare Lord?

— Ah. Suriei nu ţi-a spus nimic important, nu-i aşa?

Zâmbetul lui îmi stârni curajul.

— Mi-a spus că-ţi place să fii mângâiat şi că, dacă sunt o fată isteaţă, aş putea să te dresez, cu bunătăţi.

Tamlin îşi ridică fruntea spre cer şi izbucni în râs. Fără să vreau, am râs şi eu încet.

— M-ai luat prin surprindere, spuse Lucien în spatele meu. Ai făcut o glumă, Feyre.

M-am întors pentru a-i arunca un zâmbet rece.

— Nu vrei să ştii ce a spus Suriei despre tine.

M-am încruntat, iar Lucien îşi ridică mâinile în semn de înfrângere.

— Aş plăti bani buni ca să aud ce crede Suriei despre Lucien, spuse Tamlin.

Se auzi pocnetul unui dop, urmat de sunetele lui Lucien care goli conţinutul sticlei, mormăind şi chicotind:

— Auzi, să te mângâie.

Cu o privire încă amuzată, Tamlin mă prinse de cot şi mă ridică în picioare.

— Haide, spuse el, făcându-mi semn din cap spre poalele dealului, către micul râu care curgea la baza acestuia. Vreau să-ţi arăt ceva.

M-am ridicat, dar Lucien a rămas aşezat pe pătură, întinzând sticla de vin în semn de salut. Luă o gură, după care se aşeză pe spate şi privi coroanele verzi.

Fiecare mişcare a lui Tamlin era precisă şi eficientă, picioarele lui musculoase mâncând pământul în timp ce mergeam printre copacii înalţi, sărind peste mici pâraie şi urcând dealuri abrupte. Ne-am oprit în vârful unei movile, iar mâinile îmi căzură, moi, pe lângă corp. Acolo, în poiana înconjurată de copaci înalţi, se afla un iaz scânteietor. Chiar şi de la distanţă, mi-am dat seama că nu era apă, ci altceva mult mai rar şi

infinit mai preţios.

Tamlin mă prinse de încheietura mâinii şi mă trase spre poalele dealului, zgâriindu-mi uşor pielea cu degetele-i bătătorite. Îmi dădu drumul ca să sară mai uşor peste rădăcina unui copac, dintr-o singură mişcare, şi se îndreptă spre marginea apei. Puteam doar să scrâşnesc din dinţi în timp ce îl urmam, şovăitoare, împiedicându-mă de rădăcini.

Se aplecă lângă iaz şi îşi umplu palma. Îşi înclină mâna, lăsând apa să cadă.

— Uită-te!

Scânteierea argintie a apei care se scurse din mâna lui făcu apa iazului să unduiască şi să strălucească în culori diferite, şi…

— Arată ca lumina stelelor, am spus eu.

El izbucni în râs, umplându-şi şi golindu-şi mâna din nou. M-am uitat uimită la apa scânteietoare.

— Chiar este lumina stelelor.

— Imposibil, am spus eu, luptându-mă cu impulsul de a mai face un pas către apă.

— Acesta este Prythian. Conform legendelor voastre, nimic nu este imposibil.

— Cum? am întrebat eu, continuând să privesc iazul – argintiul, dar şi albastrul, roşul, rozul şi galbenul care sclipeau în adâncuri, luminozitatea acestuia…

— Nu ştiu, nu am întrebat niciodată şi nimeni nu mi-a explicat vreodată.

Când nu am reuşit să-mi desprind privirea, râse, distrăgându-mi atenţia – doar ca să-l văd descheindu-şi tunica.

— Sari în apă, îmi zise el, iar invitaţia îi licări în ochi.

Să înotăm, dezbrăcaţi, doar noi. Cu un Mare Lord. Am scuturat din cap, retrăgându-mă un pas. Degetele lui se opriră în dreptul celui de-al doilea nasture de la guler.

— Nu vrei să ştii cum este?

Nu ştiam la ce se referea: cum era să înot în lumina stelelor sau să înot cu el?

— Eu… nu.

— Bine.

Îşi lăsă tunica descheiată. Pe dedesubt i se vedeau muşchii, acoperiţi de pielea aurie.

— De ce aici? l-am întrebat eu, luându-mi privirea de la pieptul lui.

— Când eram copil, acesta era locul meu preferat de vânătoare.

— Când se întâmpla asta? nu m-am putut abţine să nu întreb.

Îmi aruncă o privire.

— Acum foarte mult timp.

O spuse atât de încet, încât m-am ruşinat. Într-adevăr, trebuie să fi fost acum foarte mult timp, dacă în vremea Războiului era copil.

Ei bine, dacă tot începusem, am îndrăznit să-l întreb:

— Lucien este în regulă? După noaptea trecută, vreau să spun.

Păruse la fel de meschin şi lipsit de respect, dar vomitase la vederea spiriduşului muribund.

— Nu… a reacţionat bine.

Tamlin ridică din umeri, dar îmi răspunse cu

blândeţe:

— Lucien... Lucien a îndurat lucruri care au făcut ca evenimentul de noaptea trecută să fie... dificil de suportat. Nu mă refer doar la cicatricea de la ochiul lui, deşi sunt sigur că seara trecută i-a amintit şi de asta.

Tamlin îşi frecă gâtul, apoi îmi întâlni privirea. În ochi şi în conturul maxilarului i se citea o povară străveche.

— Lucien este fiul cel mai mic al Marelui Lord al Regatului Toamnei.

M-am îndreptat de spate.

— Cel mai mic din cei şapte fraţi. Regatul Toamnei este... foarte crud. Frumos, dar fraţii lui se percep ca nişte contracandidaţi, deoarece cel mai puternic dintre ei va moşteni titlul, nu cel mai în vârstă, în Prythian e peste tot la fel, în fiecare Regat. Lui Lucien nu i-a păsat niciodată de acest lucru, nu s-a aşteptat să fie încoronat ca Mare Lord, aşa că şi-a petrecut tinereţea făcând tot ce nu ar fi trebuit să facă fiul unui Mare Lord: a hoinărit prin regate, s-a împrietenit cu fiii celorlalţi Mari Lorzi – rostind aceste vorbe, o scânteie licări în ochii săi – şi şi-a petrecut timpul cu femei care nu erau nici pe departe din nobilimea Regatului Toamnei.

Tamlin se opri pentru o clipă, iar eu aproape că am simţit durerea când spuse:

— Lucien s-a îndrăgostit de o zână pe care tatăl lui a considerat-o foarte nepotrivită pentru cineva din neamul lui. Lucien a spus că nu-i pasă că nu era de sânge nobil, că era sigur că această

uniune urma să aibă loc în curând, că se va căsători cu ea şi că va lăsa regatul tatălui şi fraţilor săi intriganţi.

Oftă gâtuit.

— Tatăl lui a omorât-o. A executat-o în faţa lui Lucien, în timp ce doi dintre fraţii lui mai mari l-au ţinut şi l-au obligat să se uite.

Stomacul mi se întoarse pe dos, iar eu mi-am apăsat pieptul cu mâna. Nu puteam să-mi imaginez, nu puteam să înţeleg o asemenea pierdere.

— Lucien a plecat. Şi-a blestemat tatăl, a abandonat titlul şi Regatul Toamnei şi a plecat. Şi, fără un titlu care să-l protejeze, fraţii lui s-au gândit să elimine încă un pretendent la coroana de Mare Lord. Trei dintre ei s-au dus să-l omoare; doar unul s-a întors.

— Lucien… i-a omorât?

— El a omorât unul, spuse Tamlin. Eu l-am omorât pe celălalt, deoarece au intrat pe teritoriul meu, iar eu eram Mare Lord şi puteam face tot ce doream cu intruşii care ameninţau pacea de pe pământurile mele. O declaraţie brutală şi rece. L-am revendicat pe Lucien ca pe unul dintre ai mei – l-am numit emisar, deoarece s-a priceput dintotdeauna să le vorbească oamenilor, în vreme ce mie… mi se pare ceva dificil. De atunci, a rămas aici.

— În calitate de emisar pentru celelalte curţi, am început eu, a mai avut de-a face cu tatăl lui? Sau cu fraţii săi?

— Da. Tatăl lui nu şi-a cerut niciodată scuze,

iar fraţii săi se tem prea mult de mine ca să rişte să-l rănească.

Cuvintele nu exprimau o aroganţă, ci adevărul rece.

— Dar el nu a uitat niciodată ce i-au făcut zânei sau ce au încercat să-i facă fraţii lui. Chiar dacă pretinde că a uitat.

Şi nu prea era o scuză pentru tot ce îmi spusese sau îmi făcuse Lucien, dar... Acum înţelegeam. Înţelegeam zidurile şi barierele pe care, fără îndoială, le ridicase în jurul lui. Pieptul mi se strânse, prea mic să cuprindă durerea care prindea viaţă în mine. Am privit iazul luminilor strălucitoare ale stelelor şi am oftat adânc. Trebuia să schimb subiectul.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş bea apa?

Tamlin se încordă puţin, apoi se relaxă, de parcă s-ar fi bucurat să scape de acea veche supărare.

— Legenda pretinde că ai fi fericită până la ultima suflare. Poate că amândoi avem nevoie de un pahar, adăugă el.

— Nu cred că mi-ar ajunge tot iazul, am spus, iar Tamlin râse.

— Două glume într-o zi – un miracol trimis de zei, rosti el.

Am schiţat un zâmbet. Se apropie cu un pas, de parcă ar fi lăsat în urmă acea întunecată şi tristă pată a celor petrecute lui Lucien, iar lumina stelelor dansă în ochii lui când mă întrebă:

— Ce ţi-ar trebui ca să fii fericită?

M-am îmbujorat până în vârful urechilor.

— N… nu ştiu.

Era adevărat – nu mă gândisem deloc la ce însemna asta, în afară de a le mărita pe surorile mele, de a avea suficientă mâncare pentru mine şi tatăl meu şi timp pentru a învăţa să pictez.

— Hmm, spuse el, fără să se îndepărteze. Ce zici de sunetul zambilelor? Sau de o fundă din raze de soare? Sau de o ghirlandă din lumina lunii?

Rânji răutăcios.

Era, într-adevăr, Marele Lord al Prythianului, dar „Marele Lord al Nebuniei” ar fi fost titlul care i s-ar fi potrivit mai bine. Iar el ştia – ştia că aveam să-l refuz, că faptul că eram singură cu el îmi ţinea treze toate simţurile.

Nu. Nu aveam să-i dau satisfacţia de a mă stânjeni. Destul mă ruşinasem în ultima vreme… mă săturasem de acea fată închisă într-o platoşă din gheaţă şi amărăciune. Aşadar, i-am zâmbit, dându-mi silinţa să pretind că stomacul nu mi se întorcea pe dos.

— Mi-ar face mare plăcere să înotăm.

Nu mi-am permis să anticipez. Şi m-am simţit foarte mândră că degetele nu mi-au tremurat când mi-am scos ghetele, mi-am descheiat tunica şi pantalonii, şi când le-am aruncat pe iarbă. Lenjeria mea intimă era destul de decentă încât să nu arate prea multe, dar, stând pe malul înverzit, tot l-am privit în ochi. Aerul era cald şi liniştit, iar o briză uşoară îmi sărută abdomenul gol.

Încet, foarte încet, mă măsură. De parcă mi-ar fi studiat fiecare centimetru de piele, fiecare rotunjime. Şi, în ciuda lenjeriei mele de culoarea

fildeşului, mă dezbrăcă din priviri.

Ochii ni se întâlniră şi îmi zâmbi uşor, înainte de a-şi scoate hainele. Nasture cu nasture. Aş fi putut jura că strălucirea din ochi îi devenise una suficient de flămândă şi de sălbatică, încât să trebuiască să privesc în altă parte.

Înainte de a intra în apă, mi-am permis să-i zăresc pieptul larg, braţele musculoase şi picioarele puternice. Nu avea constituţia lui Isaac, al cărui corp nu semăna cu al unui bărbat în toată firea. Nu – corpul falnic al lui Tamlin fusese şlefuit în secole de luptă şi brutalitate.

Lichidul era minunat de cald, iar eu m-am scufundat destul de mult încât să înot puţin şi să dau din picioare pe loc. Nu era apă, era ceva mai fin şi mai dens. Şi nu era nici ulei, ci era ceva mai limpede, mai puţin vâscos. Ca şi când aş fi fost înfăşurată într-o mătase caldă. Fiind atât de preocupată să mă bucur de substanţa argintie care-mi trecea printre degete, nu l-am observat până când nu a venit lângă mine.

— Cine te-a învăţat să înoţi? întrebă el şi se scufundă.

Când ieşi la suprafaţă, rânji, iar fire strălucitoare de lumină stelară se prelinseră de-a lungul marginilor măştii lui.

Nu m-am scufundat, neştiind dacă glumise în legătură cu apa care m-ar fi făcut fericită, dacă aş fi băut-o.

— Când aveam doisprezece ani, i-am văzut pe copiii din sat înotând într-un lac şi mi-am dat singură seama cum se face.

Fusese cea mai îngrozitoare experienţă din viaţa mea şi înghiţisem jumătate de lac învăţând să înot, dar înţelesesem principiul, reuşisem să-mi înving panica şi groaza şi să am încredere în mine. Părea o abilitate vitală să ştiu să înot – una care, într-o zi, ar fi putut face diferenţa dintre viaţă şi moarte. Cu toate acestea, nu mă aşteptasem niciodată la aşa ceva.

Se scufundă din nou şi, când ieşi la suprafaţă, îşi trecu o mână prin părul auriu.

— Cum şi-a pierdut tatăl tău averea?

— De unde ai aflat asta?

Tamlin pufni.

— Nu cred că ţăranii au dicţia ta.

O parte din mine fu tentată să născocească un comentariu despre snobism, dar… ei bine, avea dreptate, iar eu nu-l puteam învinovăţi pentru că era un fin observator.

— Tatălui meu i se spunea Prinţul Comercianţilor, am spus eu deschis, călcând apa mătăsoasă şi ciudată.

Nu trebuia să depun niciun efort – era atât de caldă şi atât de uşoară, încât mi se părea că pluteam în aer, că fiecare durere pe care o simţeam dispărea.

— Acel titlu, pe care l-a moştenit de la tatăl său, care, la rândul lui, l-a moştenit de la străbunicul meu, era o minciună. Era doar un nume bun, care masca trei generaţii de datornici. Ani de zile, tata a încercat să găsească o cale de a scăpa de acele datorii şi, când a găsit ocazia să le plătească, a profitat fără să ţină cont de riscuri.

Am înghiţit.

— În urmă cu opt ani, a încărcat toată averea pe trei nave care navigau spre Bharat, în căutare de mirodenii şi haine scumpe.

Tamlin se încruntă.

— Într-adevăr, riscant. Apele acelea sunt o capcană mortală, dacă nu urmezi o rută ocolitoare.

— Ei bine, el nu a mers pe ocolite. Ar fi durat prea mult, iar creditorii noştri îi respirau în ceafă. Aşadar, şi-a asumat riscul de a trimite navele direct spre Bharat. Dar n-au ajuns niciodată pe acele ţărmuri.

Mi-am băgat din nou părul în apă, alungând amintirea feţei tatălui meu în ziua în care am aflat despre naufragiu.

— Când navele s-au scufundat, creditorii s-au învârtit în jurul lui ca lupii. L-au distrus, până când tot ce a mai rămas din el a fost un nume compromis şi câteva monede din aur, care putea cumpăra casa aceea. Aveam unsprezece ani. Tatăl meu… După acest eveniment a încetat, pur şi simplu, să mai încerce.

Nu am reuşit să îi povestesc şi finalul urât – când celălalt creditor venise cu bătăuşii lui, ca să-i distrugă piciorul tatălui meu.

— Atunci ai început să vânezi?

— Nu, cu toate că ne-am mutat, dar a durat cam trei ani până când am rămas fără niciun ban, am spus eu. Am început să vânez la paisprezece ani.

Ochii îi sclipiră – nici urmă de acel luptător obligat să accepte povara unui Mare Lord.

— Şi, iată-te acum. Ce altceva ai mai învăţat de una singură?

Poate din cauza iazului fermecat sau poate datorită interesului real din spatele întrebării i-am zâmbit şi i-am povestit despre anii petrecuţi în pădure.

Obosită, dar surprinzător de mulţumită de cele câteva ore petrecute înotând, mâncând şi trândăvind în vâlcea, în acea după-amiază, l-am privit pe Lucien pe drumul de întoarcere către conac. Traversam o pajişte întinsă, cu iarbă nouă de primăvară, când mă surprinse uitându-mă la el pentru a zecea oară, iar eu mi-am adunat curajul în momentul în care l-am părăsit pe Tamlin.

Ochiul lui metalic mă privi cu atenţie, celălalt rămânând circumspect, dezinteresat.

— Da?

Cuvântul fu suficient cât să mă convingă să nu întreb nimic despre trecutul lui. Şi eu aş fi urât mila. Iar el nu mă cunoştea – nu destul de bine încât să nu mă dispreţuiască dacă aş fi pomenit ceva, chiar dacă faptul că îi cunoşteam trecutul mă apăsa, mă făcea să sufăr pentru el.

Am aşteptat până ce Tamlin ne lăsă mult în urmă, până când auzul lui de Mare Lord nu ar mai fi interceptat niciunul dintre cuvintele mele.

— Nu am reuşit să-ţi mulţumesc pentru sfatul dat în privinţa lui Suriei.

Lucien se încordă.

— Poftim?

Am privit înainte, la felul uşor în care Tamlin călărea, la calul deloc deranjat de greutatea puternicului călăreţ.

— Dacă încă îţi doreşti să mor, am spus în şoaptă, va trebui să te străduieşti mai mult.

Lucien oftă.

— Nu asta am intenţionat.

I-am aruncat o privire lungă.

— Nu aş fi vărsat nicio lacrimă, adăugă el.

Ştiam că era adevărat.

— Dar ceea ce ţi s-a întâmplat…

— Am glumit, i-am zis eu şi am schiţat un zâmbet.

— Nu se poate să mă ierţi atât de uşor pentru că te-am pus în pericol.

— Nu. Şi o parte din mine ar vrea să te bată pentru că nu m-ai avertizat în legătură cu Suriei. Dar înţeleg: sunt un om, care ţi-a omorât prietenul şi care acum locuieşte în casa ta şi trebuie să ai de-a face cu mine. Înţeleg, i-am repetat.

Tăcu destul de mult, iar eu am crezut că avea să-mi răspundă. Tocmai în momentul în care eram pe cale să mă îndepărtez, îmi vorbi.

— Tam mi-a spus că ai tras prima săgeată ca să-i salvezi viaţa lui Suriei. Nu pe a ta.

— Mi s-a părut cea mai bună alegere.

Mă privi, cu mai multă admiraţie decât oricând.

— Cunosc mult prea mulţi Mari Lorzi şi spiriduşi mai neînsemnaţi care nu ar fi văzut aşa lucrurile – sau care nu s-ar fi deranjat.

Întinse mâna spre ceva din dreptul coastelor şi

îl aruncă spre mine. Trebui să mă lupt să rămân în şa, încercând să îl prind – un cuţit de vânătoare cu pietre preţioase. L-am prins.

— Te-am auzit ţipând, spuse el cât studiam lama din mâinile mele.

Nu mai ţinusem niciunul atât de bine lucrat, atât de bine echilibrat.

— Şi am ezitat. Nu mult, dar am ezitat înainte de a veni în fugă. Chiar dacă Tam a ajuns acolo la timp, tot mi-am încălcat promisiunea în acele secunde în care am aşteptat. Făcu un semn, din bărbie, spre cuţit.

— Este al tău. Să nu mi-l înfigi în spate, te rog.

Capitolul 19

În dimineaţa următoare, vopseaua şi proviziile apărură de oriunde le scoseseră Tamlin sau servitorii, dar înainte ca Tamlin să mă lase să le văd, mă conduse prin toate coridoarele, până când am ajuns într-o aripă în care nu mai pătrunsesem niciodată, nici măcar în explorările mele nocturne. Pardoseala din marmură strălucea atât de tare, încât trebuie că fusese spălată de curând, iar acea briză cu parfum de trandafiri intra prin ferestrele deschise. Toate acestea, făcuse toate astea pentru mine. De parcă mi-ar fi păsat de pânze de păianjen sau de praf.

Când se opri în faţa uşilor din lemn, zâmbetul pe care îl schiţă fu suficient cât să mă facă să spun, fără să gândesc:

— De ce, de ce ai făcut asta?

Zâmbetul dispăru.

— A trecut multă vreme de când aceste lucruri au fost apreciate de cineva. Îmi place să le văd folosite din nou.

Mai ales când sângele şi moartea invadaseră fiecare aspect al vieţii sale.

Deschise uşile galeriei, iar respiraţia mi se tăie.

Pardoseala galbenă din lemn strălucea de curăţenie, lumina puternică se revărsa prin ferestre. Camera era goală, cu excepţia câtorva scaune mari şi a câtorva bănci pentru a privi…

Abia am sesizat că am intrat în galeria lungă, ridicându-mi privirea spre tablouri cu o mână în jurul gâtului.

Atât de multe şi atât de diferite şi, cu toate acestea, aranjate ca să se potrivească fără cusur… O multitudine de viziuni, de fragmente şi de unghiuri ale lumii. Peisaje, portrete, naturi moarte… fiecare, o poveste şi o experienţă, fiecare, o voce care striga, şoptea sau cânta despre cum fusese acel moment, acel sentiment, fiecare, un strigăt în vidul timpului că fuseseră aici, că existaseră. Unele fuseseră pictate prin ochi ca ai mei, de artişti care văzuseră în culori şi forme pe care le înţelegeam. Unele aveau culori pe care nu le luasem în considerare; acestea ofereau o viziune asupra lumii care îmi spunea că fuseseră realizate de altfel de ochi. O poartă spre mintea unei creaturi foarte diferite faţă de mine şi, totuşi… şi totuşi i-am privit lucrarea şi am înţeles, am simţit şi mi-a păsat.

— N-am ştiut, spuse Tamlin din spatele meu,

că oamenii sunt în stare să…

Se opri când m-am întors, iar mâna pe care mi-o pusesem la gât coborî spre piept, unde inima îmi bătea cu putere şi durere şi cu o smerenie copleşitoare – cu smerenie în faţa acelei opere splendide de artă.

Rămase în picioare lângă uşi, cu fruntea înclinată în felul lui animalic, fără cuvinte.

Mi-am şters obrajii umezi.

— Este…

Perfect, minunat, dincolo de imaginaţia mea nu erau vorbele care să exprime ceea ce voiam să spun. Mi-am ţinut mâna peste piept, în dreptul inimii.

— Mulţumesc, am rostit.

Asta fu tot ce am putut să-i spun – ca să-i arăt ce însemnau aceste tablouri – şi faptul că îmi era permis să intru în acea cameră.

— Poţi veni aici oricând vrei.

I-am zâmbit, abia reuşind să-mi stăpânesc bucuria din inimă. Zâmbetul lui fu nesigur, dar strălucitor, apoi mă lăsă să admir galeria în linişte.

Am stat acolo ore întregi – am rămas până când m-am îmbătat cu artă, până am ameţit de foame şi am rătăcit afară pentru a găsi ceva de mâncare.

După masa de prânz, Alis îmi arătă o cameră goală de la primul etaj, în care se aflau o masă plină cu pânze de diferite mărimi, pensule ale căror mânere din lemn galben străluceau în lumina perfectă şi clară, şi culori – atât de multe culori, în afară de cele patru de bază la care sperasem, încât

respiraţia mi se tăie din nou.

Şi, după ce Alis plecă şi liniştea se instală în camera mea, care mă aştepta…

Am început să pictez.

Săptămânile trecură. Am pictat şi-am tot pictat, în mare parte lucruri inutile şi îngrozitoare.

Nu am lăsat pe nimeni să-mi vadă tablourile, indiferent de cât de mult insistă Tamlin şi de cât de mult rânji Lucien uitându-se la hainele mele pătate de vopsea; niciodată satisfăcută de faptul că munca mea nu se potrivea cu imaginile care îmi ardeau în minte. Pictam adesea de la răsărit până la apus, câteodată în acea cameră, alteori afară, în grădină. Zilele nu se mai deosebeau unele de altele. Ocazional, luam o pauză ca să explorez pământurile Regatului Primăverii împreună cu Tamlin pe post de ghid, întorcându-mă cu idei noi, care mă făceau să sar din pat în dimineaţa următoare şi să desenez sau să mâzgălesc scenele sau culorile, aşa cum le văzusem.

Erau însă şi zile când Tamlin era chemat să înfrunte cea mai nouă ameninţare de la graniţă şi nici măcar pictatul nu mă putea distrage până când se întorcea, acoperit de sânge care nu era al lui, câteodată în formă de bestie, câteodată ca Mare Lord. Nu îmi dădea niciodată detalii, iar eu nu mă gândeam să i le cer; faptul că se întorcea în siguranţă era suficient.

În jurul conacului nu se vedea nici urmă de

creaturi naga sau Bogge, însă nu m-am apropiat de pădurile vestice, chiar dacă le pictam destul de des, din memorie. Şi, cu toate că visele mele continuau să fie chinuite de morţile la care asistasem, de cele pe care le cauzasem şi de acea femeie palidă şi oribilă care mă sfâşia în bucăţi – toate acestea supravegheate de o umbră pe care nu reuşeam să o zăresc – treptat, am încetat să mă mai îngrozesc.

„Rămâi cu Marele Lord. Vei fi în siguranţă”. Aşa am şi făcut.

Regatul Primăverii era un tărâm al dealurilor verzi, al pădurilor luxuriante şi al lacurilor adânci şi limpezi. Magia nu doar că exista în dâmburi şi gropi, ci creştea acolo. Ori de câte ori încercam să o pictez, nu reuşeam niciodată să o imortalizez, să o surprind. Aşa că, uneori, îndrăzneam să-l pictez pe Marele Lord, care călărea alături de mine când hoinăream pe pământurile lui, în zilele libere, pe Marele Lord, căruia eram bucuroasă să îi vorbesc sau alături de care să-mi petrec orele într-o tăcere confortabilă.

Probabil că liniştea magiei îmi întuneca gândurile; nu m-am mai gândit la familia mea până când nu am trecut de gardul viu de dincolo de zid într-o dimineaţă, căutând un nou loc în care să pictez. O briză dinspre sud, proaspătă şi calmă, îmi zbârli părul. Primăvara cobora acum în lumea muritorilor.

Cum de trecuse atât de mult timp? Familia mea, vrăjită, îngrijită şi în siguranţă, încă nu ştia unde eram. Lumea muritorilor… îşi reluase traiul,

de parcă eu nu aş fi existat. Şoapta unei vieţi mizerabile – dispărută, neamintită de nimeni dintre cunoscuţii mei sau de cei la care ţineam.

În acea zi, nici nu am pictat şi nici nu am călărit alături de Tamlin. În schimb, am stat în faţa pânzei albe, fără nicio culoare în minte.

Acasă, nimeni nu avea să îşi aducă aminte de mine – pentru ei, eram moartă. Iar Tamlin mă lăsase să-i uit. Poate că şi culorile fuseseră o amăgire, un mod de a mă împiedica să-mi mai fac griji pentru ei, de a nu mai fi o pacoste dorindu-mi să-i văd. Sau poate că ei îmi distrăgeau atenţia de la orice se întâmpla cu boala şi ţinutul Prythian. Am încetat să-mi mai pun întrebări, aşa cum îmi ordonase Suriei – ca un om prost, inutil şi ascultător.

Fu nevoie de o voinţă fără margini ca să rezist în timpul cinei. Tamlin şi Lucien îmi observară starea de spirit şi continuară să discute între ei. Acest lucru nu ajută cu nimic furiei mele crescânde şi, după ce am mâncat pe săturate, am mers prin grădină sub lumina lunii şi m-am pierdut în labirintul din gard viu şi printre straturile de flori.

Nu-mi păsa încotro mă îndreptam. După un timp, m-am oprit în grădina cu trandafiri. Lumina lunii păta petalele roşii cu un purpuriu închis, lăsând o strălucire argintie pe florile albe.

— Tatăl meu a aranjat ca grădina asta să fie creată pentru mama, spuse Tamlin, din spatele meu.

Nu m-am deranjat să mă întorc cu faţa spre el. Când se opri lângă mine, mi-am înfipt unghiile în

palme.

— A fost un dar de împerechere.

Am privit florile, fără să văd nimic. Probabil că florile pe care le pictasem pe masa de acasă se fărâmaseră sau dispăruseră până acum. Poate chiar Nesta le răzuise.

Unghiile îmi înţepară pielea palmelor. Fie că Tamlin avea grijă de ei sau nu, fie vrăjindu-le sau nu amintirile, fusesem… ştearsă din vieţile lor. Uitată. Îl lăsasem să mă şteargă. Îmi oferise culori, spaţiu şi timp să exersez; îmi arătase iazuri cu lumină stelară şi curcubeie selenare şi peşti care puteau merge pe uscat. Îmi salvase viaţa ca un cavaler descins dintr-o legendă, iar eu acceptasem totul, ca pe vinul spiriduşilor. Nu eram mai bună decât Copiii fanatici ai celor Binecuvântaţi.

În întuneric, masca lui era de culoarea bronzului, iar smaraldele străluceau.

— Pari… supărată.

M-am îndreptat către cea mai apropiată tufă de trandafiri şi am rupt unul, înţepându-mă cu spinii. Nu am luat în seamă durerea, căldura sângelui care picura. Nu aş fi putut niciodată să-l pictez cu adevărat – nu l-aş fi redat niciodată aşa cum o făcuseră acei artişti, în tablourile din galerie. Nu aveam să pictez niciodată mica grădină a lui Elain din afara casei aşa cum mi-o aminteam, chiar dacă familia mea nu-şi aducea aminte de mine.

Nu mă mustră pentru că luasem unul dintre trandafirii părinţilor lui – părinţi care erau la fel de absenţi ca ai mei, dar care probabil se iubiseră şi care îl iubiseră mai mult decât mă iubiseră ai mei.

O familie care s-ar fi oferit să plece în locul lui, dacă cineva ar fi venit să-l fure.

Degetele mă înţepară şi mă durură, dar am continuat să ţin trandafirul în mână când i-am spus şoptit:

— Nu ştiu de ce îmi este atât de ruşine pentru că i-am părăsit. De ce mi se pare atât de egoist şi de îngrozitor să pictez. Nu ar trebui… nu ar trebui să mă simt aşa, nu? Ştiu că nu ar trebui să o fac, dar nu mă pot abţine.

Trandafirul atârna moale între degetele mele.

— Toţi acei ani, tot ce am făcut pentru ei… Iar ei nu au încercat să te oprească să mă iei. Aceasta era imensa durere care mă rupea în două dacă mă gândeam prea mult la asemenea lucruri.

— Nu ştiu de ce m-am aşteptat ca ei… de ce am crezut că iluzia creaturii puca era reală în acea seară. Nu ştiu de ce mă obosesc să mă mai gândesc la asta. Sau să-mi mai pese.

El tăcu destul de multă vreme, aşa că am adăugat:

— În comparaţie cu tine, cu graniţele şi magia care s-a diminuat, cred totuşi că autocompătimirea este absurdă.

— Dacă te întristează, spuse el cu o blândeţe care îmi mângâie oasele, atunci nu cred că este deloc absurd.

— De ce?

O întrebare directă, după care am aruncat trandafirul în tufe.

Mă luă de mâini. Degetele lui bătătorite, puternice şi solide, îmi ridicară cu blândeţe mâna

sângerândă spre gura lui, iar el îmi sărută palma. De parcă gestul însuşi ar fi fost un răspuns suficient.

I-am simţit pe piele buzele moi şi respiraţia caldă, iar genunchii îmi cedară când îmi sărută şi cealaltă mână. O sărută cu grijă, într-un fel care făcu să-mi pulseze căldura în inimă, între picioare.

Când se retrase, sângele meu străluci pe gura lui. Mi-am privit mâinile pe care încă le ţinea într-ale sale şi am văzut că rănile dispăruseră. M-am uitat din nou la faţa lui, la masca sa aurită, la albul pielii sale, la roşul buzelor acoperite cu sânge, în timp ce murmură:

— Să nu te simţi prost nicio clipă pentru că faci tot ceea ce te bucură.

Se apropie, eliberându-mi o mână, ca să-mi pună după ureche trandafirul pe care îl rupsesem. Nu ştiam cum ajunsese în mâna lui sau unde dispăruseră spinii.

Nu m-am putut abţine să nu insist:

— De ce, de ce să faci toate acestea?

Se aplecă mai aproape, atât de aproape, încât trebui să-mi las capul pe spate ca să-l văd.

— Deoarece bucuria ta omenească mă fascinează – felul în care trăieşti evenimentele, în timpul vieţii tale, atât de sălbatic, de profund şi deodată, este… încântător. Mă atrage, chiar dacă ştiu că nu ar trebui, chiar şi când încerc să nu mă las fermecat.

Pentru că eram un om şi aveam să îmbătrânesc – când se apropie şi mai mult, nu mi-am permis să mă gândesc prea departe. Încet, de

parcă mi-ar fi dat timp să mă retrag, îmi atinse obrazul cu buzele. Erau moi, calde şi înduioşător de blânde. Abia dacă mă mângâie, înainte de a se îndepărta. Nu mă mai mişcasem din clipa în care gura lui îmi atinsese pielea.

— Într-o zi – într-o zi, toate lucrurile îşi vor găsi un răspuns, şopti el, dându-mi drumul mâinii şi îndepărtându-se. Dar nu înainte de momentul potrivit. Nu înainte de a fi sigur.

În întuneric, tonul lui fu suficient pentru a-mi da seama că în ochii lui se citea amărăciunea.

Plecă, iar eu am luat o gură de aer, realizând că îmi ţinusem respiraţia.

Abia după ce a plecat am înţeles că tânjeam după căldura şi apropierea lui.

Chinul obositor a ceea ce recunoscusem, a ceea ce… se schimbase între noi mă făcu să mă furişez după micul dejun, căutând adăpostul pădurii pentru a lua o gură de aer curat – şi pentru a studia lumina şi culorile. Mi-am adus arcul, săgeţile şi cuţitul de vânătoare incrustat cu pietre preţioase pe care mi-l dăduse Lucien. Mai bine să fiu înarmată decât prinsă cu mâna goală.

M-am strecurat printre copaci şi tufe, nu mai mult de o oră, înainte să simt o prezenţă în spatele meu – care se apropia tot mai mult, făcând animalele să-şi caute adăpost. Am zâmbit în sinea mea şi, douăzeci de minute mai târziu, m-am aşezat pe creanga unui ulm şi am aşteptat.

Tufele foşniră – nu mai mult ca la o adiere de vânt, dar ştiam la ce să mă aştept, cunoşteam semnele.

Un trosnet şi un răget de furie răsunară peste câmpuri, împrăştiind păsările.

Am coborât din copac şi am mers în poieniţă, apoi mi-am încrucişat braţele şi mi-am ridicat privirea spre Marele Lord, care atârna cu picioarele în sus, în laţul pe care îl întinsesem.

Când m-am apropiat, chiar şi cu susul în jos, el îmi zâmbi leneş.

— Om crud.

— Asta se întâmplă când urmăreşti pe cineva.

El chicoti, iar eu m-am apropiat suficient cât să îndrăznesc să-mi trec un deget prin părul lui auriu, care se legăna chiar deasupra feţei mele, admirându-i multitudinea de culori – nuanţe de galben, maro şi auriu. Ştiam că, probabil, îmi auzea inima bătând cu putere. Îşi înclină însă capul spre mine, o invitaţie tăcută, iar eu mi-am trecut degetele prin părul lui – cu blândeţe, cu grijă. El toarse, sunetul vuind prin degetele, braţele, picioarele şi inima mea. M-am întrebat cum s-ar fi simţit acel sunet, dacă s-ar fi lipit de mine. M-am îndepărtat.

Se răsuci în sus cu o mişcare puternică şi lină şi tăie cu o singură gheară planta agăţătoare pe care o folosisem ca sfoară. Am luat o gură de aer pentru a ţipa, dar se roti în cădere, aterizând lin în picioare. Îmi era imposibil să uit vreodată ce era şi ce putea să facă. Păşi spre mine, continuând să zâmbească.

— Te simţi mai bine astăzi?

Am mormăit un răspuns neutru.

— Bun, spuse el, fie ignorându-mi răspunsul, fie ascunzând faptul că era amuzat. Dar, ca să fiu sigur, am vrut să-ţi dau asta, adăugă el, scoţând un teanc de hârtii din tunică şi întinzându-le.

Privind cele trei bucăţi de hârtie, mi-am muşcat buza. Era o serie de… poezii de cinci rânduri. În total, erau opt, iar eu am început să transpir în faţa cuvintelor pe care nu le-am recunoscut. Avea să-mi ia toată ziua să-mi dau seama ce însemnau.

— Înainte să fugi sau să începi să ţipi… spuse el, ocolindu-mă pentru a se uita peste umărul meu.

Dacă aş fi îndrăznit, m-aş fi sprijinit de pieptul lui. Respiraţia lui îmi încălzi gâtul şi pavilionul urechii.

Îşi drese vocea şi citi primul poem:

A fost odată o femeie foarte frumoasă,
Curajoasă şi puţin neobişnuită,
Care avea puţini prieteni,
Însă ea îi refuza
Pe toţi bărbaţii care stăteau la coadă.

Sprâncenele mi se ridicară atât de sus, încât am crezut că-mi vor atinge linia părului şi m-am întors, clipind la el, respiraţiile noastre împletindu-se când el termină de citit poezia cu un zâmbet.

Fără să aştepte răspunsul meu, Tamlin luă hârtia şi făcu un pas în spate, pentru a citi a doua poezie, care nu era la fel de politicoasă ca prima. M-am înroşit până să o citească pe cea de-a treia.

Tamlin se opri înainte de a o citi pe a patra, apoi îmi înmână hârtiile.

— Ultimul cuvânt din a doua şi a patra strofă a fiecărui poem, spuse el, făcând un semn din bărbie spre hârtiile din mâinile mele.

Neobişnuită. Coadă. M-am uitat la al doilea poem. *Omorând. Conflagraţie.*

— Acestea sunt… am început eu.

— Lista ta de cuvinte a fost prea bună ca să ratez ocazia. Şi nu este deloc potrivită pentru poezii de dragoste.

Când mi-am ridicat sprânceana, cercetându-l în tăcere, el spuse:

— Desfăşuram concursuri – pentru cine putea să scrie cea mai obscenă epigramă – când eram cu banda de război a tatălui meu, lângă graniţă. Nu-mi place în mod deosebit să pierd, aşa că m-am hotărât să devin cel mai bun.

Nu ştiam cum de îşi amintise acea listă lungă pe care o întocmisem – nu am vrut să ştiu. Simţind că eram pe cale să scot o săgeată şi să trag în el, Tamlin luă hârtiile şi citi al patrulea poem, cel mai obscen şi mai groaznic dintre toate.

Când termină, mi-am înclinat capul pe spate şi am răcnit, râsul meu auzindu-se ca lumina soarelui care sparge gheaţa întărită de vreme.

Încă zâmbeam când am ieşit din zăvoi şi ne-am îndreptat spre dealurile ondulate, urmând calea şerpuită înapoi spre conac.

— Ai spus… în acea seară, în grădina cu trandafiri…

Mi-am supt dinţii pentru o clipă.

— Ai spus că tatăl tău a plantat-o pentru împerechere – nu pentru nuntă?

— Marii Lorzi se căsătoresc, de cele mai multe ori, spuse el, pielea-i aurie aburind puţin. Şi, dacă sunt binecuvântaţi, îşi găsesc partenerul. Egalul lor, perechea lor în toate privinţele. Marii Lorzi se căsătoresc fără nicio legătură de împerechere, dar, dacă îţi găseşti perechea, legătura este atât de profundă, încât căsătoria este… nesemnificativă, prin comparaţie.

Nu am avut curaj să întreb dacă spiriduşii avuseseră vreodată legături de împerechere cu oamenii, dar, în schimb, am îndrăznit să-l întreb:

— Unde sunt părinţii tăi? Ce s-a întâmplat cu ei?

Muşchiul maxilarului i se încordă, iar eu am regretat întrebarea din cauza durerii care scânteia în ochii lui.

— Tatăl meu…

Ghearele îi străluciră în dreptul încheieturilor de la degete, dar nu ieşiră mai mult. Cu siguranţă pusesem întrebarea greşită – fusesem prea curioasă, deşi eram îndreptăţită.

— Tatăl meu era la fel de rău ca tatăl lui Lucien. Mai rău. Cei doi fraţi ai mei mai mari erau exact ca el. Ei aveau sclavi – toţi, iar fraţii mei… Eu eram tânăr când s-a încheiat Tratatul, dar îmi amintesc încă ce obişnuiau fraţii mei să…

Se opri.

— M-a marcat – destul de mult încât atunci când te-am văzut pe tine, când ţi-am văzut casa, nu am putut – nu mi-am permis să fiu ca ei. Nu v-aş fi făcut niciun rău ţie şi familiei tale, nu v-aş fi supus mofturilor spiriduşilor.

Sclavi – aici existaseră sclavi. Nu voiam să ştiu – nu le căutasem urmele, nici chiar după cinci sute de ani. Pentru lumea lui, pentru cea mai mare parte a oamenilor săi, eram puţin mai bună ca un sclav. De aceea îmi oferise portiţa de scăpare, de aceea îmi oferise libertatea de a trăi oriunde aş fi vrut în Prythian.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

El ridică din umeri, de parcă asta i-ar fi alungat bunătatea, povara vinei care încă îi apăsa pe umeri.

— Şi mama ta? am întrebat eu.

Tamlin oftă.

— Mama mea l-a iubit profund pe tata. Prea mult, poate, dar erau împerecheaţi, şi… Chiar dacă vedea ce tiran era, nu spunea nimic rău despre el. Nu m-am aşteptat niciodată – nu am vrut niciodată – titlul tatălui meu. Fraţii mei nu m-ar fi lăsat să trec de adolescenţă, dacă ar fi bănuit că îl voiam. Aşadar, când am fost destul de mare, m-am alăturat companiei de război a tatălui meu şi am fost instruit în aşa fel încât, cândva, să-l pot servi pe tatăl meu sau pe oricare dintre fraţii mei care ar fi moştenit titlul.

Îşi îndoi mâinile, de parcă ar fi văzut ghearele de dedesubt.

— Din tinereţe mi-am dat seama că a mă lupta

şi a ucide erau cam singurele lucruri la care mă pricepeam.

— Mă îndoiesc de asta, am spus eu încet.

El îmi zâmbi, crispat.

— O, pot cânta la vioară, dar fiii Marilor Lorzi nu devin menestrei. Aşa că m-am antrenat şi am luptat pentru tatăl meu împotriva oricui mi-a spus să lupt, şi aş fi fost fericit să las intrigile fraţilor mei. Puterea mea a continuat însă să crească şi nu am putut să o ascund – nu printre ai noştri.

Scutură din cap.

— Din fericire sau nefericire… toţi au fost omorâţi de Marele Lord al unui regat rival. Eu am fost cruţat, din nu ştiu ce motiv, sau datorită norocului dăruit de zei. Mama şi cu mine i-am jelit. Ceilalţi…

Ridică din umeri, prea încordat.

— Fraţii mei nu ar fi încercat să mă salveze de o soartă ca a ta.

Mi-am ridicat privirea spre el. O lume atât de dură şi de brutală – în care familiile se omorau între ele pentru putere şi răzbunare, din cauza duşmăniei şi a dorinţei de a deţine controlul. Poate generozitatea şi bunătatea lui erau o reacţie împotriva acelor lucruri – poate că, văzându-mă pe mine, se văzuse pus în situaţia de a se uita într-un fel de oglindă.

— Îmi pare rău pentru mama ta, i-am spus eu, părerea de rău fiind tot ce-i puteam oferi, tot ce îmi putuse oferi şi el mie, odată.

El schiţă un zâmbet.

— Deci, aşa ai devenit Mare Lord.

— Mulţi dintre Marii Lorzi sunt instruiţi încă de la naştere în ceea ce priveşte manierele, legile şi strategiile de război. Când mi-a revenit titlul, a fost o… tranziţie grea. Mulţi dintre curtenii tatălui meu au preferat să plece în alte regate decât să mârâie la ei un războinic-bestie.

Nesta îmi spusese cândva că eram „o bestie pe jumătate domesticită”. Am făcut un efort să nu îl iau de mână, să nu vin spre el şi să-i spun că am înţeles. În schimb, i-am zis doar atât:

— Atunci, sunt nişte idioţi. Ai protejat aceste pământuri de boală, când se pare că toţi ceilalţi nu s-au descurcat la fel de bine. Sunt nişte idioţi, am spus din nou.

Întunericul licări însă în ochii lui Tamlin, iar umerii lui îmi părură puţin căzuţi. Înainte să-l pot întreba ce nu era în regulă, am ieşit din pădurice, în faţa unei întinderi de dealuri şi coline care şerpuiau înainte. La distanţă, în vârful multora dintre acestea erau nişte spiriduşi mascaţi, care făceau ceea ce păreau a fi focuri neaprinse.

— Ce sunt acelea? am întrebat şovăitor.

— Pregătesc focuri de tabără pentru *Calanmai.* Este peste două zile.

— Pentru ce?

— Noaptea Focurilor?

Am scuturat din cap.

— Nu avem sărbători pe tărâmul oamenilor. Nu după ce voi… ai voştri au plecat. În unele locuri, este interzis. Noi nici măcar nu ne amintim numele zeilor voştri. Ce sărbătoreşte *Cala…* Noaptea Focurilor?

El îşi frecă gâtul.

— Este un ritual de primăvară. Aprindem focuri şi… magia pe care o creăm regenerează pământul pentru tot restul anului.

— Cum creaţi magia?

— Este un ritual. Dar este specific spiriduşilor.

Îşi încordă maxilarul şi continuă să meargă, îndepărtându-se de focurile neaprinse.

— S-ar putea să vezi mai mulţi spiriduşi prin preajmă ca de obicei, spiriduşi din acest regat şi din alte teritorii, care sunt liberi să treacă graniţa în acea seară.

— Am crezut că boala i-a alungat pe mulţi dintre ei.

— Aşa este, dar unii vor fi aici. Să ai grijă… să te fereşti de toţi. Vei fi în siguranţă în casă, dar, dacă te întâlneşti cu unul dintre ei înainte de aprinderea focurilor, la apusul soarelui de peste două zile, nu-l lua în seamă.

— Nu sunt invitată la ritualul vostru?

— Nu. Nu eşti.

Îşi strânse pumnul şi îl relaxă, din nou şi din nou, de parcă ar fi încercat să-şi stăpânească ghearele.

Indiferent de cât de mult am încercat să-i uit spusele, am simţit un gol în piept.

Am mers spre casă într-o tăcere încordată pe care nu o mai îndurasem de câteva săptămâni. Apoi, Tamlin se încordă în clipa în care am intrat în grădină. Nu din cauza mea sau a conversaţiei noastre incomode. Era linişte, acea groaznică tăcere care, de obicei, însemna că unul dintre

spiriduşii meschini se afla în apropiere. Tamlin îşi arătă dinţii, cu un mârâit slab, şi se uită la mine.

— Ascunde-te şi, indiferent de ce auzi, să nu ieşi.

După aceea, dispăru.

Singură, am privit în ambele părţi ale potecii pietruite, ca o proastă. Dacă într-adevăr era ceva acolo, aş fi fost prinsă în câmp deschis. Poate că era ruşinos să nu merg în ajutorul lui, dar el era Marele Lord. Nu aş fi făcut decât să-l încurc.

M-am ascuns în spatele gardului viu, apoi i-am auzit apropiindu-se pe Tamlin şi… pe Lucien. Am înjurat în tăcere şi am înţepenit. Poate că aş fi putut să mă strecor şi să traversez câmpurile, spre grajduri. Dacă ar fi fost ceva în neregulă, grajdurile nu doar că mi-ar fi oferit un adăpost, ci şi un cal pe care să pot fugi. Era cât pe ce să ajung la iarba înaltă, la câţiva paşi dincolo de marginea grădinii, când mârâitul lui Tamlin răsună prin aer, de cealaltă parte a gardului viu.

M-am întors – doar cât să-i văd prin frunzişul des. „Ascunde-te”, îmi spusese el. Dacă m-aş fi mişcat acum, cu siguranţă m-ar fi văzut.

— Ştiu ce zi este, spuse Tamlin, dar nu lui Lucien.

Cei doi stăteau, mai degrabă, cu faţa spre… nimic. Spre cineva care nu era acolo. Cineva invizibil. Aş fi crezut că îmi joacă o festă, dacă nu aş fi auzit răspunsul unei voci joase, imateriale.

— Comportamentul tău neschimbat atrage multă atenţie la curte, spuse vocea profundă şi şuierătoare.

În ciuda căldurii zilei, mă trecu un fior.

— Ea a început să se întrebe de ce nu ai renunţat încă. Şi de ce patru naga au fost omorâţi, în urmă cu foarte puţin timp.

— Tamlin nu este ca toţi ceilalţi proşti, izbucni Lucien, cu umerii traşi înapoi pentru a se ridica la înălţimea lui, mai pregătit de luptă decât îl văzusem până atunci.

Nu era de mirare că avea toate acele arme în camera lui.

— Dacă ea aşteaptă capete plecate, atunci este mai idioată decât am crezut.

Vocea şuieră, iar zgomotul îmi îngheţă sângele în vene.

— Vorbeşti atât de urât despre cea care vă ţine soarta în mâini? Cu un singur cuvânt, ar putea distruge această proprietate jalnică. Nu a fost mulţumită când a auzit că ţi-ai trimis războinicii.

Vocea părea acum întoarsă către Tamlin.

— Dar, cum nu s-a întâmplat nimic, a ales să nu ia în seamă acest fapt.

Marele Lord mârâi pe un ton grav, dar rosti calm:

— Spune-i că m-am săturat să adun gunoiul pe care îl aruncă la graniţele mele.

Vocea chicoti, auzindu-se ca nisipul mişcător.

— Ea îi eliberează ca pe nişte daruri – şi ca pe un memento a ce se va întâmpla dacă te va prinde că încerci să încâlci termenii…

— Nu îi încalcă, mârâi Lucien. Acum, pleacă. Ne-am săturat de neamul vostru care roieşte pe la graniţe – nu vrem să ne pângăriţi şi casa. La drept

vorbind, staţi dracului departe de peşteră. Nu este un drum obişnuit pentru gunoaiele de teapa ta, ca să treceţi pe acolo oricând doriţi.

Tamlin mârâi, încuviinţând.

Creatura invizibilă râse din nou, un sunet foarte groaznic şi urât.

— Deşi ai o inimă din piatră, Tamlin, spuse creatura, iar Tamlin înţepeni, cu siguranţă ea găzduieşte foarte multă frică.

Vocea scăzu într-o şoaptă.

— Nu-ţi face griji, Mare Lord.

Rosti titlul ca pe o glumă.

— Curând, totul va fi bine.

— Să arzi în iad, răspunse Lucien în locul lui Tamlin, iar creatura râse din nou, înainte ca fâlfâitul unor aripi din piele să vuiască şi un vânt murdar să îmi înţepe faţa. Apoi, totul se linişti.

După o clipă, amândoi oftară adânc. Am închis ochii, având şi eu nevoie să-mi calmez respiraţia, dar nişte mâini mari mă prinseră de umeri, iar eu am ţipat.

— A plecat, spuse Tamlin, dându-mi drumul. A fost nevoie de toată voinţa mea ca să nu mă sprijin pe gardul viu.

— Ce ai auzit? întrebă Lucien, venind de după colţ, cu mâinile încrucişate.

I-am privit chipul lui Tamlin, dar am văzut că era atât de alb de mânie – mânios pe acea creatură – încât m-am simţit nevoită să mă uit din nou la Lucien.

— Nimic – eu… ei bine, nimic din care să înţeleg ceva, am spus eu, şi era adevărat.

Nimic din toate astea nu avea sens. Nu mă puteam opri din tremurat. Ceva din acea voce smulsese căldura din mine.

— Cine… ce era aceea?

Tamlin începu să meargă, pietrişul frământându-se sub ghetele lui.

— În Prythian există anumiţi spiriduşi care au inspirat legendele de care voi, oamenii, vă temeţi atât de mult. Unii, ca acela, sunt miluri întrupate.

În acea voce şuierată am auzit ţipetele victimelor omeneşti, rugăminţile fecioarelor ale căror piepturi fuseseră despicate pe altarele de sacrificiu. Menţionarea unei „curţi”, diferită, se pare, de cea a lui Tamlin – ea era cea care îi omorâse pe părinţii lui Tamlin? O Mare Zână, poate, în locul unui Lord. Luând în considerare cât de nemiloşi erau Marii Lorzi cu propriile familii, probabil că erau de coşmar pentru inamicii lor. Şi, dacă urma să aibă loc un război între curţi, dacă boala îl slăbise deja pe Tamlin…

— Dacă Attorul a văzut-o… spuse Lucien, aruncând o privire împrejur.

— Nu a văzut-o, mârâi Tamlin peste umăr, apoi se uită la mine, încă palid de furie, cu buzele strânse. Ne vedem la cină.

Înţelegând că trebuia să plec şi dorindu-mi să ajung în dormitor şi să încui uşa, m-am întors încet spre casă, gândindu-mă la cine era *ea,* cea care îi făcea pe Tamlin şi Lucien atât de nervoşi şi care îi dădea ordine acelei creaturi, ca mesager al ei.

Briza de primăvară îmi şopti că nu voiam să ştiu.

Capitolul 20

După o cină încordată, în timpul căreia Tamlin abia dacă ne vorbi lui Lucien şi mie, am aprins toate lumânările din camera mea pentru a alunga umbrele.

Nu am ieşit afară a doua zi, iar când m-am aşezat să pictez, ce se ivi pe pânza mea fu o creatură înaltă, scheletică, având aripi imense din piele şi urechi de liliac. Botul îi era deschis într-un răget, dezvăluind mai multe rânduri de colţi în timp ce se pregătea să zboare. Pictându-l, aş fi putut jura că simţeam mirosul respiraţiei care duhnea a hoit şi aerul de sub aripi, care şoptea promisiunea morţii.

Produsul finit fu atât de înfiorător, încât a trebuit să pun deoparte tabloul, în partea din spate a camerei, şi am plecat să o conving pe Alis să mă lase să ajut la prepararea mâncării din bucătărie, pentru Noaptea Focurilor. Aş fi făcut orice doar ca să evit să ies în grădină, unde ar fi putut să apară Attorul.

Ziua Nopţii Focurilor – *Calanmai,* o numise Tamlin – sosi, iar eu nu i-am văzut pe Tamlin sau pe Lucien toată ziua. Când după-amiaza se transformă în amurg, m-am trezit din nou în principala aripă a casei. Niciunul dintre servitorii cu feţe de păsări nu era de găsit. În bucătărie nu era nici personalul, nici mâncarea pe care o preparaseră timp de două zile. Se auzi sunetul tobelor.

Ritmul venea de foarte departe – de dincolo de grădină, de dincolo de domeniul de vânătoare, de pădurea care se întindea în spatele acestuia. Erau profunde, ademenitoare. O singură bătaie trezea două chemări, drept răspuns. Era o chemare.

Am rămas lângă uşile grădinii, aruncând o privire asupra proprietăţii, în vreme ce văzduhul se acoperea cu nuanţe de roşu şi portocaliu. La distanţă, pe dealurile dinspre pădure, câteva focuri licăreau, nori de fum negru se uneau pe cerul rubiniu – focurile neaprinse pe care le văzusem în urmă cu două zile. Mi-am amintit că nu era invitată. Neinvitată la petrecerea care-i făcuse pe toţi spiriduşii din bucătărie să chicotească şi să râdă între ei.

Sunetul tobelor se auzi mai repede, mai tare. Deşi mă obişnuisem cu izul magiei, mirosul metalic în creştere, mai intens decât îl simţisem până acum, îmi înţepă nasul. Am făcut un pas în faţă, apoi m-am oprit, apucând tocul uşii. Ar fi trebuit să mă întorc în casă. În spatele meu, soarele care apunea păta dalele albe şi negre ale pardoselii din hol cu o nuanţă de portocaliu sclipitor, iar umbra-mi alungită părea să pulseze în ritmul tobelor.

Până şi grădina în care, de obicei, răsuna bâzâitul orchestrei locatarilor, se liniştise la auzul tobelor. Un şnur… un şnur legat de abdomenul meu mă trăgea spre acele dealuri, ordonându-mi să merg şi să ascult tobele spiriduşilor…

Poate că, dacă Tamlin nu ar fi apărut în hol, m-aş fi dus.

Nu purta cămaşă, ci doar centura, de-a

curmezişul pieptului musculos. Mânerul sabiei strălucea auriu în lumina soarelui care apunea, iar capetele împănate ale săgeţilor, pătate cu roşu, îi ieşeau deasupra umerilor largi. L-am fixat cu privirea, iar el se uită la mine. Războinicul întruchipat.

— Unde pleci? am reuşit să întreb.

— Este *Calanmai,* spuse el hotărât. Trebuie să plec.

Făcu semn din bărbie spre focuri şi tobe.

— Ce să faci? l-am întrebat, uitându-mă la arcul din mâna lui.

Inima îmi răsuna în ritmul tobelor de afară, pulsând mai sălbatic.

Pe sub masca aurită, ochii îi erau umbriţi.

— În calitate de Mare Lord, trebuie să particip la Marele Ritual.

— Ce este Marele…

— Du-te în camera ta, mârâi el, privind spre focuri. Încuie uşile, pune un laţ, fă ce ştii.

— De ce? am vrut eu să aflu.

Vocea Attorului îmi şerpui printre amintiri. El spusese ceva despre un ritual specific spiriduşilor – ce naiba era asta? Judecând după arme, trebuie că era brutal şi violent – mai ales dacă înfăţişarea de bestie a lui Tamlin nu era o armă suficientă.

— Fă cum ţi-am spus.

Caninii începură să i se lungească. Inima îmi bătu mai repede.

— Să nu ieşi până dimineaţă.

Ritmul tobelor se simţi mai puternic, mai rapid, iar muşchii gâtului lui Tamlin tremurară, de parcă

nemişcarea le-ar fi cauzat durere.

— Pleci la luptă? am şoptit, iar el a râs zgomotos.

Ridică mâna de parcă ar fi vrut să-mi atingă braţul, dar o coborî înainte ca degetele să atingă materialul tunicii mele.

— Feyre, să rămâi în camera ta.

— Dar eu…

— Te rog.

Înainte să-i pot cere să se răzgândească şi să mă ia cu el, plecă în fugă. Când sări treptele spre grădină, vioi şi rapid ca un cerb, muşchii puternici ai spatelui i se mişcară. Dispăru în câteva secunde.

Am făcut aşa cum îmi ordonase, deşi, la puţin timp după aceea, mi-am dat seama că mă încuiasem în cameră fără să fi luat cina. Din cauza bătăilor neîncetate de tobă şi a nenumăratelor focuri de tabără care se iveau de-a lungul dealurilor îndepărtate, nu am putut să nu mă plimb încolo şi-ncoace prin cameră, privind afară, spre flăcările care ardeau la distanţă.

Rămâi în camera ta.

O voce sălbatică şi rea îmi şopti însă altceva printre bătăile de tobe. „Du-te”, îmi spuse vocea, îndemnându-mă. „Du-te şi te uită.”

Înainte de ora zece, nu am mai putut suporta. Am urmat sunetul tobelor.

Grajdurile erau goale, dar Tamlin mă învăţase în aceste ultime săptămâni cum să călăresc fără

şa, iar iapa mea albă o luă curând la trap. Nu fu nevoie să o ghidez – urmă şi ea ademenirea tobelor şi urcă prima colină.

Fumul şi magia pluteau în aer dense. Ascunsă de mantia mea cu glugă, am privit uimită în timp ce mă apropiam de primul foc imens de tabără, aflat în vârful dealului. Pe acolo se învârteau sute de Mari Lorzi, dar, în afară de măştile diferite pe care le purtau, nu am reuşit să observ alte trăsături. De unde veniseră, unde locuiau, dacă aparţineau de Regatul Primăverii, dar nu stăteau la conac? Când am încercat să mă uit mai atent la detaliile chipurilor lor, totul a devenit o pată de culoare. Erau mai solizi când îi vedeam cu coada ochiului, dar când mă întorceam cu faţa spre ei, vedeam umbre şi culori care se roteau.

La mijloc era o magie – un fel de vrajă aruncată asupra mea, menită să mă împiedice să-i văd bine, aşa cum fusese vrăjită şi familia mea. M-aş fi înfuriat şi m-aş fi gândit să mă întorc la conac dacă tobele nu mi-ar fi răsunat prin oase şi dacă acea voce sălbatică nu m-ar fi chemat.

Am descălecat, dar am rămas lângă iapă, făcându-mi loc prin mulţime cu trăsăturile mele umane şi acuzatoare ascunse de umbrele glugii. M-am rugat ca fumul şi nenumăratele miresme ale diverşilor Mari Lorzi şi spiriduşi să fie suficiente încât să-mi acopere mirosul de om, dar, înaintând, am verificat dacă aveam la şold cele două cuţite.

Cu toate că toboşarii cântau lângă foc, spiriduşii se adunară într-o vale dintre dealurile din apropiere. Mi-am legat calul de un smochin

singuratic aflat în vârful unei coline şi i-am urmat, savurând ritmul pulsator al tobelor care răsuna prin pământ şi prin tălpile mele. Nimeni nu se uită de două ori în direcţia mea.

Aproape că am alunecat pe malul abrupt ajungând în vale. Într-un capăt, gura unei peşteri se deschidea în coasta domoală a dealului. Exteriorul acesteia fusese împodobit cu flori, crengi şi frunze, iar eu am zărit porţiunea de început a unei pardoseli acoperite cu blană, chiar, dincolo de intrarea în peşteră. Interiorul nu se vedea deoarece, de la intrare, camera urmărea o curbă, dar lumina focului dansa pe pereţi.

Ce se întâmpla în peşteră – sau ce era pe cale să se întâmple – era centrul atenţiei spiriduşilor fantomatici, care se aliniau de fiecare parte a cărării lungi ce ducea într-acolo. Cărarea şerpuia în valea dintre dealuri, iar Marii Lorzi se legănau pe loc, mişcându-se în ritmul tobelor, ale căror bătăi îmi răsunau în stomac.

I-am privit legănându-se, apoi m-am mişcat pe loc. Asta îmi fusese interzis să fac? Părea un lucru inofensiv. Am scrutat zona luminată de foc, încercând să văd prin vălul de fum şi întuneric. Nu am zărit nimic interesant, şi niciunul dintre spiriduşii mascaţi nu mă băgă în seamă. Rămăseseră pe potecă, sporindu-şi numărul cu fiecare minut. Ceva avea să se întâmple cu siguranţă – orice ar fi fost, era Marele Ritual.

M-am întors pe coasta dealului şi am stat lângă marginea focului de tabără din apropierea copacilor, privind spiriduşii. Eram pe cale să-mi

adun curajul să întreb un spiriduş mai neînsemnat, care era în trecere – un servitor cu mască de pasăre, ca Alis – ce fel de ritual urma să aibă loc, când cineva mă apucă de braţ şi mă răsuci.

Am clipit în faţa celor trei străini, încremenind când le-am văzut chipurile ascuţite – fără măşti. Arătau ca nişte Mari Lorzi, dar erau oarecum diferiţi de aceştia, ceva mai înalţi şi mai slabi decât Tamlin sau decât Lucien, iar ochii lor, de un negru infinit, erau mai răi. Aşadar, erau Spiriduşi.

Cel care mă ţinea de braţ îmi zâmbi de sus, dezvăluindu-şi dinţii puţin ascuţiţi.

— O femeie din specia omenească, murmură el, măsurându-mă din priviri. Nu am mai văzut una ca tine de ceva timp.

Am încercat să-mi smucesc mâna, dar el îmi ţinu ferm cotul.

— Ce vrei? l-am întrebat calm şi rece.

Cei doi spiriduşi care îl flancau îmi zâmbiră, iar unul din ei mă apucă de celălalt braţ tocmai când voiam să iau cuţitul.

— Vrem doar să ne distrăm de Noaptea Focurilor, spuse unul din ei, întinzând o mână, prea lungă şi palidă, pentru a-mi aranja o şuviţă de păr.

Mi-am ferit capul şi am încercat să-i evit atingerea, dar nu renunţă. Niciunul dintre spiriduşii din apropierea focului de tabără nu reacţionă – nimeni nu se deranjă să se uite.

Dacă aş fi strigat după ajutor, mi-ar fi răspuns careva? Mi-ar fi răspuns Tamlin? Nu aveam cum să fiu atât de norocoasă din nou – probabil că îmi folosisem cu naga porţia de noroc alocată.

Mi-am tras mâinile cu putere. Prinsoarea lor mă strânse până când mă duru şi îmi ţinură mâinile departe de cuţite. Cei trei se apropiară, luându-mă de lângă ceilalţi. Am privit împrejur, căutând un aliat. Erau tot mai mulţi spiriduşi fără mască. Cei trei chicotiră, pe un ton scăzut şi sâsâit care îmi traversă corpul. Nu-mi dădusem seama de cât de departe stăteam de toţi ceilalţi – de cât de mult mă apropiasem de marginea pădurii.

— Lasă-mă în pace, am spus, mai tare şi mai mânioasă decât m-aş fi aşteptat, având în vedere că genunchii începeau să-mi tremure.

— O declaraţie curajoasă pentru un om, de *Calanmai,* rosti cel care mă ţinea de braţul stâng.

Focul nu se reflecta în ochii lui. Era ca şi când ar fi absorbit lumina. M-am gândit la naga, ale căror corpuri oribile se potriveau cu inimile lor putrede. Cumva, aceşti spiriduşi frumoşi şi eterici erau mult mai răi.

— Ne vom distra după încheierea Ritualului, nu-i aşa? O bucurie – ce bucurie! – să găseşti o femeie din specia omenească aici.

I-am arătat dinţii.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, am rostit destul de tare încât să audă toată lumea.

Unul dintre ei îşi coborî mâna pe lângă mine, degetele lui osoase împungându-mi coastele şi şoldurile. M-am smucit înapoi, doar ca să mă lovesc de cel de-al treilea, care îşi împleti degetele lungi prin părul meu şi strânse puternic. Nimeni nu se uită; nimeni nu remarcă.

— Încetează, am spus eu gâtuit când începură

să mă îmbrâncească spre linia copacilor, spre întuneric.

I-am împins şi i-am lovit; nu făcură altceva decât să şuiere. Unul dintre ei mă împinse, iar eu m-am împiedicat, scăpând din prinsoarea lor. Pământul se adânci sub mine şi m-am întins după cuţite, dar nişte mâini solide mă apucară de sub umeri înainte de a le putea scoate sau de a cădea în iarbă.

Mâinile erau puternice – mari şi calde. Deloc asemănătoare cu degetele ascuţite şi osoase ale celor trei spiriduşi, care tăcură când acel cineva care mă prinsese cu blândeţe mă ridică în picioare.

— Aici erai. Te-am căutat, zise vocea joasă şi senzuală a unui bărbat, pe care nu o mai auzisem niciodată.

Am continuat să-i privesc pe cei trei spiriduşi, adunându-mi puterile ca să fug în clipa în care bărbatul din spatele meu păşi lângă mine şi mă cuprinse de umeri cu o mână.

Cei trei spiriduşi neînsemnaţi se albiră la faţă, mărindu-şi ochii negri.

— Mulţumesc pentru că aţi găsit-o pentru mine, le spuse salvatorul meu, calm şi elegant. Bucuraţi-vă de Ritual.

Ultimele cuvinte fură destul de înţepătoare, iar spiriduşii încremeniră. Fără niciun alt comentariu, fugiră înapoi spre focurile de tabără.

Am ieşit din adăpostul oferit de braţul salvatorului meu şi m-am întors pentru a-i mulţumi.

În faţa mea se afla cel mai frumos bărbat pe

care-l văzusem vreodată.

Capitolul 21

Străinul radia eleganţă şi calm. Fără îndoială, era un Mare Lord. Părul lui negru şi scurt strălucea precum penele corbului, contrastând cu pielea-i palidă şi ochii de un albastru atât de profund, încât erau violet, chiar şi în lumina focului. Când mă privi, îmi zâmbi amuzat.

Pentru o clipă, am tăcut amândoi. „Mulţumesc” nu părea cuvântul potrivit pentru ce făcuse pentru mine, dar felul în care stătea, complet nemişcat, şi noaptea care parcă se aduna în jurul lui mă *făcură să ezit să* vorbesc – mă făcură să vreau să fug în direcţia opusă.

Nici el nu purta mască. Atunci, însemna că era din alt regat.

O jumătate de zâmbet se undui pe buzele lui senzuale.

— Ce caută aici o femeie muritoare, *în* Noaptea Focurilor?

Vocea lui, ca torsul unui iubit, mă înfioră, mângâindu-mi fiecare muşchi, os şi nerv.

Am făcut un pas înapoi.

— Prietenii mei m-au adus.

Ritmul bătăilor de tobe era în creştere, către un punct culminant pe care nu îl înţelegeam. Trecuse foarte mult timp de când nu mai văzusem o faţă nemascată care să arate ca a unui om, chiar dacă vag. Hainele lui, complet negre şi fin lucrate, erau destul de mulate pe corpul lui încât am înţeles

cât de minunat era, de parcă ar fi fost creat din noaptea însăşi.

— Şi cine sunt prietenii tăi?

Continuă să îmi zâmbească – un prădător care îşi evalua prada.

— Două doamne, am minţit din nou.

— Cum le cheamă?

Făcu încă un pas, băgându-şi mâinile în buzunar. M-am retras încă puţin, în tăcere. Scăpasem de trei monştri ca să dau peste ceva mai rău?

Chicoti în clipa în care faptul că nu aveam să-i răspund deveni evident.

— Cu plăcere, spuse el. Pentru că te-am salvat.

Aroganţa lui mă enerva, dar m-am mai retras un pas. Eram destul de aproape de focul de tabără, de acea mică vale în care spiriduşii se adunaseră, încât să fi reuşit să ajung, dacă aş fi fugit. Poate cuiva avea să i se facă milă de mine – poate că Lucien sau Alis erau acolo.

— Ciudat lucru ca un muritor să fie prieten cu doi spiriduşi, spuse el gânditor şi începu să se învârtă în jurul meu.

Aş fi putut să jur că fuioare de noapte înstelată pluteau în urma lui.

— Oamenii nu se tem de noi, de obicei? Şi tu, la drept vorbind, nu trebuia să rămâi de partea ta de zid?

Mă temeam de el, dar nu voiam să-şi dea seama.

— Ne cunoaştem de o viaţă. Nu am avut de ce să mă tem de ei.

Se opri pentru a mă studia. Stătea acum între mine şi focul de tabără – şi calea mea de evadare.

— Şi, cu toate acestea, te-au adus la Marele Ritual şi te-au abandonat.

— S-au dus să ia nişte gustări, am spus, iar el a zâmbit mai larg.

Vorbele mele mă dăduseră de gol. Zărisem servitorii ducând mâncarea, dar... poate că nu acolo.

Îmi mai zâmbi o clipă. Nu mai văzusem niciodată pe nimeni atât de chipeş – şi nu auzisem niciodată atât de multe semnale de alarmă răsunându-mi în minte din această cauză.

— Mă tem că gustările sunt foarte departe, spuse el, venind acum mai aproape. S-ar putea să treacă o vreme până când se vor întoarce. Între timp, pot să te însoţesc undeva?

Îşi scoase o mână din buzunar, pentru a-mi oferi braţul.

Reuşise să îi sperie pe toţi acei spiriduşi fără să ridice un deget.

— Nu, am spus eu, cu limba groasă şi grea.

El îşi flutură mâna spre vale – către tobe.

— Atunci, bucură-te de Ritual. Încearcă să nu intri în bucluc.

Ochii îi străluciră într-un fel care îmi sugeră că a nu intra în bucluc însemna să stau foarte departe de el. Dar aveam foarte multe întrebări – şi, cu toate că ar fi putut fi cel mai mare risc pe care mi-l asumasem vreodată, am spus, fără să gândesc:

— Aşadar, nu eşti din Regatul Primăverii?

El se întoarse spre mine, cu mişcări rafinate,

însoţite de o putere mortală, dar eu am rămas locului când îmi zâmbi leneş.

— Ţi se pare că sunt din Regatul Primăverii?

Rosti cuvintele cu o aroganţă specifică nemuritorilor. Râse în barbă.

— Nu, nu fac parte din nobilul Regat al Primăverii. Şi mă bucur pentru asta.

Gesticulă spre faţa lui, pe care ar fi trebuit să poarte o mască.

Ar fi trebuit să plec, ar fi trebuit să tac.

— Atunci, de ce eşti aici?

Ochii remarcabili ai bărbatului părură să strălucească – destul de mortal, încât am făcut un pas înapoi.

— Deoarece, în această seară, toţi monştrii au fost eliberaţi din cuşti, indiferent de regatul din care fac parte. Aşadar, până la răsăritul soarelui, pot să hoinăresc pe unde vreau.

Alte ghicitori şi întrebări fără răspuns. Îmi ajunsese, mai ales când zâmbetul lui deveni rece şi crud.

— Bucură-te de Ritual, i-am repetat, cât de curajos am putut.

M-am grăbit înapoi spre vale, prea conştientă de faptul că îi întorceam spatele. Eram recunoscătoare să mă pierd în mulţime, mergând de-a lungul potecii, spre peşteră, încă aşteptând să se întâmple ceva.

Când m-am oprit din tremurat, m-am uitat împrejur la spiriduşii adunaţi. Cei mai mulţi dintre ei purtau măşti, dar erau şi câţiva, ca acel străin periculos şi acei trei spiriduşi îngrozitori, care nu

aveau deloc măşti. Erau spiriduşi care fie nu aparţineau niciunui regat, fie erau membri ai altor regate. Nu puteam să îi deosebesc. Cercetând atent mulţimea, ochii mei îi întâlniră pe cei ai unui spiriduş mascat, aflat dincolo de potecă. Unul era roşiatic şi strălucea la fel de intens ca părul lui roşu. Celălalt era... metalic. Am clipit amândoi în acelaşi timp, apoi ochii lui se măriră. Dispăru fără urmă şi, o secundă mai târziu, cineva mă apucă de cot şi mă trase din mulţime.

— Ai înnebunit? ţipă Lucien la mine, acoperind tobele.

Era palid la faţă ca o fantomă.

— Ce cauţi aici?

Niciunul dintre spiriduşi nu ne remarcă – se holbau toţi la potecă – departe de peşteră.

— Am vrut să... am început eu, dar Lucien înjură violent.

— Idioato! ţipă el la mine, apoi aruncă o privire în spatele lui, spre locul în care se uitau ceilalţi spiriduşi. Om inutil şi prost.

Fără a mai spune un cuvânt, mă puse pe umăr ca pe un sac de cartofi.

În ciuda zbaterii şi a strigătelor de protest, în ciuda cererilor de a-mi aduce calul, el mă ţinu ferm, iar când m-am deranjat să-mi ridic privirea, mi-am dat seama că alerga repede. Mai repede decât orice altceva. Mi se făcu atât de rău, încât am închis ochii, dar el nu se opri până ce aerul nu deveni mai răcoros şi mai calm, până când nu lăsă mult în urmă bătăile de tobe.

Lucien mai că mă trânti pe podeaua holului din

conac, iar când m-am ridicat, am văzut că era la fel de palid ca mai devreme.

— Muritoare proastă, izbucni el. Nu ţi-a spus să rămâi în camera ta?

Lucien se uită peste umăr, spre dealuri, unde tobele deveniseră foarte zgomotoase şi rapide, ca o furtună.

— Nu am făcut nimic…

— Nici măcar nu era ceremonia!

Doar atunci i-am văzut transpiraţia de pe chip şi panica strălucindu-i în ochi.

— Pe toţi zeii, dacă Tam te găsea acolo…

— Şi ce dacă? am întrebat, ţipând şi eu.

Uram să mă simt ca un copil neascultător.

— Este Marele Ritual, arde-m-ar focul! Nu ţi-a spus nimeni ce este?

Tăcerea mea fu un răspuns suficient. Mai că vedeam ritmul tobelor pulsându-i pe sub piele, chemându-l să se alăture din nou mulţimii.

— Noaptea Focurilor marchează începutul oficial al primăverii – atât în Prythian, cât şi în lumea muritorilor, spuse Lucien.

Deşi îmi vorbea calm, glasul îi tremura puţin. M-am sprijinit de peretele holului, forţându-mă să par indiferentă.

— Aici, culturile noastre depind de magia pe care o regenerăm în timpul *Calanmai* – în seara aceasta.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. Tamlin spusese ceva asemănător, în urmă cu două zile. Lucien tresări de parcă ar fi îndepărtat o atingere invizibilă.

— Regenerăm magia prin Marele Ritual. Fiecare dintre cei şapte Mari Lorzi ai tărâmului Prythian face asta în fiecare an, deoarece magia lor vine din pământ şi tot acolo se întoarce, la sfârşit – este un schimb.

— Dar ce este? am întrebat eu, iar el ţâţâi.

— În această seară, Tam va permite… magiei puternice şi teribile să intre în corpul lui, spuse Lucien, fixând cu privirea focurile din depărtare. Magia va prelua controlul minţii, al corpului şi al sufletului său şi îl va transforma într-un Vânător. Îl va umple cu singurul lui scop: acela de a o găsi pe Fecioară. Împerecherea lor va elibera şi răspândi magia pe pământ, unde va regenera viaţa pentru tot restul anului.

Faţa mi se înfierbântă, iar eu m-am luptat cu impulsul de a mă fâţâi.

— În seara aceasta, Tam nu va fi spiriduşul pe care îl cunoşti, spuse Lucien. Nu va şti nici măcar cum îl cheamă. Magia îl va consuma cu totul, cu excepţia acelei singure comenzi – şi nevoi.

— Cine este această Fecioară? am întrebat eu.

Lucien pufni.

— Nimeni nu va şti, până la momentul potrivit. După ce Tam va prinde cerbul alb şi îl va sacrifica, se va îndrepta către acea peşteră sacră, unde va găsi poteca plină cu femei spiriduş, care aşteaptă să fie alese ca partener pentru această seară.

— Poftim?

Lucien râse.

— Da, Tamlin trebuie să aleagă una dintre toate acele femei spiriduş care erau în jurul tău.

Este o onoare să fie aleasă, dar el o alege din instinct.

— Dar tu şi alţi spiriduşi bărbaţi eraţi acolo.

Faţa mă ardea atât de tare, încât am început să transpir. De aceea veniseră acolo cei trei spiriduşi îngrozitori – şi crezuseră că simpla mea prezenţă însemna că eram bucuroasă să mă supun lor.

— Ah.

Lucien chicoti.

— Ei bine, Tam nu este singurul care are şansa de a săvârşi ritualul în această seară. După ce alege, suntem liberi să ne amestecăm, iar distracţia noastră din seara aceasta va ajuta pământul, chiar dacă nu se compară cu Marele Ritual.

Îndepărtă acea mână invizibilă pentru a doua oară şi privi spre dealuri.

— Totuşi, ai avut noroc că te-am găsit, spuse el încet. Pentru că te-ar fi mirosit şi te-ar fi revendicat, dar nu Tamlin te-ar fi dus în acea peşteră.

Când îmi întâlni privirea, mă trecu un fior.

— Şi nu cred că ţi-ar fi plăcut. În seara asta nu se face dragoste.

Mi-am înghiţit greaţa.

— Ar trebui să plec, spuse Lucien, privind spre dealuri. Trebuie să mă întorc înainte să sosească la peşteră – şi măcar să încerc să-l controlez când îţi va simţi mirosul şi nu te va găsi în mulţime.

Gândul că Tamlin m-ar fi siluit mă făcu să-mi vină rău. Dar, auzind asta… că o parte sălbatică

din el mă dorea… Îmi era greu să respir.

— Feyre, să nu ieşi din camera ta în această seară, îmi spuse Lucien, îndreptându-se către porţile grădinii. Indiferent de cine bate la uşă, să nu o deschizi. Să nu ieşi până când nu se va face dimineaţă.

La un moment dat, stând la măsuţa de toaletă, am aţipit. M-am trezit în clipa în care tobele se opriră. O linişte înfiorătoare trecu prin casă, iar părul de pe mână mi se ridică în clipa în care magia trecu pe lângă mine, unduindu-se în afară.

Cu toate că nu am vrut, m-am gândit la sursa probabilă şi am roşit, chiar dacă pieptul mă strângea. Am aruncat o privire la ceas. Era trecut de ora două dimineaţa.

Ei bine, cu siguranţă nu se grăbise să termine ritualul, ceea ce însemna, probabil, că fata fusese frumoasă şi fermecătoare şi îi trezise instinctele.

M-am întrebat dacă se bucurase să fie aleasă. Posibil. Venise pe deal de bunăvoie. Şi, la urma urmelor, Tamlin era un Mare Lord şi era o mare onoare. Credeam că Tamlin era chipeş. Teribil de chipeş. Chiar dacă nu-i vedeam partea de sus a feţei, avea ochi delicaţi şi nişte buze pline şi frumos arcuite. Apoi, corpul lui, care era… era… Am şuierat şi m-am ridicat.

M-am uitat fix spre uşă, la laţul pe care îl pusesem. Cât era de absurd – de parcă bucăţile de sfoară şi lemn ar fi putut să mă protejeze împotriva

demonilor din acest ţinut.

Simţind nevoia să fac ceva cu mâinile, am desfăcut cu grijă laţul. Apoi, am descuiat uşa şi am ieşit pe hol. Ce sărbătoare ridicolă! Absurdă. Era bine că oamenii renunţaseră la aşa ceva.

Am ajuns în bucătăria goală, m-am îndopat cu o jumătate de pâine, un măr şi o tartă cu lămâie. Am ciugulit dintr-un biscuit cu ciocolată, îndreptându-mă către atelierul meu de pictură. Trebuia să scap de câteva dintre imaginile pline de furie din mintea mea, chiar dacă ar fi însemnat să pictez la lumina lumânării.

Tocmai coteam pe hol, când o siluetă înaltă de bărbat apăru în faţa mea. Lumina lunii care intra pe fereastra deschisă îi făcu masca să pară argintie şi părul auriu – dezlegat şi încoronat cu frunze de laur – să strălucească.

— Unde te duci? întrebă el.

Vocea lui nu era chiar pământeană.

Mi-am reprimat un fior.

— Să iau o gustare, am spus eu, apropiindu-mă de el, foarte conştientă de fiecare mişcare, de fiecare respiraţie.

Pieptul lui dezgolit era pictat cu spirale de culoare albastru-închis de drobuşor şi, judecând după urmele lăsate pe vopsea, mi-am dat seama unde fusese atins. Am încercat să nu le observ coborând pe abdomenul lui musculos.

Când am dat să trec pe lângă el m-a apucat atât de repede, încât nu am văzut nimic până ce nu m-a lipit de perete. Apucându-mi încheieturile, biscuitul îmi căzu din mână.

— Ţi-am simţit mirosul, spuse el, în vreme ce pieptul pictat se ridica şi cobora foarte aproape de al meu. Te-am căutat, dar nu erai acolo.

Mirosea a magie. Când m-am uitat în ochii lui, rămăşiţele puterii licăriră. Nici urmă de bunătate, umor ambiguu şi mustrări blânde. Tamlin pe care îl ştiam dispăruse.

— Dă-mi drumul, i-am spus pe cât de calm am putut, dar ghearele îi ieşiră în afară, înfigându-se în lemn, deasupra mâinilor mele.

Încă sub influenţa magiei, era pe jumătate sălbatic.

— M-ai înnebunit, mârâi el, iar sunetul îmi vibră pe gât şi de-a lungul sânilor până când mă duru. Te-am căutat şi nu erai acolo. Pentru că nu te-am găsit, spuse el, apropiindu-şi faţa de a mea, până ce am respirat acelaşi aer, am fost obligat să aleg pe altcineva.

Nu puteam să scap. Nu eram însă sigură că voiam să scap.

— Mi-a cerut să nu fiu blând nici cu ea, mârâi el, dinţii strălucindu-i în lumina lunii.

Îşi apropie buzele de urechea mea.

— Totuşi, cu tine aş fi fost blând.

M-am înfiorat când am închis ochii. Fiecare centimetru din corpul meu se încordă în vreme ce cuvintele lui răsunară prin mine.

— Te-aş fi făcut să-mi gemi numele neîncetat. Şi mi-ar fi luat foarte, foarte mult timp, Feyre.

Îmi rosti numele ca pe o mângâiere, iar respiraţia lui fierbinte îmi gâdilă urechea. Spatele mi se arcui puţin.

Îşi scoase ghearele din perete, iar genunchii îmi cedară când îmi dădu drumul. M-am ţinut de perete ca să nu cad la podea, ca să nu mă ţin de el – nu ştiam dacă să-l lovesc sau să-l mângâi. Am deschis ochii. Încă zâmbea – zâmbea ca un animal.

— De ce aş vrea resturile altcuiva? am întrebat eu, ca să-l resping.

Îmi apucă din nou mâinile şi mă muşcă de gât.

Am ţipat când şi-a înfipt dinţii în punctul moale dintre gât şi umăr. Nu puteam să mă mişc – nu puteam să gândesc, iar lumea mea se limita la senzaţia buzelor şi a dinţilor lui pe gâtul meu. Nu îmi străpunse pielea, ci, mai degrabă, o muşcă pentru a mă ţine pe loc. Apăsarea corpului său de al meu, duritatea şi blândeţea mă făcură să văd roşu – să văd fulgere, mă făcu să-mi zdrobesc coapsele de ale lui. Ar fi trebuit să-l urăsc – pentru ritualul său prostesc, din cauza femeii avute în seara aceea…

Muşcătura slăbi, iar limba mângâie locurile în care fuseseră dinţii lui. Nu se mişcă – rămase pe loc, sărutându-mi gâtul. Intens, posesiv, încet. Căldura pulsă între picioarele mele, iar când corpul lui îl acoperi pe al meu, în fiecare punct dureros, un geamăt îmi scăpă printre buze.

Se smuci. Aerul era pătrunzător de rece pe pielea mea dezgolită, iar eu am gâfâit când mă privi.

— Să nu-mi mai încalci niciodată ordinele, spuse el, cu o voce ca un tors profund, care ricoşă prin mine, trezind totul şi calmându-mă, dorind să-i fac voia.

Apoi, m-am gândit la vorbele lui şi m-am îndreptat. Rânji la mine în acel fel sălbatic, iar eu i-am atins faţa cu mâna.

— Nu-mi spune ce să fac, i-am zis, iar palma mă ustură. Şi nu mă muşca precum o bestie înfuriată.

Chicoti cu amărăciune. Lumina lunii îi schimbă culoarea ochilor în cea a frunzelor umbrite. Mi-am dorit mai mult – am vrut ca duritatea corpului său să-l zdrobească pe al meu; am vrut să-i simt gura, dinţii şi limba pe pielea mea goală, pe sânii mei, între picioarele mele. Peste tot – voiam să îl simt peste tot. Nevoia mă copleşea.

Nările i se măriră când mă adulmecă – simţind fiecare gând arzător şi furios care-mi pulsa prin corp, prin simţuri. În loc să respire, eliberă un vâjâit puternic.

Înainte de a pleca, mârâi o dată, pe un ton grav, frustrat şi încrâncenat.

Capitolul 22

M-am trezit când soarele era pe cer, după ce mă zvârcolisem toată noaptea, epuizată şi cu dureri în tot corpul.

Servitorii dormeau până mai târziu, după sărbătoarea nocturnă, aşa că am făcut o baie lungă şi bună. Oricât m-am străduit să uit atingerea buzelor lui Tamlin pe gâtul meu, în locul în care mă muşcase aveam o vânătaie imensă. După baie, m-am îmbrăcat şi m-am aşezat la măsuţa de toaletă, ca să-mi împletesc părul.

Am deschis sertarele, căutând o eşarfa sau orice altceva care să-mi acopere vânătaia ce se ivea peste gulerul tunicii mele albastre, dar m-am oprit şi m-am privit în oglindă. Se purtase ca o brută şi ca un sălbatic şi, dacă avea să îşi revină în simţiri până dimineaţă, atunci imaginea a ceea ce făcuse urma să fie o mică pedeapsă.

Pufnind, am descheiat gulerul tunicii şi mai mult şi mi-am aranjat şuviţele rătăcite ale părului blond-castaniu în spatele urechilor, ca să nu o ascund. Eram mai mult decât umilită.

Fredonând şi balansându-mi mâinile, am coborât la parter şi am urmat mirosul spre sala de mese, unde ştiam că Tamlin şi Lucien luau, în mod obişnuit, micul dejun. Când am deschis uşile, i-am găsit pe amândoi tolăniţi în scaunele lor şi aş fi putut jura că Lucien dormea pe scaun, cu furculiţa în mână.

— Bună dimineaţa, am spus eu veselă, zâmbind siropos spre Marele Lord.

El clipi şi ambii spiriduşi mă salutară murmurând când m-am aşezat în faţa lui Lucien, nu pe locul meu obişnuit, ci cu faţa spre Tamlin.

Am băut cu nesaţ din pocalul meu cu apă înainte de a-mi pune mâncare în farfurie. Mâncând, am savurat tăcerea încordată.

— Pari… împrospătată, observă Lucien în timp ce-i aruncă o privire lui Tamlin.

Am ridicat din umeri.

— Ai dormit bine?

— Ca un copilaş.

I-am zâmbit. Am mai luat o gură de mâncare şi

am simţit cum Lucien îmi privea gâtul, pe toate părţile.

— Ce e cu vânătaia aia? mă întrebă Lucien.

Am arătat cu furculiţa spre Tamlin.

— Întreabă-l pe el. El mi-a făcut-o.

Lucien îl privi pe Tamlin, se uită la mine, apoi îl privi iar şi schiţă un zâmbet.

— De ce i-ai făcut o vânătaie pe gât lui Feyre? întrebă el, foarte amuzat.

— Am muşcat-o, spuse Tamlin fără să se oprească, în timp ce îşi tăia friptura. Ne-am întâlnit pe hol, după Ritual.

Eu m-am îndreptat în scaun.

— Se pare că îşi doreşte să moară, continuă el, tăind carnea.

Ghearele îi rămaseră retrase, dar împinseră pielea de deasupra degetelor. Gâtul îmi înţepeni. O, era supărat, furios din cauza nesăbuinţei mele de a-mi părăsi camera, dar, cumva, reuşi să-şi stăpânească mânia foarte bine.

— Deci, dacă Feyre nu se deranjează să-mi asculte ordinele, atunci nu pot fi tras la răspundere pentru consecinţe.

— Tras la răspundere? am izbucnit, punându-mi palmele pe masă. M-ai încolţit pe hol, aşa cum face un lup cu un iepure!

Lucien îşi propti un braţ pe masă şi îşi acoperi gura cu mâna, iar ochiul lui roşiatic străluci.

— Chiar dacă eu s-ar putea să nu fi fost în apele mele, atât eu, cât şi Lucien ţi-am spus să rămâi în camera ta, zise Tamlin, atât de calm, încât am vrut să-mi smulg părul.

Nu m-am putut abţine. Nici măcar n-am încercat să rezist mâniei roşii ca focul care îmi anulase simţurile.

— Porc de spiriduş ce eşti! am ţipat, iar Lucien izbucni în râs, aproape răsturnându-se cu tot cu scaun.

Văzând zâmbetului tot mai larg al lui Tamlin, am plecat.

Abia după câteva ore am încetat să mai pictez mici portrete în care Tamlin şi Lucien aveau trăsături de porci. Dar, când l-am terminat pe ultimul – intitulat *Doi porci de spiriduşi tăvălindu-se în propria mizerie* – am zâmbit în lumina clară şi strălucitoare a atelierului meu personal de pictură. Tamlin pe care-l ştiam revenise.

Acest lucru mă făcu… fericită.

La cină, ne-am cerut scuze. Îmi aduse şi un buchet de trandafiri albi din grădina părinţilor lui şi, chiar dacă nu i-am luat în seamă gestul, când m-am întors în cameră m-am asigurat ca Alis să aibă grijă de flori. Ea dădu pieziş din cap spre mine, înainte de a-mi promite că avea să le pună în camera în care pictam. Am adormit cu zâmbetul pe buze.

Pentru prima dată după o perioadă foarte îndelungată, am dormit liniştită.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu mulţumită sau îngrijorată, spuse Alis în seara următoare, trecându-mi juponul auriu peste braţele ridicate şi apoi trăgându-l în jos.

Am zâmbit puţin, minunându-mă de dantela metalică, delicată, care mi se lipise de braţe şi de bust ca o a doua piele, înainte de a aluneca lejer, spre covor.

— Este doar o rochie, am spus, ridicând din nou braţele când aduse rochia diafană de culoare turcoaz.

Era destul de transparentă încât să văd auriul strălucitor al plasei de dedesubt, uşoară, vaporoasă şi unduitoare, de parcă ar fi plutit pe un curent invizibil.

Alis chicoti în sinea ei şi mă conduse spre măsuţa de toaletă, ca să-mi aranjeze părul. Acordându-mi prea multă atenţie, nu am avut curajul să mă privesc în oglindă.

— Asta înseamnă că de acum vei purta rochii? mă întrebă ea, separându-mi şuviţele pentru a face cine ştie ce minuni.

— Nu, am răspuns eu rapid. Vreau să spun – în timpul zilei voi purta hainele mele obişnuite, dar, am crezut... că ar fi frumos să încerc, măcar în seara asta.

— Înţeleg. Atunci, este bine că nu îţi pierzi complet simţul realităţii.

Mi-am strâmbat gura într-o parte.

— Cine te-a învăţat să aranjezi părul în felul ăsta?

Degetele ei se opriră, apoi îşi continuară

treaba.

— Mama ne-a învăţat pe mine şi pe sora mea, iar ea a învăţat de la mama ei.

— Ai trăit dintotdeauna în Regatul Primăverii?

— Nu, răspunse ea, fixându-mi părul în diferite şi subtile locuri. Nu, noi suntem din Regatul Verii, rudele mele încă locuiesc acolo.

— Cum de ai ajuns aici?

Cu buzele strânse, Alis îmi întâlni privirea în oglindă.

— Am ales să vin aici, iar rudele au crezut că am înnebunit. Dar sora mea şi partenerul ei au fost omorâţi şi, pentru băieţii ei…

Tuşi, de parcă s-ar fi înecat cu acele cuvinte.

— Am venit aici pentru a face tot ce ştiu.

Mă atinse pe umăr.

— Uită-te.

Am îndrăznit să-mi privesc reflexia.

M-am grăbit să ies din cameră, înainte de a-mi pierde curajul.

A trebuit să-mi ţin pumnii strânşi pe lângă corp ca să evit să-mi şterg palmele transpirate de rochie când am ajuns în sala de mese şi m-am gândit imediat să fug la etaj şi să mă schimb în tunică şi pantaloni. Ştiam însă că mă auziseră deja, că mă adulmecaseră sau că îşi folosiseră oricare dintre simţurile ascuţite pe care le aveau pentru a-mi detecta prezenţa şi, deoarece fuga ar fi înrăutăţit situaţia, m-am aflat în situaţia de a deschide uşile

duble.

Tamlin şi Lucien încetară să mai discute, iar eu am încercat să nu-i privesc în ochi când m-am îndreptat către locul meu obişnuit, din capătul mesei.

— Ei bine, am întârziat la ceva foarte important, spuse Lucien şi, înainte să-l fac mincinos sau să-l rog să rămână, spiriduşul cu mască de vulpe dispăru.

Simţeam cum toată atenţia lui Tamlin era concentrată asupra mea – asupra fiecărei respiraţii şi mişcări. Am studiat candelabrele care atârnau deasupra poliţelor de lângă masă. Nu aveam nimic de spus care să nu pară absurd – şi, totuşi, dintr-un motiv oarecare, gura mea începu să se mişte.

— Eşti foarte departe.

Am gesticulat spre lungimea mesei care ne separa.

— Parcă ai fi în altă cameră.

Sferturi din masă dispărură, lăsându-l pe Tamlin la mai puţin de doi metri, stând la o masă infinit mai intimă. Am ţipat şi aproape am căzut de pe scaun, iar el a râs când am privit uimită măsuţa care se afla acum în faţa noastră.

— Este mai bine? întrebă el.

Am dat deoparte gustul metalic al magiei când l-am întrebat:

— Cum… cum ai făcut asta? Unde a dispărut?

El îşi înclină capul.

— Undeva între. Gândeşte-te ca la o… debara ascunsă printre buzunarele lumii.

Îşi îndoi mâinile şi îşi roti gâtul, de parcă ar fi

alungat o durere.

— Te solicită?

Transpiraţia păru să strălucească pe gâtul lui puternic.

Se opri din a-şi mai îndoi mâinile şi le puse pe masă.

— Cândva, îmi era uşor să fac asta. Însă, acum… trebuie să mă concentrez.

Din cauza bolii din Prythian şi îndatoririi care îi căzuse pe umeri.

— Ai fi putut să te aşezi mai aproape, i-am spus.

Tamlin îmi zâmbi leneş.

— Şi să ratez ocazia de a mă da mare în faţa unei femei frumoase? Niciodată.

Am zâmbit pe ascuns.

— Chiar eşti frumoasă, spuse el încet. Vorbesc serios, adăugă el când m-am strâmbat. Nu te-ai uitat în oglindă?

Cu toate că vânătaia pe care mi-o făcuse încă îmi colora gâtul, eram drăguţă. Feminină. Nu m-aş fi aventurat să mă consider frumoasă, dar… nu am dat înapoi. Cele câteva luni petrecute aici făcuseră minuni cu unghiurile neplăcute ale feţei mele. Şi îndrăznesc să spun că un fel de lumină se furişase în ochii mei – ai mei, nu ai mamei mele sau ai lui Nesta, ci în ai mei.

— Mulţumesc, am spus şi am fost recunoscătoare că nu a trebuit să mai spun şi altceva cât timp mă servi pe mine, apoi pe el.

Când stomacul meu fu plin ochi, am îndrăznit să-l privesc – să-l privesc cu adevărat – din nou.

Tamlin se sprijinea de spătarul scaunului şi, totuşi, umerii îi erau încordaţi, gura, o linie subţire. Nu mai fusese chemat la graniţă de câteva zile – nu se mai întorsese acoperit de sânge şi obosit încă dinainte de Noaptea Focurilor. Şi, cu toate acestea... suferea pentru acel spiriduş fără nume din Regatul Verii, cu aripile tăiate. Ce suferinţe şi poveri mai purta din cauza celor pierduţi în acest conflict – din cauza bolii sau a atacurilor de la graniţă? Mare Lord – o poziţie pe care nu şi-o dorise sau la care nu se aşteptase, dar a cărei greutate fusese obligat să o poarte, cu onoare.

— Vino, am spus, ridicându-mă de pe scaun şi trăgându-l de mână. Bătăturile lui se atinseră de ale mele şi degetele i se încordară când îşi ridică privirea spre mine.

— Am ceva pentru tine.

— Pentru mine, repetă el atent, dar se ridică.

L-am condus afară din sala de mese. Când am vrut să-i dau drumul la mână, nu mă lăsă. Fu suficient cât să mă facă să merg repede, de parcă aş fi putut să-mi depăşesc inima, care-mi bătea cu putere, sau prezenţa nemuritoare de lângă mine. L-am condus, pe holuri, până când am ajuns în dreptul micului meu atelier de pictură, iar el îmi dădu în sfârşit drumul la mână, cât am căutat cheia. Fără căldura mâinii lui, aerul rece îmi intră în piele.

— Ştiam că îi vei cere o cheie lui Alis, dar nu am crezut că ai încuiat cu adevărat camera, spuse el în spatele meu.

Deschizând uşa, i-am aruncat o privire

încruntată peste umăr.

— Toată lumea este băgăcioasă în casa asta. Nu am vrut ca tu sau Lucien să intraţi aici înainte să fiu pregătită.

Am intrat în camera întunecată şi mi-am dres vocea, o cerere tăcută de a aprinde lumânările. Îi luă mai mult timp decât observasem că îi trebuia înainte, şi m-am întrebat dacă faptul că micşorase masa îl epuizase mai mult decât lăsa să se vadă. Suriei îmi spusese că Marii Lorzi erau puterea – şi totuşi… totuşi ceva trebuie că era cu adevărat şi pe deplin greşit dacă asta era tot ce putea face. Camera se lumină treptat, iar eu mi-am alungat grijile când am înaintat în cameră. Am respirat adânc şi am gesticulat spre şevalet şi spre tabloul pe care îl pusesem acolo. Am sperat că nu avea să observe tablourile pe care le rezemasem de perete.

Se întoarse pe loc, uitându-se în jurul lui, prin cameră.

— Ştiu că sunt ciudate, am spus eu, cu palmele din nou transpirate.

Le-am ascuns la spate.

— Şi ştiu că nu sunt, că nu sunt la fel de bune precum cele pe care le ai aici, dar…

M-am apropiat de tabloul de pe şevalet. Era o imagine, nu o redare exactă.

— Am vrut să-l vezi pe acesta, am spus arătând spre pata de culoare verde, aurie, argintie şi albastră. Este pentru tine. Un dar. Pentru tot ce ai făcut.

Când se apropie de tablou, căldura îmi

cuprinse obrajii, gâtul şi urechile.

— Este vâlceaua… şi iazul cu lumină stelară, am spus repede.

— Ştiu ce este, murmură el, studiind tabloul.

M-am îndepărtat un pas, incapabilă să-l privesc examinându-l, dorindu-mi să nu-l fi adus aici, dând vina pe vinul băut la cină, pe rochia aceea absurdă. Studie tabloul o veşnicie, apoi îşi îndreptă privirea spre cel mai apropiat tablou sprijinit de perete.

Stomacul mi se strânse. Era doar un peisaj ceţos cu zăpadă, copaci scheletici şi nimic altceva. Pentru oricine, în afară de mine, arăta ca… ca un nimic, am presupus eu. Am vrut să-i explic, dorindu-mi să le întorc pe celelalte, dar el vorbi.

— Aceea era pădurea ta. Unde vânai.

Se apropie de tablou, privind peisajul friguros, pictat în alb, gri, maro şi negru.

— Asta era viaţa ta, rosti el.

Eram prea jenată, prea uimită ca să răspund. Se îndreptă spre următorul tablou pe care îl rezemasem de perete. Pâlpâiri de roşu rubiniu şi portocaliu, care se strecurau printre nuanţele de negru şi maro-închis.

— Casa ta, pe timp de noapte.

Am încercat să mă mişc, să-i spun să nu se mai uite la acele tablouri, ci la altele pe care le pregătisem, dar n-am putut… n-am putut nici măcar să respir cum trebuie când se mişcă spre tabloul următor. Mâna bronzată şi robustă a unui bărbat, cu pumnul strâns în fân, ale cărui părţi palide se încolăceau printre şuviţe maro, acoperite

cu auriu – părul meu. Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Bărbatul cu care te întâlneai… în satul tău.

Îşi înclină din nou capul în timp ce studie pictura şi scăpă un mârâit.

— În timp ce făceaţi dragoste…

Se îndepărtă, uitându-se la rândul de tablouri.

— Acesta este singurul care are puţină strălucire.

Era… gelos?

— Era singura mea scăpare.

Adevărat. Nu aveam să îmi cer scuze pentru Isaac. Nu când Tamlin tocmai fusese la Marele Ritual. Nu îi purtam pică pentru asta, dar, dacă era gelos pe Isaac…

Probabil că şi Tamlin îşi dădu seama de acest lucru, deoarece expiră lung şi controlat, înainte de a se îndrepta către următorul tablou. Umbrele înalte ale unor bărbaţi, de pe bâtele şi din pumnii cărora picura un roşu-deschis la culoare, care păta marginile tabloului în timp ce stăteau peste silueta sângerândă, cu piciorul într-un unghi greşit, ghemuită pe podea.

Tamlin înjură.

— Erai acolo când i-au nenorocit piciorul tatălui tău.

Am înghiţit cu dificultate.

— Cineva trebuia să-i implore să se oprească.

Tamlin îmi aruncă o privire atotştiutoare şi se întoarse pentru a vedea şi restul tablourilor. Erau acolo; toate rănile pe care le exploatasem lent în aceste câteva luni. Am clipit. Câteva luni. Oare

familia mea credea că aveam să fiu plecată pentru totdeauna din cauza aşa-zisei mătuşi muribunde?

În cele din urmă, Tamlin se uită la tabloul cu vâlceaua şi lumina de stele. Dădu din cap cu admiraţie, dar arătă spre tabloul cu pădurea acoperită de zăpadă.

— Acela. Îl vreau pe acela.

— Este rece şi melancolic, am spus, ascunzându-mi crisparea. Nu se potriveşte deloc cu acest loc.

Se apropie de tablou, iar zâmbetul pe care mi-l dărui fu mai frumos decât orice luncă fermecată sau lac de stele.

— Cu toate acestea, îl vreau, spuse el cu blândeţe.

Niciodată nu-mi dorisem mai mult să-i scot masca şi să văd chipul pe care îl ascundea, să aflu dacă era întocmai ca acela pe care îl visasem.

— Spune-mi că te pot ajuta cumva, i-am zis. În legătură cu măştile, cu ameninţarea care ţi-a diminuat atât de mult puterea, oricare ar fi aceasta. Spune-mi… spune-mi cum pot să te ajut.

— Un om vrea să ajute un spiriduş?

— Nu mă tachina, i-am spus. Te rog, spune-mi.

— Nu vreau să faci nimic, nu poţi face nimic – nici tu, nici altcineva. Este povara mea.

— Nu trebuie să…

— Ba da. Feyre, nu ai supravieţui lucrurilor pe care trebuie să le înfrunt, să le îndur…

— Aşadar, voi trăi aici pentru totdeauna, fără să cunosc adevăratul scop al lucrurilor care se întâmplă? Dacă vrei să nu înţeleg ce se întâmplă…

ai prefera să… am înghiţit cu greu. Să găsesc un alt loc în care să locuiesc? Undeva unde să nu îţi distrag atenţia?

— *Calanmai* nu te-a învăţat nimic?

— Doar că magia te transformă într-o brută.

Râse, deşi nu prea convingător. Pentru că nu am mai spus nimic, oftă.

— Nu, nu vreau să locuieşti în altă parte. Te vreau aici, unde pot avea grijă de tine, unde pot să vin acasă şi să ştiu că eşti aici, pictând şi în siguranţă.

Nu mi-am putut lua privirea de la el.

— La început, m-am gândit să te trimit de aici, murmură el. O partea din mine încă mai crede că ar fi trebuit să-ţi găsesc un alt loc în care să locuieşti. Dar poate că am fost egoist. Chiar şi când mi-ai spus clar că te interesa mai mult să încalci Tratatul sau să găseşti o modalitate de scăpare, nu m-am îndurat să te las să pleci – să găseşti un loc în Prythian în care să ai destul confort, încât să nu fii tentată să fugi.

— De ce?

El ridică micul tablou cu pădurea îngheţată şi îl examină din nou.

— Am avut multe iubite, recunoscu el. Femei de viţă nobilă, războinice, prinţese…

Ciuda mă lovi profund şi adânc în stomac la acest gând – ciuda pe titlurile lor, pe faptul că, în mod sigur, erau frumoase şi că îi fuseseră atât de apropiate.

— Dar ele nu au înţeles niciodată. Cum a fost, cum este pentru mine să am grijă de poporul meu,

amintind de pământurile mele. Cicatricele care încă există, amintind de zilele proaste.

Acea gelozie mânioasă dispăru ca roua de dimineaţă când zâmbi la tabloul meu.

— Tabloul îmi aminteşte de asta.

— De ce anume? l-am întrebat.

Lăsă tabloul şi mă privi, uitându-se direct prin mine.

— De faptul că nu sunt singur.

În acea seară, nu am încuiat uşa dormitorului meu.

Capitolul 23

În după-amiaza următoare, m-am întins pe spate în iarbă, savurând căldura soarelui care pătrundea prin cupola de frunze, luând aminte la cum aş fi putut să includ imaginea în următorul meu tablou. Lucien, pretinzând că avea de rezolvat nişte nenorocite de afaceri diplomatice, ne lăsase pe Tamlin şi pe mine cu planurile noastre, iar Marele Lord mă dusese, din nou, într-un loc frumos din pădurea fermecată.

Dar acolo nu era nimic fermecat – nici lacuri de lumină stelară, nici cascade de curcubeie. Era doar o vale înverzită, străjuită de sălcii plângătoare, traversată de un pârâu limpede. Am stat tolăniţi într-o tăcere confortabilă, iar eu am aruncat o privire spre Tamlin, care aţipise lângă mine. Părul lui auriu şi masca sclipeau puternic, contrastând cu verdele de smarald al covorului. Arcul delicat al urechilor lui ascuţite mă făcură să mă opresc. Un

memento permanent al faptului că eram foarte diferiţi. Ce altceva mai era diferit? Mi-am dorit să întind mâna şi să-i scot masca – să-i privesc chipul pentru o clipă. După toţi acei ani în care îi acoperise chipul, părea obişnuit cu aceasta. Nu credeam că aş fi rezistat atâta timp fără să înnebunesc, fără să simt vântul sau ploaia pe faţă.

Deschise un ochi şi îmi zâmbi leneş.

— Cântecul acelei sălcii mă adoarme întotdeauna.

— Ce, al cui? am întrebat, sprijinindu-mă pe coate pentru a mă uita la copacul de deasupra noastră.

Tamlin arătă spre salcie. În adierea vântului, ramurile oftară.

— Cântă.

— Presupun că recită şi poezioare scurte şi absurde care se spun în taberele de război?

Zâmbi şi se ridică pe jumătate, întorcându-se pentru a mă privi.

— Tu eşti om, spuse el, iar eu îmi dădui ochii peste cap. Simţurile tale nu sunt încă deschise în faţa mediului înconjurător.

M-am strâmbat.

— Încă unul dintre multele mele neajunsuri.

Dar, într-un fel sau altul, cuvântul – neajunsuri – nu mai reuşi să mă rănească.

Culese un fir de iarbă din părul meu. Căldura radie pe chipul meu când degetele lui îmi atinseră uşor obrazul.

— Aş putea să te fac să vezi asta, spuse el.

Degetele îi zăboviră la capătul cosiţei mele,

răsucind o buclă de păr.

— Să-mi vezi lumea… să o auzi, să o miroşi.

Respiraţia îmi deveni superficială când se ridică.

— Să o guşti.

Privi vânătaia care dispărea de pe gâtul meu.

— Cum? l-am întrebat, căldura înflorind în mine în timp ce se ghemui în faţa mea.

— Fiecare dar vine cu un preţ.

M-am încruntat, iar el rânji.

— Un sărut.

— Categoric, nu!

Dar inima îmi bătu cu putere şi trebui să mă prind cu mâinile de iarbă ca să nu-l ating.

— Nu crezi că e un dezavantaj faptul că nu pot vedea toate acestea?

— Sunt unul dintre Marii Spiriduşi, noi nu dăruim nimic fără să câştigăm ceva.

— Bine, am spus, spre surprinderea mea.

Clipi, aşteptându-se probabil să fi luptat ceva mai mult. Mi-am ascuns zâmbetul şi m-am ridicat pentru a sta cu faţa la el, genunchii noştri atingându-se în clipa în care am îngenuncheat amândoi în iarbă. Mi-am lins buzele, iar inima mi-a bătut repede, ca aripile unei păsări colibri.

— Închide ochii, spuse el, iar eu m-am supus, apucând iarba cu degetele.

Păsările ciripiră, iar ramurile de salcie oftară. Iarba se rupse când Tamlin se ridică în genunchi. Mi-am adunat curajul când îmi sărută, pe rând, pleoapele. Se retrase, iar eu am rămas cu respiraţia tăiată, atingerea gurii lui zăbovind încă

pe pielea mea.

Ciripitul păsărilor deveni o orchestră – o simfonie de voci vesele. Nu auzisem niciodată atât de multe melodii, nu auzisem niciodată variaţiile şi temele care se împleteau între arpegiile lor. Şi, în afară de ciripitul păsărilor, se mai auzea o melodie eterică – a unei femei melancolice şi obosite... a salciei. Gâfâind, am deschis ochii.

Lumea devenise mai bogată, mai limpede. Pârâul era un curcubeu de apă aproape invizibil, care curgea peste pietre la fel de ademenitor şi neted ca mătasea. Copacii erau îmbrăcaţi într-o sclipire palidă, care radia din centrul lor şi dansa de-a lungul frunzelor. Nu se simţea nicio duhoare înţepătoare şi metalică – nu, mirosul magiei se transformase în parfumul iasomiei, al liliacului şi al trandafirilor. Nu aş fi putut niciodată să redau bogăţia, senzaţia... Poate frânturi din aceasta, dar nu totul.

Magia – totul era magic, iar acest lucru îmi frânse inima.

L-am privit pe Tamlin; inima mea se nărui.

Era şi nu era Tamlin. Mai curând, era Tamlin pe care îl visasem. Pielea îi strălucea aurie, iar în jurul capului îi sclipea un inel din raze de soare. Şi ochii lui...

Nu doar verzi sau aurii, ci având fiecare nuanţă şi variaţie care putea fi imaginată, ca şi când toate frunzele din pădure se amestecaseră într-o singură culoare. Acesta era Marele Lord al Prythianului – devastator de chipeş, fermecător, incredibil de puternic.

Respiraţia mi se opri în gât când i-am atins marginile măştii. Metalul rece îmi înţepă vârful degetelor, iar smaraldele alunecară pe pielea mea bătătorită. Cu cealaltă mână, am apucat cu grijă şi cealaltă latură a măştii. Am tras uşor.

Nu se mişca.

Începu să zâmbească în clipa în care am tras din nou, iar eu am clipit, coborându-mi mâinile. Instantaneu, Tamlin cel strălucitor şi auriu dispăru, în locul lui revenind cel pe care îl ştiam. Încă auzeam cântecul salciei şi al păsărilor, dar…

— De ce nu te mai pot vedea?

— Pentru că mi-am retras strălucirea.

— De ce?

— Ca să arăt normal. Sau pe cât de normal pot să arăt cu drăcia asta, adăugă el, gesticulând spre mască. Să fii un Mare Lord, chiar şi unul cu… puteri limitate, înseamnă să fii şi însemnat, fizic. De aceea nu am putut să le ascund fraţilor mei – sau tuturor ce deveneam. Îmi este încă mai uşor să mă pierd în mulţime.

— Dar masca nu poate fi scoasă cu adevărat – vreau să spun, eşti sigur că nu există nimeni care să ştie cum să repare ce a făcut magia în noaptea aceea, chiar şi cineva din alt regat?

Nu ştiu de ce masca mă deranja atât de mult. Nu trebuia să-i văd tot chipul ca să-l cunosc.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Eu doar… vreau să ştiu cum arăţi.

M-am întrebat când devenisem atât de superficială.

— Cum crezi că arăt?

Mi-am înclinat capul într-o parte.

— Cred că ai un nas drept şi puternic, am spus, gândindu-mă la ceva ce încercasem odată să pictez. Pomeţi înalţi, care îţi scot ochii în evidenţă. Sprâncene... foarte puţin arcuite, am terminat eu roşind.

Zâmbi atât de larg, încât i-am văzut aproape toţi dinţii, dar nu şi colţii. Am încercat să-mi scuz îndrăzneala, dar, când o greutate neaşteptată mi se lăsă pe pleoape, am căscat.

— Cum rămâne cu partea ta din învoială?

— Poftim?

Se aplecă spre mine, zâmbind viclean.

— Cum rămâne cu sărutul meu?

I-am apucat degetele.

— Poftim, am spus şi i-am pupat dosul mâinii. Iată sărutul tău.

Tamlin izbucni în râs, dar lumea se înceţoşă, adormindu-mă.

Salcia îmi făcu semn să mă întind, iar eu m-am supus. De la distanţă, l-am auzit pe Tamlin înjurând.

— Feyre?

Somn. Voiam să dorm. Şi cel mai bun loc de dormit era acolo, unde puteam asculta salcia, păsările şi pârâul. M-am ghemuit pe o parte, folosindu-mi mâinile pe post de pernă.

— Ar trebui să te duc acasă, murmură el, dar nu se mişcă şi nu mă ridică în picioare.

În schimb, am simţit o lovitură surdă în pământ, iar ploaia de primăvară şi parfumul lui de iarbă proaspătă îmi umplu nările când se întinse

lângă mine. M-am furnicat de plăcere în timp ce îmi mângâie părul.

Era un vis minunat. Nu mai dormisem niciodată atât de bine, atât de în siguranţă, cuibărită lângă el. Calm. Uşor, reverberând în lumea somnului meu, îmi vorbi din nou.

— Şi tu eşti exact cum te-am visat, îmi şopti el, respiraţia sa mângâindu-mi urechea înainte ca totul să fie învăluit de întuneric.

Capitolul 24

Nu răsăritul soarelui mă trezi, ci, mai degrabă, un bâzâit care venea din camera mea. Am gemut când m-am ridicat din pat şi am mijit ochii la femeia ghemuită, cu pielea din coajă de copac, care aranja farfuriile pentru micul dejun.

— Unde este Alis? am întrebat-o, frecându-mi ochii pentru a-mi alunga somnul.

Probabil că Tamlin mă adusese aici – mă cărase tot drumul spre acasă.

— Poftim?

Se întoarse către mine. Masca ei de pasăre îmi era cunoscută. O mai întâlnisem? Mi-aş fi amintit de un spiriduş cu o astfel de piele.

I-aş fi pictat deja portretul.

— Alis nu se simte bine? am întrebat, coborând din pat.

Aceasta era camera mea, nu? O privire rapidă îmi adeveri că aşa era.

— Ţi-ai pierdut minţile? întrebă spiriduşul.

Mi-am muşcat buza.

— Eu sunt Alis, cloncăni ea şi, scuturând din cap, intră în baie să pregătească toate cele necesare.

Era imposibil. Alis pe care o ştiam era frumoasă şi dolofană şi arăta ca un Mare Spiriduş.

Mi-am frecat ochii cu degetul mare şi cel arătător. O vrajă – asta spusese Tamlin că purta. Vederea lui de spiriduş anulase toate lucrurile vrăjite pe care le privisem. Dar de ce să te deranjezi să vrăjeşti totul?

Pentru că eram un om fricos, de asta. Deoarece Tamlin ştia că m-aş fi încuiat în această cameră şi nu aş mai fi ieşit niciodată dacă aş fi văzut exact cum arătau.

Lucrurile se înrăutăţiră când am coborât la parter, căutându-l pe Marele Lord. Holurile forfoteau de spiriduşi mascaţi pe care nu-i mai văzusem. Unii erau înalţi şi arătau ca oamenii – Mari Spiriduşi, ca Tamlin – alţii… nu erau. Spiriduşi. Foarte surprinşi de faptul că îi remarcasem, am încercat să evit să îi privesc pe aceia.

Am ajuns, aproape tremurând, în sala de mese. Lucien, din fericire, arăta ca Lucien. Nu ştiu dacă era din cauză că Tamlin îl atenţionase să poarte o vrajă mai eficientă ori pentru că nu se deranjase să pară altceva.

Tamlin stătea tolănit în scaunul lui obişnuit, dar se îndreptă când am rămas în pragul uşii.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt… mulţi oameni – spiriduşi – prin preajmă. Când au sosit?

Mai că am ţipat când m-am uitat pe fereastra

dormitorului şi am văzut toţi spiriduşii din grădină. Mulţi dintre ei – toţi cu măşti de insecte – tundeau gardul viu şi îngrijeau florile. Acei spiriduşi erau cei mai ciudaţi dintre toţi, deoarece aveau pe spate nişte aripi irizate, care bâzâiau. Şi, desigur, mai erau şi cei cu pielea verde-şi-maronie, ale căror membre erau nefiresc de lungi şi…

Tamlin îşi muşcă buza, de parcă ar fi încercat să nu zâmbească.

— Au fost aici în tot acest timp.

— Dar… dar nu am auzit nimic.

— Bineînţeles că nu, spuse afectat Lucien şi învârti unul dintre pumnale între degete. Ne-am asigurat că nu vei vedea sau auzi pe nimeni, în afară de cei pe care era necesar să-i auzi sau să-i vezi.

Mi-am aranjat reverul tunicii.

— Deci, vrei să spui că… atunci când am alergat după puca, în acea seară…

— Ai avut spectatori, termină Lucien în locul meu.

Am crezut că mă furişasem foarte bine. În tot acest timp, mersesem tiptil pe lângă spiriduşi care, probabil, se prăpădiseră de râs văzând omul orb care urmărea o iluzie.

Luptându-mă cu sentimentul tot mai intens de umilire, m-am întors spre Tamlin. Buzele îi zvâcniră, iar el le strânse cu putere, dar amuzamentul încă dansa în ochii lui când dădu din cap.

— A fost un efort demn de toată lauda.

— Dar am putut să-i văd pe naga, şi pe puca, şi

pe Suriei. Şi… şi pe acel spiriduş ale cărui aripi i-au fost… smulse, am spus, crispându-mă în sinea mea din cauza amintirilor. De ce vraja nu a funcţionat şi în cazul lor?

Privirea i se întunecă.

— Ei nu sunt membrii regatului meu, spuse Tamlin, deci vraja mea nu a avut efect asupra lor. Puca aparţine vântului şi vremii şi oricărui alt lucru care se schimbă. Iar creaturile naga… ele aparţin altcuiva.

— Înţeleg, am minţit eu, neînţelegând aproape nimic.

Simţind acest lucru, Lucien chicoti, iar eu m-am uitat chiorâş la el.

— Ai fost din nou remarcabil de absent.

Îşi folosi pumnalul pentru a-şi curăţa unghiile.

— Am fost ocupat. După cum înţeleg că ai fost şi tu.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Dacă ţi-aş fi oferit luna de pe cer, mi-ai fi dăruit şi mie un sărut?

— Nu fi măgar, îi spuse Tamlin cu un mârâit uşor, dar Lucien continuă să râdă chiar şi când părăsi încăperea.

Singură cu Tamlin, m-am mişcat pe loc.

— Deci, dacă m-aş întâlni din nou cu Attorul, am spus mai mult ca să evit liniştea apăsătoare, l-aş vedea cu adevărat?

— Da, şi nu ar fi plăcut.

— Atunci ai zis că nu m-a văzut şi, cu siguranţă, nu pare a fi un membru al regatului tău, am îndrăznit eu să spun. De ce?

— Pentru că te-am acoperit cu o vrajă când am intrat în grădină, răspunse el simplu. Attorul nu a putut să te vadă, să te audă sau să îţi simtă mirosul.

Privi pe fereastră, dincolo de mine, şi îşi trecu o mână prin păr.

— Am făcut tot ce am putut ca să te păstrez invizibilă în faţa unor creaturi ca Attorul – şi a altora, mai rele. Boala se manifestă din nou – şi tot mai multe asemenea fiinţe scapă din lanţuri.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Dacă se întâmplă să vezi o astfel de creatură, continuă Tamlin, chiar dacă pare plăcută, dar te face să te simţi incomod, fă-te că nu o vezi. Nu-i vorbi. Dacă te rănesc, eu… rezultatul nu va fi unul plăcut nici pentru ele, nici pentru mine. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu naga.

Îmi spunea toate astea pentru siguranţa mea, nu pentru amuzamentul lui. Nu voia să fiu rănită, nu voia să-i pedepsească pentru că m-ar fi rănit pe mine. Chiar dacă naga nu făceau parte din regatul lui, oare îl duruse să-i omoare?

Dându-mi seama că aştepta să îi răspund, am încuviinţat.

— Boala se răspândeşte din nou?

Tamlin spuse calm:

— Până acum, doar în alte teritorii. Aici eşti în siguranţă.

— Nu pentru siguranţa mea îmi fac griji, i-am răspuns.

Privirea i se îmblânzi, dar buzele i se transformară într-o linie subţire când îmi spuse:

— Va fi bine.

— Este posibil ca valul să fie trecător?

O speranţă prostească.

Tăcerea lui Tamlin fu un răspuns suficient. În cazul în care boala avea să lovească din nou… Nu m-am deranjat să îmi ofer ajutorul. Ştiam deja că nu mi-ar fi permis să-l ajut în această situaţie.

Dar m-am gândit la tabloul pe care i-l dăruisem şi la ce spusese despre el… şi mi-am dorit să mă fi lăsat să-l sprijin.

A doua zi, am găsit un cap în grădină.

Capul însângerat al unui Mare Spiriduş – înfipt în vârful unei statui din preajma lacului, care înfăţişa un stârc imens, dând din aripi. Piatra era îmbibată cu suficient sânge încât să sugereze faptul că acel cap fusese proaspăt retezat în momentul în care cineva îl înfipsese în ciocul ridicat al stârcului.

Îmi căram culorile şi şevaletul în grădină pentru a picta un strat de irişi, când am dat peste el. Cutiile cu vopsea şi pensulele zăngăniră pe pietriş.

Holbându-mă la acel cap care încă ţipa, cu ochii maro bulbucaţi, cu dinţii sparţi şi însângeraţi, nu mi-am dat seama încotro mă îndreptam. Nu avea mască – aşadar, nu făcea parte din Regatul Primăverii. Era singurul lucru pe care îl puteam spune despre el.

Sângele lui era foarte strălucitor pe piatra gri –

gura deschisă într-o expresie grotescă. M-am retras un pas şi m-am lovit de ceva cald şi tare.

M-am răsucit, cu mâinile ridicate din instinct, dar Tamlin spuse:

— Eu sunt, iar eu m-am oprit brusc.

Lucien era lângă el, palid şi îngrozit.

— Nu este din Regatul Toamnei, spuse Lucien. Nu-l recunosc.

Mâinile lui Tamlin mă prinseră de umeri când m-am întors spre acel cap.

— Nici eu.

Un mârâit slab şi urât îi dantelă cuvintele, dar nicio gheară nu-i împunse pielea în timp ce continuă să mă ţină. Cu toate acestea, mâinile i se încordară când Lucien păşi în micul lac în care se înălţa statuia – tot mai aproape, până ce privi acel chip îndurerat.

— L-au marcat cu un sigiliu în spatele urechii, spuse Lucien, înjurând. Un munte cu trei stele…

— Regatul Nopţii, spuse Tamlin, prea calm.

Regatul Nopţii – cea mai nordică parte a Prythianului, dacă îmi aminteam corect harta murală. Un tărâm al întunericului şi al luminii stelare.

— De ce… de ce ar face asta? am întrebat şoptit.

Tamlin îmi dădu drumul, aşezându-se lângă mine cât timp Lucien se urcă pe statuie, pentru a da jos capul. În schimb, eu am privit spre mărul înflorit.

— Cei din Regatul Nopţii fac ce vor, spuse Tamlin. Ei trăiesc după propriul cod, după propria

moralitate coruptă.

— Toţi sunt nişte criminali sadici, rosti Lucien.

Am îndrăznit să-l privesc; era cocoţat pe aripa din piatră a stârcului. Am privit din nou în altă parte.

— Îi încântă tortura de orice fel, iar genul acesta de ispravă li se pare amuzant.

— Amuzant, dar nu este un mesaj?

Am scrutat grădina.

— O, este un mesaj, spuse Lucien, iar eu m-am crispat la sunetul umed şi dens al cărnii şi al oaselor pe piatră care se auzi când smulse capul de acolo.

Jupuisem destule animale, dar asta… Tamlin îşi puse şi cealaltă mână pe umărul meu.

— Să intre şi să iasă din bastionul nostru, să comită crima în apropiere, sângele încă atât de proaspăt…

Lucien aterizâ zgomotos în apă.

— Este exact ce l-ar amuza pe Marele Lord al Regatului Nopţii. Ticălosul!

Am măsurat distanţa dintre lac şi casă. Şaizeci sau şaptezeci de paşi, atât de mult se apropiaseră de noi. Tamlin îmi perie umărul cu degetul mare.

— Eşti încă în siguranţă aici. E doar o farsă de-a lor.

— Nu are legătură cu boala? am întrebat.

— Doar în ideea în care ei ştiu că boala se trezeşte din nou – şi ne anunţă că vor da târcoale Regatului Primăverii ca vulturii, în cazul în care puterea noastră de apărare va scădea şi mai mult.

Probabil că arătam la fel de rău pe cât mă

simţeam, deoarece Tamlin adăugă:

— Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

Inima nu mă lăsă să le spun că măştile lor dădeau destul de clar de înţeles că nu se putea face nimic împotriva bolii.

Lucien ieşi din lac, stropind cu apă în jur, dar nu l-am putut privi, nu atâta timp cât ducea acel cap.

— Destul de curând, vor primi ceea ce merită. Să sperăm că boala îi va distruge şi pe ei.

Tamlin îi ordonă rapid lui Lucien să aibă grijă de cap, iar pietrişul scârţâi când Lucien plecă.

M-am aplecat să-mi ridic culorile şi pensulele, scotocind, cu mâinile tremurând, după o pensulă mare. Tamlin îngenunche lângă mine, dar mâinile lui se apropiară de ale mele, strângându-le.

— Încă eşti în siguranţă, spuse el din nou.

Ordinul lui Suriei răsună în mintea mea. „Rămâi cu Marele Lord, omule. Vei fi în siguranţă.”

Am încuviinţat.

— Este atitudinea regatului, rosti el. Regatul Nopţii este mortal, dar aceasta a fost doar o glumă a lordului lor. Dacă ar ataca pe cineva de aici – dacă te-ar ataca – ar avea mai multe probleme decât şi-ar putea permite. În cazul în care boala va afecta, într-adevăr, aceste ţinuturi, iar Regatul Nopţii ne va traversa graniţele, vom fi pregătiţi.

Când m-am ridicat, genunchii îmi tremurară. Politica spiriduşilor, regatele spiriduşilor…

— Noţiunea lor de farsă trebuie să fi fost şi mai groaznică atunci când ne-aţi înrobit.

Probabil că ne torturaseră după bunul plac –

probabil că îşi supuseseră animalele de companie, oamenii, unor lucruri foarte neplăcute şi cumplite.

O umbră licări în ochii lui.

— Câteodată, mă bucur foarte mult că eram încă un copil când tatăl meu şi-a trimis sclavii în zona de sud a zidului. Chiar şi aşa, am văzut lucruri destul de grave.

Nu voiam să-mi imaginez. Nici până acum nu căutasem să văd dacă rămăsese vreo urmă a acelor oameni de demult. Nu credeam că cinci secole fuseseră suficiente pentru a curăţa pata ororilor îndurate de poporul meu. Ar fi trebuit să renunţ… ar fi trebuit, dar n-am putut.

— Îţi aminteşti dacă au fost bucuroşi să plece?

Tamlin ridică din umeri.

— Da. Şi totuşi, nu au cunoscut niciodată libertatea sau anotimpurile, aşa cum o faceţi voi. Ei n-au ştiut ce să facă în lumea muritorilor. Dar, da – cei mai mulţi au fost foarte bucuroşi să plece.

Fiecare cuvânt era mai accentuat decât următorul.

— M-am bucurat să-i văd plecând, chiar dacă tatăl meu nu a fost de aceeaşi părere.

În ciuda faptului că stătea nemişcat, ghearele îi ieşiră deasupra degetelor.

Nu era de mirare că se purtase atât de ciudat cu mine, că nu ştiuse ce să-mi facă în prima zi în care ajunsesem aici.

— Tamlin, tu nu eşti ca tatăl tău, i-am şoptit eu. Nici ca fraţii tăi.

El privi în altă parte, iar eu am adăugat:

— Nu m-ai făcut niciodată să mă simt ca o

prizonieră – nu m-ai făcut niciodată să mă simt ca o sclavă.

Umbrele care îi licăriră în ochi când îmi mulţumi, dând din cap, îmi spuseră că mai erau şi alte lucruri pe care avea să mi le spună despre familia lui, despre viaţa de dinainte de a fi omorâţi şi despre acest titlu care îi fusese încredinţat. Nu aveam de gând să-i pun întrebări, nu când boala îi dădea târcoale – nu înainte ca el să fie pregătit. Mă lăsase cu ale mele şi mă respectase – nu aveam altă soluţie; trebuia să procedez la fel.

Cu toate acestea, în acea zi, nu am reuşit să pictez.

Capitolul 25

La câteva ore după ce am găsit acel cap, Tamlin fu chemat la una dintre graniţe – nu îmi spuse unde şi de ce. Dar, din tăcerea lui, am înţeles destule: într-adevăr, din alte regate, boala se îndrepta către al nostru.

Rămase acolo peste noapte – prima pe care o petrecuse plecat – dar îl trimisese pe Lucien ca să mă informeze că era în viaţă. Lucien sublinie destul acele ultime cuvinte, încât am dormit groaznic, chiar dacă o mică parte din mine se minună că Tamlin se deranjase să mă informeze despre starea lui. Ştiam, ştiam că urmam o cale care, cel mai probabil, avea să-mi distrugă inima de muritoare şi, totuşi… Şi totuşi nu mă puteam abţine. Nu reuşisem asta încă din acea zi, în care mă întâlnisem cu naga. Totuşi, văzând acel cap…

jocul pe care îl jucau aceste regate cu vieţile oamenilor, care erau ca nişte jetoanele pe o planşetă… Ori de câte ori mă gândeam la asta, îmi era greu să nu vomit.

Cu toate acestea, în ciuda răului care se apropia, a doua zi m-am trezit în sunetul vesel al viorilor şi, când m-am uitat pe fereastră, am văzut grădina împodobită cu panglici şi fanioane. Pe dealurile din depărtare am zărit cum se pregăteau focurile şi cum se ridicau stâlpii de arminden. Când am întrebat-o pe Alis – despre care aflasem că făcea parte dintr-un popor numit *urisk* – ce se întâmpla, ea mi-a spus pur şi simplu:

— Solstiţiul de vară. De obicei, sărbătoarea principală se ţinea în Regatul Verii, dar… lucrurile s-au schimbat. Aşa că, acum, are loc aici. Eşti invitată.

Vara – în săptămânile în care pictasem şi luasem cina cu Tamlin şi colindasem pământurile regatului alături de el… venise vara. Oare familia mea încă mai credea cu adevărat că vizitam vreo mătuşă de mult uitată? Ce făceau cu viaţa lor? Dacă era vremea solstiţiului, atunci în centrul satului avea să fie o mică adunare – nimic religios, desigur, deşi Copiii celor Binecuvântaţi ar fi putut veni, încercând să-i convertească pe tineri –, ci doar nişte mâncare împărţită, şi băutură gratis de la tavernele singuratice şi, poate, nişte cadriluri. Singurul lucru de sărbătorit era o zi liberă din lungile zile de vară în care se ara şi se semăna. După ornamentele din jurul conacului, mi-am dat seama că această sărbătoare avea să fie mult mai

grandioasă – mult mai animată.

Tamlin fu plecat în cea mai mare parte a zilei. Grijile mă măcinau chiar şi când am pictat, simplu, panglicile şi fanioanele din grădină. Poate că era un gest meschin şi egoist, având în vedere întoarcerea bolii, dar, în tăcere, am sperat ca solstiţiul să nu necesite aceleaşi ritualuri ca Noaptea Focurilor – nu mi-am permis să mă gândesc prea mult la ce aş fi făcut dacă pe Tamlin l-ar fi aşteptat o mulţime de zâne frumoase.

Abia târziu după-amiază am auzit vocea profundă a lui Tamlin şi râsul strident al lui Lucien răsunând pe holuri, până în camera în care pictam. Uşurarea îmi relaxă pieptul, dar, când m-am grăbit să-i găsesc, Alis m-a tras în sus pe scări. Mi-a scos hainele pătate de vopsea şi a insistat să mă schimb într-o rochie graţioasă din şifon, de culoare albastră. Mi-a lăsat părul liber, dar mi-a împletit o ghirlandă de flori sălbatice roz, albe şi albastre în jurul capului.

Poate că mă simţeam ca un copil purtând-o, dar în lunile petrecute aici oasele mele ascuţite şi silueta scheletică mi se rotunjiseră. Aveam trup de femeie. Mi-am trecut mâna peste rotunjimile line ale taliei şi ale coapselor. Nu mă gândisem niciodată că aveam să simt şi altceva în afară de muşchi şi oase.

— Arză-m-ar focul, chiui Lucien când am coborât scările. Cu siguranţă arată ca o Zână.

Eram prea ocupată să-l examinez pe Tamlin – căutând o rană sau orice urmă de sânge ori semn lăsat de boală – pentru a-i mulţumi lui Lucien de

compliment. Tamlin era însă neînarmat, aproape strălucitor de curat şi îmi zâmbi. Scăpase nevătămat din lupta cu lucrul pe care îl înfruntase.

— Arăţi minunat, murmură Tamlin şi ceva din tonul lui blând mă făcu să torc.

Mi-am îndreptat umerii, fără să fiu dispusă să-l las să vadă cât de mult mă afectaseră cuvintele, vocea lui sau faptul că era bine. Nu încă.

— Mă surprinde faptul că mi se dă voie să particip în această seară.

— Din nefericire pentru tine şi pentru gâtul tău, contracară Lucien, în seara asta va avea loc doar o petrecere.

— Cumva stai treaz noaptea, născocindu-ţi replicile spirituale pentru a doua zi?

Lucien îmi făcu cu ochiul, iar Tamlin râse şi îmi oferi braţul.

— Are dreptate, spuse Marele Lord.

Eram conştientă de fiecare centimetru pe care i-l atingeam, de muşchii puternici de sub tunica lui verde. Mă conduse spre grădină, iar Lucien ne urmă.

— Solstiţiul se sărbătoreşte când ziua şi noaptea sunt egale – este o perioadă neutră, când toată lumea se bucură, pur şi simplu, de faptul că este spiriduş – nu un Mare Spiriduş sau o zână; suntem doar noi înşine.

— Aşadar, vom cânta, vom dansa şi vom bea fără măsură, interveni Lucien, venind lângă mine. Şi vom flirta, adăugă el cu un rânjet viclean.

Într-adevăr, eram foarte conştientă de corpul lui Tamlin, care se freca de al meu, dar când am

ieşit din grădină şi am pătruns în câmpiile de dincolo de aceasta, Marele Lord nu făcu altceva decât să mă ţină mai strâns de mână.

Când am ajuns pe platoul unde aveau loc festivităţile, soarele începuse să apună. Am încercat să nu mă holbez la spiriduşii adunaţi laolaltă, chiar dacă ei se uitau la mine. Nu mai văzusem atât de mulţi la un loc, cel puţin nu fără vraja care îi ascundea de mine. Acum că îi vedeam, era o încântare să le privesc îmbrăcămintea rafinată, siluetele suple şi forma corpurilor colorate şi construite atât de ciudat şi de diferit. Totuşi, noutatea oferită de prezenţa mea lângă Marele Lord dispăru curând – ajutată de un mârâit slab de avertizare din partea lui Tamlin, care îi împrăştie, ca să-şi vadă de treburile lor.

Multe mese cu mâncare fuseseră aliniate de-a lungul marginii îndepărtate a platoului, iar eu l-am pierdut pe Tamlin când am așteptat la coadă pentru a-mi umple farfuria, străduindu-mă să nu par a fi omul lui de jucărie. Muzica se auzi de lângă imensul foc de tabără – viori, tobe şi instrumente vesele, care mă făcură să bat din picioare în iarbă. Sora veselă, plăcută şi accesibilă a sângeroasei Nopţi a Focurilor.

Desigur, Lucien excela în a se face nevăzut când aveam nevoie de el, aşa că am mâncat pe săturate prăjitură cu căpşune, tartă cu mere şi plăcintă cu coacăze – deloc diferite de bunătăţile de vară din tărâmul muritorilor – singură, în spatele unui smochin acoperit cu lampioane din mătase şi panglici scânteietoare.

Singurătatea nu mă deranja – nu când eram atât de ocupată contemplând felul în care lampioanele şi panglicile străluceau, umbrele pe care le făceau; poate că aveau să fie următorul meu tablou. Sau poate că aveam să pictez spiriduşii diafani care începuseră să danseze. Erau foarte coloraţi şi variaţi. M-am întrebat dacă vreunul dintre ei fusese subiectul sau pictorul ale cărui lucrări erau expuse în galerie.

M-am mişcat doar pentru a-mi lua ceva de băut. Platoul deveni mai aglomerat când soarele coborî spre linia orizontului. Dincolo de dealuri, începură alte petreceri şi se aprinseră alte focuri de tabără, muzica lor auzindu-se ocazional, când a noastră înceta. Îmi turnam un vin alb spumos într-un pocal, când Lucien apăru în sfârşit în spatele meu.

— Nu aş bea, dacă aş fi în locul tău.

— O? am rostit, încruntându-mă la lichidul efervescent.

— E vinul spiriduşilor pentru solstiţiu, lăsă Lucien să se înţeleagă.

— Hmm, am spus, mirosindu-l.

Nu duhnea a alcool. De fapt, mirosea ca verile petrecute întinsă în iarbă, ca băile în lacuri răcoroase. Nu simţisem niciodată un miros atât de fantastic.

— Vorbesc serios, spuse Lucien când am dus paharul la buze, cu sprâncenele ridicate. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima dată când nu mi-ai ascultat avertizarea?

Îmi împunse gâtul, iar eu i-am îndepărtat

mâna.

— Îmi mai amintesc şi de faptul că mi-ai spus că era bună şi mătrăguna şi, în clipa următoare, m-am trezit delirând pe jumătate şi împiedicându-mă, i-am zis eu, amintindu-mi de după-amiaza de acum câteva săptămâni.

După aceea, halucinasem ore în şir, iar Lucien se prăpădise de râs, suficient de mult încât Tamlin să-l arunce în lac. Mi-am alungat acest gând. Astăzi – doar astăzi – renunţam la griji. Astăzi, trebuia să dau naibii precauţia. Să uit de boala care plutea la marginile regatului, care îl ameninţa pe Marele meu Lord şi pământurile lui. Unde era Tamlin? Dacă ar fi existat vreo ameninţare, cu siguranţă Lucien ar fi ştiut – cu siguranţă ar fi anulat sărbătoarea.

— Ei bine, de data aceasta vorbesc serios, spuse Lucien, iar eu mi-am luat pocalul din raza lui de acţiune. Tam m-ar spinteca dacă te-ar prinde bând aşa ceva.

— Întotdeauna îţi aperi interesul, i-am spus şi am dat pe gât conţinutul pocalului.

L-am simţit ca pe un milion de artificii explodând în mine, umplându-mi venele cu lumină de stele. Am râs cu voce tare, iar Lucien oftă.

— Om prost, şuieră el.

Acum, vraja aruncată asupra lui dispăruse. Părul castaniu îi ardea ca metalul încins, iar ochiul lui roşiatic mocnea ca o forjă fără fund. Asta aveam să pictez data viitoare.

— Am să te pictez, i-am spus chicotind – chiar am chicotit – când cuvintele îmi zburară din gură.

— Arde-m-ar focul, mormăi el, iar eu am râs din nou.

Înainte de a mă putea opri, am băut încă un pahar din vinul spiriduşilor. Era cel mai grozav lucru pe care îl gustasem vreodată. Mă eliberase de legături despre care nu ştiusem că existau.

Muzica se transformă în cântecul unei sirene. Melodia era magnetul meu, iar eu m-am lăsat ispitită. Totul era frumos şi plin de speranţă. M-am bucurat de umezeala ierbii de sub picioarele mele goale. Nici măcar nu mi-am dat seama că-mi pierdusem pantofii.

Cerul era o vâltoare de ametist, safir şi rubin topit, toate amestecate pe un fundal negru. Am vrut să înot în el, să mă îmbăiez în culori şi să simt stelele sclipindu-mi printre degete.

Clipind, m-am împiedicat şi m-am trezit stând pe marginea ringului de dans. Un grup de muzicieni cântau la instrumentele lor de spiriduşi, iar eu m-am legănat privind alţi spiriduşi care dansau în jurul focului de tabără. Nu era un dans obişnuit. Era de parcă ar fi fost la fel de relaxaţi ca şi mine. Liberi. I-am iubit pentru asta.

— La naiba, Feyre, spuse Lucien, apucându-mă de cot. Vrei să mă sinucid încercând să te împiedic să mai dai cu fundul tău de muritor de o altă piatră?

— Poftim? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

Întreaga lume se învârti cu mine, minunat şi fermecător.

— Idioato, spuse el când se uită la faţa mea. Idioată beată.

Ritmul se înteţi. Voiam să fiu în muzică, voiam să plutesc pe viteza şi unda dintre notele acesteia. Simţeam muzica din jurul meu ca pe o minune, ca pe o bucurie şi o frumuseţe plină de viaţă.

— Feyre, încetează, spuse Lucien şi mă apucă din nou.

M-am îndepărtat, dansând, continuând să-mi legăn trupul în direcţia muzică.

— Încetează tu. Nu mai fi atât de serios, am spus, smucindu-mă.

Voiam să aud muzica, voiam să o aud, proaspăt ieşită din instrumente. Când m-am îndepărtat, Lucien înjură.

Am ţopăit printre dansatori, învârtindu-mi fustele. Muzicienii mascaţi, care stăteau jos, nu mă priviră când am sărit în faţa lor, dansând pe loc. Fără lanţuri, fără limite – doar eu şi muzica, dansând şi dansând. Nu eram un spiriduş, dar eram parte a acestui ţinut, iar pământul era o parte din mine şi aş fi fost mulţumită să dansez aşa pentru tot restul vieţii mele.

Unul dintre muzicieni îşi ridică privirea de la vioară, iar ochii mei se măriră.

Transpiraţia îi străluci pe gâtul puternic în clipa în care îşi sprijini bărbia pe lemnul de culoare închisă al viorii. Îşi suflecase mânecile cămăşii, dezvăluindu-şi muşchii antebraţelor. Cândva, spusese că i-ar fi plăcut să fie un cântăreţ ambulant, dacă nu ar fi fost un războinic sau un Mare Lord – acum, auzindu-l cântând, am ştiut că ar fi făcut o avere din asta.

— Îmi pare rău, Tam, gâfâi Lucien, apărând de

nicăieri. Am lăsat-o puţin singură la una dintre mesele cu mâncare şi când am revenit lângă ea, am găsit-o bând vin şi…

Tamlin nu se opri din cântat. Cu părul auriu şi ud de transpiraţie, arăta extrem de chipeş – chiar dacă nu-i vedeam mare parte din chip. Dansând în faţa lui, îmi zâmbi sălbatic.

— Voi avea eu grijă de ea, murmură Tamlin acoperind muzica, iar eu am strălucit, dansând mai rapid. Du-te şi distrează-te.

Lucien se făcu nevăzut.

— Nu am nevoie de un paznic!

Voiam să mă rotesc şi să mă tot rotesc.

— Nu, nu ai nevoie, spuse Tamlin, continuând să cânte fără cusur.

Cum dansa arcuşul pe corzi! Degetele lui erau ferme, puternice şi lungi, fără acele gheare de care ajunsesem să nu mă mai tem…

— Dansează, Feyre, îmi şopti el.

Am dansat.

M-am eliberat, un titirez care se tot învârtea, şi nu am ştiut cu cine am dansat şi nici cum arătau partenerii mei, ştiam doar că devenisem muzica, focul şi noaptea, şi că nimic nu m-ar fi putut opri.

În tot acest timp, Tamlin şi muzicienii cântară nişte melodii atât de vesele, încât nu am crezut că lumea ar fi putut să înglobeze toată acea bucurie. M-am îndreptat spre el în paşi de dans, spre lordul meu spiriduş, protectorul, luptătorul şi prietenul meu, şi am dansat în faţa lui. El rânji la mine, iar eu am continuat să dansez când se ridică de pe scaun şi se aşeză în genunchi în faţa mea, pe

iarbă, cântând la vioară doar pentru mine.

Muzică doar pentru mine – un dar. Cântă, mişcându-şi degetele rapide şi puternice pe corzile viorii. Corpul meu se unduia ca al unui şarpe, apoi mi-am înclinat capul spre cer şi m-am lăsat cuprinsă de muzica lui Tamlin.

Am simţit o apăsare pe talie, iar mâinile cuiva mă traseră şi mă aduseră înapoi pe ringul de dans. Am râs atât de tare, încât am crezut că urma să iau foc, iar când am deschis ochii, l-am văzut pe Tamlin învârtindu-mă.

Totul deveni o pată de culoare şi sunet, iar el fu singurul care mă ajută să nu-mi pierd minţile, ţinându-se de corpul meu, ce strălucea şi ardea în locul în care mă atingea.

Eram plină de strălucirea soarelui. Era ca şi când nu aş mai fi trăit vara niciodată, ca şi când nu aş fi ştiut ce aştepta să iasă din acea pădure îngheţată. Nu voiam să se termine – nu voiam să mai plec de pe acea colină.

Muzica se apropie de final şi, gâfâind, am privit luna – aproape apunea. Eram transpirată toată.

Tamlin, gâfâind şi el, mă luă de mână.

— Timpul trece repede când te îmbeţi cu vinul spiriduşilor.

— Nu sunt beată, am spus pufnind.

El chicoti şi mă luă de pe ringul de dans. Mi-am înfipt călcâiele în pământ când ne-am apropiat de marginea focului.

— Încep din nou, am spus, arătând spre dansatorii care se adunau în faţă şi spre muzicienii odihniţi.

Se înclină mai aproape, respiraţia lui mângâindu-mi lobul urechii în timp ce îmi şopti:

— Vreau să-ţi arăt ceva mai frumos.

Nu am protestat. M-a condus departe de deal, orientându-se după lumina lunii. Alesese cărarea gândindu-se la picioarele mele goale, deoarece doar iarba moale îmi proteja tălpile. Curând, nu se mai auzi nici muzica, rămânând doar cu oftatul copacilor în briza nopţii.

— Uite, spuse Tamlin, oprindu-se la marginea unei pajişti vaste.

Privind, mâna lui zăbovi pe umărul meu.

Iarba înaltă se mişca precum apa în timp ce ultimele raze ale lunii dansau pe suprafaţa acesteia.

— Ce este? am şoptit eu, dar el îşi duse un deget în dreptul buzelor şi îmi făcu semn să privesc.

Timp de câteva minute, nu am văzut nimic. Apoi, din partea opusă a pajiştii, zeci de siluete sclipitoare ieşiră din iarbă, aproape la fel de străvezii ca lumina lunii. Începură să cânte.

Era o voce colectivă, dar în care se regăseau atât voci masculine, cât şi feminine – două feţe ale aceleiaşi monede, una cântându-i celeilalte, într-o chemare şi un răspuns. Când muzica se auzi mai tare şi începură să danseze, mi-am dus mâna la gât. Fantomatice şi eterice, ele valsară pe câmp, simple fante subţiri de lumină lunară.

— Ce sunt?

— Himere – spirite ale aerului şi ale luminii, spuse el încet. Au venit să sărbătorească solstiţiul.

— Sunt frumoase.

Buzele lui îmi atinseră gâtul, în timp ce murmură aproape de pielea mea:

— Dansează cu mine, Feyre.

— Vorbeşti serios?

M-am întors şi i-am văzut faţa la doar câţiva centimetri de a mea.

El zâmbi leneş.

— Serios.

Mă luă la dans de parcă aş fi fost uşoară ca aerul. Abia îmi aminteam paşii pe care îi învăţasem în copilărie, dar el compensă cu graţia lui animalică, fără greşeală, prevenindu-mi orice poticnire, dansând pe câmpul plin de spirite.

Eram despovărată ca un puf de păpădie, iar el, vântul care mă învârtea deasupra lumii.

Îmi zâmbi, iar eu i-am zâmbit automat. Învârtită pe pajişte, cu himerele dansând în jurul nostru ca zeci de luni, nu trebuia să mă prefac, nu trebuia să fiu nimic altceva decât ce eram atunci.

Dansul nostru încetini şi am rămas acolo, ţinându-ne în braţe şi legănându-ne pe muzica spiritelor. Îşi sprijini bărbia pe capul meu şi îmi mângâie părul, degetele lui atingându-mi uşor pielea gâtului.

— Feyre, şopti el deasupra mea.

Îmi făcu numele să sune frumos.

— Feyre, şopti el din nou, pur şi simplu, din plăcerea de a-l pronunţa.

Pe cât de repede apăruseră, pe atât de repede dispăruseră spiritele, luând cu ele muzica. Am clipit. Stelele dispăreau, iar cerul devenea roşu-

cenuşiu.

Chipul lui Tamlin era la câţiva centimetri de al meu.

— E aproape dimineaţă.

Am dat din cap, fascinată de vederea lui, de mirosul şi senzaţia de a mă ţine în braţe. Mi-am întins mâna pentru a-i atinge masca. Era foarte rece, în ciuda pielii ude pe care o ascundea. Mâna îmi tremură, iar respiraţia îmi deveni superficială când i-am atins pielea de pe maxilar. Era netedă – şi fierbinte.

Îşi umezi buzele, respirând la fel de întretăiat ca şi mine. Îmi cuprinse talia cu degetele, iar eu l-am lăsat să mă tragă mai aproape de el – până când corpurile noastre se atinseră şi căldura lui mă inundă.

Mi-am lăsat capul pe spate, pentru a-i vedea faţa. Gura lui era era prinsă între un zâmbet şi un fior.

— Ce e? l-am întrebat şi mi-am pus o mână pe pieptul lui, pregătindu-mă să mă împing înapoi.

Cealaltă mână îi alunecă însă sub părul meu, oprindu-se la baza gâtului.

— Mă gândesc la faptul că s-ar putea să te sărut, spuse el încet, contemplativ.

— Atunci, fă-o!

Îndrăzneala mă făcu să mă îmbujorez.

Tamlin râse şi se aplecă spre mine.

Buzele lui se atinseră de ale mele – moi şi calde, căutându-mă. Se retrase puţin, iar eu am deschis ochii. Încă mă privea; m-am uitat la el în timp ce mă sărută din nou, mai apăsat, dar diferit

de felul în care mă sărutase pe gât. De data aceasta, se retrase mai mult şi mă privi.

— Asta-i tot? am întrebat eu, iar el râse şi mă sărută cu înverşunare.

I-am cuprins gâtul cu mâinile, trăgându-l mai aproape, strivindu-mă de el. Mâinile lui rătăciră pe spatele meu, jucându-se în părul meu, apucându-mă de talie, de parcă nu s-ar mai fi săturat să mă atingă.

Suspină şi se îndepărtă.

— Vino, spuse el, sărutându-mi sprânceana. Ratăm ocazia, dacă nu plecăm acum.

— E ceva mai frumos decât himerele? l-am întrebat, dar el îmi sărută obrajii, gâtul şi, în final, buzele.

L-am urmat în pădure, prin lumea veşnic luminată. M-a ţinut strâns de mână când am trecut prin ceaţa joasă şi m-a ajutat să urc un deal, care era alunecos şi umed.

Ne-am aşezat în vârful acestuia, iar eu mi-am ascuns zâmbetul când Tamlin m-a cuprins de umeri, trăgându-mă mai aproape. Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, iar el s-a jucat cu florile din ghirlanda mea.

Am privit în tăcere peste dealurile care se întindeau în faţa noastră.

Cerul deveni violet, iar norii se umplură cu o lumină roz. Apoi, ca un disc strălucitor, prea clar şi viu ca să fie descris, soarele alunecă peste orizont şi auri totul. Era ca şi când am fi văzut lumea născându-se, noi fiind singurii martori.

Mâna lui Tamlin se strânse în jurul meu, iar el

îmi sărută creştetul capului. M-am retras, ridicându-mi privirea spre el.

Auriul din ochii lui, strălucitor datorită răsăritului, pâlpâi.

— Ce?

— Cândva, tata mi-a spus că ar trebui s-o las pe sora mea să-şi imagineze o viaţă mai bună – o lume mai bună. Iar eu i-am spus că nu există aşa ceva.

Mi-am trecut degetul mare peste gură, minunându-mă, şi am scuturat din cap.

— Nu am înţeles niciodată – deoarece nu am putut… să cred că aşa ceva era măcar posibil.

Am înghiţit, coborându-mi mâna.

— Până acum.

Gâtul îi zvâcni. De această dată, mă sărută atent, pasional şi pe îndelete.

Am lăsat răsăritul să mă pătrundă, să mă inunde cu fiecare mişcare a buzelor şi a limbii lui, care o mângâia pe a mea. Cu ochii închişi, am lăcrimat. Era cel mai fericit moment din viaţa mea.

Capitolul 26

A doua zi, Lucien ni se alătură la masa de prânz – care era micul dejun pentru toţi. De când mă plânsesem de inutilitatea mărimii mesei, mâncam la o masă mult mai mică. Mâncând, neobişnuit de tăcut, Lucien îşi tot masă tâmplele, iar eu am zâmbit pe furiş când l-am *întrebat:*

— Şi, unde ai fost noaptea trecută?

Ochiul metalic al lui Lucien se concentră

asupra mea.

— Ţin să vă anunţ că, în timp ce voi doi aţi dansat cu spiritele, eu am fost obligat să patrulez la graniţă.

Tamlin tuşi afectat, iar Lucien adăugă:

— Dar nu singur.

Îmi zâmbi viclean.

— Zvonurile spun că v-aţi întors abia după ce a răsărit soarele.

I-am aruncat o privire lui Tamlin, muşcându-mi buza. Practic, plutisem prin dormitor în acea dimineaţă. Privirea lui Tamlin rătăci însă pe chipul meu, de parcă ar fi căutat o urmă de regret, de frică. Era ridicol.

— M-ai muşcat de gât în Noaptea Focurilor, am spus eu printre dinţi. Dacă după asta te-am putut privi, atunci câteva săruturi nu înseamnă nimic.

Îşi puse braţele pe masă, aplecându-se către mine.

— Nimic?

Se uită la buzele mele. Lucien se mişcă în scaunul lui, mormăind zeilor să-l cruţe, dar nu l-am luat în seamă.

— Nimic, am repetat puţin distantă, urmărind mişcarea gurii lui Tamlin, atât de conştientă de fiecare mişcare pe care o făcea, detestând masa dintre noi.

Aproape că îi simţeam căldura respiraţiei.

— Eşti sigură? murmură el, atent şi destul de flămând încât m-am bucurat că mă aflam pe scaun.

Ar fi putut să mă aibă chiar acolo – pe acea

masă. Voiam ca mâinile lui mari să-mi mângâie pielea goală, voiam ca dinţii lui să mă zgârie pe gât, voiam să-i simt gura pe tot corpul meu.

— Încerc să mănânc, spuse Lucien, iar eu am clipit, expirând zgomotos. Dar acum, că v-am captat, Tamlin, izbucni el, deşi Marele Lord se uită din nou la mine, devorându-mă din priviri.

Abia puteam sta pe loc, abia suportam hainele care-mi zgâriau pielea prea fierbinte. Cu ceva efort, Tamlin îi aruncă o privire emisarului.

Lucien se foi în scaun.

— Nu vreau să fiu mesagerul unor veşti cu adevărat proaste, dar informatorul meu din Regatul Iernii a reuşit să-mi trimită o scrisoare.

Lucien respiră adânc, iar eu m-am întrebat dacă a fi emisar însemna a fi şi spion. Şi m-am întrebat de ce se deranja să spună asta în prezenţa mea. Zâmbetul lui Tamlin dispăru imediat.

— Boala, spuse Lucien încordat şi încet. Le-a răpus douăzeci şi patru de tineri. Douăzeci şi patru, toţi morţi. Înghiţi. Pur şi simplu… a trecut prin magia lor şi le-a distrus minţile. Nimeni din Regatul Iernii nu a putut face nimic – nimic nu a putut-o opri odată ce şi-a concentrat atenţia asupra acelor tineri. Durerea lor este… de neimaginat. Informatorii îmi spun că şi alte regate sunt grav afectate, deşi Regatul Nopţii, reuşeşte, desigur, să scape nevătămat. Boala pare să-şi trimită răutatea în această direcţie – tot mai departe, spre sud, cu fiecare atac.

Toată căldura, toată bucuria scânteietoare se scurse din mine ca sângele vărsat.

— Boala chiar… chiar poate să omoare populaţia? am reuşit să întreb.

Copiii. Omorâse… copii, ca o furtună de întuneric şi moarte. Şi, dacă urmaşii erau la fel de rari cum pretindea Alis, pierderea unui număr atât de mare avea să fie mult mai devastator decât îmi puteam imagina.

Cu privirea umbrită, Tamlin scutură încet din cap – de parcă ar fi încercat să alunge durerea şi şocul cauzate de acele morţi.

— Boala poate să ne rănească în moduri pe care tu…

Se ridică în picioare atât de repede, încât răsturnă scaunul. Îşi scoase ghearele şi mârâi spre uşa deschisă, arătându-şi caninii lungi şi strălucitori.

Casa, de obicei plină de foşnetele fustelor şi de murmurul servitorilor, devenise tăcută.

Nu era tăcerea profundă din Noaptea Focurilor, ci, mai degrabă, una tremurătoare care mă făcu să vreau să mă ascund sub masă. Sau să o iau la goană. Lucien înjură şi îşi scoase sabia.

— Du-o pe Feyre la fereastră – lângă draperii, mârâi Tamlin spre Lucien, continuând să privească uşile deschise.

Mâna lui Lucien mă apucă de cot, trăgându-mă de pe scaun.

— Ce… am dat eu să zic, dar Tamlin mârâi din nou, sunetul răsunând prin cameră.

Am înşfăcat un cuţit de pe masă şi l-am lăsat pe Lucien să mă conducă spre fereastră, unde mă împinse în draperiile de catifea. Am vrut să-l întreb

de ce nu se deranjase să mă ascundă în spatele acestora, dar spiriduşul cu mască de vulpe se aşează cu spatele la mine, prinzându-mă între el şi perete.

Mirosul magiei îmi intră în nări şi, cu toate că sabia era îndreptată spre podea, Lucien o apucă şi mai strâns, până când degetele i se albiră. Magie – o vrajă. Ca să mă camufleze, să mă facă o parte din Lucien – invizibilă, ascunsă de magia şi parfumul spiriduşului. Peste umărul lui, l-am privit pe Tamlin, care respiră adânc, îşi scoase ghearele şi colţii, centura plină de cuţite apărându-i din senin pe piept. Cu toate astea, îşi ridică scaunul, aşezându-se din nou, şi începu să îşi cureţe unghiile, fără să scoată niciun cuţit. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Totuşi venea cineva, cineva destul de îngrozitor încât să-i înspăimânte – cineva care ar fi vrut să mă rănească, dacă ar fi ştiut că eram acolo.

Mi-am amintit vocea şuierătoare a Attorului. Existau creaturi mai rele decât el, îmi spusese Tamlin. Mai rele decât naga, Suriei şi Bogge.

Pe hol, se auziră paşi. Egali, lejeri, nepăsători.

Tamlin continuă să-şi cureţe unghiile şi, în faţa mea, Lucien adoptă o poziţie din care părea că privea pe fereastră. Paşii se auziră mai tare – scârţâitul ghetelor pe dalele de marmură. Apoi, apăru.

Fără mască. El, ca şi Attorul, făcea parte din altă categorie. Era altcineva.

Şi, mai rău… îl mai întâlnisem. Mă salvase de acei trei spiriduşi, în Noaptea Focurilor.

Cu paşi prea graţioşi, prea de felină, se apropie de masă şi se opri la câţiva metri de Marele Lord. Era exact aşa cum mi-l aminteam, cu îmbrăcămintea lui, delicată şi luxoasă, învăluită în spiralele nopţii: o tunică neagră brodată cu aur şi argint, pantaloni negri şi cizme negre, lungi până la genunchi. Nu îndrăznisem să-l pictez, şi mi-am dat seama că nu aş fi avut niciodată curajul să o fac.

— Mare Lord, spuse încet străinul, înclinându-şi uşor capul.

Nu era o plecăciune.

Tamlin nu se ridică. Nu-i vedeam faţa, dar l-am auzit rostind, cu promisiunea violenţei în glas:

— Ce vrei, Rhysand?

Rhysand zâmbi – sfâşietor de frumos – şi îşi puse o mână pe piept.

— Rhysand? Haide, Tamlin. Nu ne-am văzut de patruzeci şi nouă de ani şi tu începi să-mi spui Rhysand? Numai prizonierii şi duşmanii îmi spun aşa.

Rânjetul lui se mări când termină de vorbit, şi ceva în înfăţişarea lui deveni sălbatic şi mortal, mai mult decât văzusem vreodată la Tamlin. Rhysand se întoarse, iar eu mi-am ţinut respiraţia când îl privi pe Lucien.

— O mască de vulpe. Ţi se potriveşte, Lucien.

— Du-te dracului, Rhys, izbucni Lucien, iar străinul râse.

— Este întotdeauna o plăcere să intru în contact cu agitatorii, spuse el, şi se întoarse din nou spre Tamlin.

Eu încă nu respiram.

— Sper că nu v-am întrerupt.

— Tocmai mâncam, spuse Tamlin, cu obişnuita lui voce lipsită de căldură.

Vocea Marelui Lord. Măruntaiele mi se răciră.

— Reconfortant, spuse Rhysand.

— Ce cauţi aici, Rhys? întrebă Tamlin, încă aşezat pe scaun.

— Am vrut să văd ce mai faci. Am vrut să văd cum îţi merge, şi să aflu dacă ai primit micul meu cadou.

— Cadoul tău nu era necesar.

— Dar a fost un frumos memento al zilelor pline de distracţie, nu-i aşa?

Rhysand ţâţâi şi examină camera.

— Aproape jumătate de secol, ascuns într-un conac de ţară. Nu ştiu cum ai rezistat. Dar, spuse el, întorcându-se din nou spre Tamlin, eşti un ticălos atât de încăpăţânat încât asta trebuie să fi fost un paradis, în comparaţie cu Poalele Muntelui. Presupun că da. Totuşi, sunt surprins: patruzeci şi nouă de ani şi nicio încercare de a te salva sau de a-ţi salva pământurile. Nici acum, când lucrurile devin din nou interesante.

— Nu am ce face, recunoscu Tamlin, cu o voce gravă.

Rhysand se apropie de Tamlin, cu mişcări fine ca mătasea. Vocea lui se transformă într-o şoaptă – un sunet ca o mângâiere erotică, încălzindu-mi obrajii.

— Ce păcat că trebuie să suporţi greul, Tamlin – şi încă şi mai păcat e că eşti atât de resemnat. Poate că eşti încăpăţânat, dar ce faci acum e jalnic.

Cât de diferit este Marele Lord de astăzi de liderul crud al companiei de război, de acum câteva secole.

Lucien izbucni:

— Ce ştii tu? Eşti doar târfa Amaranthei.

— Poate că sunt, dar nu fără motiv.

Am tresărit când vocea lui se ascuţi.

— Măcar nu mi-am irosit timpul printre garduri vii şi flori, în timp ce lumea se ducea dracului.

Sabia lui Lucien se ridică uşor.

— Dacă tu crezi că asta am făcut, atunci, în curând, vei afla că nu a fost aşa.

— Micul Lucien. Cu siguranţă le-ai oferit un subiect de discuţie când ai schimbat regatul pentru cel de Primăvară. Ce lucru trist, să o văd pe minunata ta mamă jelind mereu din cauză că te-a pierdut.

Lucien îşi îndreptă sabia spre Rhysand.

— Ai grijă cum vorbeşti.

Rhysand râse – era râsul unui amant, şoptit, delicat şi intim.

— Aşa vorbeşti cu Marele Lord al Prythianului?

Inima mi se opri. De asta fugiseră acei spiriduşi în Noaptea Focurilor. Să-l contrazici însemna să te sinucizi. Şi, judecând după felul în care întunericul părea să se onduleze din el, după acei ochi violeţi care ardeau ca stelele…

— Haide, Tamlin, spuse Rhysand. Nu ar trebui să-ţi mustri lacheul pentru că mi-a vorbit aşa?

— În regatul meu nu impun ranguri, spuse Tamlin.

— Încă nu? îşi încrucişă Rhysand braţele. Dar

este atât de distractiv când se umilesc! Presupun că tatăl tău nu s-a deranjat să-ţi arate asta.

— Acesta nu este Regatul Nopţii, rosti Lucien printre dinţi. Nu ai nicio putere aici, aşa că pleacă. Patul Amaranthei se răceşte.

Am încercat să nu respir prea zgomotos. Rhysand – el trimisese acel cap. Drept cadou. Am tresărit. Regatul Nopţii era locul în care se afla această femeie, această Amarantha?

Rhysand chicoti, dar apoi se năpusti asupra lui Lucien, prea rapid ca să-l pot urmări cu ochii mei omeneşti, mârâind în faţa lui. Lucien mă împinse cu spatele în perete, destul de tare încât să fiu nevoită să-mi înăbuş un ţipăt când am fost strivită de lemn.

— Eu măcelăream pe câmpul de luptă înainte de a te fi născut, mârâi Rhysand.

Apoi, la fel de rapid cum venise, se retrase nepăsător. Nu, nu aş fi îndrăznit niciodată să pictez acea graţie întunecată şi nemuritoare nici într-o sută de ani.

— În plus, spuse el, băgându-şi mâinile în buzunar, cine crezi că i-a arătat iubitului tău Tamlin aspectele delicate ale săbiilor şi ale femeilor? Doar nu crezi cu adevărat că a învăţat aşa ceva în mica tabără de război a tatălui său!

Tamlin îşi masă tâmplele.

— Las-o pentru altă dată, Rhys. Mă vei vedea destul de curând.

Rhysand se îndreptă spre uşă.

— Deja se pregăteşte pentru tine. Având în vedere starea ta actuală, cred că îi pot raporta cu

siguranţă că eşti distrus şi că te vei mai gândi la oferta ei.

Lucien nu mai respira când Rhysand trecu de masă. Marele Lord al Regatului Nopţii îţi trecu un deget pe spătarul scaunului meu – un gest natural.

— Abia aştept să-ţi văd faţa când…

Rhysand privi cu atenţie masa.

Lucien înţepeni, împingându-mă mai tare în perete. Masa era încă pusă pentru trei persoane, farfuria mea pe jumătate goală aflându-se chiar în faţa lui.

— Unde este oaspetele tău? întrebă Rhysand calm, ridicând pocalul meu şi adulmecându-l înainte de a-l pune din nou pe masă.

— I-am spus să plece când ţi-am simţit sosirea, minţi Tamlin, calm.

Rhysand îl privi în faţă pe Marele Lord, iar chipul lui perfect nu exprimă niciun sentiment înainte de a-şi ridica sprâncenele. Un fior de încântare – poate chiar de îndoială – străluci pe chipul lui, dar îşi întoarse rapid faţa spre Lucien. Magia îmi uscă nările, iar eu m-am holbat cu groază la Rhysand când faţa i se strâmbă de mânie.

— Îndrăzneşti să mă vrăjeşti? mârâi el, privindu-mă cu ochi violeţi şi arzători.

Deşi bariera magică dispăruse, Lucien mă împinse şi mai tare în perete.

Scaunul lui Tamlin scârţâi când îl aruncă în spate. El se ridică, cu ghearele pregătite, mai mortal decât orice cuţit pe care îl avea asupra lui.

Continuând să mă privească fix, faţa lui

Rhysand deveni o mască de mânie calmă.

— Îmi amintesc de tine, spuse el. Se pare că nu mi-ai ascultat avertizarea de a te feri de probleme.

Se întoarse către Tamlin.

— Cine, mă rog, este oaspetele tău?

— Logodnica mea, răspunse Lucien.

— Poftim? Şi eu care credeam că, după atâtea secole, încă mai suferi după iubita ta din popor, spuse Rhysand, venind spre mine.

Lumina soarelui nu străluci pe firele metalice ale tunicii lui, de parcă ar fi fost împiedicată de întunericul care pulsa din el.

Lucien scuipă la picioarele lui Rhysand şi puse sabia între noi.

Zâmbetul înveninat al lui Rhysand se lăţi.

— Lucien, dacă mă răneşti, vei afla cât de repede poate târfa Amaranthei să facă întreg Regatul Toamnei să sângereze. Mai ales pe iubita Stăpână a regatului.

Lucien se albi la faţă, dar rămase pe loc. Tamlin fu cel care răspunse.

— Coboară sabia, Lucien.

Rhysand mă măsură din priviri.

— Lucien, ştiam că ai gusturi proaste în materie de iubite, dar nu m-am gândit niciodată că te-ai încurca şi cu gunoaiele muritoare.

Faţa îmi ardea. Lucien tremura – de mânie, de frică sau de supărare, nu îmi dădeam seama.

— Stăpâna Regatului Toamnei va suferi cu adevărat când va afla de faptele fiului ei cel mai mic. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine noul animal de companie departe de tatăl tău.

— Pleacă, Rhys, îi ordonă Tamlin, stând la câţiva paşi distanţă de Marele Lord al Regatului Nopţii.

Cu toate acestea, în ciuda ghearelor, în ciuda faptului că Rhysand încă se apropia de mine, el nu îl atacă. Probabil că o luptă între doi Mari Lorzi ar fi putut dărâma din temelii conacul – şi ar fi lăsat în urmă doar praf. Sau poate că, dacă Rhysand era într-adevăr amantul acelei femei, represaliile pentru rănirea lui ar fi fost prea mari, mai ales cu povara suplimentară a înfruntării bolii.

Rhysand îl dădu deoparte pe Lucien de parcă ar fi fost o draperie.

Acum nu mai era nimic între noi, doar aerul înţepător şi rece. Tamlin rămase însă unde era, iar Lucien nici măcar nu clipi când Rhysand, cu o blândeţe îngrozitoare, luă cuţitul din mâinile mele şi îl aruncă în cealaltă parte a camerei.

— Nu ţi-ar folosi oricum la nimic, îmi spuse Rhysand. Dacă ai fi înţeleaptă, ai ţipa şi ai fugi din locul acesta, de aceşti spiriduşi. De fapt, este o minune că încă mai eşti aici.

Probabil că mirarea mi se citi pe chip, deoarece Rhysand râse zgomotos.

— O, nu ştie, nu-i aşa?

Am tremurat, incapabilă să-mi găsesc cuvintele sau curajul.

— Ai câteva secunde, Rhys, îl avertiză Tamlin. Câteva secunde pentru a pleca.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş vorbi aşa cu mine.

Împotriva voinţei mele, corpul meu se

îndreptă, fiecare muşchi se întinse, iar oasele mi se tensionară. Era ceva mai puternic decât o vrajă. O puterea care prelua controlul asupra fiinţei mele: chiar şi sângele îmi curse unde îşi dori el.

Nu am putut să mă mişc. O mână invizibilă, cu gheare, îmi zgârie mintea. Şi am ştiut – am ştiut că, dacă aş fi împins, dacă aş fi lovit acele gheare mentale, aş fi încetat să mai exist.

— Dă-i drumul, spuse Tamlin, enervându-se, dar fără să înainteze.

Un fel de panică se ivi în ochii lui şi, încetând să mă privească, se uită spre Rhysand.

— Destul.

— Am uitat că poţi pătrunde în mintea unui om la fel de uşor cum spargi o coajă de ou, spuse Rhysand şi îşi trecu un deget pe baza gâtului meu.

Tremuram, ochii îmi ardeau.

— Uite cât de minunată este! Uite cum încearcă să nu ţipe de groază!

— Voi fi rapid, promit.

Dacă nu aş fi păstrat controlul asupra corpului meu, probabil că aş fi vomitat.

— Are cele mai delicioase gânduri cu tine, Tamlin, spuse el. Se întreabă cum ar fi să-ţi simtă degetele pe coapsele ei – şi între ele.

Chicoti. Arzând de dezgust şi de ruşine, am tremurat din cauza prinsorii care îmi stăpânea mintea, când îmi dădu în vileag cele mai intime gânduri. Rhysand se întoarse spre Marele Lord.

— Sunt curios: de ce s-a întrebat dacă s-ar simţi la fel de bine dacă i-ai muşca sânul aşa cum ai muşcat-o de gât?

— Dă-i drumul.

Faţa lui Tamlin se contorsionă cu o asemenea furie sălbatică, încât lovi o coardă diferită, mai profundă, a groazei din mine.

— Dacă te consolează să afli, îi mărturisi Rhysand, ar fi fost potrivită pentru tine – şi tu ai fi putut să scapi. Totuşi, este puţin cam târziu. Este mai încăpăţânată ca tine.

Acele gheare invizibile îmi mângâiară din nou mintea, apoi dispărură. M-am lăsat spre podea, ghemuindu-mă pe genunchi, tremurând toată, încercând să nu suspin, să nu ţip, să nu vomit.

— Amaranthei îi va face plăcere să o distrugă, îi spuse Rhysand lui Tamlin. Aproape la fel de mult cum îi va face plăcere să te privească în timp ce o va rupe bucată cu bucată.

Tamlin era paralizat, braţele lui – ghearele sale – atârnându-i moi pe lângă corp. Nu-l mai văzusem niciodată arătând aşa.

— Te rog, fu tot ce spuse Tamlin.

— Te rog, ce? rosti Rhysand, blând, convingător.

Ca un amant.

— Nu-i spune Amaranthei despre ea, zise Tamlin, cu vocea tensionată.

— Şi de ce nu? Fiind târfa ei, spuse el aruncându-i o privire lui Lucien, ar trebui să-i spun tot.

— Te rog, reuşi Tamlin să spună, de parcă i-ar fi fost greu să respire.

Rhysand arătă spre pământ, iar zâmbetul lui deveni pervers.

— Dacă mă implori, mă voi mai gândi dacă să-i spun sau nu Amaranthei.

Tamlin căzu în genunchi şi îşi înclină capul.

— Mai jos.

Tamlin îşi lipi fruntea de podea, mâinile alunecându-i spre ghetele lui Rhysand. Aş fi putut să plâng de furie văzându-l pe Tamlin obligat să se încline în faţa cuiva, văzându-l pe Marele meu Lord umilit. Rhysand arătă spre Lucien.

— Şi tu, băiatule-vulpe.

Faţa lui Lucien era întunecată, dar se lăsă în genunchi, apoi îşi atinse fruntea de pământ. Mi-am dorit cuţitul pe care mi-l luase Rhysand, mi-am dorit să fi avut ceva cu care să-l omor.

M-am oprit destul din tremurat încât să-l aud pe Rhys vorbind din nou.

— Faci asta de dragul tău sau al ei? întrebă el, apoi ridică din umeri, de parcă nu ar fi obligat un Mare Lord al Prythianului să se umilească. Eşti mult prea disperat, Tamlin. Este neplăcut. Faptul că ai devenit Mare Lord te-a făcut să fii plictisitor.

— Îi vei spune Amaranthei? întrebă Tamlin, cu faţa pe podea.

Rhysand zâmbi superior.

— Poate că da, poate că nu.

Într-o mişcare fulgerătoare, prea rapidă ca să o văd, Tamlin fu în picioare, cu dinţii periculos de aproape de faţa lui Rhysand.

— Nu face asta, spuse Rhysand, ţâţâind şi împingându-l uşor cu o singură mână. Nu în faţa unei doamne.

Privi în direcţia mea.

— Cum te numeşti, scumpete?

Dacă i-aş fi spus numele meu – şi numele familiei mele – ar fi provocat şi mai multă durere şi suferinţă. Ar fi putut foarte bine să-mi găsească familia şi să o târască în Prythian pentru a o chinui, doar ca să se amuze. Dacă aş fi ezitat prea mult, ar fi putut să-mi afle numele citindu-mi gândurile. Calmă şi fără să mă gândesc la nimic, am rostit pe nerăsuflate primul nume care mi-a venit în minte, numele unei prietene de-a surorii mele, care nu vorbise niciodată cu mine şi al cărei chip nu mi-l puteam aminti.

— Clare Beddor.

Vocea mea nu fu mai mult decât un suspin.

Rhysand se întoarse spre Tamlin, netulburat de apropierea Marelui Lord.

— Ei bine, a fost distractiv. De fapt, nu m-am mai amuzat aşa de secole. Abia aştept să vă văd pe toţi trei la Poalele Muntelui. Îi voi transmite salutările tale Amaranthei.

Apoi, Rhysand dispăru în neant – de parcă ar fi trecut printr-o despicătură a lumii, lăsându-ne singuri, într-o tăcere groaznică şi tremurătoare.

Capitolul 27

Am rămas întinsă pe pat, urmărind lumina lunii mişcându-se pe podea. Era greu să nu mă gândesc la chipul lui Tamlin când ne ordonase mie şi lui Lucien să plecăm şi să închidem uşa sălii de mese. Dacă nu mi-aş fi impus să mă adun, poate că aş fi rămas. Poate că l-aş fi întrebat pe Lucien despre

asta – despre toate. Dar, laşă cum eram, am fugit în camera mea, unde Alis mă aştepta cu o ceaşcă de ciocolată caldă. Era un efort şi mai mare să-mi amintesc răgetul care făcuse candelabrul să se mişte sau trosniturile mobilei distruse care răsunaseră prin casă.

Nu am mers la cină. Nu voiam să ştiu dacă mai exista o sală de mese în care să mănânc. Şi nu am fost în stare să pictez, nu când nu aveam nimic în minte, în suflet.

În casă era linişte de ceva vreme, dar valurile mâniei lui Tamlin răsunau, reverberând în lemn, piatră şi sticlă.

Nu voiam să mă gândesc la vorbele lui Rhysand – nu voiam să mă gândesc la atacul bolii, care se întrevedea, sau la Poalele Muntelui – la oricum s-ar fi chemat acel loc şi la motivul pentru care aş fi putut fi obligată să merg acolo. Şi la Amarantha – în sfârşit, un nume demn de prezenţa feminină care le urmărea vieţile. Tremuram de fiecare dată când mă gândeam la cât de mortală trebuie că era pentru a da ordine Marilor Lorzi ai Prythianului. Îl ţinea în lesă pe Rhysand şi îl făcuse pe Tamlin să implore pentru a mă ţine ascunsă de ea.

Uşa scârţâi, iar eu m-am ridicat brusc. Lumina lunii străluci pe aur, dar inima mea nu se linişti când Tamlin închise încet uşa şi se apropie de patul meu. Paşii îi erau înceţi şi grei – şi nu vorbi până ce nu se aşeză pe marginea saltelei.

— Îmi pare rău, spuse el.

Vocea îi era răguşită şi goală.

— Este în regulă, am minţit eu, apucând cearşafurile cu mâna.

Dacă mă gândeam prea mult la asta, simţeam mângâierea ghearelor puterii lui Rhysand zgâriindu-mi mintea.

— Nu este, mârâi el şi mă apucă de mână, trăgându-mi degetele de pe cearşafuri. Este…

Îşi lăsă capul în jos, oftând adânc şi strângându-mă de mână.

— Feyre… aş vrea…

Îşi scutură capul şi îşi drese vocea.

— Te trimit acasă, Feyre.

Ceva în mine se rupse.

— Poftim?

— Te trimit acasă, repetă el şi, deşi cuvintele lui erau mai puternice, mai sonore, vocea îi tremură puţin.

— Cum rămâne cu termenii Tratatului…

— Ţi-am preluat datoria. Dacă va veni cineva să se intereseze de legile încălcate, îmi voi asuma responsabilitatea pentru moartea lui Andras.

— Dar mi-ai spus odată mi-ai spus că nu exista nicio altă portiţă de scăpare. Suriei mi-a spus că nu era nici…

Un mârâit.

— Dacă au o problemă cu asta, îmi pot spune mie.

Şi să sfârşească fâşii. Inima mi se prăbuşi. Să trăiesc liberă.

— Am făcut ceva greşit…

El îmi ridică mâna şi o lipi de obrazul său. Era foarte ademenitor şi cald.

— Nu ai făcut nimic greşit.

Îşi întoarse faţa pentru a-mi săruta palma.

— Ai fost perfectă, murmură el pe pielea mea, apoi îmi coborî mâna.

— Atunci, de ce trebuie să plec?

Mi-am smucit mâna.

— Deoarece există… există oameni care te-ar răni, Feyre. Care te-ar răni din cauza a ceea ce însemni pentru mine. Am crezut că voi fi în stare să mă ocup de ei, să te feresc de aşa ceva, dar, după ziua de azi… Nu pot. Deci, trebuie să pleci acasă, departe de aici. Acolo vei fi în siguranţă.

— Pot să mă apăr singură, şi…

— Nu poţi, spuse el, iar vocea îi tremură. Pentru că eu nu pot.

Îmi prinse faţa cu ambele mâini.

— În faţa lor, nu pot să mă apăr nici pe mine, nu pot să mă apăr de ce se întâmplă în Prythian.

Am simţit fiecare cuvânt pe care îl rosti şi care ajunse pe buzele mele, un suflu de aer fierbinte şi frenetic.

— Chiar dacă ne-am împotrivi bolii… te-ar căuta – ea ar găsi o modalitate prin care să te ucidă.

— Amarantha.

Se zburli la auzul numelui, dar încuviinţă.

— Cine este…

— Când ajungi acasă, interveni el, să nu spui nimănui adevărul despre locul în care ai fost – lasă-i să creadă vraja. Nu le spune cine sunt; nu le spune unde ai stat. Spionii ei te vor căuta.

— Nu înţeleg.

I-am apucat braţul şi l-am strâns cu putere.

— Spune-mi…

— Trebuie să pleci acasă, Feyre.

Acasă. Nu era casa mea, era Iadul.

— Vreau să rămân cu tine, am şoptit, cu vocea spartă. Cu sau fără Tratat, cu sau fără boală.

Îşi trecu o mână peste faţă. Degetele lui se înfiorară când întâlniră masca.

— Ştiu.

— Aşadar, lasă-mă…

— Nu e cazul să stăm la discuţii, mârâi el, iar eu l-am privit. Nu înţelegi?

Se ridică în picioare.

— Rhys a fost doar începutul. Vrei să fii aici când se întoarce Attorul? Vrei să ştii căror creaturi le dă socoteală Attorul? Unor fiinţe ca Bogge – şi mai rele.

— Lasă-mă să te ajut…

— Nu.

Păşi în faţa patului.

— Nu ai citit ieri printre rânduri?

Nu o făcusem, dar mi-am ridicat bărbia şi mi-am încrucişat braţele.

— Deci, mă alungi deoarece sunt inutilă în luptă?

— Te alung deoarece mă îmbolnăvesc dacă mă gândesc la tine în mâinile lor!

Se aşternu tăcerea, umplută doar de sunetele respiraţiei lui grele. Se lăsă pe pat şi îşi apăsă ochii cu podul palmelor.

Cuvintele lui răsunară prin mine, topindu-mi mânia, făcându-mă fragilă.

— Cât… cât timp va trebui să fiu plecată?

El nu răspunse.

— O săptămână?

Niciun răspuns.

— O lună?

Scutură încet din cap. Buza mea superioară se răsuci, dar m-am străduit să fiu neutră.

— Un an?

Atât timp departe de el…

— Nu ştiu.

— Dar nu pentru totdeauna, nu-i aşa?

Chiar dacă boala s-ar fi răspândit din nou în Regatul Primăverii, chiar dacă m-ar fi sfâşiat… M-aş fi întors. Îmi dădu într-o parte părul de pe faţă. M-am smucit.

— Probabil ar fi mai uşor dacă aş pleca, am spus, privind în altă parte. Cine ar vrea să aibă în preajmă pe cineva care este acoperit de spini?

— Spini?

— Spinoasă. Uşor de ofensat. Irascibilă. Încăpăţânată.

El se aplecă şi mă sărută uşor.

— Nu pentru totdeauna, spuse el lângă gura mea.

Şi, deşi ştiam că era o minciună, i-am pus mâinile în jurul gâtului şi l-am sărutat. Mă trase în poala lui, ţinându-mă strâns, în timp ce buzele lui le despărţi pe ale mele. Când limba lui îmi intră în gură, am devenit conştientă de fiecare por din corpul meu.

Cu toate că groaza magiei lui Rhysand încă mă afecta, l-am împins pe Tamlin pe pat, încălecându-

l, ţintuindu-l ca şi cum asta m-ar fi împiedicat cumva să plec, de parcă gestul ar fi oprit scurgerea timpului.

Îşi odihni mâinile pe coapsele mele, iar căldura lor mă arse prin mătasea fină a cămăşii de noapte. Părul meu căzu în jurul feţelor noastre ca o cortină. Nu-l puteam săruta destul de repede, destul de tare încât să exprim nevoia năvalnică a corpului meu. El mârâi uşor – şi mă întoarse cu pricepere, întinzându-mă sub el în timp ce îşi desprinse buzele de ale mele şi mă sărută pe gât.

Toată lumea mea se contractă la atingerea buzelor lui pe pielea mea. Totul de dincolo de ele, de dincolo de el, era un gol format din întuneric şi lumină selenară. Spatele mi se arcui când ajunse la locul în care mă muşcase odată, iar eu mi-am trecut mâinile prin părul lui, savurând netezimea ca de mătase. El trasă un arc pe şoldul meu, zăbovind la marginea lenjeriei. Cămaşa de noapte mi se strânsese în jurul taliei, dar nu-mi păsa. Mi-am împletit picioarele goale în jurul picioarelor lui, întinzându-le pe muşchii tari ai gambelor sale.

Îmi şopti numele pe piept şi cu una din mâini îmi exploră corpul, întinzând-o spre sâni. Am tremurat, anticipând senzaţia mâinii lui acolo, iar gura lui o găsi din nou pe a mea, în timp ce degetele i se opriră puţin mai jos.

De această dată, sărutul lui fu mai lent, mai blând. Vârfurile degetelor celeilalte mâini alunecară sub lenjeria mea intimă, iar eu am respirat adânc.

Sunetul îl făcu să ezite şi să se retragă puţin.

Dar i-am muşcat buza, dându-i o comandă mută, iar el mârâi în gura mea. Cu o singură gheară lungă, sfâşie mătasea şi dantela, iar lenjeria mea se destrămă în bucăţi. Gheara se retrase, sărutul devenind mai profund când degetele îi alunecară între picioarele mele, seducându-mă şi tachinându-mă. M-am frecat de mâna lui, cedând complet zvârcolirii sălbatice care prinsese viaţă în interiorul meu şi i-am şoptit numele pe piele.

El se opri din nou, retrăgându-şi degetele, dar l-am apucat, trăgându-l mai mult peste mine. Îl voiam acum – voiam ca barierele hainelor noastre să dispară, voiam să-i simt transpiraţia, voiam să mă umplu cu esenţa lui.

— Nu te opri, am gâfâit.

— Eu… spuse el apăsat, odihnindu-şi fruntea între sânii mei, tremurând. Dacă voi continua, nu voi mai putea să mă opresc.

M-am ridicat, iar el m-a privit, respirând greu. Am continuat să-l privesc în ochi, respirând mai calm când mi-am ridicat cămaşa de noapte peste cap şi am aruncat-o pe podea. Complet goală în faţa lui, l-am urmărit cum se uita la sânii mei, tari din cauza răcorii nopţii, la abdomenul meu, între coapsele mele. Un fel de poftă lacomă şi neînduplecată îi traversă chipul, privirea. Mi-am îndoit un genunchi şi l-am dat într-o parte, ca pe o invitaţie tăcută. El mârâi – şi, încet, ca un prădător, îşi ridică din nou privirea spre a mea.

Toată forţa acelui Mare Lord sălbatic şi nemilos se concentră doar asupra mea, iar eu am simţit furtuna captivă de sub pielea lui, capabilă să mă

spulbere, chiar aşa diminuată cum era. Dar puteam să am încredere în el – şi în mine, să înfrunt acea mare putere. Puteam să mă arunc, cu totul asupra lui, ştiind că nu s-ar fi ferit.

— Dă-mi totul, i-am şoptit.

El plonjă ca o bestie eliberată din cuşcă.

Eram o încurcătură de mâini şi dinţi, iar eu am tras de hainele lui până când ajunseră pe jos, apoi am tras de pielea lui până ce l-am zgâriat pe spate şi pe braţe. Ghearele scoase erau blânde pe şoldurile mele, în drumul lor către interiorul coapselor, unde se înfruptă din mine, oprindu-se doar după ce am tremurat, epuizată. Am gemut, rostindu-i numele când mă pătrunse, împingându-se încet şi puternic, încât mă făcu să mă despic în jurul lui.

Ne-am mişcat împreună la nesfârşit, sălbatic şi arzător şi, când am atins pentru a doua oară extazul, mârâi şi culmină în acelaşi timp.

Am adormit în braţele lui, iar când m-am trezit, câteva ore mai târziu, am făcut din nou dragoste, încet şi intens; un foc mocnit, în comparaţie cu pasiunea dezlănţuită de mai devreme. Odată epuizaţi amândoi, gâfâind transpiraţi, am stat întinşi în linişte pentru o vreme, iar eu i-am respirat parfumul, pământiu şi proaspăt. Nu aş fi putut niciodată să surprind aşa ceva – nu aş fi fost niciodată în stare să-i pictez atingerea şi gustul, indiferent cât aş fi încercat, indiferent câte culori

aş fi folosit.

Tamlin trasă lent cercuri pe abdomenul meu şi murmură:

— Ar trebui să dormim. Mâine ai de făcut o călătorie lungă.

— Mâine?

M-am ridicat fără să ţin cont de goliciunea mea, nu după ce văzuse şi gustase totul.

Gura lui exprimă un regret.

— La răsărit.

— Dar este…

Cu o mişcare lentă, se ridică.

— Te rog, Feyre.

Te rog. Tamlin se înclinase în faţa lui Rhysand. De dragul meu. Se mută spre marginea patului.

— Unde pleci?

Mă privi peste umăr.

— Dacă rămân, nu vei mai dormi.

— Rămâi, i-am spus. Promit să nu te ating.

O minciună făţişă.

Îmi schiţă un zâmbet care îmi spuse că şi el ştia asta, dar se cuibări, trăgându-mă în braţele lui. Mi-am înfăşurat un braţ în jurul taliei lui şi mi-am odihnit capul pe umărul său.

El îmi mângâie leneş părul. Nu voiam să dorm, nu voiam să pierd niciun minut cu el, dar epuizarea mă trase la somn, până când i-am simţit doar respiraţia şi atingerea degetelor în păr.

Plecam. Când acest loc devenise mai mult decât un adăpost, când ordinul lui Suriei devenise o binecuvântare, iar Tamlin mult mai mult decât un salvator sau un prieten, plecam. Ar fi putut trece

ani de zile până ce aveam să revăd această casă, până ce aveam să miros grădina cu trandafiri, până când vedeam din nou acei ochi cu pete aurii. Acasă – aici era acasă.

Când starea de conştienţă mă părăsi în cele din urmă, am crezut că l-am auzit vorbind, gura lui fiind aproape de urechea mea.

— Te iubesc, şopti el şi mă sărută pe frunte. Cu tot cu spini.

Când m-am trezit, nu mai era acolo şi am fost sigură că visasem.

Capitolul 28

Nu dură mult să-mi fac bagajul şi să-mi iau rămas-bun. Am fost cumva surprinsă când Alis mă îmbrăcă într-o ţinută foarte diferită de hainele mele obişnuite – dantelată, strânsă pe corp şi legată în toate locurile greşite. Vreo modă printre muritorii bogaţi, fără îndoială. Rochia era confecţionată din straturi de mătase roz-deschis, accentuată cu dantelă albă şi de un albastru-deschis. Alis îmi dădu o jachetă scurtă din in, cu reverele mărginite de un tiv roz. Pe cap îmi puse într-o parte o mică pălărie absurdă, sidefie, în mod clar, pur decorativă. Mai că mă aşteptam şi la o umbrelă asortată.

Lui Alis, care ţâţâi, i-am spus astfel:

— Nu ar trebui să-ţi iei rămas-bun de la mine plângând?

Am tras de mănuşile din dantelă – inutile şi subţiri.

— Nu-mi plac despărţirile. Dacă aş putea, aş pleca fără să spun nimic.

Alis se uită lung la mine.

— Nici mie nu-mi plac.

M-am îndreptat către uşă, dar am zis, fără să vreau:

— Sper că în curând vei fi alături de nepoţii tăi.

— Bucură-te de libertate, fură singurele ei vorbe.

La parter, Lucien pufni când mă văzu.

— Acele haine sunt destul încât să mă convingă să nu-mi doresc vreodată să calc pe tărâmul oamenilor.

— Nu sunt sigură că tărâmul oamenilor ar şti cum să se comporte cu tine, i-am răspuns.

Zâmbetul lui Lucien era tăios, privind atent peste umărul meu spre locul în care Tam mă aştepta în faţa trăsurii aurite, îşi încordă umerii. Când se întoarse din nou spre mine, miji ochiul metalic.

— Am crezut că eşti mai deşteaptă.

— La revedere şi ţie, am izbucnit eu.

Halal prieten. Faptul că mă ţinuseră departe de conflictele lor nu era vina sau alegerea mea, chiar dacă nu puteam face nimic împotriva bolii, a creaturilor sau a Amaranthei, oricine ar fi fost ea.

Lucien, a cărui cicatrice era rigidă în soarele strălucitor, scutură din cap şi se îndreptă spre Tamlin, în ciuda mârâitului de avertizare al Marelui Lord.

— Nu îi mai acorzi măcar câteva zile? Doar câteva – înainte de a o trimite spre acea hazna

omenească? întrebă Lucien.

— Nu intră în discuţie, izbucni Tamlin, arătând spre casă. Ne vedem la prânz.

Lucien îl fixă cu privirea pentru o clipă, scuipă pe pământ şi urcă grăbit scările. Tamlin nu-l mustră.

Poate m-aş fi gândit mai mult la cuvintele lui Lucien, poate i-aş fi strigat o replică, dar… Pieptul mi se goli când, cu mâinile transpirate în mănuşi, m-am întors spre Tamlin, care stătea în faţa caleştii aurite.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, zise el.

Am dat din cap, prea ocupată să-i memorez trăsăturile feţei ca să-i răspund. Se referise oare la ce am crezut că îmi spusese aseară, la faptul că mă iubea? M-am mişcat, bietele mele picioare durându-mă deja din cauza pantofilor mici pe care Alis mă obligase să îi port.

— Tărâmul muritorilor rămâne sigur – pentru tine, pentru familia ta.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă ar fi încercat să mă convingă să părăsesc până şi teritoriul oamenilor, să navighez spre sud, dar înţelese că aş fi refuzat să fiu atât de departe de zid, de el. Că acasă era cel mai îndepărtat loc în care aş fi acceptat să fiu trimisă, departe de el.

— Tablourile mele sunt ale tale, am rostit, incapabilă să născocesc altceva mai bun pentru a-mi exprima sentimentele, pentru a-i spune ce însemna faptul că trebuia să plec şi cât de îngrozită eram de trăsura care se ivea în spatele meu.

Îmi ridică bărbia cu un deget.

— Ne vom revedea.

Mă sărută şi se îndepărtă prea repede. Am înghiţit cu greu, luptându-mă cu ochii care mă ardeau. „Te iubesc, Feyre.”

M-am întors înainte ca vederea să mi se înceţoşeze, dar el fu imediat acolo, ca să mă ajute să urc în trăsura opulentă. Când m-am aşezat, mă privi calm prin uşa deschisă.

— Eşti pregătită?

Nu, nu, nu eram pregătită, nu după noaptea trecută, nu după toate aceste luni. Dar am încuviinţat. Dacă Rhysand se întorcea, dacă această Amarantha era, într-adevăr, o ameninţare atât de mare încât aş fi fost doar un alt corp de apărat pentru Tamlin… trebuia să plec.

Închise uşa, izolându-mă înăuntru cu un zgomot ce răsună prin mine. Se aplecă prin fereastra deschisă, pentru a-mi mângâia obrazul – şi aş fi putut jura că am simţit cum mi se rupea inima. Vizitiul pocni din bici.

Degetul lui Tamlin îmi atinse gura. Trăsura se zdruncină când cei şase cai albi începură să meargă. Mi-am muşcat buza, ca să nu tremure.

Tamlin îmi zâmbi pentru ultima dată.

— Te iubesc, spuse el şi se îndepărtă.

Ar fi trebuit să o spun – ar fi trebuit să-i spun acele cuvinte, dar mi se blocară în gât din cauza… Din cauza lucrurilor pe care trebuia să le înfrunte, din cauză că era posibil să nu mă mai găsească, în ciuda promisiunii, din cauză… din cauză că, dincolo de toate, el era nemuritor, iar eu aveam să

îmbătrânesc şi să mor. Şi poate că acum vorbea serios, şi poate că noaptea trecută îl schimbase la fel de mult ca şi pe mine, dar… Nu voiam să devin o povară pentru el. Nu voiam să devin o altă greutate care să-i apese pe umeri.

Aşadar, nu am spus nimic în clipa în care trăsura plecă. Şi nu m-am uitat înapoi când am trecut de porţile conacului şi am intrat în pădurea aflată dincolo de acestea.

Aproape imediat ce trăsura intră în pădure, sclipirea magiei îmi inundă nările, târându-mă într-un somn profund. Am fost furioasă când m-am trezit cu o smucitură, întrebându-mă de ce fuseseră necesare toate acestea, dar aerul răsuna de bocănitul asurzitor al copitelor pe poteca pavată cu dale din piatră. Frecându-mă la ochi, am privit pe fereastră şi am văzut un drum înclinat, flancat de garduri vii, conice, şi de irişi. Nu mai fusesem aici.

Când trăsura se opri în faţa unui castel din marmură albă şi cu acoperişuri din smarald – aproape la fel de mare ca şi conacul lui Tamlin, am fost atentă la cât mai multe detalii.

Feţele servitorilor care se apropiau nu-mi erau necunoscute, iar eu nu am afişat nicio emoţie când i-am prins mâna vizitiului şi am coborât din trăsură.

Om. Cu urechile rotunjite, cu faţa rumenă şi hainele lui era, pur şi simplu, un om.

Şi ceilalţi servitori erau oameni – toţi nelinişţiţi,

spre deosebire de liniştea totală pe care o adoptau Marii Spiriduşi. Creaturi imperfecte, lipsite de graţie, făcute din pământ şi sânge.

Servitorii mă priviră, dar nu se apropiară, dispărând în fundal. Păream atât de distinsă, atunci? Agitaţia de mişcare şi culoare care ţâşni pe uşile principale mă făcu să mă îndrept de spate.

Le-am recunoscut pe surorile mele înainte să mă vadă. Se apropiară de trăsură, aranjându-şi rochiile elegante. Le-am văzut sprâncenele ridicându-se în faţa trăsurii aurite.

Acel sentiment de ruptură din pieptul meu se înrăutăţi. Tamlin îmi spusese că avusese grijă de familia mea, dar asta…

Nesta vorbi prima, făcând o reverenţă. Urmă Elain.

— Bun venit în casa noastră, spuse Nesta cam nehotărâtă. Doamnă…

Am râs cu poftă.

— Nesta, am spus, iar ea înţepeni.

Am râs din nou.

— Nesta, nu-ţi recunoşti propria soră?

Elain icni.

— Feyre?

Se îndreptă spre mine, dar se opri.

— Ce s-a întâmplat cu mătuşa Ripleigh? A… murit?

Aceea era povestea, mi-am amintit eu – că plecasem să am grijă de mătuşa bogată, de mult uitată. Am dat uşor din cap. Nesta se uită la hainele mele şi la trăsură, perlele împletite în părul ei şaten-deschis strălucind în lumina soarelui.

— Ţi-a lăsat averea ei, spuse Nesta cu siguranţă.

Nu era o întrebare.

— Feyre, ar fi trebuit să ne spui! exclamă Elain, încă uimită. O, cât de îngrozitor! Şi a trebuit să înduri singură pierderea ei, sărăcuţa de tine! Tata va fi devastat că nu a reuşit să-şi prezinte omagiile.

Nişte… nişte lucruri atât de simple: rude care mureau, averi lăsate moştenire şi prezentarea omagiilor pentru cel mort. Şi totuşi… totuşi… o greutate pe care nu realizasem că o purtam se micşoră când mi-am dat seama că aceasta era singura lor grijă; acestea erau lucrurile care contau pentru ei acum.

— De ce eşti atât de tăcută? mă întrebă Nesta, păstrând distanţa.

Uitasem cât de şireţi erau ochii ei, cât de reci. Fusese altfel clădită, din ceva mai tare şi mai puternic decât din oase şi sânge. Era la fel de diferită de oamenii din jurul nostru aşa cum devenisem şi eu.

— Mă… bucur să văd cât de mult ţi s-a schimbat soarta, am reuşit să spun. Ce s-a întâmplat?

Birjarul – vrăjit ca să pară om, fără mască vizibilă – începu să descarce bagajele, dându-le servitorilor. Nu ştiam că Tamlin mă trimisese cu tot cu bunuri.

Elain străluci.

— Nu ai primit scrisorile noastre?

Nu-şi amintea – sau poate că nici nu ştiuse cu

adevărat, că nu aş fi putut oricum să le citesc. Când am scuturat din cap, se plânse de inutilitatea poştei, iar apoi spuse:

— O, nu ai fi crezut! La aproape o săptămână după ce ai plecat să ai grijă de mătuşa Ripleigh, un străin a apărut la uşa noastră şi i-a cerut tatei să-i investească banii, pentru el! Tata a ezitat, deoarece oferta părea prea bună, dar străinul a insistat, astfel că tata a acceptat. Ne-a dat un cufăr cu aur doar pentru că am fost de acord! Într-o lună, a dublat investiţia bărbatului, iar apoi banii au început să vină. Şi, ştii ce? Toate acele nave pe care le-am pierdut au fost găsite în Bharat, cu tot cu profiturile tatei!

Tamlin… Tamlin făcuse asta pentru ei. Nu am luat în seamă golul care creştea în pieptul meu.

— Feyre, pari la fel de uimită ca şi noi, spuse Elain, luându-mă de braţ. Vino înăuntru. Îţi vom arăta casa! Nu avem o cameră decorată pentru tine, deoarece ne-am gândit că vei mai sta câteva luni cu săraca mătuşă Ripleigh, dar avem atât de multe dormitoare, încât, dacă vrei, poţi să dormi în fiecare noapte în altul!

Am aruncat o privire peste umăr spre Nesta, care mă urmărea atentă, cu o faţă care nu exprima nimic. Aşadar, nu se măritase cu Thomas Mandray.

— Probabil că tata va leşina când te va vedea, pălăvrăgi în continuare Elain, mângâindu-mi mâna în timp ce mă escortă spre uşa principală. O, poate va da şi un bal în onoarea ta!

Nesta ne ajunse din urmă, o prezenţă tăcută care ne urmărea. Nu voiam să ştiu la ce se gândea.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să fiu mânioasă sau uşurată că se descurcaseră atât de bine fără mine – şi dacă Nesta se întreba acelaşi lucru.

Potcoavele tropăiră, iar trăsura începu să se deplaseze pe alee – îndepărtându-se de mine, întorcându-se la adevărata mea casă, la Tamlin. Fu nevoie de toată voinţa mea ca să nu fug după ea.

El îmi spusese că mă iubea, iar eu simţisem adevărul spuselor lui datorită faptului că făcusem dragoste şi că mă trimisese departe, pentru a fi în siguranţă; mă eliberase de acel Tratat, ca să fiu în siguranţă, deoarece furtuna care era pe cale să se stârnească în Prythian era destul de periculoasă încât niciun Mare Lord nu-i putea face faţă. Trebuia să rămân; era înţelept să rămân aici, dar nu puteam să mă lupt cu senzaţia, ca o umbră întunecată din sinea mea, că făcusem o greşeală foarte mare plecând, indiferent de ordinele lui Tamlin. „Rămâi cu Marele Lord”, îmi spusese Suriei. Singurul lui ordin.

Mi-am alungat gândul când tatăl meu începu să plângă la vederea mea şi, într-adevăr, dădu un bal pentru mine. Şi, deşi ştiam că promisiunea făcută cândva mamei mele era împlinită, cu toate că ştiam că mă eliberasem într-adevăr de ea şi că familia mea era îngrijită pentru totdeauna, acea umbră crescândă îmi acoperi inima.

Capitolul 29

Nu îmi era greu să inventez poveşti despre timpul petrecut cu mătuşa Ripleigh: îi citeam zilnic,

ea mă instruia, de pe patul ei, cum să mă port, iar eu am îngrijit-o până când a murit în somn în urmă cu două săptămâni, lăsându-mi averea.

Şi era o avere imensă! Cuferele care mă însoţiseră nu conţineau doar haine – câteva erau pline cu aur şi pietre preţioase. Nu pietre tăiate, ci imense, netăiate, care ar fi cumpărat o mie de moşii.

Acum, tatăl meu făcea inventarul acelor pietre preţioase; se închisese în biroul lui, care avea vedere spre grădina în care stăteam în iarbă, lângă Elain. Pe fereastră, l-am urmărit pe tata aplecat peste biroul său, cu o mică balanţă în faţa lui, cântărind un rubin netăiat, de mărimea unui ou de raţă. Era din nou concentrat şi animat de un scop în viaţă, cum nu-l văzusem de dinainte de a ne pierde averea. Până şi piciorul lui şchiop era mai bine – îşi revenise în mod miraculos datorită unui tonic şi unui balsam pe care i le dăduse gratis un vindecător aflat în trecere. I-aş fi fost recunoscătoare pentru totdeauna lui Tamlin, doar pentru bunătatea lui.

Nu mai era cocoşat, iar ochii nu-i mai erau înceţoşaţi şi abătuţi. Tatăl meu zâmbea cu sinceritate, râdea cu plăcere şi o iubea pe Elain care, la rândul ei, îl iubea şi ea. În schimb, Nesta fusese tăcută şi vigilentă, răspunzându-i lui Elain cu nu mai mult de un cuvânt sau două.

— Acei bulbi, spuse Elain, arătând cu mâna înmănuşată spre un grup de flori purpurii şi roşii, au venit tocmai de pe câmpurile cu lalele de pe continent. Tata spune că primăvara următoare mă

va duce să le văd. Spune că sunt kilometri întregi de flori.

Mângâie solul negru şi fertil. Grădiniţa de sub fereastră era a ei: toate florile şi toţi arbuştii fuseseră aleşi şi plantaţi cu mâna sa; nu ar fi permis nimănui altcuiva să le îngrijească. Tot ea le plivea şi le uda.

Cu toate acestea, servitorii o ajutau să transporte găleţile grele cu apă, recunoscuse ea. S-ar fi minunat, foarte probabil ar fi plâns, dacă ar fi văzut grădinile care îmi deveniseră atât de familiare, florile permanent înflorite din Regatul Primăverii.

— Ar trebui să vii cu mine, continuă Elain. Nesta nu ne va însoţi pentru că nu vrea să rişte să traverseze, dar noi două… O, ne vom distra, nu-i aşa?

Am privit-o câş. Sora mea strălucea, mulţumită, mai drăguţă decât o văzusem vreodată, chiar şi în rochia ei simplă de grădinărit, din muselină. Obrajii îi erau roşii pe sub pălăria mare, trasă în jos.

— Cred… cred că aş vrea să văd continentul, am spus eu.

Era adevărat, mi-am dat eu seama. Nu văzusem prea multe locuri din această lume, nici măcar nu mă gândisem să le vizitez. Nici măcar nu reuşisem vreodată să visez la ele.

— Sunt surprinsă că eşti atât de nerăbdătoare să pleci, primăvara viitoare, am spus eu. Nu este chiar mijlocul sezonului?

Sezonul persoanelor importante, care se pare

că se terminase în urmă cu doar câteva săptămâni, plin de petreceri, baluri şi dejunuri oficiale şi bârfe, bârfe, bârfe. Elain îmi povestise totul despre asta la cina din seara trecută, abia observând că mă străduiam din greu să înghit mâncarea. O mare parte era la fel – carnea, pâinea, legumele şi, totuşi… o simţeam ca pe o cenuşă, în comparaţie cu mâncarea din Prythian.

— Sunt surprinsă că peţitorii nu stau la rând la uşa ta, să-ţi cerşească mâna.

Elain se îmbujoră, dar îşi înfipse lopăţica în pământ, pentru a scoate o buruiană.

— Da, ei bine, vor mai fi şi alte ocazii. Nesta nu îţi va spune, dar sezonul acesta a fost oarecum… ciudat.

— În ce fel?

Îşi ridică umerii subţiri.

— Oamenii s-au purtau de parcă, vreme de opt ani, am fi fost toţi bolnavi sau plecaţi într-o ţară îndepărtată – ca şi cum nu am fi trăit la câteva sate distanţă, în acea casă. Ai crede că am visat tot ce ni s-a întâmplat în toţi acei ani. Nimeni nu a suflat o vorbă despre asta.

— Credeai că o vor face?

Dacă eram atât de bogaţi cum sugera această casă, cu siguranţă destule familii erau gata să lase deoparte care fusese sărăcia noastră.

— Nu, dar m-a făcut… m-a făcut să-mi doresc din nou acei ani, în ciuda foamei şi a frigului. Uneori, casa aceasta pare foarte mare, tata este mereu ocupat, iar Nesta…

Privi peste umăr spre sora mea cea mare, care

stătea lângă un dud noduros şi se uita la marea întindere a pământurilor noastre. Abia dacă îmi vorbise seara trecută şi deloc la micul dejun. Am fost surprinsă când ni se alătură afară, chiar dacă, în tot acest timp, nu plecă de lângă copac.

— Nesta nu a participat la toate manifestările sezonului. Nu vrea să îmi spună de ce. A început să refuze orice invitaţie. Nu prea vorbeşte, iar când prietenii mei vin în vizită, mă simt groaznic, deoarece îi face să se simtă foarte prost, holbându-se la ei aşa cum o face de obicei…

Elain oftă.

— Poate reuşeşti tu să vorbeşti cu ea.

M-am gândit să-i spun lui Elain că trecuseră ani de zile de când Nesta şi cu mine nu mai purtaserăm o conversaţie civilizată, dar Elain adăugă:

— A încercat să te vadă, ştii.

Am clipit, sângele răcindu-mi-se puţin.

— Poftim?

— Ei bine, a fost plecată cam o săptămână şi a spus că trăsura s-a stricat la jumătatea drumului şi că i-a fost mai uşor să se întoarcă. Dar nu aveai de unde să ştii, pentru că nu ai primit nicio scrisoare de la noi.

Am privit-o pe Nesta, care stătea nemişcată sub ramuri, în vreme ce briza verii îi flutura fustele rochiei. Plecase să mă vadă, doar ca să se întoarcă din cauza vreunei vrăji pe care Tamlin o aruncase asupra ei?

M-am întors din nou spre grădină şi am surprins-o pe Elain holbându-se la mine.

— Ce e?

Elain scuturǎ din cap şi reveni la plivit.

— Arǎţi foarte… diferit. Până şi vocea ta sună altfel.

Într-adevăr, nu prea îmi venise să-mi cred ochilor ce văzusem când trecusem pe lângă oglinda din hol, seara trecută. Chipul meu era neschimbat, dar mă înconjura o… strălucire, un fel de lumină sclipitoare aproape insesizabilă. Ştiam că se datora şederii mele în Prythian, că toată acea magie se lipise, cumva, de mine. Mă temeam de ziua în care avea să dispară pentru totdeauna.

— S-a întâmplat ceva în casa mătuşii Ripleigh? întrebă Elain. Ai… cunoscut pe cineva?

Am ridicat din umeri şi am smuls o buruiană din apropiere.

— Am mâncat bine şi m-am odihnit, atâta tot.

Zilele trecură. Tristeţea din mine nu se micşoră, şi chiar şi gândul de a picta mi se părea respingător. În schimb, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu Elain, în grădiniţa ei. Eram mulţumită să o ascult vorbind despre fiecare mugur şi floare, despre planurile ei de a planta o nouă grădină lângă seră, poate o grădină de legume, dacă ar fi învăţat destule în următoarele câteva luni. Aici îşi revenise, iar veselia ei era contagioasă. Nu era niciun servitor sau grădinar care să nu-i zâmbească, şi până şi bucătarul răstit găsea scuze pentru a-i aduce farfurii cu prăjituri şi

tarte în diferite momente ale zilei. De fapt, acest lucru mă miră – acei ani de sărăcie nu îi răpiseră lumina lui Elain. Poate o îngropaseră puţin, dar era generoasă, iubitoare şi bună – eram mândră că o cunoşteam şi că era sora mea.

Tata termină de numărat giuvaierele şi aurul; eram o femeie extraordinar de bogată. Am investit un mic procent în afacerea lui şi, când m-am uitat la suma imensă rămasă, l-am rugat să-mi dea câteva pungi cu bani şi am plecat.

Conacul se afla la câţiva kilometri distanţă de casa noastră dărăpănată, iar drumul îmi era cunoscut. Nu mă deranjă când tivul se stropi cu noroiul de pe cărarea udă. Era liniște – puține căruţe treceau pe acolo. Îmi plăcea să aud vântul printre copaci şi cântecul ierburilor înalte. Deşi nu era nici pe departe la fel de frumos ca Prythianul, dacă mă străduiam destul de mult să-mi amintesc, mă puteam imagina mergând lângă Tamlin prin pădurile lui.

Nu aveam niciun motiv să cred că urma să îl văd curând, dar mergeam la culcare în fiecare noapte rugându-mă să mă trezesc în conacul lui sau să primesc un mesaj prin care să mă cheme lângă el. Mai rea decât dezamăgirea mea, decât faptul că aşa ceva nu se întâmpla, era frica sâcâitoare care se strecura, aceea că el se afla în pericol – că Amarantha, oricine ar fi fost ea, avea să îl rănească, într-un fel sau altul.

„Te iubesc”. Aproape că auzeam cuvintele – aproape că îl auzeam spunându-le, aproape că vedeam lumina soarelui strălucind în părul lui auriu

şi în verdele orbitor al ochilor săi. Mai că îi simţeam corpul apăsându-l pe al meu, degetele lui jucându-se pe pielea mea.

Am ajuns în dreptul unei cotituri pe unde aş fi putut merge prin întuneric, şi am văzut-o.

Mică – era o casă foarte mică. Vechea grădină de flori a lui Elain era o mare de buruieni şi flori, iar semnele erau încă gravate pe tocul uşii. Uşa de la intrare – pe care o văzusem spulberată şi distrusă – fusese înlocuită, dar unul dintre gemuleţele rotunde se crăpase, înăuntru era întuneric, iar terenul, netulburat.

Am urmat cărarea invizibilă pe care obişnuiam să merg, prin iarba înaltă, în fiecare dimineaţă din faţa uşii de la intrare, dincolo de drum şi apoi peste dealuri, până la linia copacilor. Pădurea… pădurea mea.

Cândva, păruse îngrozitoare – mortală, lacomă şi dură. Acum, părea… obişnuită. Banală.

Am privit din nou acea casă tristă şi întunecată, locul care ne fusese închisoare. Elain îmi spusese că îi lipsea, iar eu m-am întrebat ce vedea când se uita la casă. Dacă vedea un adăpost şi nu o închisoare – un adăpost în faţa unei lumi care avea foarte puţine lucruri bune de oferit, dar pe care ea încerca oricum să le găsească, chiar dacă mie mi se părea un gest prostesc şi inutil.

Ea privise acea casă cu speranţă, iar eu, cu ură. Ştiam însă care din noi două fusese mai puternică.

Capitolul 30

Mai aveam un singur lucru de făcut înainte de a mă întoarce la conacul tatălui meu. Sătenii, care cândva mă ignoraseră sau mă priviseră rânjind, se uitau acum uimiţi la mine, câţiva dintre ei ieşindu-mi în cale pentru a mă întreba despre mătuşă şi averea mea şi despre multe alte lucruri. Eu am refuzat ferm şi politicos să discut cu ei, pentru a nu le oferi un subiect de bârfă. Dar îmi luă totuşi prea mult să ajung în partea săracă a satului nostru, încât am bătut, complet epuizată, la prima uşa dărăpănată.

Săracii satului nostru nu îmi mai puseră întrebări când le-am dăruit micile pungi cu aur şi argint. Încercară să refuze; unii dintre ei nici măcar nu mă recunoscură, dar eu le-am lăsat banii oricum. Măcar atât puteam face pentru ei.

Pe drumul de întoarcere către conacul tatălui meu, am trecut pe lângă Thomas Mandray şi acoliţii lui, care stăteau lângă fântâna satului şi vorbeau despre o casă care arsese cu o săptămână în urmă şi despre familia prinsă înăuntru, întrebându-se dacă aveau ce să fure de pe acolo. Se uită lung la mine, mă măsură din priviri şi îmi schiţă un zâmbet, aşa cum le zâmbise şi altor fete din sat, de sute de ori. De ce se răzgândise Nesta? L-am privit şi am trecut mai departe.

Când aproape ieşisem din târg, se auzi râsul unei femei plutind peste pietre, în timp ce eu am cotit şi am dat nas în nas cu Isaac – alături de o femeie dolofană şi drăguţă, care nu putea fi decât soţia lui. Se ţineau de braţ şi zâmbeau, amândoi

strălucind cu o lumină interioară.

Când mă văzu, zâmbetul îi pieri.

Om… părea atât de om, cu membrele lui lungi şi subţiri, cu frumuseţea lui simplă; dar acel zâmbet pe care îl afişase cu doar câteva clipe în urmă îl transformase în ceva mai mult.

Uşor agitată, soţia lui se uită când la mine, când la el, de parcă orice ar fi simţit pentru el – dragostea pe care o văzusem radiind – ar fi fost atât de nou, atât de neaşteptat, încât o îngrijora faptul că ar fi putut să dispară. Cu grijă, Isaac îşi înclină capul şi mă salută. Când am plecat, era doar un băiat şi, cu toate acestea, persoana care se apropia acum de mine – tot ce clădise alături de soţia lui, tot ce era între ei îl transformase într-un bărbat.

Nu simţeam nimic pentru el în inima şi în sufletul meu. Nimic – în afară de un vag sentiment de recunoştinţă.

Alţi câţiva paşi ne făcură să trecem unul pe lângă celălalt, am zâmbit larg amândurora şi mi-am înclinat capul, dorindu-le binele, din toată inima.

Mai erau două zile până la balul pe care tata îl dădea în cinstea mea, iar casa deja fremăta. Bani aruncaţi pe lucruri la care nu visasem niciodată, nici măcar pentru o clipă. L-aş fi implorat să nu organizeze balul, dar Elain se ocupase de planificarea acestuia şi de a-mi găsi, în ultimul

ceas, o rochie... şi, oricum, nu avea să dureze decât o seară. O seară în care să-i suport pe oamenii care ne ocoliseră şi care ne lăsaseră să murim de foame ani de zile.

Soarele aproape apunea când m-am oprit din munca pe ziua respectivă: săpam o nouă parcelă de pământ pentru următoarea grădină a lui Elain. Pe grădinari îi îngrozise puţin faptul că încă unul dintre noi preluase activitatea – ca şi cum, curând, aveam să le facem toată munca şi să scăpăm de ei. I-am asigurat că nu mă pricepeam la grădinărit şi că voiam să fac ceva doar ca să-mi umplu timpul.

Încă nu-mi dădeam seama ce făcusem timp de o săptămână, o lună sau mult timp după aceea. Dacă boala se manifesta cu adevărat dincolo de zid, dacă acea femeie, Amarantha, îşi trimitea creaturile pentru a profita de asta... Îmi era greu să nu mă gândesc la acea umbră din inima mea, la umbra care îmi urmărea fiecare pas. Odată ajunsă acasă, nu mi-am mai dorit să pictez, iar acel loc din interiorul meu din care se năşteau toate acele culori, forme şi lumini, încremenise, devenind... liniştit şi monoton. „Curând”, mi-am spus eu. Curând urma să cumpăr nişte culori şi aveam să încep să pictez din nou.

Am înfipt lopata în pământ şi mi-am sprijinit piciorul pe aceasta, odihnindu-mă pentru o clipă. Poate că grădinarii se îngroziseră, pur şi simplu, din cauza tunicii şi a pantalonilor de împrumut. Unul chiar venise în fugă pentru a-mi aduce una dintre acele pălării mari, cu boruri lăsate, pe care

le purta Elain. Am purtat-o de dragul lor; deja mă bronzasem şi îmi apăruseră câţiva pistrui în urma lunilor pe care mi le petrecusem hoinărind pe pământurile Regatului Primăverii.

Mi-am privit mâinile, care ţineau coada lopeţii. Bătătorite, însemnate de cicatrice şi cu mizerie pe sub unghii. Cu siguranţă s-ar fi înfiorat dacă m-ar fi văzut pătată de vopsea.

— Chiar dacă te speli, nu poţi să le ascunzi, spuse Nesta în spatele meu, venind dinspre copacul lângă care îi plăcea să stea. Ca să te integrezi, ar trebui să porţi mănuşi tot timpul.

Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din muselină, de un mov-deschis, iar păru-i pe jumătate ridicat îi plutea pe spate ca un val brun-auriu. Frumoasă, poruncitoare, liniştită ca un Mare Spiriduş.

— Poate că nu vreau să fac parte din cercurile tale sociale, i-am spus, întorcându-mă spre lopată.

— Atunci, de ce te deranjezi să rămâi aici?

O întrebare tăioasă şi rece.

Am înfipt lopata mai adânc, mâinile şi spatele meu încordându-se când am ridicat o movilă de pământ negru şi iarbă.

— Este casa mea, nu-i aşa?

— Nu, nu este, rosti ea, categorică.

Am înfipt iar lopata în pământ.

— Cred că locuinţa ta este undeva foarte departe.

M-am oprit.

Încet, am lăsat lopata jos şi m-am întors spre ea.

— Casa mătuşii Ripleigh…

— Nu există nicio mătuşă Ripleigh.

Nesta băgă mâna în buzunar şi azvârli ceva pe pământul afânat.

Era o bucată de lemn, parcă ruptă din ceva. Pe suprafaţa netedă era pictată o încrengătură frumoasă de vrejuri şi flori de degeţel. Flori de degeţel pictate cu o nuanţă nepotrivită de albastru.

Am încetat să mai respir. În tot acest timp, în toate aceste luni…

— Micul truc al bestiei tale nu a avut efect asupra mea, spuse ea cu un ton calm şi rece. Se pare că o voinţă de fier e de ajuns ca să împiedice vraja. Aşadar, am fost nevoită să văd cum tata şi Elain s-au transformat, din nişte isterici plângăcioşi, în nimic. A trebuit să-i ascult vorbind despre cât de mult noroc ai avut să fii dusă în casa nu ştiu cărei mătuşi inventate, cum nu ştiu ce vânt de iarnă ne-a spulberat uşa. Şi am crezut că am înnebunit – dar, de fiecare dată, m-am uitat la acea parte pictată a mesei, la urmele de gheare de sub culori şi mi-am dat seama că nu erau o iluzie.

Nu mai auzisem de o vrajă care să nu funcţioneze, dar Nesta îşi controla mintea; construise nişte ziduri mentale atât de puternice – din oţel, din fier şi din lemn de frasin – încât nici măcar magia unui Mare Lord nu reuşise să le ştirbească.

— Elain mi-a spus… mi-a spus, totuşi, că ai plecat să mă vizitezi. Că ai încercat.

Nesta pufni, arătându-şi faţa serioasă şi plină de acea mânie care fierbea de mult şi pe care nu

fusese niciodată în stare să o stăpânească.

— Te-a furat noaptea, mormăind nişte prostii despre Tratat, spuse ea. Apoi, totul a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu era normal. Nimic din toate acele lucruri nu era normal.

Mâinile îmi atârnau pe lângă corp.

— Ai fost după mine, i-am zis. Ai fost după mine, în Prythian.

— Am ajuns la zid. Nu am găsit nicio intrare.

Mi-am ridicat mâna tremurândă în dreptul gâtului.

— Ai călătorit două zile până acolo şi două zile înapoi spre casă, prin pădure, iarna?

Ea ridică din umeri, uitându-se la aşchia pe care o luase din masă.

— Am angajat-o pe acea mercenară din oraş să mă conducă, la o săptămână după ce ai fost luată. Cu banii de pe blană. A fost singura care a părut să mă creadă.

— Ai făcut asta… pentru mine?

Ochii Nestei – ochii mei, ai mamei noastre – îi întâlniră pe ai mei.

— Nu era în regulă, repetă ea.

Tamlin se înşelase când discutasem despre faptul că tata ar fi venit vreodată după mine – nu avea curajul, mânia. Mai degrabă ar fi angajat pe cineva să o facă în locul lui. Nesta apelase însă la acea mercenară. Sora mea, nesuferită şi rece, fusese dispusă să înfrunte Prythianul ca să mă salveze.

— Ce s-a întâmplat cu Thomas Mandray? am întrebat cu o voce gâtuită.

— Mi-am dat seama că nu ar fi mers cu mine să te salvez din Prythian.

Şi, pentru ea, cu acea inimă furioasă şi nemiloasă, acela fusese sfârşitul.

M-am uitat la sora mea, m-am uitat cu adevărat la ea, la această femeie care nu-i suporta pe linguşitorii care o înconjurau acum, care nu petrecuse nicio zi în pădure, dar care intrase pe teritoriul lupilor… Care învăluise pierderea mamei şi apoi decăderea noastră în amărăciune şi furie rece, deoarece mânia fusese o coardă de salvare, iar cruzimea, o eliberare. Îi păsase, însă, în sinea ei, şi poate că iubea mai înverşunat decât puteam eu să înţeleg, mai profund şi mai loial.

— Oricum, Thomas nu te merita, i-am spus eu încet.

Sora mea nu zâmbi, dar o lumină străluci în ochii ei albaştri.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat, îmi zise ea ca un ordin, nu ca o rugăminte.

Aşadar, i-am spus.

Şi, după ce mi-am terminat povestea, Nesta mă fixă cu privirea mult timp înainte de a-mi cere să o învăţ să picteze.

Să o învăţ pe Nesta să picteze s-a dovedit a fi la fel de plăcut pe cât mă aşteptasem, dar măcar era o scuză pentru a evita zonele aglomerate din casa care devenise tot mai agitată, odată cu apropierea balului meu. Am făcut rost destul de

uşor de materiale, dar să-i explic felul în care pictam, să o conving pe Nesta să exprime ce era în mintea şi în inima ei… Îmi repeta tuşele cu o mână fermă şi precisă.

Când am ieşit din camera liniştită pe care o ocupasem, amândouă stropite cu vopsea şi mânjite de cărbune, castelul îşi finaliza pregătirile. Lampioane din sticlă colorată flancau aleea şi interiorul, împletituri şi ghirlande din toate florile şi de toate culorile decorau fiecare balustradă, fiecare suprafaţă, fiecare arcadă. Era frumos. Elain alesese fiecare floare şi îi instruise pe ceilalţi unde să le aşeze.

Nesta şi cu mine ne-am strecurat pe scări, dar, când am ajuns pe palier, tata şi Elain apărură la parter, ţinându-se de braţ.

Nesta se crispă. Tata o lăudă în şoaptă pe Elain, care străluci privindu-l şi îşi rezemă capul pe umărul lui. Mă bucuram pentru ei – pentru confortul şi uşurinţa stilului lor de viaţă, pentru mulţumirea care li se citea pe chip. Da, îşi aveau micile mâhniri, dar păreau foarte… relaxaţi.

Am urmat-o pe Nesta, pe hol.

— Sunt zile, spuse Nesta când se opri în faţa uşii camerei ei, vizavi de a mea, în care vreau să-l întreb dacă îşi aminteşte de anii în care mai că ne-a lăsat să murim de foame.

— Tu cheltuiai fiecare bănuţ pe care-l făceam, i-am amintit eu.

— Ştiam că întotdeauna puteai să aduci mulţi alţii. Şi, dacă nu ai fi reuşit, atunci aş fi vrut să văd dacă ar fi încercat să facă bani, în loc să sculpteze

acele bucăţi de lemn. Dacă ar fi ieşit cu adevărat să lupte pentru noi. Eu nu puteam să am grijă de noi, nu în felul în care aveai tu. Te uram pentru asta, dar pe el îl uram mai mult. Încă îl urăsc.

— Ştie?

— Întotdeauna a ştiut că l-am urât, chiar şi înainte de a sărăci. A lăsat-o pe mama să moară – a avut la dispoziţie o flotă de nave care să caute un leac peste tot în lume; ar fi putut să angajeze oameni să meargă în Prythian şi să ceară ajutor, dar a lăsat-o să moară.

— A iubit-o… a suferit când a murit.

Nu ştiam care era adevărul – poate că era undeva la mijloc.

— A lăsat-o să moară. Tu ai fi mers până la capătul lumii ca să-ţi salvezi Marele Lord.

Am simţit din nou un gol în piept, dar am spus doar atât:

— Da, aş fi făcut-o, şi am intrat în camera mea, pentru a mă pregăti.

Capitolul 31

Balul a fost o ceaţă de vals şi laudă de sine, cu nobili împodobiţi cu bijuterii, cu vin şi pahare închinate în cinstea mea. Am zăbovit lângă Nesta, deoarece părea să se priceapă la a alunga peţitorii prea curioşi, care voiau să afle mai multe despre averea mea. Am încercat însă să zâmbesc, chiar dacă doar de dragul lui Elain, care mergea prin cameră, salutând personal fiecare invitat şi dansând cu toţi fiii lor importanţi.

Dar m-am tot gândit la cuvintele lui Nesta – la a-l salva pe Tamlin.

Ştiam că ceva nu era în regulă. Ştiam că are probleme – nu doar cu boala din Prythian, ci şi cu forţele mortale care se adunau pentru a-l distruge… Totuşi, nu am mai căutat răspunsuri, nu m-am mai opus, bucuroasă – atât de egoist de bucuroasă – să pot renunţa la acea parte sălbatică din mine care nu făcuse altceva decât să supravieţuiască de la o oră la alta. L-am lăsat să mă trimită acasă. Nu m-am mai străduit să pun cap la cap informaţiile pe care le aflasem despre boală sau despre Amarantha; nu am încercat să-l salvez. Nici măcar nu i-am spus că-l iubesc. Iar Lucien… şi Lucien ştia – şi îmi arătase că îl dezamăgisem prin cuvintele amare din ultima mea zi petrecută acolo.

Era ora două dimineaţa şi, cu toate acestea, petrecerea încă nu dădea semne că se apropia de sfârşit. Tata discuta cu alţi câţiva comercianţi şi nobili care îmi fuseseră prezentaţi, dar ale căror nume le uitasem imediat. Elain râdea în cercul ei de prieteni frumoşi, bogaţi şi strălucitori. Nesta plecase în linişte la miezul nopţii, însă eu nu m-am deranjat să-i urez noapte bună, iar în cele din urmă, m-am strecurat la etaj.

În după-amiaza următoare, cu ochii înceţoşaţi şi tăcuţi, ne-am adunat toţi la masă. Am mulţumit surorii şi tatălui meu pentru petrecere şi am evitat să răspund când tata m-a întrebat dacă remarcasem vreun fiu al prietenilor lui.

Sosise căldura verii iar eu îmi sprijineam bărbia în pumn, făcându-mi vânt cu evantaiul. Dormisem

cu intermitenţe din cauza căldurii de noaptea trecută. La moşia lui Tamlin, nu era niciodată prea cald sau prea frig.

— Mă gândesc să cumpăr pământul familiei Beddor, îi spunea tata lui Elain, care era singura care-l asculta. Am auzit un zvon cum că va fi scos la vânzare în curând, dat fiind faptul că niciunul dintre membrii familiei nu a supravieţuit, şi ar fi o investiţie bună. Poate că una dintre voi îşi va construi acolo o casă, când va fi momentul.

Elain dădu din cap interesată, dar eu am clipit.

— Ce s-a întâmplat cu familia Beddor?

— O, a fost îngrozitor, spuse Elain. Casa lor a ars şi toată lumea a murit. Ei bine, nu i-au găsit corpul lui Clare, dar…

Îşi coborî privirea în farfurie.

— S-a întâmplat în toiul nopţii – familia, servitorii lor, toată lumea. De fapt, cu o zi înainte să vii acasă.

— Clare Beddor, am spus eu încet.

— Prietena noastră, ţi-o aminteşti? întrebă Elain.

Am încuviinţat, simţind privirea Nestei.

Nu, era imposibil. Trebuia să fie o coincidenţă, cu siguranţă, pentru că alternativa…

Îi spusesem acel nume lui Rhysand.

Iar el nu îl uitase.

Stomacul mi se întoarse pe dos, iar eu m-am luptat cu greaţa care mă necăjea.

— Feyre? întrebă tata.

Cu o mână tremurând, mi-am acoperit ochii şi am tras aer în piept. Ce se întâmplase? Nu doar cu

familia Beddor, dar acasă, în Prythian?

— Feyre, spuse tata din nou, iar Nesta sâsâi:

— Liniște!

Mi-am alungat vina, dezgustul şi groaza. Trebuia să obţin răspunsuri – trebuia să ştiu dacă fusese o coincidenţă sau dacă aş mai fi avut cum să o salvez pe Clare. Iar dacă aici, în tărâmul muritorilor, se întâmplase ceva, atunci, în Regatul Primăverii… Atunci, acele creaturi care îl înspăimântaseră pe Tamlin atât de mult… Boala care le infectase magia şi pământurile…

Spiriduşii. Traversaseră zidul şi nu lăsaseră nicio urmă.

Mi-am coborât mâna şi m-am uitat întâi la tata, apoi la Nesta.

— Trebuie să mă asculţi cu mare atenţie, i-am spus ei, înghiţind cu greu. Tot ce v-am spus trebuie să rămână secret. Să nu veniţi să mă căutaţi. Să nu-mi mai rostiţi numele niciodată, în faţa nimănui.

— Despre ce vorbeşti, Feyre?

Tata mă privi uimit din capul mesei. Elain se uită la noi nesigură, mişcându-se pe scaun.

Nesta mă privi însă în ochi. Neclintită.

— Cred că e pe cale să se întâmple ceva foarte rău în Prythian, am spus eu încet.

Nu aflasem ce avertismente le inoculase Tamlin în vrajă, ca să-i îndemne să plece, dar nu aveam de gând să risc şi să mă bazez doar pe acelea. Nu când Clare fusese răpită, iar familia ei omorâtă… din cauza mea.

— Prythian, spuseră tata şi Elain într-un glas, dar Nesta ridică o mână, făcându-i să tacă.

Am continuat.

— Dacă nu plecaţi, atunci angajaţi gărzi – şi cercetaşi care să supravegheze zidul, pădurea. Şi satul.

M-am ridicat de pe scaun.

— La primul semn de pericol, la primul zvon pe care îl auziţi despre spargerea zidului sau despre un lucru ciudat, îmbarcaţi-vă pe o corabie şi plecaţi. Navigaţi departe, cât de departe puteţi spre sud, undeva unde spiriduşii nu ar vrea să meargă.

Vorbind, m-am ridicat de pe scaun. Tata şi Elain începură să clipească, de parcă ar fi încercat să-şi alunge ceaţa din minţi – ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Nesta mă urmă însă pe hol şi apoi pe scări.

— Familia Beddor, rosti ea încet. Trebuia să fim noi, dar le-ai dat un nume fals acelor spiriduşi răi care l-au ameninţat pe Marele tău Lord.

Am încuviinţat. I-am citit în priviri planurile calculate.

— Va avea loc o invazie?

— Nu ştiu. Nu ştiu ce se întâmplă. Mi s-a spus că există un fel de boală care le-a micşorat sau le-a afectat puterile; o boală pe pământul lor care le-a pus în pericol graniţele şi care ar putea omorî oameni, dacă ar lovi destul de puternic. Ei – ei au spus că se dezlănţuie din nou… că se răspândeşte. Din câte am auzit, nu ajunsese destul de aproape încât să ne afecteze pământurile, dar dacă Regatul Primăverii este pe cale de a capitula, atunci înseamnă că boala se apropie, iar Tamlin… Tamlin

era unul dintre ultimele bastioane care ţinea celelalte regate sub control – regatele primejdioase. Şi cred că este în pericol.

Am intrat în cameră şi am început să-mi dau jos rochia. Sora mea mă ajută, apoi deschise şifonierul pentru a scoate o tunică groasă, o pereche de pantaloni şi nişte ghete. M-am îmbrăcat şi, când îmi împleteam părul, îmi spuse:

— Nu avem nevoie de tine aici, Feyre. Să nu priveşti în urmă.

M-am încălţat cu ghetele şi m-am dus după cuţitele de vânătoare pe care le achiziţionasem discret cât fusesem acasă.

— Tata ţi-a spus cândva să nu te mai întorci, zise Nesta, iar eu ţi-o spun acum. Putem să avem singuri grijă de noi înşine.

Cândva, poate aş fi crezut că era o insultă, dar acum înţelegeam – înţelegeam ce dar îmi oferea. Mi-am pus cuţitele în tecile de la şold şi mi-am aruncat în spate o tolbă cu săgeţi – niciuna din frasin – înainte de a-mi lua arcul.

— Pot minţi, i-am spus, oferindu-i informaţii de care speram să nu aibă nevoie niciodată. Spiriduşii pot minţi, iar fierul nu are niciun efect asupra lor. Lemnul de frasin pare să funcţioneze. Ia banii mei şi cumpără-i lui Elain o dumbravă nenorocită, pe care să o îngrijească.

Nesta scutură din cap, prinzându-şi încheietura mâinii – brăţara din fier încă era acolo.

— Cum crezi că poţi să-l ajuţi? El este Mare Lord – tu eşti doar un om.

Nici asta nu era o insultă; era o întrebare de la

o minte care gândea la rece.

— Nu-mi pasă, am recunoscut eu în dreptul uşii, pe care am deschis-o repede. Dar trebuie să încerc.

Nesta rămase în camera mea. Nu îşi luă la revedere – ura despărţirile la fel de mult ca şi mine.

Nu ştiam ce urma să înfrunt, ce pericole m-ar fi putut aştepta, dar m-am întors spre sora mea şi i-am spus:

— Există o lume mai bună, Nesta. Există o lume mai bună, undeva, care te aşteaptă să o găseşti. Şi, dacă voi avea vreodată şansa, dacă situaţia se va îmbunătăţi, dacă nu vor mai fi pericole… te voi găsi din nou.

Era tot ce puteam să-i ofer.

Nesta îşi îndreptă însă umerii.

— Nu te deranja. Nu cred că m-aş da în vânt după spiriduşi.

Am ridicat o sprânceană. Continuă, ridicând puţin din umeri.

— Încearcă să ne dai de veste de îndată ce nu va mai exista niciun pericol. Şi, dacă va fi vreodată cazul… tata şi Elain pot rămâne aici. Cred că mi-ar plăcea să văd ce mai este prin lume, ce ar putea face o femeie cu avere şi o reputaţie bună.

„Orice”, mi-am spus în sinea mea. Odată ce ar fi ajuns într-un loc pe care să îl considere al ei, acţiunile lui Nesta nu ar mai fi avut limite, ar fi putut să devină orice şi-ar fi dorit. M-am rugat să fiu destul de norocoasă încât să apuc să văd acea zi.

Spre surprinderea mea, când m-am grăbit să cobor pe scări, Elain îmi pregătise un cal, o desagă cu mâncare şi provizii. Tata nu se vedea nicăieri, dar Elain mă îmbrăţişă şi, ţinându-mă strâns, îmi spuse:

— Îmi amintesc… acum îmi amintesc totul.

Am îmbrăţişat-o.

— Să fiţi cu ochii în patru. Toţi.

Ea încuviinţă, cu lacrimi în ochi.

— Mi-ar fi plăcut să văd continentul alături de tine, Feyre.

I-am zâmbit surorii mele, memorându-i chipul frumos, şi i-am şters lacrimile.

— Poate, cândva, i-am spus.

O altă promisiune pe care aş fi fost norocoasă să o respect.

Elain încă plângea când am dat pinteni calului şi am galopat pe alee. Nu am fost în stare să-mi iau din nou rămas-bun de la tata.

Am călărit toată ziua şi m-am oprit doar când întunericul mă împiedică să mai văd. Spre nord – într-acolo mă îndreptasem şi tot spre nord urma să merg, până ce întâlneam zidul. Trebuia să mă întorc – trebuia să văd ce se întâmplase, trebuia să-i spun lui Tamlin tot ce simţeam înainte de a fi prea târziu.

Am călărit toată ziua următoare, am dormit cu întreruperi şi am plecat la răsăritul soarelui.

Am tot călătorit prin pădurea înverzită, bogată,

densă şi zumzăitoare.

Până când se aşternu o tăcere absolută. Am încetinit, mergând cu grijă şi scrutând tufele şi copacii din faţă în căutarea oricărui semn, a oricărui unduiri. Nu era nimic. Nimic, apoi…

Calul meu se ridică în două picioare scuturând din cap şi, deoarece refuză să înainteze, nu am putut decât să rămân în şa. Totuşi, nu era nimic – niciun semn. Cu toate acestea, când am descălecat, respirând cu greu şi întinzând o mână, am aflat că nu puteam să trec.

Un zid invizibil despărţea pădurea.

Totuşi, spiriduşii intrau şi ieşeau prin acesta – prin găuri, aşa pretindeau zvonurile. Aşadar, mi-am condus calul de-a lungul zidului, lovindu-l din când în când pentru a mă asigura că nu mă îndepărtasem.

Trecură două zile – şi noaptea dintre acestea, mai îngrozitoare decât orice trăisem în Regatul Primăverii. Două zile înainte de a vedea pietrele acoperite cu muşchi, puse faţă în faţă, ambele sculptate cu spirale abia vizibile. O poartă.

De această dată, când m-am urcat pe cal şi l-am condus spre pietre, mă ascultă.

Magia îmi înţepă nările, arzându-le până când calul se ridică din nou în două picioare, dar ne aflam deja dincolo.

Cunoşteam aceşti copaci.

Am călărit în linişte, cu săgeata pregătită în arc, ameninţările care pândeau în pădure fiind mult mai mari decât în păduricea din care tocmai ieşisem.

Tamlin ar fi putut să se înfurie – ar fi putut să-mi ordone să mă întorc şi să plec acasă. Dar i-aş fi zis că aveam să îl ajut, că îl iubeam şi că aş fi luptat pentru el oricum aş fi putut, chiar dacă ar fi trebuit să-l leg, ca să-l fac să mă asculte.

M-am cufundat atât de mult în gânduri, meditând la modul prin care aş fi reuşit să-l conving să nu înceapă să urle, încât nu am observat imediat liniştea – faptul că păsările nu se auzeau cântând, nici măcar în preajma conacului, şi cum gardul viu al proprietăţii părea că trebuia să fie tuns.

Până să ajung în dreptul porţilor, gura mi se uscase. Porţile erau deschise, dar fierul fusese îndoit ca şi cum nişte mâini puternice le-ar fi deschis forţat.

Fiecare pas al potcoavelor calului era prea zgomotos pe aleea pietruită, iar stomacul mi s-a strâns şi mai mult când am văzut uşile de la intrare larg deschise. Una din ele atârna într-o parte, cu balamaua smulsă.

Am descălecat, cu săgeata încă pregătită. Dar degeaba. Era gol, totul era gol. Ca un mormânt.

— Tam? am şoptit.

Am sărit treptele din faţă şi am intrat în casă. M-am grăbit, înjurând când am alunecat pe o bucată de porţelan spart – rămăşiţele unei vaze. Încet, m-am întors spre holul de la intrare. Părea că o armată mărşăluise pe acolo. Tapiseriile atârnau fâşii, balustrada din marmură era crăpată, iar candelabrele erau sparte pe jos, reduse la o movilă de cristale sparte.

— Tamlin? am strigat, îngrozită.

Niciun răspuns.

Toate ferestrele fuseseră sparte.

— Lucien?

Nu răspunse nimeni.

— Tam? am şoptit.

Vocea îmi răsună prin casă, sfidându-mă.

Singură în conacul dărăpănat, am îngenuncheat.

Dispăruse.

Capitolul 32

Mi-am acordat un minut – doar un minut – şi am îngenuncheat în rămăşiţele holului de la intrare. Apoi, m-am ridicat, având grijă să nu calc pe bucăţile de sticlă sau de lemn, sau în sânge. În jur, totul era stropit, iar de-a lungul pereţilor concavi şi pătaţi se înşirau mici bălţi.

„O altă pădure”, mi-am spus în sinea mea. Un alt set de urme.

Încet, am traversat podeaua, căutând indiciile rămase. Fusese o luptă crâncenă şi, judecând după felul în care era răspândit sângele, cele mai multe stricăciuni din casă fuseseră făcute în timpul luptei, nu după aceea. Sticla zdrobită şi urmele paşilor se întâlneau din faţa şi până în partea din spate a casei, de parcă întregul loc fusese înconjurat. Intruşii fuseseră nevoiţi să pătrundă forţând uşa de la intrare; spulberaseră uşile care conduceau spre grădină.

„Fără cadavre”, am continuat să-mi repet. Nu

existau nici cadavre, nici prea mult sânge. Trebuie că erau în viaţă. Tamlin trebuia să fie în viaţă.

Pentru că, dacă ar fi fost mort…

Mi-am frecat faţa, respirând adânc. Nu aveam să-mi permit să mă gândesc atât de departe. Când m-am oprit în faţa uşilor camerei de zi, mâinile îmi tremurară, abia atingând clanţele.

Nu-mi dădeam seama dacă izbucnirea lui, de după sosirea lui Rhysand în ziua plecării mele, cauzase dezastrul sau dacă altcineva fusese responsabil pentru asta. Masa uriaşă era făcută bucăţi, ferestrele distruse, iar perdelele sfâşiate. Dar nu era sânge – aici nu era sânge. Şi, luând în considerare amprentele de pe cioburile de sticlă…

Am studiat urmele aflate de-a lungul podelei. Fuseseră răscolite, dar am putut identifica două perechi – mari şi alăturate – care începeau din locul în care se aflase masa. De parcă Tamlin şi Lucien ar fi stat la masă cât timp se petrecuse atacul şi ar fi ieşit fără să se lupte.

Dacă aveam dreptate… erau în viaţă. Am urmat paşii către uşă, ghemuindu-mă o clipă pentru a căuta printre cioburile răvăşite, murdărie şi sânge. Se întâlniseră aici – asta indica numărul mare de amprente. Şi se îndreptaseră către grădină…

Din hol, se auziră resturi scârţâind. Mi-am scos cuţitul de vânătoare şi m-am repezit în capătul mai îndepărtat al camerei de zi, căutând un loc în care să mă ascund. Însă totul era făcut bucăţi. Neavând de ales, m-am furişat în spatele uşii deschise. Mi-am dus o mână la gură, ca să nu respir prea

zgomotos, şi am privit prin crăpătura dintre uşă şi perete.

Cineva intră şchiopătând în cameră şi adulmecă. Îi vedeam doar spatele – acoperit de o pelerină simplă, de o înălţime medie... Nu trebuia decât să închidă uşa pentru a mă găsi. Eram prinsă în capcană. Dacă intra destul de mult în încăpere, aveam şansa să mă strecor afară, dar asta ar fi însemnat să-mi părăsesc ascunzătoarea. Poate că avea doar să se uite prin jur şi apoi să plece.

Silueta adulmecă din nou, iar stomacul mi se încleştă. Ar fi putut să mă miroasă. Am îndrăznit să mă uit mai bine, sperând să găsesc o slăbiciune, un loc pentru cuţitul meu, pentru orice eventualitate.

Silueta se întoarse uşor către mine.

Am ţipat, iar aceasta cârâi când am împins uşa. „Alis”. Îmbrăcată în rochia ei maro obişnuită, fără şorţ şi cu mâna în dreptul inimii, rămase cu gura căscată când mă văzu. Totuşi, nu era plină de sânge – nu avea nimic, în afara faptului că şchiopăta uşor cu piciorul drept, ceea ce o ajută să se grăbească spre mine, mai palidă ca niciodată.

— Nu ai voie să fii aici.

Îmi luă cuţitul, arcul şi tolba.

— Ţi s-a spus să stai deoparte.

— Trăieşte?

— Da, dar...

Genunchii îmi cedară de uşurare.

— Şi Lucien?

— Trăieşte şi el. Dar, dacă nu pleci acum de aici, tu nu vei mai trăi.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, spune-mi tot.

M-am uitat spre fereastră, ascultând conacul şi pământurile din jurul nostru. Nu se auzea nimic.

Alis mă prinse de braţ şi mă scoase din cameră. Grăbindu-ne pe holurile goale şi mult prea liniştite – toate distruse şi pline de sânge, dar fără cadavre… nu îmi vorbi. Fie fuseseră luate, fie… Intrând în bucătărie, nu mi-am permis să mă gândesc la o a doua variantă.

Un incendiu mistuise camera imensă, din care nu mai rămăseseră decât tăciuni şi pietre înnegrite. După ce adulmecă prin jur şi ascultă, pentru a vedea dacă exista vreun pericol, Alis îmi eliberă braţul.

— Ce faci aici?

— Trebuia să mă întorc. M-am gândit că s-a întâmplat ceva rău, nu am putut sta deoparte. Trebuia să dau o mână de ajutor.

— El ţi-a spus să nu te întorci, se răsti Alis.

— Unde este?

Alis îşi acoperi chipul cu mâinile lungi şi osoase, apucând cu vârfurile degetelor marginea superioară a măştii, ca şi cum ar fi încercat să şi-o smulgă de pe faţă. Masca rămase însă la locul ei, iar Alis oftă în timp ce-şi lăsă în jos mâinile ca nişte coji de copac.

— L-a luat, spuse ea, iar sângele îmi îngheţă în vine. L-a luat în regatul ei de la Poalele Muntelui.

— Cine?

Ştiam deja răspunsul.

— Amarantha, şopti Alis şi se uită din nou prin

bucătărie, de parcă s-ar fi temut să n-o cheme, rostindu-i numele.

— De ce? Cine este ea, ce este? Te rog, te rog să-mi spui, spune-mi adevărul.

Alis se cutremură.

— Fato, vrei să ştii adevărul? Atunci, iată-l: l-a luat din cauza blestemului – pentru că cei patruzeci şi nouă de ani au trecut, iar el nu i-a ridicat blestemul. De această dată, ea i-a chemat pe toţi Marii Lorzi în regatul ei – ca să-i oblige să o vadă cum îl distruge…

— Ce… ce-ce blestem? m-am bâlbâit eu.

Un blestem… blestemul pe care ea îl aruncase peste acest loc. Un blestem despre care nici nu *ştiusem.*

— Amarantha este Marea Regină a acestui ţinut. Marea Regină a insulei Prythian, rosti Alis, cu ochii măriţi din cauza vreunei amintiri groaznice.

— Dar cei şapte Mari Lorzi conduc insula în mod egal. Nu există nicio Mare Regină.

— Aşa a fost, aşa a fost dintotdeauna, până acum o sută de ani, când ea a apărut pe aceste tărâmuri, ca emisar din partea ţinutului Hybern.

Alis apucă un sac pe care, probabil, îl lăsase lângă uşă. Era pe jumătate plin cu ceva ce părea a fi haine şi provizii.

Când începu să se plimbe prin bucătărie, adunând cuţite şi resturi de mâncare, m-am gândit la informaţiile pe care mi le dăduse Suriei – despre un rege spiriduş rău, care urâse vreme de câteva secole Tratatul pe care fusese forţat să-l semneze şi care îşi trimisese cel mai periculos dintre

comandanţi să se infiltreze în celelalte curţi şi regate ale spiriduşilor, ca să vadă dacă şi aceştia îi împărtăşeau sentimentele, să vadă dacă ar fi luat în considerare ideea de a recupera tărâmurile omeneşti. M-am sprijinit de unul dintre pereţii coloraţi de funingine.

— A mers de la o curte la alta, continuă Alis, uitându-se atent la un măr pe care, când îl consideră a fi bun, îl băgă în sac, fermecându-i pe Marii Lorzi cu discuţii despre mai multe schimburi comerciale între Hybern şi Prythian, despre o mai bună comunicare, despre cum să împartă mai multe bunuri. O numeau „Floarea care nu se ofileşte niciodată”. Şi, vreme de cincizeci de ani, a trăit aici ca un curtean care nu aparţinea niciunei curţi, pretinzând că se revanşează pentru acţiunile întreprinse de ea şi de ţinutul Hybern în timpul Războiului.

— A luptat în Războiul împotriva muritorilor?

Alis se opri din a mai aduna lucruri.

— Povestea ei e legendă printre cei ca noi – legendă şi coşmar. A fost unul dintre cei mai periculoşi generali ai Regelui ţinutului Hybern – a luptat în primele linii, măcelărind oamenii şi orice Mare Zână sau spiriduşi care îndrăzneau să ia apărarea muritorilor. A avut o soră şi mai mică, Clythia, care a luptat alături de ea, la fel de violent şi de mizerabil… până când s-a îndrăgostit de un războinic muritor. De Jurian.

Alis răsuflă, agitată.

— Jurian era conducătorul unor armate de oameni puternici, însă Clythia l-a căutat în secret,

deoarece încă îl iubea nebuneşte. Era prea oarbă să îşi dea seama că Jurian se folosea de ea pentru a afla informaţii despre forţele Amaranthei. Amarantha bănuia acest lucru, dar nu a reuşit să o convingă pe Clythia să îl părăsească – şi nu a fost în stare să îl omoare, nu când şi-ar fi făcut sora să sufere atât de mult.

Alis ţâţâi şi începu să deschidă dulapurile, uitându-se la stricăciunile dinăuntru.

— Amaranthei îi plăcea să tortureze şi să ucidă, însă, cu toate acestea, îşi iubea destul de mult sora încât să se abţină.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— O, Jurian a trădat-o pe Clythia. După câteva luni în care a acceptat să fie iubitul ei, a făcut rost de informaţiile de care avea nevoie, după care a torturat-o şi a măcelărit-o, răstignind-o pe scânduri de frasin, astfel încât să nu se poată mişca în acest timp. I-a lăsat rămăşiţele acolo, ca să le găsească Amarantha. Se spune că, dacă regele ei nu i-ar fi ordonat să nu acţioneze, mânia Amaranthei ar fi putut doborî cerurile. Confruntarea finală dintre ea şi Jurian a avut însă loc mai târziu – şi, de atunci, Amarantha a urât oamenii cu o furie pe care nu ţi-o poţi imagina.

Alis găsi ceea ce părea a fi un borcan cu alimente conservate şi îl băgă în sac.

— După ce ambele părţi au întocmit Tratatul, spuse Alis, căutând acum prin sertare, şi-a măcelărit propriii sclavi, în loc să-i elibereze.

M-am făcut albă ca varul.

— Secole mai târziu, Marii Lorzi au crezut-o

însă când le-a spus că moartea surorii ei a schimbat-o – mai ales când a deschis liniile comerciale dintre cele două teritorii ale noastre. Marii Lorzi nu au ştiut niciodată că aceleaşi vase care aduceau bunuri în Hybern îi transportau şi propriile forţe armate. Nici regele ţinutului Hybern nu a ştiut. Însă, curând, am aflat toţi că, în cei cincizeci de ani petrecuţi aici, hotărâse că voia să domnească peste Prythian, începând să acumuleze putere şi folosindu-ne pământurile ca punct de lansare astfel încât, într-o zi, să-ţi distrugă lumea o dată şi pentru totdeauna, cu sau fără binecuvântarea regelui ei. Aşadar, în urmă cu patruzeci şi nouă de ani, a dat lovitura. Ştia – ştia că, în ciuda faptului că avea o armată proprie, nu îi va putea copleşi vreodată pe cei şapte Mari Lorzi folosindu-şi doar puterea sau subordonaţii; dar ea, nemiloasă şi vicleană, a aşteptat până când le-a câştigat încrederea absolută, până când ei s-au adunat la un bal dat în cinstea ei, iar în acea noapte le-a turnat în vin o licoare făcută după cartea cu vrăji a Regelui ţinutului Hybern. De îndată ce au băut vinul, Marii Lorzi au căzut la pământ, expunându-şi magia – iar ea le-a furat puterile din interiorul trupurilor, din locurile în care îşi aveau originea – le-a smuls de parcă ar fi cules un măr de pe o creangă, lăsându-le doar cele mai simple elemente ale magiei. Ce ai văzut la Tamlin al tău e doar o umbră a ceea ce obişnuia să fie, a puterii pe care a avut-o. Şi, cu puterea atât de diminuată a Marilor Lorzi, Amarantha a pus stăpânire pe Prythian în doar câteva zile. Timp de

patruzeci şi nouă de ani, am fost sclavii ei. Patruzeci şi nouă de ani a aşteptat o ocazie, momentul potrivit pentru a încălca Tratatul şi pentru a vă lua pământurile – şi toate teritoriile muritorilor de dincolo de acestea.

Mi-am dorit să fi avut un scaun sau o bancă pe care să mă aşez. Alis trânti şi cel din urmă sertar şi se îndreptă şchiopătând spre cămară.

— Acum i se spune Amăgitoarea – cea care i-a prins pe cei şapte Mari Lorzi şi care şi-a construit palatul sub Muntele sacru, în inima ţinutului nostru.

Alis se opri în faţa uşii de la cămară şi îşi acoperi iar chipul, inspirând şi expirând de câteva ori, pentru a se calma.

Muntele sacru – acel vârf monstruos şi golaş pe care îl zărisem în pictura murală din bibliotecă, acum câteva luni.

— Dar… boala ţinuturilor… Tamlin a spus că mana i-a luat puterea…

— Ea este boala de pe aceste meleaguri, se răsti Alis, coborându-şi mâinile şi intrând în cămară. În afară de ea, nu există nicio mană. Graniţele s-au prăbuşit din cauza ei. I s-a părut amuzant să-şi trimită creaturile să ne atace pământurile, să testeze puterea pe care o mai avea Tamlin.

Dacă Amarantha era calamitatea, atunci ameninţarea asupra tărâmului omenesc… Ea era ameninţarea asupra tărâmului omenesc.

Alis ieşi din cămară, cu braţele pline de diverse legume rădăcinoase.

— Ai fi putut fi tu cea care să o oprească.

Mă ţintui cu privirea, arătându-şi dinţii. Erau alarmant de ascuţiţi. Puse napii şi sfecla în sac.

— Dacă nu ai fi fost atât de oarbă în faţa inimii, ai fi putut fi cea care să-l elibereze şi să-i redea puterea. Oamenii, scuipă ea.

Am reuşit să respir.

— Eu… Eu… mi-am ridicat mâinile, arătându-i palmele. Nu am ştiut.

— Nu aveai de unde să ştii, spuse Alis cu amărăciune, râzând aspru – ca o cioară – când intră iar în cămară. Era o parte din blestemul lui Tamlin.

Am ameţit şi m-am rezemat de perete.

— Ce anume?

M-am luptat cu nodul din gât.

— Care este blestemul lui? Ce i-a făcut?

Alis luă borcanele pentru condimente rămase pe raftul din cămară.

— Tamlin şi Amarantha se cunoşteau de dinainte. Foarte multă vreme, familia lui a avut legături cu ţinutul Hybern. În timpul Războiului, Regatul Primăverii s-a aliat cu Hybern – pentru ca oamenii să rămână în continuare înrobiţi. Deci, tatăl lui – care era un Lord violent şi capricios – era foarte apropiat de Regele ţinutului şi de Amarantha. În copilărie, Tamlin îl însoţea adesea în excursiile către Hybern. Şi, aşa, a întâlnit-o pe Amarantha.

Tamlin îmi spusese cândva că se luptase să apere libertatea cuiva, că nu ar permite niciodată sclavia. Să fi fost doar din cauza ruşinii cauzate de propria moştenire sau pentru că… ajunsese cumva

să ştie ce însemna să fii sclav?

— Amarantha, în cele din urmă, a ajuns să-l dorească pe Tamlin, să râvnească la el cu toată inima ei rea, dar el auzise de la alţii poveştile despre Război, şi ştia ce făcuseră Amarantha, tatăl său şi regele Hybernului, spiriduşilor şi oamenilor deopotrivă. Ce îi făcuse lui Jurian, ca pedeapsă pentru moartea surorii ei. A fost circumspect în privinţa ei când a venit aici, în ciuda încercărilor ei de a-l atrage în patul său – şi a păstrat distanţa până când i-a furat puterile. Lucien… Lucien a fost trimis la ea ca emisar al lui Tamlin, pentru a încerca să trateze pentru pace între ei.

Mi-am simţit fierea în gât.

— Ea a refuzat, iar… Lucien i-a spus să se întoarcă în haznaua de unde ieşise. Ea i-a scos ochiul drept pedeapsă. L-a scos cu propriile unghii, apoi i-a mutilat faţa. I l-a trimis înapoi atât de însângerat, încât Tamlin… Marele Lord a vomitat când şi-a văzut prietenul.

Nu-mi puteam imagina în ce stare fusese Lucien atunci, dacă lui Tamlin i se făcuse greaţă.

Alis lovi uşor masca, metalul bâzâind sub unghiile ei.

— După aceea, a găzduit un bal mascat la Poalele Muntelui, în cinstea ei. Toate curţile au fost prezente. O petrecere, spunea ea, ca să compenseze pentru ce îi făcuse lui Lucien, şi un bal mascat, ca să nu fie nevoit să-şi dezvăluie cicatricele groaznice de pe faţă. Trebuia să asiste tot Regatul Primăverii, chiar şi servitorii, şi să poarte măști – pentru a cinsti puterile lui Tamlin de

a-şi schimba forma, îmi zise Alis. A fost dispusă să încerce să pună capăt conflictului fără vărsare de sânge, iar el a fost de acord să meargă – să ne aducă pe toţi.

Mi-am pus mâinile pe zidul din piatră aflat în spatele meu, savurându-i răcoarea şi duritatea.

Oprindu-se în mijlocul bucătăriei, Alis îşi lăsă jos tolba, acum plină cu mâncare şi provizii.

— Când s-au adunat toţi, ea a pretins că ar putea să încheie pacea – dacă Tamlin i se alătură, ca iubit şi partener. Dar, când a încercat să-l atingă, el a refuzat să o lase să se apropie. Mai ales după ceea ce îi făcuse lui Lucien. El a spus în faţa tuturor aflaţi acolo în acea seară, că mai curând s-ar culca cu un om, că mai curând s-ar căsători cu un om, decât să o atingă vreodată. Poate că ea nu i-ar fi luat în seamă spusele – dacă nu ar fi zis apoi că propria ei soră preferase compania oamenilor în locul ei, că propria ei soră îl alesese pe Jurian, în locul ei.

Am tresărit, ştiind deja ce avea să spună Alis când îşi puse mâinile în şolduri şi continuă.

— Poţi doar să ghiceşti cât de bine a reacţionat Amarantha, dar i-a spus lui Tamlin că se simţea generoasă – i-a spus că îi dă o şansă de a rupe vraja pe care o aruncase asupra lui, ca să-i fure puterea. El a scuipat-o în faţă, apoi a râs. I-a zis că are patruzeci şi nouă de ani înainte de a-l revendica, înainte de a fi nevoit să i se alăture la Poalele Muntelui. Dacă voia să rupă vraja, trebuia să găsească o fată din specia omenească, dornică de a se căsători cu el. Dar nu orice fată, ci una cu

inima de gheaţă, care să îi urască pe ai noştri. O fată dornică să omoare un spiriduş.

Pământul se cutremură sub mine şi am fost recunoscătoare pentru peretele de care mă sprijineam.

— Mai rău, spiriduşul omorât de ea trebuia să fie unul dintre spiriduşii lui, trimis de el dincolo de zid, ca mieii la tăiere. Doar aşa fata putea fi adusă aici, la judecată, dacă ar fi omorât unul dintre spiriduşii lui într-un atac neprovocat – dacă l-ar fi omorât pur şi simplu din ură, exact cum a ucis-o Jurian pe Clythia… Ca să poată înţelege cât de mult a suferit sora ei.

— Tratatul…

— Totul a fost o minciună. Tratatul nu prevede aşa ceva. Poţi să omori câţi spiriduşi nevinovaţi vrei şi să nu suferi nicio consecinţă. Tu l-ai omorât pe Andras – santinela lui Tamlin, trimis de Tamlin, sacrificându-se în acea zi.

„Andras căuta un leac”, îmi spusese Tamlin. Nu pentru vreo boală magică, ci un leac pentru a salva Prythianul de Amarantha, un leac pentru acest blestem.

Lupul – Andras – nu făcuse nimic altceva decât să mă privească fix, înainte de a-l omorî. Mă lăsase să-l omor, pentru a da startul evenimentelor, astfel încât Tamlin să poată avea o şansă de a rupe vraja. Iar dacă Tamlin îl trimisese pe Andras dincolo de zid, ştiind că era foarte probabil să moară… „Vai, Tamlin!”

Alis se aplecă să ridice un cuţit pentru unt, răsucit şi îndoit, şi, încet şi cu grijă, îndreptă lama.

— Totul a fost o glumă crudă, o pedeapsă ingenioasă din partea Amaranthei. Voi, oamenii, detestaţi atât de mult spiriduşii şi vă temeţi de ei atât de tare, încât ar fi imposibil… imposibil pentru vreo fată care a omorât cu sânge-rece un spiriduş să se îndrăgostească apoi de unul dintre noi. Vraja aruncată asupra lui Tamlin putea fi ruptă doar dacă făcea asta înainte de a se încheia cei patruzeci şi nouă de ani – dacă acea fată îi spunea în faţă că îl iubea şi o spunea din toată inima. Amarantha ştie că pe oameni îi preocupă frumuseţea, aşa că ne-a obligat să purtăm măşti; i-a pus şi lui una, ca să fie şi mai dificil să găsească o fată dornică să privească dincolo de mască, dincolo de natura lui de spiriduş şi în sufletul aflat în spatele acesteia. Apoi, ne-a obligat să nu spunem nimic despre blestem. Niciun cuvânt. Abia dacă am putut să-ţi spun câte ceva despre lumea noastră, despre soarta noastră. El nu a putut, niciunul dintre noi nu ar fi putut să o facă în mod făţiş. Minciunile despre boală – asta a fost tot ce a reuşit el să facă, este tot ce am reuşit să inventăm. Faptul că pot acum să îţi povestesc înseamnă că jocul s-a sfârşit, în favoarea ei.

Puse cuţitul în buzunar.

— Când l-a blestemat prima dată, Tamlin şi-a trimis, zilnic, câte un spiriduş dincolo de zid. În pădure, la ferme, toţi deghizaţi în lupi, pentru ca şansa de a fi omorâţi de un om să fie mai mare. Dacă se întorceau, veneau cu poveşti despre fete care fugeau şi ţipau şi implorau, care nu schiţau niciun gest. Când aceştia nu s-au întors – Tamlin, în

calitate de Lord şi de stăpân al lor, şi-a dat seama că au fost omorâţi de alţii. De oameni vânători, poate de femei în vârstă. Timp de doi ani i-a trimis, zi de zi, trebuind să aleagă unul care să traverseze zidul. Când a mai rămas doar cu doisprezece, a fost atât de afectat, încât a renunţat. A anulat totul. Şi, de atunci, Tamlin a rămas aici şi a apărat graniţele, în timp ce haosul şi dezordinea au domnit în celelalte regate controlate de Amarantha. Şi ceilalţi Mari Lorzi au ripostat. În urmă cu patruzeci de ani, ea a executat trei dintre aceştia şi o mare parte din familiile lor, pentru că s-au asociat împotriva ei.

— Rebeliune? Care dintre regate?

M-am îndreptat, făcând un pas de la perete. Poate că printre curtenii acelor regate aveam să găsesc aliaţi care să mă ajute să-l salvez pe Tamlin.

— Regatul Zilei, Regatul Verii şi Regatul Iernii. Şi nu – nu s-a ajuns atât de departe încât să fie considerată o rebeliune. Ea s-a folosit de puterea Marilor Lorzi ca să ne lege de pământ. Aşadar, lorzii rebeli au încercat să ceară ajutor de la alte teritorii ale Spiriduşilor, folosind pe post de mesageri chiar şi oamenii destul de nebuni încât să intre pe teritoriile noastre – majoritatea, tinere femei care ne venerau ca zei.

Copiii celor Binecuvântaţi. Chiar reuşiseră acele fete să treacă de zid, dar nu pentru a fi mirese. Eram prea afectată de ce auzeam ca să sufăr şi să mă supăr din cauza lor.

— Amarantha i-a prins însă pe toţi înainte de a

părăsi aceste tărâmuri şi… Îţi poţi imagina cum au sfârşit acele fete. După aceea, imediat ce Amarantha i-a măcelărit şi pe Marii Lorzi răzvrătiţi, succesorii lor au fost prea înspăimântaţi ca să-i provoace din nou mânia.

— Şi unde sunt acum? Li s-a permis să trăiască pe pământurile lor, aşa cum o făcea Tamlin?

— Nu. Îi ţine, cu tot cu supuşi, la Poalele Muntelui, unde îi poate chinui după bunul plac. Altora… altora, dacă îi jură credinţă, dacă se umilesc şi o slujesc, le oferă ceva mai multă libertate; le dă voie să vină şi să plece de la Poalele Muntelui după cum vor. Celor din regatul nostru li s-a permis să rămână aici doar până când blestemul lui Tamlin ia sfârşit, dar…

Alis se înfioră.

— De asta îţi ascunzi nepoţii, ca să-i fereşti de pericol, am spus eu cu blândeţe, uitându-mă la sacul plin de la picioarele ei.

Alis încuviinţă, iar când se îndreptă pentru a ridica masa de lucru răsturnată, m-am dus să o ajut, mormăind amândouă din cauza greutăţii.

— Sora mea şi cu mine am slujit în Regatul Verii, iar ea şi partenerul ei au fost printre cei omorâţi în ciudă când Amarantha a invadat prima oară. Am luat băieţii şi am fugit înainte ca Amarantha să-i târască pe toţi la Poalele Muntelui. Am venit aici deoarece era singurul loc în care puteam merge, şi l-am rugat pe Tamlin să-mi ascundă băieţii. El a făcut-o, iar când l-am implorat să mă lase să-l ajut, oricât de puţin, m-a angajat aici, cu doar câteva zile înainte de balul mascat în

urma căruia am fost obligată să port nenorocita asta de mască. Aşa că, de aproape cincizeci de ani sunt aici şi văd cum ea îi strânge şi mai mult laţul în jurul gâtului.

Am întors masa, gâfâind uşor amândouă când ne-am rezemat de aceasta.

— A încercat, spuse Alis. În ciuda spionilor ei, a încercat să găsească metode prin care să rupă blestemul, prin care să acţioneze împotriva acestuia, împotriva nevoii de a-şi trimite spiriduşii din nou afară, pentru a fi măcelăriţi de oameni. S-a gândit că, dacă fata l-ar fi iubit cu adevărat, atunci să o aducă aici, pentru a-l elibera, ar fi fost o altă formă de înrobire. Şi a crezut că, dacă s-ar fi îndrăgostit într-adevăr de ea, Amarantha ar fi făcut orice pentru a o distruge, aşa cum a fost distrusă şi sora ei. Aşa că şi-a petrecut decenii refuzând să o facă sau măcar să rişte. Dar, în iarna aceasta, când i-au mai rămas doar câteva luni, el pur şi simplu… a izbucnit. Şi-a trimis ultimii spiriduşi peste zid, unul câte unul. S-au dus de bunăvoie – ei l-au implorat să meargă, în toţi aceşti ani. Tamlin era disperat să-şi salveze poporul, destul de disperat încât să rişte vieţile oamenilor lui, să rişte viaţa acelei fete din specia omenească pentru a ne salva. După trei zile, Andras a dat peste o fată în poiană, iar tu l-ai omorât cu inima plină de ură.

Cu toate astea, îi dezamăgisem. Şi, prin asta, îi condamnasem pe toţi.

Condamnasem fiecare persoană care locuia pe această moşie, condamnasem însuşi ţinutul Prythian.

M-am bucurat că mă sprijineam de marginea mesei, altfel aş fi alunecat pe podea.

— Ai fi putut să rupi vraja, mârâi Alis, cu acei dinţi ascuţiţi la doar câţiva centimetri de faţa mea. Nu trebuia decât să-i spui că îl iubeşti cu adevărat – să-i spui că îl iubeşti cu adevărat, din toată inima ta inutilă de om, iar puterea lui ar fi fost eliberată. Fată proastă.

Nu e de mirare că Lucien mă detestase, dar, în ciuda acestui fapt, îmi tolerase prezenţa – nu e de mirare că fusese foarte dezamăgit când am plecat, certându-se cu Tamlin să mă lase să mai stau.

— Îmi pare rău, i-am spus, simţind înţepături în ochi.

Alis mormăi.

— Spune-i asta lui Tamlin. Înainte să pleci, mai avea doar trei zile până la sfârşitul celor patruzeci şi nouă de ani. Urma să te elibereze după trei zile. A venit aici cu acoliţii ei după exact patruzeci şi nouă de ani şi l-a luat, împreună cu o mare parte din curteni, şi i-a dus la Poalele Muntelui ca să îi fie supuşi. Creaturile ca mine sunt prea umile pentru ea, deşi nu se fereşte să ne omoare pe loc.

Am încercat să nu-mi imaginez asta.

— Dar ce s-a întâmplat cu Regele Hybernului – dacă ea a cucerit Prythianul şi a furat vrăjile, atunci o vede ca pe o rebelă sau ca pe o aliată?

— Dacă sunt în relaţii proaste, nu a făcut nimic să o pedepsească. Timp de patruzeci şi nouă de ani, ea a controlat aceste pământuri. Mai rău, după căderea Marilor Lorzi, toţi cei răi din teritoriul nostru – cei prea îngrozitori chiar şi pentru Regatul

Nopţii – au fugit la ea. Încă mai fug. Le-a oferit adăpost. Dar știm – ştim că îşi strânge o armată, aşteptând momentul în care să lanseze un atac în lumea voastră, înarmată cu cei mai mortali şi mai răi spiriduşi din Prythian şi Hybern.

— Attorul, am spus eu, groaza răsucindu-mi-se în stomac, iar Alis încuviinţă. Pe teritoriul oamenilor, zvonul pretinde că tot mai mulţi spiriduşi s-au strecurat dincolo de zid ca să atace oamenii, am rostit eu. Şi dacă niciun spiriduş nu poate traversa zidul fără permisiunea ei, înseamnă că ea este de acord cu atacurile.

Şi, dacă aveam dreptate în legătură cu tot ce i se întâmplase lui Clare Beddor şi familiei sale, atunci Amarantha ordonase şi acel atac.

De pe masa pe care ne sprijineam, Alis şterse nişte praf pe care nu-l vedeam.

— Nu aş fi surprinsă să aflu că şi-a trimis supuşii în tărâmul oamenilor ca să vă cerceteze punctele forte şi slăbiciunile, înainte de dezastrul pe care speră să îl cauzeze cândva.

Asta era mai rău – mult mai rău decât îmi imaginasem când îi avertizasem pe Nesta şi pe ai mei să fie cu ochii în patru şi să plece la ivirea celei mai mici probleme. Mi se făcu greaţă gândindu-mă la ce fel de companie avea Tamlin – la gândul că era atât de disperat, atât de măcinat de vinovăţie şi de durere pentru că trebuise să-şi sacrifice santinelele fără să-mi poată spune… Şi mă lăsase să plec. Toate sacrificiile lor şi al lui Andras fuseseră în van.

Ştia că, dacă aş fi rămas, aş fi riscat să o mânii

pe Amarantha, chiar dacă l-aş fi eliberat.

„Împotriva lor, împotriva a ceea ce se întâmplă în Prythian, nu mă pot apăra nici pe mine… Chiar dacă ne-am împotrivi bolii, te-ar captura – ar găsi ea o metodă prin care să te omoare.”

Mi-am amintit acel efort jalnic de a mă flata la sosirea mea – şi faptul că apoi renunţase să îmi mai facă vreun compliment, renunţase la orice încercare de a mă câştiga când i-am părut atât de disperată să plec, să nu-i mai vorbesc niciodată. Se îndrăgostise însă de mine în ciuda acestui lucru – ştia că-l iubeam, şi mă lăsase să plec cu doar câteva zile înainte. Mă pusese pe mine înaintea întregului său regat, înaintea întregului Prythian.

— Dacă Tamlin ar fi eliberat – dacă ar avea puteri depline, am întrebat eu, fixând cu privirea un punct înnegrit de pe perete, ar putea să o distrugă pe Amarantha?

— Nu ştiu. I-a păcălit pe Marii Lorzi prin viclenie, nu prin forţă. Magia este un lucru precis – îi plac regulile şi i-a manipulat prea bine. Le păstrează puterile închise în ea, de parcă nu ar putea să le folosească sau ca şi cum accesul la ele i-ar fi limitat. Da, are şi ea puteri letale, deci, dacă s-ar ajunge la o luptă…

— Dar este mai puternică? am început să-mi frământ mâinile.

— El este un Mare Lord, răspunse Alis, ca şi cum răspunsul ar fi fost suficient, dar nimic din toate acestea nu mai contează acum. El va fi sclavul ei, iar noi vom purta aceste măşti până când va fi de acord să devină iubitul ei – şi nici

atunci nu îşi va căpăta pe deplin puterile. Iar ea nu-i va lăsa niciodată pe cei de acolo să părăsească Poalele Muntelui.

Am împins masa şi mi-am îndreptat umerii.

— Cum ajung la Poalele Muntelui?

Ea ţâţâi.

— Nu poţi să te duci la Poalele Muntelui. Omul care intră acolo nu mai iese nicicând.

Mi-am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile îmi intrară în carne.

— Cum. Ajung. Acolo.

— Este sinucidere curată – te va omorî, chiar dacă te vei apropia destul încât să o vezi.

Amarantha îl păcălise – avea să îl rănească foarte rău. Avea să îi rănească pe toţi.

— Tu eşti un om, continuă Alis, stând şi ea în picioare. Pielea ta este subţire ca hârtia.

Amarantha trebuie să-l fi luat şi pe Lucien – Amarantha îi scosese ochiul lui Lucien şi astfel îl mutilase. Oare mama lui suferea pentru el?

— Ai fost prea oarbă să vezi blestemul lui Tamlin, continuă Alis. Cum te aştepţi să îi faci, faţă Amaranthei? Vei înrăutăţi lucrurile.

Amarantha îmi luase tot ce îmi dorisem, tot ce, în sfârşit, îndrăznisem să-mi doresc.

— Arată-mi cum să ajung acolo, i-am spus cu vocea tremurând, dar fără lacrimi.

— Nu, spuse Alis, aruncându-şi sacul pe umăr. Du-te acasă. Te voi conduce până la zid. Acum nu mai este nimic de făcut. Tamlin va rămâne sclavul ei pentru totdeauna, iar ea va conduce ţinutul Prythian. Asta ne-a oferit Soarta, asta au decis zeii.

— Nu cred în Soartă. Nici în vreun zeu ridicol.

Ea scutură din nou din cap, părul ei de culoarea noroiului strălucind în lumina slabă.

— Du-mă la ea, am insistat.

Dacă Amarantha avea să îmi rupă gâtul – măcar muream făcând ceva pentru el, muream încercând să repar răul pe care nu îl prevenisem, încercând să salvez populaţia pe care o condamnasem. Cel puţin, Tamlin ar fi ştiut că am făcut-o pentru el şi că l-am iubit.

Alis mă studie pentru o clipă înainte de a mă privi cu blândeţe.

— Cum doreşti.

Capitolul 33

Poate că mă îndreptam spre moarte, dar nu aveam de gând să o întâmpin neînarmată.

Am strâns cureaua tolbei peste piept şi apoi am mângâiat penele săgeţii, trăgând cu ochiul peste umăr. Desigur, nu aveam săgeţi din lemn de frasin, dar trebuia să mă descurc cu ce găsisem prin conac. Aş fi putut lua mai multe, dar armele nu făceau decât să mă împovăreze şi, în orice caz, nu ştiam cum să le folosesc pe cele mai multe dintre ele. Aşadar, aveam o tolbă plină, două pumnale atârnate la lalie şi un arc aruncat peste umăr. Era mai bine decât să nu fi avut nimic, chiar dacă înfruntam spiriduşi care se născuseră ştiind cum să ucidă.

Alis mă conduse prin păduri şi peste dealurile submontane tăcute, oprindu-se destul de des să

asculte, ca să ne schimbăm traseul. Nu voiam să aflu ce auzea sau mirosea, nu când o linişte adâncă acoperise ţinuturile. „Rămâi cu Marele Lord”, îmi spusese Suriei. „Rămâi cu el, îndrăgosteşte-te şi totul va fi bine”. Dacă aş fi rămas, dacă aş fi recunoscut ceea ce simţeam… Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Noaptea cobora hotărâtă peste lume, iar picioarele mă dureau din cauza pantelor abrupte ale dealurilor, dar Alis se grăbea, fără a se uita în urmă, să vadă dacă o urmam.

Când se opri în valea dintre două dealuri, am început să mă întreb dacă ar fi trebuit să iau cu mine mai multă mâncare, şi nu doar pentru o singură zi. Aerul era mai rece – mult mai rece decât în vârful dealului, iar eu am tremurat când am văzut gura îngustă a unei peşteri. Intrarea nu avea cum să fie aceasta deoarece în acea pictură murală Poalele Muntelui erau reprezentate în centrul insulei Prythian. Ar fi trebuit să călătorim câteva săptămâni.

— Toate drumurile întunecate şi mizerabile duc spre Poalele Muntelui, rosti Alis foarte încet, cu o voce care nu se deosebi prea mult de foşnetul frunzelor.

Îmi arătă peştera.

— Este o veche scurtătură – considerată cândva sacră, dar nu şi acum.

Aceasta era peştera pe care Lucien îi interzisese Attorului să o folosească în acea zi. Am încercat să-mi stăpânesc tremuratul. Îl iubeam pe Tamlin; aş fi mers până la capătul lumii pentru a

îndrepta situaţia, pentru a-l salva, dar, dacă Amarantha era mai rea decât Attorul… dacă Attorul nu era cel mai crud dintre acoliţii ei… dacă îl speriase până şi pe Tamlin…

— Cred că acum regreţi faptul că ţi-ai pierdut cumpătul.

M-am îndreptat.

— Îl voi elibera.

— Vei fi norocoasă dacă te va omorî rapid. Vei fi norocoasă să fii măcar adusă înaintea ei.

Probabil că mă îngălbenisem, deoarece îşi ţuguie buzele şi mă bătu uşor pe umăr.

— Fato, să nu uiţi câteva reguli, spuse ea când privirăm amândouă gura peşterii.

Din burta peşterii, întunericul duhni, otrăvind aerul curat.

— Să nu bei vinul – nu e ca vinul pe care l-am băut la Solstiţiu, şi îţi va face mai mult rău decât bine. Să nu cazi la învoială cu nimeni, cu excepţia cazului în care viaţa ta depinde de asta – dar, chiar şi atunci, să te gândeşti dacă merită. Şi, mai presus de toate, să nu ai încredere în nimeni acolo – nici măcar în Tamlin al tău. Simţurile îţi sunt cei mai mari duşmani; vor încerca să te trădeze.

M-am abţinut să nu-mi ating unul dintre pumnale şi, în schimb, i-am mulţumit dând din cap.

— Ai vreun plan?

— Nu, am recunoscut eu.

— Să nu te aştepţi ca oţelul acela să te ajute cumva, spuse ea, privindu-mi armele.

— Nu mă aştept.

Am confruntat-o, muşcându-mi buza pe

interior.

— E o parte a blestemului. O parte pe care nu ţi-o putem spune. Chiar şi acum, oasele-mi plâng la simpla amintire a acesteia. O parte pe care trebuia să o afli tu singură, o parte pe care ea... ea... Înghiţi zgomotos. Pe care ea încă nu vrea să o cunoşti, dacă eu nu ţi-o pot spune, icni ea. Dar ascultă – ascultă, fato. Ascultă ceea ce auzi.

I-am atins braţul.

— Aşa voi face. Îţi mulţumesc pentru că m-ai condus.

Pentru că pierduse ore preţioase, când acea pungă cu provizii – pentru ea şi băieţii ei – spunea destule despre locul spre care se îndrepta.

Alis râse ca o cioară.

— Într-adevăr, rare sunt zilele în care o persoană îţi mulţumeşte pentru că ai adus-o să-şi întâlnească moartea.

Dacă mă mai gândeam mult la pumnal, exista riscul de a-mi pierde cumpătul, cu sau fără Tamlin. Ea nu mă ajuta.

— Cu toate acestea, îţi doresc succes, adăugă Alis.

— Dacă tu şi nepoţii tăi aveţi nevoie de un loc în care să fugiţi, după ce îi recuperezi, atunci traversaţi zidul, i-am spus eu. Duceţi-vă la casa familiei mele.

I-am zis unde.

— Întreabă de Nesta, sora mea mai mare. Ea ştie cine eşti, ştie totul. Te va adăposti cum va putea.

Acum ştiam că avea să o facă, în ciuda faptului

că Alis şi băieţii ei o îngrozeau. Avea să-i ţină în siguranţă.

Alis îmi mângâie uşor mâna.

— Să nu mori, spuse ea.

Am privit-o pentru ultima dată, apoi m-am uitat la cerul nopţii, care flutura deasupra noastră, şi la verdele intens al dealurilor. Culoarea ochilor lui Tamlin.

Am intrat în peşteră.

Singurele sunete care se auzeau erau respiraţia mea slabă şi scârţâitul ghetelor mele pe piatră. Am înaintat, împiedicându-mă prin întunericul îngheţat. M-am ţinut aproape de perete, iar mâna îmi amorţi când piatra rece şi udă îmi atinse pielea. Am mers cu paşi mici, de teama vreunei gropi invizibile, în care m-aş fi rostogolit spre moarte.

După ceea ce mi se păru a fi o eternitate, o rază portocalie de lumină străpunse întunericul. Apoi, se auziră vocile.

Şuierând şi zbierând, elocventă şi guturală – o cacofonie rupse tăcerea, ca o pocnitoare. M-am lipit de peretele peşterii, dar sunetele trecură şi dispărură.

M-am strecurat spre lumină, clipind când am găsit sursa: o mică fisură în piatră. Se deschidea spre un pasaj subteran săpat grosolan, luminat de un foc. Am zăbovit în întuneric, inima bătându-mi sălbatic în piept. Crăpătura din perete era suficient

de mare pentru ca o persoană să se poată strecura – atât de zimţată şi de dură, încât era evident că nu era folosită des. Privind mizeria, nu am văzut nicio urmă, niciun semn că altcineva ar fi intrat pe aici. Culoarul de dincolo nu era circulat, dar urma o altă direcţie, blocându-mi vederea.

I-am mulţumit lui Tamlin pentru privirea de spiriduş, care îmi permitea să văd dincolo de toate vrăjile, dar mi-am amintit avertismentul dat de Alis şi nu mi-am crezut urechile, pentru că spiriduşii puteau fi tăcuţi ca pisicile. O linişte de moarte domnea pe coridoare. Totuşi, trebuia să părăsesc această peşteră… Trecuseră câteva săptămâni de când Tamlin se afla aici. Trebuia să găsesc locul în care îl ţinea Amarantha, cu speranţa că nu aveam să dau peste nimeni în acest timp. Faptul că ucisesem animale şi creaturi naga era una, dar să mai ucid şi alţii…

Am inspirat adânc de câteva ori, făcându-mi curaj. Era ca o vânătoare, doar că animalele erau spiriduşi. Spiriduşi care puteau să mă tortureze la nesfârşit – până când i-aş fi implorat să mă omoare. Să mă tortureze aşa cum îl torturaseră pe acel spiriduş al Regatului Primăverii, căruia i se smulseseră aripile.

Când am ieşit prin acea deschizătură minusculă, sugându-mi burta ca să pot trece, nu mi-am permis să mă gândesc la acele cioturi sângerânde. Armele mele zgâriară piatra, iar eu am tresărit la şuieratul pietricelelor care căzură. „Mergi în continuare, mergi în continuare”. Traversând în grabă coridorul deschis, m-am

strecurat într-o firidă din peretele opus. Nu era o ascunzătoare prea bună.

M-am furişat de-a lungul peretelui, oprindu-mă în dreptul arcadei din coridor. Era o greşeală; doar un idiot ar fi venit aici. Aş fi putut fi oriunde în regatul Amaranthei. Alis ar fi trebuit să-mi spună mai multe. Ar fi trebuit să fiu destul de deşteaptă încât s-o întreb. Sau destul de deşteaptă cât să mă gândesc la o altă soluţie, la oricare, în afară de aceasta.

Mi-am asumat riscul de a privi după colţ, iar frustrarea aproape mă făcu să plâng. Un alt coridor săpat în piatra gălbuie a muntelui, străjuit pe fiecare parte de torţe. Nu exista niciun loc întunecos în care m-aş fi putut ascunde, iar în celălalt capăt, privirea îmi fu iar obturată de o cotitură bruscă. Mă aflam în câmp deschis. Eram o pradă la fel de uşoară ca o căprioară flămândă, care rupea scoarţa unui copac într-un luminiş.

Coridoarele erau însă tăcute – nu se auzeau nici măcar vocile de mai devreme. Şi, dacă se întâmpla să aud pe cineva, urma să fug spre gura peşterii. Pentru un timp, puteam merge în recunoaştere, adunând informaţii, pentru a afla unde era Tamlin…

Nu. Era posibil ca o doua şansă să nu se mai ivească prea curând. Trebuia să acţionez acum. Dacă mă opream pentru prea multă vreme, nu-mi mai recăpătăm curajul. Am reuşit să mă strecor după colţ.

Nişte degete lungi şi osoase mă apucară de braţ, iar eu am înlemnit.

Un chip ascuţit, cu o piele gri şi tăbăcită, ieşi la vedere, iar colţii din argint îi străluciră când îmi zâmbi.

— Bună ziua, şuieră acesta. Ce caută una ca tine aici?

Cunoşteam această voce. Încă îmi bântuia coşmarurile.

Aşadar, când şi-a aplecat urechile ca de liliac, iar eu mi-am dat seama că mă aflam în faţa Attorului, am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să nu ţip.

Capitolul 34

Aproape târându-mă spre sala tronului, Attorul continuă să-mi strângă braţul în ghearele-i reci ca gheaţa. Nu se deranjă să mă dezarmeze. Ştiam amândoi că armele nu-mi prea erau de folos.

„Tamlin. Alis şi băieţii ei. Surorile mele. Lucien”. Le-am cântat numele în tăcere iar şi iar, în vreme ce Attorul, un demon al răutăţii, se contură deasupra mea. Din când în când, îşi flutura aripile ca de piele – şi, dacă aş fi fost în stare să vorbesc fără să ţip, l-aş fi întrebat de ce nu mă ucisese pe loc. Mă trase mai departe după el, târându-şi picioarele ale căror gheare zgâriau tacticos pardoseala peşterii, care arăta întocmai cum mi-o imaginasem.

Chipuri răutăcioase – dure şi nemiloase – mă priviră trecând, niciunul arătându-se câtuşi de puţin deranjat sau îngrijorat de faptul că mă aflam în ghearele Attorului. Spiriduşi – o mulţime – însă

doar câţiva Mari Spiriduşi erau prezenţi.

Am trecut prin două uşi vechi şi enorme din piatră, mai înalte decât conacul lui Tamlin, şi am intrat într-o cameră imensă, săpată într-o piatră de culoare gălbuie, susţinută de nenumăraţi stâlpi sculptaţi. Acea mică parte din mine care devenise din nou inutilă şi banală observă că sculptura nu era formată doar din nişte modele ornamentale şi că, de fapt, înfăţişa spiriduşi, Mari Zâne şi animale în diferite medii şi poziţii. Gravurile spuneau poveşti nenumărate despre ţinutul Prythian. Între stâlpi atârnau candelabre din bijuterii, care pătau în culoare pardoseala din marmură roşie. Aici… aici se aflau Marii Spiriduşi.

O mulţime ocupa cea mai mare parte a spaţiului, unii dintre ei dansând pe ritmurile unei muzici înfundate, alţii mergând în cerc, stând de vorbă – probabil că era o petrecere. Mi s-a părut că văd câteva măşti strălucitoare printre cei adunaţi, dar totul era o imagine neclară de dinţi ascuţiţi şi haine elegante. Attorul mă aruncă înainte, iar lumea se învârti.

Când am căzut, pardoseala din marmură rece fu neînduplecată, iar oasele mele gemură şi răcniră. M-am împins în sus şi, când mi-am ridicat capul, am văzut scântei dansând. Însă, când am zărit podiumul înaintea mea, am rămas la pământ, încercând să nu ies în evidenţă. Câţiva paşi mă conduseră până acolo. Mi-am înălţat capul şi mai mult.

Acolo, lenevind pe un tron negru, era Amarantha.

Deşi era drăguţă, nu era la fel de devastator de frumoasă precum mi-o imaginasem, nu era vreo zeiţă a întunericului şi a urii. Asta o făcea să pară şi mai dură. Părul roşu-auriu era frumos împletit şi petrecut prin coroana ei din aur, culoarea intensă îmbogăţindu-i pielea albă ca zăpada care, la rândul ei, îi scotea în evidenţă buzele rubinii. Dar, cu toate că ochii de abanos îi străluceau, avea ceva care îi răpea toată frumuseţea, un fel de surâs dispreţuitor şi permanent al trăsăturilor, care făcea să pară că farmecul ei era fals şi rece. Aş fi înnebunit dacă ar fi trebuit să îi pictez portretul.

Cel mai mare comandant al Regelui ţinutului Hybern. Cu secole în urmă, măcelărise armate de oameni, preferând să-şi ucidă sclavii, decât să-i elibereze. Luase în stăpânire ţinutul Prythian în doar câteva zile.

Apoi, m-am uitat la tronul din piatră neagră de lângă ea şi braţele îmi cedară.

Încă purta aceeaşi mască din aur, aceleaşi haine de războinic, acea cingătoare, cu toate că nu mai avea cuţite, nici măcar o singură armă. Ochii nu i se măriră, gura nu i se strânse. Fără gheare, fără colţi. Mă privi, pur şi simplu, indiferent, nemişcat. Neimpresionat.

— Ce-i asta? întrebă Amarantha cu o voce zglobie, în ciuda zâmbetului de viperă pe care mi-l aruncase.

De gâtul ei delicat şi catifelat atârna un lanţ lung şi subţire – pe care era prins un os foarte vechi, de dimensiunea unui deget. Rămânând pe podea, nu am vrut să mă gândesc cui i-ar fi putut

aparţine. Dacă mi-aş fi mişcat braţul, aş fi putut să-mi scot pumnalul…

— Doar un om pe care l-am găsit la parter, şuieră Attorul şi o limbă bifurcată se repezi printre dinţii ca nişte lame.

Dădu o dată din aripi, împrăştiind un aer urât mirositor spre mine, apoi şi le strânse cu grijă în spatele trupului său scheletic.

— Evident, toarse Amarantha.

Am evitat să o privesc şi mi-am concentrat atenţia asupra cizmelor maronii ale lui Tamlin. Era la trei metri distanţă de mine – la trei metri şi nu spunea niciun cuvânt, nici măcar nu părea îngrozit sau furios.

— Dar de ce ar trebui să-mi pierd vremea cu ea? Attorul chicoti, sunetul auzindu-se ca sfârâitul apei pe o tavă fierbinte, şi un picior cu gheare mă lovi într-o parte, rupându-mi tunica.

— Spune-i Maiestăţii Sale de ce te ascundeai prin catacombe, de ce ai ieşit din vechea peşteră care duce spre Regatul Primăverii.

Ar fi fost mai bine să-l omor pe Attor sau să încerc să o ucid pe Amarantha? Attorul mă lovi din nou, iar eu am tresărit când ghearele lui îmi atinseră coastele.

— Spune-i Maiestăţii Sale, mizerie umană!

Aveam nevoie de timp – trebuia să înţeleg unde mă găseam. Dacă Tamlin se afla sub influenţa vreunei vrăji, atunci ar fi trebuit să îmi fac griji în privinţa modului în care urma să-l iau de acolo.

M-am ridicat, căutându-mi în tot acest timp

pumnalele. Ca să nu-i întâlnesc privirea, m-am uitat la rochia strălucitoare din aur a Amaranthei.

— Am venit să-l revendic pe cel pe care îl iubesc, am rostit eu încet.

Poate că blestemul mai putea fi ridicat. L-am privit din nou, iar vederea ochilor săi de smarald fu ca un balsam.

— Poftim? întrebă Amarantha, aplecându-se înainte.

— Am venit să-l revendic pe Tamlin, Marele Lord al Regatului Primăverii.

O bolboroseală se răspândi printre curteni. Amarantha îşi lăsă însă capul pe spate şi râse – râsul ei era asemănător croncănitului unui corb.

Marea Zână se întoarse către Tamlin şi zâmbi răutăcios.

— Cu siguranţă ai fost ocupat în toţi aceşti ani. Au început să-ţi placă oamenii, nu-i aşa?

El tăcu, impasibil. Ce îi făcuse? Nu se mişcă – atunci, înseamnă că blestemul ei funcţionase. Ajunsesem prea târziu. Îl dezamăgisem, îl condamnasem.

— Totuşi, zise Amarantha încet.

Simţeam cum Attorul şi toţi cei de la curte se adunau în spatele meu.

— Îmi dă de gândit – dacă ai luat o singură fată, de vreme ce ţi-a ucis santinela…

Ochii îi sclipiră.

— O, eşti delicios. M-ai lăsat s-o torturez pe acea fată nevinovată, pentru ca aceasta să fie în siguranţă? Drăguţule! Chiar ai reuşit să faci un vierme uman să te iubească. Minunat.

Bătu din palme, iar Tamlin abia reuşi să nu o privească – singura reacţie pe care am văzut-o din partea lui.

Torturată. O torturase…

— Lasă-l să plece, am spus eu, încercând să par calmă.

Amarantha râse din nou.

— Omule, dă-mi un singur motiv pentru care nu ar trebui să te distrug pe loc.

Avea dinţii foarte albi şi drepţi, aproape strălucitori.

Sângele începu să-mi curgă mai repede prin vene, dar eu mi-am ţinut capul sus şi i-am zis:

— L-ai păcălit – este constrâns pe nedrept.

Tamlin înlemnise.

Amarantha făcu un zgomot cu limba şi îşi privi una din mâinile ei subţiri şi albe – îşi privi inelul de pe degetul arătător. Un inel a cărui montură semăna cu… cu un ochi omenesc, încastrat într-un cristal, am observat eu când îşi coborî mâna. Aş fi putut să jur că se răsucea înăuntru.

— Voi, fiarele umane, sunteţi lipsite de creativitate. Ne-am petrecut ani de zile învăţându-vă poezii şi cum să vă exprimaţi elegant şi asta e tot ce poţi să-mi spui? Ar trebui să-ţi smulg limba, pentru că nu ştii cum să vorbeşti.

Mi-am încleştat dinţii.

— Dar sunt curioasă să aflu ce discurs îmi vei ţine când vei vedea ce ar fi trebuit să fii?

Când Amarantha îmi arătă ceva din spatele meu şi hidosul inel cu ochi chiar privi în acea direcţie, m-am încruntat şi m-am întors.

Ţintuit pe peretele peşterii enorme, am văzut cadavrul mutilat al unei tinere. Pe alocuri, pielea îi era arsă, degetele îndoite în unghiuri ciudate şi linii roşii şi ţipătoare îi traversau corpul. Abia o auzeam pe Amarantha din cauza hohotelor.

— Probabil că ar fi trebuit să ascult când mi-a zis că nu l-a mai văzut niciodată pe Tamlin, cugetă Amarantha. Sau când a insistat asupra faptului că nu a ucis niciodată un spiriduş, că nu a vânat nicio zi în viaţa ei. Cu toate că ţipetele ei au fost încântătoare. De mult nu am mai auzit o muzică atât de frumoasă.

Îmi adresă direct următoarele cuvinte:

— Ar trebui să îţi mulţumesc pentru că i-ai spus lui Rhysand cum o cheamă, în loc să îi spui numele tău.

Clare Beddor.

Aici o aduseseră, asta îi făcuseră după ce-i arseseră de vie familia, în propria lor casă. Asta îi făcusem eu, spunându-i lui Rhysand cum o chema, pentru a-mi proteja familia.

Măruntaiele mi se răsuciră; m-am străduit din răsputeri să nu vărs pe pietre.

Attorul îşi înfipse ghearele în umerii mei, forţându-mă să o confrunt pe Amarantha, care încă îmi zâmbea ca o şerpoaică. La fel de bine aş fi putut să o omor pe Clare. Îmi salvasem viaţa, condamnând-o pe a ei. Acel cadavru putrezit de pe perete ar fi trebuit să fie al meu.

Al meu.

— Vino, scumpo, spuse Amarantha. Ce ai de spus în legătură cu asta?

Voiam să-i spun că merita să ardă în iad pentru vecie, dar, chiar şi când am privit în gol spre Tamlin, nu am văzut decât trupul ţintuit al lui Clare. El le permisese să o ucidă astfel pe Clare pentru ca ei să nu afle că eram încă în viaţă. Ochii mă usturară, în vreme ce simţeam cum îmi arde gâtlejul.

— Încă mai vrei să revendici persoana care ar face aşa ceva unei fiinţe nevinovate? întrebă Amarantha blând, consolator.

Am privit-o în ochi. Nu puteam permite ca moartea lui Clare să fi fost în zadar. Nu aveam de gând să renunţ fără să mă lupt.

— Da, i-am răspuns. Da, vreau.

Îşi ridică buza superioară, dezvăluindu-şi caninii foarte ascuţiţi. Şi, când am privit în ochii ei negri, mi-am dat seama că urma să mor.

Amarantha se lăsă însă pe spate în tronul ei şi îşi încrucişă picioarele.

— Ei bine, Tamlin, spuse ea, atingându-i braţul ca şi cum ar fi fost stăpâna lui. Nu cred că te-ai aşteptat vreodată ca aceasta să apară aici.

Îşi flutură mâna spre mine. Murmurul râsetelor celor adunaţi în jurul meu răsună, lovindu-mă ca o piatră.

— Tu ce ai de spus, Mare Lord?

Am privit chipul celui pe care îl iubeam atât de mult, dar următoarele lui cuvinte aproape că mă făcură să îngenunchez.

— Nu am mai văzut-o până acum. Probabil cineva i-a jucat o festă. Poate Rhysand.

Încă încerca să mă protejeze, chiar şi acum,

chiar şi aici.

— O, nici măcar nu ştii să minţi.

Amarantha îşi înclină capul.

— Oare, oare tu, în ciuda cuvintelor pe care le-ai rostit cu mulţi ani în urmă, simţi ceva pentru această fiinţă? O fată care îi urăşte din toată inima pe cei ca noi a reuşit să se îndrăgostească de un spiriduş. Şi spiriduşul al cărui tată a măcelărit cândva mulţimile de oameni, alături de mine, chiar s-a îndrăgostit de ea?

Râse iar, ca o cioară.

— O, e prea de tot – prea distractiv!

Pipăi degetul agăţat de lanţ şi se uită la ochiul din inel.

— Cred că dacă ar putea cineva să aprecieze momentul, se adresă ea inelului, acela eşti tu, Jurian.

Zâmbi frumos.

— Totuşi, e păcat că târfa ta umană nu s-a deranjat să te salveze.

Jurian – acela era ochiul lui; al lui era osul degetului. Am simţit groaza în stomac. Cumva, cu ajutorul vreunei puteri sau al vreunui lucru necurat, ea îi păstra încă sufletul şi conştiinţa în inel, în acel os.

Tamlin continuă să mă privească fără să mă recunoască, lipsit de sentimente. Poate că Amarantha folosise aceeaşi putere pentru a-l vrăji; poate că îi furase toate amintirile.

Regina îşi curăţă unghiile.

— Lucrurile au fost extrem de plictisitoare de când Clare a decis să moară cât se afla în grija

mea. Să te ucid pe loc ar fi neinteresant, omule.

Îmi aruncă o privire, apoi îşi văzu iar de unghiile ei, de inelul de pe deget.

— Totuşi, destinul stârneşte viaţa în feluri ciudate. Poate că draga mea Clare a trebuit să moară pentru ca eu să mă distrez cu adevărat pe seama ta.

Când stomacul mi se înmuie, am tremurat, neputând să mă abţin.

— Ai venit să îl iei pe Tamlin, spuse Amarantha. Nu era o întrebare, ci o provocare. Ei bine, din întâmplare, tăcerea lui ursuză mă plictiseşte până la lacrimi. Am fost îngrijorată când nu a clipit cât timp m-am jucat cu draga de Clare, când nici măcar nu şi-a arătat acele gheare minunate… Îţi voi propune un târg, omule, zise ea, iar eu, în mintea mea, am auzit sunetul de avertizare al unor clopoţei.

„Doar dacă viaţa ta depinde de asta”, îmi spusese Alis.

— La alegerea mea, vei îndeplini trei sarcini – trei sarcini ca să dovedeşti cât de profundă îţi e dragostea şi loialitatea umană, iar Tamlin va fi al tău. Doar trei provocări mărunte, ca să-ţi dovedeşti devotamentul; ca să ne arăţi mie şi dragului de Jurian că neamul vostru poate să iubească sincer, şi îl vei putea avea pe Marele tău Lord.

Se întoarse către Tamlin şi zise:

— Consideră că îţi fac o favoare, Mare Lord – aceste javre omeneşti ne pot face să fim atât de orbiţi de dorinţă, încât ne pierdem judecata. E mai bine pentru tine să-i vezi acum adevărata faţă.

— Vreau să-i dezlegi şi blestemul, m-am trezit eu spunând.

Ea ridică o sprânceană, zâmbind mai larg şi arătându-şi prea mult dinţii albi.

— Voi duce la bun sfârşit toate cele trei sarcini, blestemul lui va fi ridicat, iar noi – şi toţi curtenii lui – vom putea pleca de aici, am adăugat.

Alis îmi spusese că magia era precisă, aşa îi păcălise Amarantha. Nu aveam de gând să fiu înfrântă doar pentru că nu specificasem anumite lucruri.

— Desigur, toarse Amarantha. Şi, dacă nu te superi, voi mai preciza ceva, doar ca să văd dacă eşti demnă de unul de-al nostru, dacă eşti destul de deşteaptă încât să-l meriţi.

Când ochiul lui Jurian se roti sălbatic, ea ţâţâi, iar acesta se opri.

— Îţi voi oferi o cale de scăpare, fato, continuă ea. În momentul în care vei îndeplini toate sarcinile, sau când nu vei mai putea suporta, va trebui să răspunzi unei întrebări.

Din cauza sângelui care mi se urcase la cap, abia o auzeam.

— Unei ghicitori. Îmi dai răspunsul ghicitorii, iar blestemul se va risipi. Într-o clipă. Va fi liber, fără să fiu nevoită să ridic măcar un deget. Îmi dai răspunsul corect, iar el e al tău. Poţi să-mi răspunzi când vrei tu, dar, dacă greşeşti…

Făcu un semn cu mâna, iar eu am ştiut, fără să trebuiască să mă întorc, că mi-o arăta pe Clare.

— Şi dacă nu reuşesc să îndeplinesc sarcinile? am întrebat eu, mai îndrăzneaţă decât mă

simţeam.

I-am răstălmăcit cuvintele, căutând capcane şi lacune în modul în care le formulase. Dar totul părea în regulă.

Zâmbetul îi deveni aproape grotesc, iar ea mângâie cu degetul mare partea superioară a inelului.

— Dacă nu reuşeşti să duci până la capăt o sarcină, nu va mai rămâne nicio bucată din tine cu care să mă joc.

Am simţit un fior pe şira spinării. Alis mă avertizase – mă avertizase să nu închei niciun târg. Amarantha m-ar fi omorât însă pe loc, dacă aş fi refuzat-o.

— Care este natura acestor sarcini?

— O, dacă ţi-aş destăinui, aş răpi toată distracţia. Dar îţi spun că vei avea de îndeplinit o sarcină în fiecare lună – când va fi lună plină.

— Şi ce voi face între timp?

Am îndrăznit să-l privesc pe Tamlin. Auriul din ochii lui strălucea mai intens decât îmi aminteam.

— Între timp, răspunse Amarantha cam tăios, fie vei rămâne în celula ta, fie vei face tot ce-ţi voi mai cere în plus.

— Dacă mă vei ţine mereu ocupată, nu voi fi dezavantajată?

Ştiam că îşi pierdea interesul, că nu se aşteptase să îi pun atât de multe întrebări. Trebuia însă să încerc să obţin nişte informaţii.

— Vor fi doar simple treburi casnice. Mi se pare normal să îţi poţi câştiga existenţa.

Aş fi putut să o strâng de gât pentru asta, dar

am încuviinţat. Când spuse: „Atunci, ne-am înţeles”, m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o prostie.

Ştiam că aştepta să încuviinţez, la rândul meu, dar trebuia să mă asigur.

— Dacă voi îndeplini cele trei sarcini sau dacă voi răspunde corect la ghicitoare, vei face tot ce îţi voi cere?

— Desigur, răspunse Amarantha. Eşti de acord?

Când Tamlin mă privi, groaznic de palid, ochii lui se măriră aproape imperceptibil.

Fie acceptam târgul, fie moartea – o moarte lentă şi crudă, ca a lui Clare.

Attorul şuieră în spatele meu, avertizându-mă să răspund. Nu credeam în destin sau în zei – şi nu aveam de ales, deoarece, chiar în momentul în care m-am uitat în ochii lui Tamlin, care stătea lângă Amarantha în calitate de sclav al ei sau mai rău, l-am iubit cu înverşunare, din toată inima. Pentru că, atunci când ochii i se măriseră, am ştiut că încă mă iubea.

Doar atât îmi rămăsese, fărâma de speranţă neghioabă că aş fi putut câştiga – că aş fi reuşit să păcălesc şi să învinge o Regină a Zânelor la fel de străveche precum pietrele de sub mine.

— Ei, bine? îmi ceru Amarantha să-i vorbesc.

În spatele meu, l-am simţit pe Attor pregătindu-se să se năpustească, să mă bată, la nevoie, până ce i-aş fi dat un răspuns. Ea îi păcălise pe toţi, dar eu nu supravieţuisem degeaba sărăciei şi anilor petrecuţi în pădure. Cea mai bună

şansă a mea consta în a nu-i dezvălui nimic despre mine sau ce ştiam. Ce era regatul ei, dacă nu o altă pădure, un alt teren de vânătoare?

L-am privit pe Tamlin pentru o ultimă dată înainte de a spune: „Sunt de-acord”.

Amarantha îmi aruncă un zâmbet oribil şi uşor, iar magia sfârâi în aerul dintre noi când pocni din degete. Se cuibări din nou în tronul ei.

— Oferiţi-i o întâmpinare demnă de sala mea, se adresă ea cuiva din spatele meu.

Şuieratul Attorului fu singurul avertisment când ceva tare ca piatra mă lovi în falcă.

Uimită de durere, am fost aruncată în partea laterală a tronului, însă o altă lovitură brutală în faţă mă aştepta. Osul se sfărâmă – oasele mele. Picioarele mi se răsuciră sub mine, iar pielea Attorului îmi zgârie obrazul când mă lovi încă o dată. Am ricoşat şi mai departe, dar am întâlnit pumnul altcuiva – al unui spiriduş diform şi neînsemnat, al cărui chip nu am reuşit să-l zăresc. Era de parcă aş fi fost pocnită cu o cărămidă. Poc, trosc. Cred că erau trei la număr, iar eu eram sacul lor de box – dat mai departe lovitură cu lovitură, în vreme ce oasele mele ţipau de durere. Poate că şi eu urlam de durere.

Gustul metalic al sângelui care ţâşni îmi umplu gura înainte să nu mai ştiu de mine.

Capitolul 35

Simţurile îmi reveniră încet, unul mai dureros decât celălalt. Mai întâi, am auzit sunetul apei

curgătoare, apoi ecoul pierdut al unor paşi greoi. Un gust persistent de cupru îmi umplea gura – era sânge. Pe lângă respiraţia şuierătoare a ceea ce trebuie că erau nările mele înfundate, mirosul puternic de pământ şi mucegai inunda aerul umed şi rece. Fire ascuţite de fân îmi înţepau obrazul. Cu o mişcare teribil de dureroasă, am cercetat cu limba marginile unei buze crăpate. Clipind, am deschis ochii, dar am reuşit doar să-i măresc puţin – erau umflaţi. Ceea ce se arătă în faţa ochilor mei, netăgăduit de învineţiţi, nu îmi ridică prea mult moralul.

Mă găseam într-o celulă de închisoare. Armele îmi dispăruseră, iar singura sursă de lumină erau torţele aflate dincolo de uşă. Amarantha îmi spusese că aveam să-mi petrec timpul într-o celulă, dar, în momentul în care m-am ridicat, atât de ameţită încât aproape că am leşinat din nou, inima îmi bătu mai tare. O temniţă. Am examinat razele oblice care se strecurau printre crăpăturile dintre uşă şi perete şi care îmi atingeau uşor faţa.

Mă durea – mă durea mai mult decât orice altceva îndurasem vreodată. Când mi-am atins nasul cu degetele şi am simţit cum sângele îmi curgea din nări, m-am abţinut să nu plâng. Era rupt. Rupt.

Dacă maxilarul nu m-ar fi durut atât de groaznic, mi-aş fi încleştat dinţii.

Nu puteam să mă las cuprinsă de panică. Nu, trebuia să-mi controlez lacrimile, trebuia să gândesc limpede. Trebuia să-mi studiez rănile cât mai bine posibil şi apoi să-mi dau seama ce urma

să fac. Probabil că mi-aş fi putut folosi cămaşa pentru a mă bandaja – poate că, la un moment dat, aveau să-mi dea apă, să-mi spăl rănile. Respirând cu greu, mi-am cercetat restul chipului. Maxilarul nu era rupt şi, cu toate că aveam ochii umflaţi şi buza crăpată, cel mai vătămat era nasul.

Controlându-mi respiraţia, mi-am ţinut genunchii strânşi la piept. Încălcasem una dintre regulile lui Alis. Totuşi, nu avusesem de ales. Văzându-l pe Tamlin stând lângă Amarantha…

Maxilarul îmi protestă, dar eu am scrâşnit din dinţi oricum. Luna era plină – trecuse o jumătate de lună de când părăsisem casa tatălui meu. Câtă vreme stătusem aici, inconştientă? Nu eram îndeajuns de nesăbuită încât să cred că timpul avea să mă pregătească pentru prima sarcină a Amaranthei.

Nu mi-am permis să-mi imaginez la ce avea de gând să mă supună. Era suficient să ştiu că se aştepta să mor – că nu ar mai fi rămas prea mult din mine, ca să mă tortureze.

Mi-am strâns picioarele mai tare, ca să nu-mi mai tremure mâinile. Undeva – nu prea departe – începură ţipetele. Un behăit ascuţit şi sfâşietor, accentuat de strigăte asurzitoare, mă făcu să-mi simt fierea arzându-mi gâtul. Confruntată cu prima sarcină a Amaranthei, şi eu aş fi putut striga aşa.

Un bici lovi, iar ţipătul continuă, neoprindu-se pentru a mai respira. Probabil că şi Clare strigase aşa. La fel de bine aş fi putut să o torturez eu. Ce obţinuse cu toate acestea – cu toţi spiriduşii care îi doreau sângele şi nefericirea? O meritam –

meritam orice durere şi suferinţă – chiar dacă numai pentru ceea ce îndurase ea. Însă… aveam să fac dreptate. Cumva.

Probabil că am aţipit pentru că, la un moment dat, m-am trezit pe pragul uşii celulei mele, sprijinită de piatră. Uitând de durerea care îmi cuprindea chipul, m-am târât înapoi, ca să mă ascund în umbra celui mai apropiat colţ. Cineva se strecură în celulă şi trase repede uşa, lăsând-o uşor întredeschisă.

— Feyre?

Am încercat să mă ridic, dar picioarele îmi tremurau atât de tare, încât nu m-am putut mişca.

— Lucien? am respirat eu, iar fânul fâşâi când el se aşeză pe pământ, lângă mine.

— Pe toţi dracii, te simţi bine?

— Faţa mea…

O lumină slabă scânteia lângă capul său şi, când i-am zărit ochii, cel din metal se micşoră. Şuieră:

— Ţi-ai pierdut minţile? Ce faci aici?

M-am împotrivit lacrimilor – oricum, erau inutile.

— M-am întors la conac… Alis mi-a spus… mi-a spus despre blestem şi nu am putut să o las pe Amarantha…

— Feyre, nu ar fi trebuit să vii, spuse el tăios. Nu trebuia să fii aici. Nu înţelegi ce a sacrificat el, ca să te elibereze? Cum de ai putut să fii atât de nebună?

— Ei bine, acum sunt aici! am rostit eu, mai tare decât ar fi trebuit. Sunt aici şi situaţia rămâne

neschimbată, aşa că nu te obosi să-mi spui cât sunt de slabă şi de proastă! Cunosc şi eu toate aceste lucruri…

Am vrut să-mi acopăr faţa cu mâinile, dar mă durea prea mult.

— Eu doar… Trebuia să-i spun că îl iubesc. Să văd dacă nu este prea târziu.

Lucien se sprijini pe călcâie.

— Aşadar, ştii totul.

Am reuşit să dau din cap, fără să leşin din cauza durerii. Probabil că se vedea că suferam, deoarece el tresări.

— Ei bine, cel puţin nu mai trebuie să te minţim. Hai să te curăţ puţin.

— Cred că am nasul rupt. În rest, sunt bine.

Rostind aceste cuvinte, m-am uitat în jurul lui, să văd apa sau bandajele – nu erau acolo. Atunci, avea să facă o vrajă.

Lucien privi peste umăr, cercetând uşa.

— Gărzile erau bete, dar vor fi înlocuite curând, spuse el, apoi îmi studie nasul.

Lăsându-l să mi-l atingă uşor, ne-am îmbrăţişat. Chiar şi atingerea gentilă a degetelor sale mă săgeta cu o durere cruntă.

— Înainte să-l vindec, va trebui să-l îndrept.

Mi-am învins panica oarbă.

— Fă-o. Acum.

Înainte să mă las cuprinsă de laşitate şi să-i spun să-şi ia gândul. El ezită.

— Acum, am gâfâit eu.

Prea rapid ca să-l urmăresc, îmi cuprinse nasul cu degetele. Durerea mă pătrunse şi, înainte să

leşin, urechile şi capul îmi bubuiră din cauza unui trosnet.

Când mi-am revenit, am reuşit să-mi deschid complet ambii ochi, nasul îmi era curat şi nu zvâcnea, iar agonia nu-mi mai schimonosea chipul. Lucien era ghemuit deasupra mea, încruntat.

— Nu am putut să te vindec în totalitate – şi-ar da seama că te-a ajutat cineva. Încă mai ai vânătăi şi un ochi vânăt hidos, dar... toate umflăturile au dispărut.

— Şi nasul meu? am întrebat eu, pipăindu-l înainte ca el să-mi răspundă.

— E la locul lui – la fel de obraznic şi de drăguţ ca înainte.

Îmi zâmbi. Gestul familiar îmi făcu pieptul să se strângă până în pragul durerii.

— Am crezut că ţi-a luat cea mai mare parte a puterii, am reuşit să spun.

În timpul petrecut la conac, nu prea îl văzusem făcând vrăji.

Dădu din cap spre luminiţa care plutea peste umărul său.

— Mi-a dat înapoi o parte – ca să-l amăgesc pe Tamlin să-i accepte oferta, dar el încă o refuză.

Îşi îndreptă bărbia spre chipul meu vindecat.

— Ştiam că trebuie să iasă ceva bun din faptul că am venit aici.

— Deci, şi tu eşti ţinut captiv la Poalele Muntelui?

Încuviinţă sumbru, printr-un gest al capului.

— Acum, i-a chemat la ea pe toţi Marii Lorzi – nici cei care i-au jurat credinţă nu pot pleca până

când… până când nu treci de toate probele.

Probabil că voia să spună până când muream.

— Inelul acela, am zis eu. Este… chiar este ochiul lui Jurian?

Lucien se retrase.

— Da. Aşadar, ştii totul, cu adevărat?

— Alis nu mi-a povestit ce s-a întâmplat după confruntarea dintre Jurian şi Amarantha.

— Au distrus un întreg câmp de luptă, folosindu-i pe soldaţi drept scuturi, până când aproape toţi au murit. Jurian a primit în dar o vrajă de protecţie împotriva ei, dar, odată intraţi în luptă pe cont propriu… Doar câteva minute i-au fost necesare pentru a-l înfrânge. Apoi, l-a târât înapoi în tabăra ei şi au trecut săptămâni – săptămâni – de tortură, până când l-a omorât. A refuzat să meargă să-l ajute pe Regele ţinutului Hybern – din această cauză, a rămas fără armate şi a pierdut Războiul; până când nu l-a ucis pe Jurian, a refuzat totul. I-a păstrat doar osul degetului şi ochiul. Clythia i-a promis că nu va muri niciodată – şi, câtă vreme Amarantha îi păstrează ochiul cu ajutorul magiei sale, sufletul şi conştiinţa lui vor fi legate de acesta; Jurian va rămâne prizonier şi va vedea prin el. O pedeapsă potrivită pentru fapta sa, dar – Lucien atinse uşor locul în care propriul ochi îi lipsea – mă bucur că nu m-a supus şi pe mine unui astfel de tratament. Se pare că e obsedată de astfel de lucruri.

M-am cutremurat. O femeie care vâna – era ceva mai mult decât o fiinţă crudă şi nemuritoare care vâna şi aduna trofee din cuceririle ei şi de la

victimele sale, ca să se bucure de ele de-a lungul veacurilor. Furia, disperarea şi groaza pe care Jurian trebuia să le îndure în fiecare zi, pentru vecie… Poate că o făcuse pe bună dreptate, dar era o pedeapsă mai înfiorătoare decât orice mi-aş fi putut imagina. Nu m-am mai gândit la asta.

— Tamlin e…

— Este…

Lucien se ridică în picioare, din cauza unui sunet pe care urechile mele de om nu îl auzeau.

— Gărzile sunt pe cale să facă schimb de ture şi se îndreaptă în această direcţie. Încearcă să rămâi în viaţă, bine? Am deja o listă lungă cu spiriduşii pe care trebuie să îi omor – nu trebuie să mai adaug alţii, chiar dacă doar de dragul lui Tamlin.

Care, în mod sigur, era motivul venirii sale aici. Lucien dispăru – dispăru, pur şi simplu, în lumina slabă. O clipă mai târziu, un ochi gălbui cu o tentă roşiatică apăru în dreptul vizorului uşii, îmi aruncă o privire urâtă şi se îndepărtă.

Am tot aţipit şi m-am trezit vreme de câteva ceasuri sau chiar zile. Îmi dădură trei mese mizerabile, constau în pâine mucegăită şi apă, la un interval de timp neregulat, din câte mi-am putut da seama. Tot ce ştiam era că, atunci când uşa celulei se deschidea, foamea necruţătoare nu mai conta şi că ar fi fost înţelept din partea mea să nu mă lupt cu spiriduşii îndesaţi şi cu piele roşie care

mă târau în sala tronului. Am marcat drumul, fiind atentă la detaliile de pe hol – la crăpăturile interesante din pereţi, la modelul tapiseriilor, la o cotitură ciudată – la orice mi-ar fi amintit de ieşirea din temniţe.

De această dată, am observat mai multe lucruri în camera tronului Amaranthei, luând aminte la ieşiri. Deoarece ne aflam în subteran, nu erau ferestre. Muntele pe care îl văzusem înfăţişat pe acea hartă de la conac se afla în inima ţinutului – departe de Regatul Primăverii şi încă şi mai departe de zid. Dacă aş fi evadat împreună cu Tamlin, cea mai bună soluţie ar fi fost să fug spre peştera din adâncul muntelui.

În depărtare, de-a lungul unui perete, o mulţime de spiriduşi stăteau în picioare. Deasupra capetelor lor, am zărit arcada unei uşi. Când am trecut pe lângă corpul lui Clare, aflat în stare de putrefacţie, am încercat să nu ridic privirea şi, în schimb, m-am concentrat asupra celor de la curte. Toată lumea era îmbrăcată cu haine somptuoase şi colorate – toţi păreau curaţi şi bine hrăniţi. Printre aceştia, se aflau şi spiriduşi care purtau măşti. Din Regatul Primăverii. Dacă aş fi avut vreo şansă să-mi găsesc aliaţi, ar fi fost ei.

Am cercetat rapid mulţimea ca să-l văd pe Lucien, dar nu l-am găsit până când nu am fost aruncată la picioarele podiumului. Amarantha purta o rochie cu rubine, atrăgând atenţia asupra părului ei arămiu şi a buzelor care, atunci când mi-am ridicat privirea spre ea, se curbară într-un zâmbet.

Regina Zână vorbi:

— Arăţi groaznic, indiscutabil, spuse ea şi se întoarse către Tamlin, care era lângă ea.

Chipul lui înfăţişa o expresie rece.

— Nu ai spune că situaţia ei s-a înrăutăţit?

El nu răspunse; nici măcar nu se uită în direcţia mea.

— Ştii, meditä Amarantha, rezemându-se de un braţ al tronului său, noaptea trecută nu am putut să dorm şi, în această dimineaţă, mi-am dat seama de ce.

Mă privi din cap până-n picioare.

— Nu ştiu cum te numeşti. Dacă noi două vom fi prietene foarte apropiate în următoarele trei luni, ar trebui să ştiu cum te cheamă… nu-i aşa?

M-am abţinut să încuviinţez. Avea ceva fermecător şi ademenitor – o parte din mine începu să înţeleagă de ce Marii Lorzi ajunseseră să-i fie sclavi, de ce îi crezuseră minciunile. Pentru asta, o uram.

Pentru că nu i-am răspuns, Amarantha se încruntă.

— Vino, acum, animăluţul meu de companie. Îmi ştii numele – nu ar fi corect să-l ştiu şi eu pe al tău?

În dreapta mea, ceva se mişcă, iar eu m-am încordat când Attorul apăru prin mulţimea dată la o parte, rânjind spre mine, arătându-şi nenumăratele rânduri de dinţi.

— La urma urmei – Amarantha îşi flutură elegant o mână în spaţiul din spatele meu, spre carcasa din cristal în care se afla ochiul lui Jurian şi

care capta lumina – ai aflat deja ce se întâmplă dacă-mi spui nume false.

Un nor negru mă învălui când i-am simţit trupul lui Clare, pironit în peretele din spatele meu.

— Rhysand, spuse Amarantha – netrebuind să ridice tonul pentru a-l chema.

Auzind sunetul acelor paşi uşori, ca de plimbare, care veneau din spate, inima îmi deveni grea ca plumbul. Se opriră când ajunseră lângă mine – mult prea aproape, după părerea mea.

Cu coada ochiului, l-am studiat pe Marele Lord al Regatului Nopţii făcând o plecăciune. Noaptea încă părea să fluture asupra lui, ca o mantie aproape invizibilă.

Amarantha îşi ridică sprâncenele.

— Aceasta e fata pe care ai văzut-o pe moşia lui Tamlin?

Înainte de a mă privi, îşi scutură tunica neagră de praful invizibil.

În ochii lui de culoare violet se citeau plictisul şi dispreţul.

— Cred că da.

— Dar mi-ai spus sau nu că ea era fata pe care ai văzut-o? întrebă Amarantha, al cărei ton se ascuţi când arătă spre Clare.

El îşi băgă mâinile în buzunare.

— Pentru mine, toţi oamenii arată la fel.

Amarantha îi zâmbi dulce.

— Şi cum rămâne cu zânele?

Rhysand se înclină din nou, atât de uşor, încât păru că dansează.

— Într-o mare de feţe lumeşti, chipul tău e o

operă de artă.

Dacă nu m-aş fi aflat în bătălia dintre viaţă şi moarte, aş fi râs zgomotos.

„Toţi oamenii arată la fel”… Nu l-am crezut nicio secundă. Rhysand ştia exact cum arătam – mă recunoscuse în acea zi, la conac. Când Amarantha îşi îndreptă din nou atenţia asupra mea, m-am ascuns în spatele indiferenţei.

— Care e numele ei? îl întrebă ea pe Rhysand.

— De unde să ştiu? M-a minţit.

Pentru el, faptul că se juca uneori cu Amarantha era fie o glumă – cam ca tragerea în ţeapă a unui cap în grădina lui Tamlin – fie… doar îi făcea avansuri.

Mi-am adunat curajul în faţa acelor gânduri chinuitoare, în faţa următoarei porunci pe care eram sigură că avea să o dea. Cu toate acestea, am tăcut. M-am rugat ca Nesta să le fi angajat pe acele iscoade şi gărzi – m-am rugat să-l fi convins pe tata să-şi ia toate măsurile de precauţie necesare.

— Fato, dacă îţi plac jocurile, atunci presupun că putem face asta şi la modul distractiv, spuse Amarantha.

Pocnind din degete, îi făcu semn Attorului, care intră în mulţime şi apucă pe cineva. Părul roşcat străluci, iar eu m-am cutremurat când acesta îl îmbrânci brusc pe Lucien înainte, ţinându-l de gulerul tunicii sale verzi. Nu. Nu!

Lucien îl insultă pe Attor, dar nu putu să facă nimic în faţa acelor unghii ca nişte cuie, care îl forţară să îngenuncheze. Creatura zâmbi, dându-i

drumul tunicii, dar rămase în apropiere.

Amarantha arătă însă cu degetul în direcţia lui Rhysand. Marele Lord al Regatului Nopţii îşi ridică sprâncenele îngrijite.

— Controlează-i mintea, porunci ea.

Inima îmi stătu în loc. Lucien era încă nemișcat, sudoarea strălucindu-i pe gât în momentul în care Rhysand îşi înclină capul în faţa reginei şi îl confruntă.

În spatele lor, înaintară patru Mari Spiriduşi, făcându-şi loc în faţa mulţimii. Tonifiaţi şi musculoşi, unii dintre ei arătând ca nişte războinici pregătiţi să păşească pe câmpul de luptă, alţii ca nişte curteni drăguţi, îl priviră pe Lucien şi rânjiră. Cei patru fii care îi mai rămăseseră Marelui Lord al Regatului Toamnei.

— Numele ei, Emisare? îl întrebă Amarantha pe Lucien, dar acesta nu făcu decât să-l privească pe Tamlin, înainte de a închide ochii şi de a-şi îndrepta umerii.

Rhysand începu să zâmbească uşor, iar eu m-am cutremurat aducându-mi aminte cum simţisem acele gheare invizibile, care îmi controlaseră mintea. Cât de uşor i-ar fi fost să-l strivească!

Nemiloşi şi însetaţi de sânge, fraţii lui Lucien se ascunseră în marginile mulţimii – pe chipurile lor frumoase nu se citeau nici remuşcarea, nici teama.

Amarantha oftă.

— Lucien, am crezut că ţi-ai învăţat lecţia. Deşi, de această dată, tăcerea te va blestema la fel de mult ca şi limba ta.

Lucien nu deschise ochii. Era pregătit ca

Rhysand să șteargă tot ce însemna el, să-i transforme mintea şi sinele în praf.

— Care e numele ei? îl întrebă pe Tamlin, care nu răspunse.

Privirea îi era aţintită asupra fraţilor lui Lucien, de parcă ar fi fost vrut să-şi dea seama care dintre ei zâmbea mai larg.

Amarantha zgârie braţul tronului cu un cui.

— Lucien, presupun că fraţii tăi chipeşi îl ştiu, toarse ea.

— Doamnă, dacă am şti, am fi primii care vi l-am zice, spuse cel mai înalt.

Era zvelt, bine îmbrăcat, un nenorocit instruit la curte. Probabil că era cel mai în vârstă, având în vedere felul în care până şi cei ce arătau ca nişte războinici înnăscuţi îl priveau cu respect şi apreciere, şi teamă.

Amarantha îi zâmbi meditativ şi îşi ridică mâna. Rhysand îşi înclină capul, privindu-l mai îndeaproape pe Lucien.

Lucien înţepeni. Scoase un geamăt şi…

— Feyre! am strigat eu. Numele meu este Feyre.

Doar asta am putut să fac, pentru a nu cădea în genunchi când Amarantha încuviinţă, iar Rhysand se îndepărtă. Nici măcar nu-şi scosese mâinile din buzunare.

Aşadar, poate că îi îngăduise să aibă mai multă putere decât ceilalţi, dacă încă mai putea face atâtea fapte rele, aflându-se în lesa ei. Sau poate că puterea pe care i-o furase fusese… extraordinară, dacă asta era considerată o

rămăşiţă esenţială.

Lucien se chirci la pământ, tremurând. Fraţii lui se încruntară – cel mai mare chiar mârâi uşor spre mine, arătându-şi dinţii. Nu l-am luat în seamă.

— Feyre, rosti Amarantha, cercetându-mi numele, gustând cele două silabe. Un nume vechi – din dialectele noastre de demult. Ei bine, Feyre, zise ea.

Aş fi putut să plâng de uşurare pentru că nu mă întrebă de numele de familie.

— Ţi-am promis o ghicitoare.

Totul deveni dens şi de nepătruns. De ce Tamlin nu făcuse nimic, de ce nu zisese nimic? Ce avusese Lucien de gând să spună, înainte de a ieşi din celula mea?

— Feyre, rezolvă asta şi tu şi Marele tău Lord şi toţi curtenii săi veţi putea pleca imediat, cu binecuvântarea mea. Să vedem dacă, într-adevăr, eşti destul de inteligentă încât să meriţi să fii cu unul de-al nostru.

Ochii ei întunecaţi străluciră, iar eu, auzind-o vorbind, mi-am limpezit mintea cât de mult am putut. Unii mă caută o viaţă întreagă, dar nu mă întâlnesc,

Pe alţii îi sărut, dar mă calcă în picioare, nerecunoscători.

Uneori, pare că-i favorizez pe cei corecţi şi deştepţi,

Dar îi binecuvântez pe toţi cei care sunt destul de curajoşi încât să îndrăznească.

În mare, ajutorul pe care-l ofer e blând şi dulce,
Dar, dacă sunt dispreţuită, devin o fiară greu de învins.

Pentru că, deşi fiecare lovitură a mea e puternică,
Atunci când ucid, o fac lent...

Am clipit, iar ea repetă, zâmbind la final, elegant ca o pisică. Mintea mea era un gol imens şi inutil. Să fi fost vreun fel de boală? Mama murise din cauza tifosului, iar vărul ei, de malarie, după ce călătorise în Bharat. Niciunul dintre simptome nu părea să se potrivească ghicitorii... Poate că era vorba despre o persoană?

Un val de râsete se răspândi printre cei adunaţi în spatele nostru, fraţii lui Lucien râzând cel mai zgomotos. Rhys mă supraveghea, învăluit în noapte şi zâmbind uşor.

Răspunsul era foarte aproape – un singur răspuns şi toţi puteam fi liberi. Imediat, zisese ea – spre deosebire de... stai, condiţiile probelor mele fuseseră diferite faţă de cele ale ghicitorii? Accentuase cuvântul „imediat” doar în legătură cu dezlegarea ghicitorii. Nu, nu puteam să mă gândesc la asta chiar acum. Trebuia să găsesc răspunsul. Puteam fi toţi liberi. Liberi.

Nu am fost însă în stare să o fac – nici măcar nu am putut să-i ofer o altă rezolvare. Mi-ar fi fost mai bine dacă mi-aş fi tăiat gâtul şi mi-aş fi pus capăt suferinţei aici, înainte să mă poată rupe în bucăţi. Eram o proastă – o fiinţă umană idioată şi

banală. L-am privit pe Tamlin. Auriul din ochii lui strălucea, însă chipul său nu trăda nicio emoţie.

— Gândeşte-te la ghicitoare, spuse Amarantha blând şi se uită rânjind la inel – la ochiul care se rotea înăuntru. Când vei găsi răspunsul, eu te voi aştepta.

L-am privit lung pe Tamlin chiar şi când am fost târâtă spre temniţe, în vreme ce mintea mea absentă încerca să dezlege ghicitoarea. Când mă închiseră iar în celulă, am ştiut că aveam să pierd.

Mi-am petrecut două zile în acea celulă sau, cel puţin, m-am gândit că trecuseră două zile, în funcţie de momentele în care mi se aducea mâncarea, pe care începusem să le descifrez. Am mâncat părţile bune ale mâncării pe jumătate mucegăită şi, deşi am sperat, Lucian nu a mai venit să mă vadă. Ştiam că nu avea rost să-mi doresc să mă viziteze Tamlin.

Nu prea aveam nimic de făcut, în afară de a mă gândi la ghicitoarea Amaranthei. Cu cât cugetam mai mult, cu atât nu avea niciun sens. Am meditat asupra diferitelor tipuri de otrăvuri şi de animale veninoase – şi asta nu-mi demonstră nimic, în afara prostiei mele, care devenea din ce în ce mai mare. Ca să nu mai spun de sentimentul care nu-mi dădea pace; acela că s-ar putea să mă fi indus în eroare cu această învoială, când menţionase cuvântul „imediat”, în legătură cu ghicitoarea. Poate că se referise la faptul că nu

urma să ne elibereze imediat după ce mi-aş fi dus la bun sfârşit sarcinile date de ea. Nu – nu, eram, pur şi simplu, paranoică. Gândeam prea mult, însă ghicitoarea ne-ar fi putut elibera – instantaneu. Trebuia să-i găsesc dezlegarea.

Deşi îmi jurasem să nu mă gândesc prea mult la probele care mă aşteptau, nu am pus la îndoială imaginaţia Amaranthei şi, adesea, m-am trezit transpirând şi gâfâind din cauza viselor mele neliniştite – vise în care eram prinsă într-un inel din cristal, mută pentru totdeauna şi obligată să fiu martora setei lor de sânge, a lumii nemiloase, despărţită de tot ceea ce iubisem vreodată. Amarantha spusese că, dacă nu îndeplineam o sarcină, nu avea să rămână îndeajuns de mult din mine încât să aibă cu ce să se joace – şi m-am rugat să nu fi minţit. Mai bine distrusă, decât să îndur soarta lui Jurian.

Cu toate acestea, când uşa celulei se deschise şi un gardian cu piele roşie îmi spuse că luna plină răsărise, mă cuprinse o teamă pe care nu o mai simţisem niciodată.

Capitolul 36

Sunetele unei mulţimi agitate reverberau peste pasaj. Îmbrâncindu-mă înainte, însoţitorii mei armaţi nu se deranjară să-şi scoată armele. Nici măcar nu eram încătuşată. Cineva sau ceva avea să mă prindă şi să mă înjunghie pe loc, înainte să pot face trei paşi.

Cacofonia de sunete, ţipete şi urlete nelumeşti

se înrăutăţi când culoarul se deschise în ceea ce trebuia să fie o arenă imensă. Nimeni nu încercase să decoreze caverna luminată cu torţe, iar eu nu mi-am putut da seama dacă fusese cioplită din piatră sau creată de natură. Podeaua era netedă şi noroioasă şi, înaintând, m-am străduit să-mi menţin echilibrul.

Ceea ce mă făcu însă să îngheţ fu marea de oameni care mă priveau. Nu mi-am dat seama ce strigau, dar aveam o bănuială. Chipurile nemiloase şi eterice şi rânjetele largi îmi spuseră tot ce aveam nevoie să ştiu; nu doar cele ale spiriduşilor de rang inferior, ci şi cele ale Marilor Spiriduşi, entuziasmul făcându-le feţele să pară aproape la fel de sălbatice ca ale fraţilor lor nepământeni.

Am fost trasă către o platformă de lemn, ridicată peste mulţime. Amarantha şi Tamlin stăteau aşezaţi deasupra şi, în faţa acesteia…

Când am văzut labirintul de tuneluri şi tranşee care se întindea de-a lungul podelei, m-am străduit să-mi ţin capul cât mai sus. Cei din mulţime stăteau în picioare, înşiraţi lângă bănci, blocându-mi vederea, ca să nu zăresc ce anume se afla înăuntru în momentul în care am fost aruncată în genunchi în faţa platformei Amaranthei. Noroiul pe jumătate îngheţat mi se strecură în pantaloni.

M-am ridicat, tremurând. În jurul platformei se afla un grup de şase bărbaţi, separaţi de masa mulţimii. Judecând după chipurile lor frumoase şi reci şi după ecoul puterii care încă îi mai însoţea, am ştiut că erau ceilalţi Mari Lorzi ai ţinutului Prythian. Am privit dincolo de Rhysand de îndată

ce i-am observat zâmbetul de felină şi coroana de întuneric din jurul lui.

Amarantha trebui doar să ridice o mână şi adunarea zgomotoasă fu redusă la tăcere.

Se făcu o linişte atât de adâncă, încât aproape că mi-am auzit bătăile inimii.

— Ei bine, Feyre, spuse Regina Zânelor.

Am încercat să nu mă uit la mâna pe care şi-o odihnea pe genunchiul lui Tamlin, la inelul care era la fel de vulgar ca gestul în sine.

— A sosit timpul pentru prima ta sarcină. Să vedem cât de profunde sunt sentimentele tale umane.

Am scrâşnit din dinţi şi aproape că am lăsat-o să-i vadă. Pe faţa lui Tamlin nu se citea nicio emoţie.

— Mi-am luat libertatea de a afla câteva lucruri despre tine, rosti Amarantha tărăgănat. Ştii, aşa era corect.

Fiecare instinct şi fiecare părticică umană din mine îmi ţipa să fug, dar am rămas neclintită şi cu genunchii strânşi, ca să nu cedeze.

— Cred că îţi va plăcea această sarcină, spuse ea.

Flutură o mână, iar Attorul păşi înainte pentru a despărţi mulţimea, eliberând drumul spre marginea unui şanţ.

— Du-te. Priveşte.

M-am supus. Şanţurile, adânci de aproximativ şase metri, erau alunecoase din cauza noroiului – de fapt, păreau a fi săpate în noroi. Privind mai departe, m-am străduit să-mi păstrez echilibrul.

Şanţurile formau un labirint de-a lungul întregii podele a camerei, iar drumul pe care îl alcătuiau nu părea să aibă vreun sens. Era plin de găuri şi de gropi care, fără îndoială, duceau spre tuneluri subterane şi…

Nişte mâini mă împinseră din spate, iar eu am ţipat din cauza sentimentului greţos de cădere înainte de a fi trasă brusc sus, în aer, de o gheară ca de piatră. Râsetele răsunară prin încăpere, în vreme ce eu atârnam în ghearele Attorului, ale cărui aripi puternice acopereau toată arena. Acesta sări în şanţ şi mă lăsă în picioare.

Noroiul se împrăştie, iar eu mi-am legănat braţele, alunecând şi clătinându-mă. Se auziră şi mai multe râsete, chiar şi când m-am ţinut dreaptă.

Noroiul mirosea cumplit, dar eu am încercat să nu vomit. M-am întors şi am văzut platforma Amaranthei plutind acum spre marginea şanţului. Mă privea de sus, zâmbind ca o şerpoaică.

— Rhysand îmi spune că vânezi, zise ea, iar inima îmi stătu în loc.

Probabil că-mi citise gândurile din nou sau… sau poate că-mi găsise familia şi…

Amarantha îşi flutură degetele în direcţia mea.

— Vânează asta.

Zânele aplaudară, iar eu am văzut scânteieri aurii între palmele lor fusiforme şi multicolore. Puneau pariuri pe viaţa mea – pe cât de mult aveam să rezist, odată începută proba.

Mi-am ridicat privirea spre Tamlin. Privirea lui de smarald era îngheţată; i-am memorat pentru

ultima dată liniile chipului, forma măştii sale şi nuanţa părului.

— Eliberaţi-l, strigă Amarantha.

Când un grilaj se deschise vuind şi o mişcare şerpuitoare rapidă şi zgomotoasă umplu încăperea, am tremurat până în măduva oaselor.

Umerii mi se ridicară până spre urechi. Mulţimea se mai potoli, murmurând destul de liniştit încât să aud un fel de bâzâit gutural şi să simt vibraţiile din pământ în vreme ce acel ceva se grăbea către mine.

Amarantha făcu un zgomot cu limba, iar eu mi-am întors rapid capul în direcţia ei. Ridică din sprâncene.

— Fugi, şopti ea.

Apoi, apăru.

Am fugit.

Era un vierme uriaş sau ceva ce ar fi putut să fie odată un vierme, dacă partea din faţă nu s-ar fi transformat într-o gură imensă, plină de şiruri concentrice de dinţi ascuţiţi ca lama. Se îndreptă cu viteză spre mine, trupul roz al acestuia crescând şi răsucindu-se cu o uşurinţă îngrozitoare. Aceste şanţuri erau bârlogul său.

Şi eu eram cina.

Alunecând şi fugind pe noroiul care mirosea urât, m-am lovit de partea de jos a şanţului, dorindu-mi să fi reţinut mai mult din traseul acestuia în cele câteva minute pe care le avusesem la dispoziţie, ştiind că drumul meu ar fi putut foarte bine să mă conducă spre o fundătură unde, cu siguranţă, aş fi…

Mulţimea zbieră, acoperind zgomotele viermelui, dar eu nu am îndrăznit să privesc în urmă. Duhoarea pe care o emana şi care mă însoţea mereu îmi dădea de înţeles cât de aproape se afla. Nu am putut să respir uşurată când am dat peste o bifurcaţie şi am făcut brusc la stânga.

Trebuia să mă distanţez pe cât de mult posibil; trebuia să găsesc un loc în care să întocmesc un plan, un loc în care să găsesc un avantaj. O altă bifurcaţie – am făcut iar la stânga. Poate că, dacă aş fi făcut la stânga ori de câte ori ar fi fost posibil, aş fi creat un cerc şi, cumva, aş fi ajuns în spatele creaturii şi…

Nu, era absurd. Ar fi trebuit să fiu de trei ori mai rapidă ca viermele şi, acum, abia puteam păstra distanţa. Când am făcut din nou stânga, m-am strecurat printr-un perete şi m-am izbit de noroiul lunecos. Rece, urât mirositor şi sufocant. M-am şters la ochi şi am văzut feţele răutăcioase ale zânelor care pluteau deasupra mea, râzând. Fugeam pentru a-mi salva viaţa.

Am ajuns în dreptul unei întinderi drepte şi joase a şanţului şi am sărit de-a lungul acesteia, concentrându-mi forţa în picioare. În cele din urmă, am îndrăznit să privesc înapoi, iar teama mea deveni sălbatică şi nimicitoare de îndată ce viermele se ivi brusc pe urmele mele.

Din cauza privirii aruncate, aproape că am ratat o mică deschizătură din peretele şanţului şi am renunţat la paşi valoroşi când am patinat pentru a mă opri şi a mă strecura prin acel spaţiu. Era prea mic pentru vierme, dar, probabil, creatura

putea să treacă prin noroi. Dacă nu, atunci sigur ar fi reuşit, cu ajutorul dinţilor, dar merita să risc.

Când am reuşit să mă strecor înăuntru, o forţă mă trase înapoi. Nu – nu o forţă, ci pereţii. Crăpătura era prea mică şi, din cauza încercării mele frenetice de a pătrunde, am sfârşit prin a rămâne prinsă între aceştia. Cu spatele la vierme şi mult prea adânc prinsă, nu puteam să-l văd apropiindu-se. Totuşi, mirosul… mirosul devenea mai puternic.

Am tras şi am împins, dar noroiul era prea alunecos şi mă ţinea în loc.

Mişcările furtunoase ale viermelui făcură şanţurile să se cutremure. Mai că-i simţeam respiraţia puturoasă pe trupul meu pe jumătate expus, mai că-i auzeam dinţii spintecând aerul, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Nu aşa. Nu se putea termina aşa.

Mi-am înfipt mâinile în noroi, răsucindu-le şi distrugând totul, ca să reuşesc să trec pe partea cealaltă. Viermele se apropia cu fiecare bătaie a inimii mele, mirosul acestuia aproape copleşindu-mi simţurile.

Am azvârlit noroiul, zvârcolindu-mă, lovind şi împingând, plângând printre dinţii strânşi. „Nu aşa.”

Pământul se cutremură. O duhoare îşi făcu loc chiar pe lângă mine, iar aerul fierbinte îmi lovi trupul. Dinţii i se încleştară.

Am tot săpat, apucându-mă de perete. După o lovitură, presiunea din jurul mijlocul meu dispăru brusc, iar eu am căzut prin crăpătură, lăţindu-mă

pe noroi.

Mulţimea oftă. Nu am avut timp să plâng de uşurare, deoarece m-am trezit într-un alt pasaj, afundându-mă şi mai mult în labirint.

Din vuietul potolit şi continuu, mi-am dat seama că scăpasem de vierme.

Însă nu avea sens – pasajul nu-mi oferea niciun loc în care să mă ascund. M-ar fi văzut înţepenită acolo, cu excepţia cazului în care nu reuşise să treacă, iar acum urma o altă rută pentru a apărea în faţa mea.

Nu mi-am redus viteza, cu toate că ştiam că-mi pierdusem ritmul tot izbindu-mă de pereţi, cu fiecare întoarcere bruscă. Şi viermele trebuie să-şi fi pierdut din viteză luând acele curbe – o creatură atât de mare nu putea să se întoarcă fără să încetinească, indiferent de cât de abilă ar fi fost.

Am riscat să privesc mulţimea. Chipurile întoarse cu totul din direcţia mea, spre celălalt capăt al încăperii, erau crispate din cauza dezamăgirii. Acolo trebuie că era viermele – acolo se terminase pasajul. Nu văzuse încotro mă îndreptasem. Nu mă văzuse.

Era orb.

Am fost atât de surprinsă, încât nu am observat puţul enorm care se deschidea în faţa mea, ascuns de o pantă uşoară, iar când m-am rostogolit înăuntru, am reuşit să nu ţip. Aer, doar aer…

M-am prăbuşit în noroiul care îmi ajungea până la glezne, iar mulţimea strigă. Noroiul îmi atenuase căderea, dar dinţii îmi clănţăneau încă din cauza

impactului. Totuşi, nu aveam nimic rupt, nimic nu mă durea.

Câţiva spiriduşi mă priviră atent de deasupra gurii largi a puţului. M-am răsucit, cercetând în jurul meu, încercând să găsesc cea mai rapidă cale de ieşire. Puţul dădea într-un tunel mic şi întunecat, dar nu aveam cum să urc – peretele era prea abrupt.

Eram prinsă acolo. Încercând să respir, am făcut câţiva paşi în bezna tunelului. M-am abţinut să urlu când ceva de sub piciorul meu se sfărâmă zgomotos. M-am clătinat înapoi, cu şezutul cuprins de durere. Am continuat să merg în patru labe, dar am atins cu mâna ceva tare şi neted, pe care l-am ridicat şi am văzut o urmă albă.

Chiar şi cu degetele pline de noroi, cunoşteam prea bine acea textură. Era un os.

Răsucindu-mă pe mâini şi pe genunchi, am pipăit pământul, înaintând şi mai mult în întuneric. Tot mai multe oase, de toate formele şi mărimile; mi-am înghiţit urletul când mi-am dat seama ce era acest loc. Am sărit în picioare doar când am atins ţeasta netedă a unui craniu. Trebuia să ies. Acum.

— Feyre, am auzit eu vocea îndepărtată a Amaranthei. Strici distracţia tuturor!

O spusese de parcă aş fi fost un partener de joc nepriceput.

— Ieşi!

Cu siguranţă nu aveam de gând să fac asta, dar îmi spusese ce aveam nevoie să ştiu. Viermele nu ştia unde eram – nu mă putea mirosi. Ca să scap, aveam la dispoziţie secunde preţioase.

Când privirea mi se acomodă cu întunericul din hruba viermelui, movile şi mormane de oase străluciră în faţa mea, grămezile rostogolindu-se în beznă. Aspectul ca de cretă al noroiului trebuie că se datora straturilor infinite de oase descompuse. Trebuia să scap acum, să găsesc un loc în care să mă ascund, care să nu fie o capcană a morţii. Am ieşit din hrubă împleticindu-mă, lăsând în urmă trosnetele oaselor.

Aflându-mă din nou în aerul deschis al puţului, am pipăit unul dintre pereţii abrupţi ai acestuia. Câţiva spiriduşi cu feţe verzi mă blestemară, dar nu i-am ascultat, încercând să escaladez peretele; am reuşit să mă înalţ vreo trei centimetri, apoi am alunecat pe podea. Nu puteam să ies fără o frânghie sau o scară, iar cercetarea hrubei şi mai departe, ca să văd dacă exista o altă cale de scăpare, nu era o opţiune. În mod sigur exista o altă ieşire. Bârlogul oricărui animal avea două ieşiri, dar nu aveam de gând să risc, pe întuneric – orbind, practic din cauza mea – eliminând, astfel, micul meu avantaj.

Trebuia să ajung sus. Am încercat iar să mă caţăr pe perete. Spiriduşii încă îşi murmurau nemulţumirile – şi, câtă vreme nu le dădeam satisfacţie, eram bine. M-am prins din nou de peretele noroios, săpând pământul moale. Căzând încă o dată la pământ, nu m-am ales decât cu noroi îngheţat pe sub unghii.

Duhoarea locului mă învălui. Reprimându-mi greaţa, am încercat să urc de nenumărate ori. Acum, zânele râdeau. „Un şoarece într-o capcană”,

spuse una dintre ele. „Ai nevoie de o scăriţă?” întrebă o alta.

O scăriţă.

M-am îndreptat repede spre grămezile de oase, apoi mi-am împins mâna tare-tare în perete. Era ferm. Întregul loc era făcut din noroi bătătorit şi, dacă această creatură semăna câtuşi de puţin cu fraţii săi mai mici şi inofensivi, puteam să presupun că duhoarea – şi, prin urmare, chiar noroiul – era tot ce mai rămăsese în urma digestiei viermelui.

Lăsând la o parte acel fapt execrabil, am profitat de raza de speranţă şi am apucat cele mai mari şi mai puternice două oase pe care le-am putut găsi în grabă. Ambele erau mai lungi decât piciorul meu şi grele – atât de grele, încât m-am chinuit să le înfig în perete. Nu ştiam ce mânca de obicei creatura, dar trebuie că avea cel puţin mărimea unei vite.

— Ce face? Ce pune la cale? şuieră unul dintre spiriduşi.

Am apucat un al treilea os şi l-am înfipt adânc în perete, cât de sus am putut ajunge. Am luat un al patrulea os, ceva mai mic şi mi l-am pus la centura pe care mi-am legat-o la spate. Testând cele trei oase cu vreo câteva smucituri zdravene, mi-am ţinut respiraţia, nu i-am ascultat pe spiriduşii care ciripeau şi am început să urc pe scară. Pe scăriţa mea.

Primul os se ţinu bine, iar eu, ţinându-mă de osul care era a doua treaptă şi ridicându-mă, am mormăit. Tocmai mă pregăteam să pun şi celălalt picior pe treaptă, când îmi veni o altă idee, care

mă făcu să mă opresc.

Spiriduşii, aflaţi nu prea departe, începură să strige din nou.

Ar fi putut să funcţioneze. Asta, dacă jucam bine. Putea, pentru că trebuia să funcţioneze. Am sărit înapoi în noroi, iar zânele care mă priveau îşi exprimară confuzia, murmurând. Am scos osul de la centură şi, ţinându-mi brusc respiraţia, l-am rupt pe genunchi.

O durere cruntă îmi trecu prin oase, dar am reuşit să îl rup în două bucăţi, cu vârfuri ascuţite. Avea să funcţioneze.

Dacă Amarantha voia să vânez, urma să îi îndeplinesc dorinţa.

Am mers până în mijlocul deschiderii puţului, am calculat distanţa şi am înfipt cele două oase în pământ. M-am întors la movila din resturi şi, uşor şi repede, am frânt toate oasele robuste şi ascuţite pe care le-am găsit. Când genunchiul mă duru prea tare ca să-l mai folosesc, am rupt oasele cu talpa piciorului. Rând pe rând, le-am înfipt în podeaua noroioasă de sub gura puţului până când, cu excepţia unui mic loc, toată zona fu acoperită de lănci albe.

Nu am verificat de două ori – fie funcţiona, fie aveam să dau greş şi să ajung printre oasele de pe jos. O singură şansă. Atât aveam. Era mai bine decât să nu fi avut niciuna.

M-am repezit spre scara mea din oase şi am ignorat aşchiile care îmi înţepau degetele când am păşit pe cea de-a treia treaptă, unde am şovăit înainte de a înfige al patrulea os în perete.

Şi, uite-aşa, m-am ridicat deasupra gurii puţului şi, aflându-mă iar la suprafaţă, în aer liber, aproape că am plâns.

Am pus bine cele trei oase pe care le luasem la centura mea, şi a căror greutate era o prezenţă încurajatoare, şi m-am grăbit spre cel mai apropiat perete. Am luat un pumn de noroi urât mirositor şi mi-am uns faţa. Când am luat şi mai mult, de această dată ca să mi-l dau pe păr şi apoi pe gât, spiriduşii şuierară. Obişnuită deja cu duhoarea groaznică, am lăcrimat foarte puţin în timpul acestei transformări rapide. Ba chiar m-am oprit pentru a mă rostogoli pe jos. Trebuia să acopăr cu noroi fiecare centimetru din mine. Fiecare centimetru nenorocit.

Dacă acea creatură era oarbă, atunci se baza pe miros – mirosul avea să se dovedească a fi cea mai mare slăbiciune a mea.

M-am frecat cu noroi până când m-am asigurat că nu mi se vedeau decât ochii gri-albaştri. M-am uns pentru ultima dată; mâinile îmi erau atât de alunecoase, încât abia mă puteam ţine de unul dintre oasele cu vârfuri ascuţite pe care îl scoteam de la centură.

— Ce face? se smiorcăi din nou spiriduşul cu chipul verde.

O voce profundă şi elegantă îi răspunse de această dată.

— Construieşte o capcană.

Rhysand.

— Dar Middengard…

— Ca să vadă, se bazează pe miros, răspunse

Rhysand şi, când m-am uitat peste marginea şanţului şi l-am văzut zâmbindu-mi, i-am dăruit o căutătură specială. Feyre tocmai a devenit invizibilă.

Ochii violeţi îi străluciră. Am făcut un gest obscen înainte de a o lua la fugă, îndreptându-mă direct spre vierme.

Am plasat intenţionat oasele rămase în colţurile înguste, ştiind destul de bine că nu mă puteam întoarce cu viteza cu care speram să fug. Nu dură mult până să găsesc viermele, deoarece o mulţime de spiriduşi se strânseseră ca să-l tachineze, dar trebuia să ajung în locul potrivit – trebuia să-mi aleg câmpul de luptă.

Mi-am încetinit ritmul şi m-am lipit cu spatele de perete când am auzit târâitul şi gemetele viermelui. Ronţăitul acestuia.

Spiriduşii care îl priveau – zece la număr, cu pielea de un albastru glaciar şi cu ochi negri, migdalaţi – chicotiră. Puteam doar să bănuiesc că se plictisiseră de mine şi că hotărâseră să privească pe altcineva murind.

Ceea ce era minunat doar dacă viermele încă mai era flămând – doar dacă avea să intre în capcana pe care i-o întinsesem. Mulţimea murmură şi mormăi.

Am încetinit în dreptul unei curbe, întinzându-mi gâtul. Prea acoperit de mirosul viermelui ca să mă simtă, acesta continuă să se ospăteze,

alungindu-şi ascendent forma bulbucată când una dintre zâne îl ademeni cu ceva ce părea a fi un braţ păros. Viermele scrâşni din dinţi, iar spiriduşii albaştri chicotiră când dădură drumul braţului în gura deschisă a acestuia.

M-am retras în preajma curbei şi am ridicat sabia din os pe care mi-o confecţionasem. Mi-am amintit drumul parcurs şi cotiturile numărate.

Cu toate acestea, când am trecut marginea zimţată a osului peste palmă, tăindu-mă, inima îmi rămase în gât. Sângele se scurse, limpede şi strălucitor precum rubinele. Înainte de a-mi închide pumnul, l-am lăsat să se adune. Viermele avea să-l miroasă destul de curând.

Abia atunci mi-am dat seama că mulţimea tăcuse.

Aproape scăpând osul, m-am aplecat din nou după curbă, ca să văd creatura.

Dispăruse.

Spiriduşii albaştri îmi zâmbiră răutăcios.

Apoi, spărgând tăcerea ca o stea căzătoare, o voce – a lui Lucien – zbieră din cealaltă parte a camerei.

Am fugit mâncând pământul, reuşind să mă îndepărtez câţiva metri înainte ca peretele din spatele meu să explodeze, pulverizând noroiul, în timp ce viermele, o masă de dinţi distrugători, aflată la doar câţiva centimetri distanţă, trecu prin acesta.

Fugeam deja atât de repede, încât şanţurile se vedeau ca o pată maro-roşcat.

Aveam nevoie de ceva distanţă; dacă nu, urma

să cadă chiar peste mine. Dar aveam nevoie şi să-l ţin aproape, ca să nu poată să se abţină, cuprins de o foame nebună.

Am trecut de prima cotitură strânsă şi m-am prins de bara din oase pe care o înfipsesem în peretele din colţ. Am folosit-o ca să mă învârt, nereducând viteza şi împingându-mă mai repede, ceea ce îmi oferi un avantaj de câteva secunde în faţa viermelui.

Apoi, am făcut la stânga. Îmi simţeam respiraţia ca pe o flacără care îmi devasta gâtul. Urmă o altă curbă periculoasă, iar eu m-am folosit din nou de bucata de os, ca să cotesc mai repede.

Genunchii şi gleznele îmi gemeau de durere, în vreme ce eu mă luptam să nu alunec în noroi. O singură cotitură, apoi, drum drept...

Am trecut în viteză de ultima curbă, iar hohotele spiriduşilor nu mai fură cele de dinainte. În spatele meu, viermele era o forţă care spulbera totul, furioasă, însă eu am ajuns cu paşi fermi în pasajul final.

Gura puţului se ivi şi, cu o ultimă rugăciune, am sărit.

Doar bezna se întinse, înghiţindu-mă.

Balansându-mă în jos, ţintind spre locul ales, mi-am luat avânt cu braţele. Lovindu-mă de pământul noroios şi rostogolindu-mă, durerea îmi urlă prin oase şi prin cap. M-am întors şi am ţipat când ceva mă lovi peste umăr, trecându-mi prin piele.

Nu aveam însă timp să mă gândesc şi nici măcar să mă uit la ce era; m-am dat la o parte,

îndepărtându-mă, pe cât posibil, în întunericul din hruba viermelui. Am luat un alt os şi m-am răsucit când viermele căzu brusc în puţ.

Se izbi de pământ şi îşi aruncă trupul masiv într-o parte, anticipând lovitura care avea să mă omoare, dar, în schimb, un scârţâit umed umplu aerul.

Apoi, viermele nu se mai mişcă.

M-am ghemuit, înghiţind lacom aerul fierbinte, uitându-mă cu ochi mari în abisul gurii sfârtecătoare de carne, care era încă larg deschisă, gata să mă devoreze. Trecură câteva secunde până când mi-am dat seama că viermele nu avea să mă înghită cu totul şi alte câteva momente până ce am înţeles că viermele era, cu adevărat, ţintuit în fragmentele de oase. Mort.

Nu am auzit toate suspinele şi nici uralele de după – nu prea m-am gândit la nimic şi nici nu prea am simţit multe lucruri, ocolind viermele şi ieşind încet din puţ, cu sabia din os încă în mână.

În linişte, încă dincolo de cuvinte, m-am întors împleticindu-mă prin labirint cu braţul zvâcnind, însă, deoarece tremuram atât de tare, nu am observat.

În momentul în care am văzut-o pe Amarantha pe platforma ei, la marginea şanţului, mi-am încleştat mâna liberă. *Să-mi dovedesc dragostea.* Durerea îmi pătrunse braţul, însă eu am acceptat-o. Câştigasem.

Am privit în sus, pe sub sprâncene, şi nu m-am controlat, arătându-mi dinţii. Avea buzele subţiri şi nu-şi mai ţinea mâna pe genunchiul lui Tamlin.

Tamlin. Tamlin al meu.

Am strâns cu şi mai multă putere osul lung pe care-l ţineam în mână. Tremuram – tremuram din toate încheieturile, dar nu de teamă. O, nu. Nu era vorba despre teamă. Îmi dovedisem dragostea – şi îi demonstrasem multe alte lucruri.

— Ei bine, spuse Amarantha rânjind uşor. Cred că oricine ar fi putut face asta.

Am alergat câţiva paşi şi, cu toată puterea rămasă, am aruncat osul spre ea.

Acesta se înfipse în noroiul de la picioarele ei, împroşcându-i rochia albă cu mizerie, şi rămase în loc, clătinându-se.

Spiriduşii icniră din nou, iar Amarantha se uită fix la osul care se hâţâna, înainte de a atinge noroiul de pe corset. Zâmbi leneş.

— Obraznico, ţâţâi ea.

Dacă nu am fi fost despărţite de un şanţ de netrecut, i-aş fi tăiat gâtul. Într-o zi – dacă aveam să supravieţuiesc – urma să o jupoi de vie.

— Cred că vei fi bucuroasă să afli că mulţi dintre curtenii mei au pierdut bani buni în seara aceasta, spuse ea, luând un pergament.

Cât timp analiză hârtia, eu l-am privit pe Tamlin. Ochii verzi îi străluceau şi, cu toate că faţa lui avea paloarea unui mort, aş fi putut să jur că zărisem o umbră de victorie.

— Să vedem, continuă Amarantha, citind pergamentul şi jucându-se cu osul degetului lui Jurian, care era ultimul pe colierul ei. Da, aş putea spune că toată curtea mea a pariat că vei muri în primul minut, unii au zis că vei rezista cinci minute

şi – întoarse hârtia – o singură persoană a spus că vei câştiga.

Jignitor, dar nu surprinzător. Nu m-am împotrivit când Attorul m-a tras afară din şanţuri şi m-a lăsat la picioarele platformei înainte de a-şi lua zborul. Impactul îmi mistui de durere braţul.

Amarantha privi încruntată lista şi flutură o mână.

— Duceţi-o! M-am plictisit de faţa ei lumească.

Se apăsă pe braţele tronului suficient de tare încât să i se vadă albul articulaţiilor degetelor.

— Rhysand, vino aici!

Nu am rămas destul de mult timp încât să-l văd pe Marele Lord înaintând. Mâini roşii mă apucară şi mă ţinură strâns, ca să nu alunec. Uitasem că noroiul se prinsese de mine, ca o a doua piele. Când mă scoaseră de acolo, îmbrâncindu-mă, o durere bruscă şi acută îmi traversă braţul, iar agonia îmi înăbuşi simţurile.

Mi-am privit antebraţul stâng, iar stomacul mi s-a întors pe dos la vederea sângelui care curgea şi a tendoanelor rupte, a marginilor pielii trase înapoi ca să acopere fragmentul de os care ieşea curat prin aceasta.

Nici măcar nu am putut să arunc o privire înapoi spre Tamlin, nici să-l găsesc pe Lucien, pentru a-i putea mulţumi, înainte ca durerea să mă cuprindă cu totul, abia reuşind să mă întorc în celula mea.

Capitolul 37

În zilele care au urmat victoriei mele, nimeni, nici măcar Lucien, nu veni să-mi vindece braţul. Durerea mă copleşi până în punctul în care ţipam de fiecare dată când atingeam bucata de os dezgolit, iar singura soluţie era să rămân acolo, să las rana să-mi macine puterea, străduindu-mă să nu mă gândesc la zvâcnetul constant, ale cărui scânteieri de fulger otrăvit mă săgetau.

Dar, mai grav decât atât, era spaima crescândă – spaima că rana încă sângera. Ştiam ce însemna sângele care continua să curgă. Am supravegheat rana, îndemnată fie de speranţa că aveam să văd sângele coagulându-se, fie de groaza că urma să zăresc primele semne ale infecţiei.

Nu puteam să mănânc hrana stricată pe care mi-o dădeau. Vederea acesteia mă făcea să îmi fie atât de greaţă, încât, acum, unul dintre colţurile celulei mele duhnea a vomă. Faptul că eram încă plină de noroi şi că temniţa era veşnic îngheţată nu îmi era de ajutor.

Stăteam pe jos, sprijinită de peretele din capăt al celulei, bucurându-mă de răcoarea pietrei din spatele meu. Mă trezisem dintr-un somn zbuciumat, pomenindu-mă foarte fierbinte. Un soi de fierbinţeală care făcea ca totul să fie puţin confuz. Braţul rănit îmi atârna pe lângă corp, în vreme ce priveam plictisită uşa celulei. Cu liniile-i ondulându-se, părea că se legăna.

Această căldură pe care o simţeam în obraji era un fel de răceală uşoară – nu febra cauzată de infecţie. Mi-am pus o mână pe piept, iar noroiul

uscat mi se fărâmiţă în poală. De fiecare dată când respiram, parcă înghiţeam sticlă spartă. Nu aveam febră. Nu aveam febră. Nu aveam febră.

Pleoapele grele mă înţepau. Nu puteam să adorm. Trebuia să mă asigur că rana nu era infectată, trebuia să… să…

În acel moment, uşa chiar se mişcă – nu, nu uşa, ci, mai degrabă, întunericul din jurul acesteia, care păru să facă valuri. Când o siluetă masculină ieşi din beznă, de parcă s-ar fi strecurat printre crăpăturile dintre perete şi uşă, ca o umbră, teama mă cuprinse cu adevărat.

Acum, Rhysand se materializase complet, iar ochii violeţi îi străluceau în lumina slabă. Îmi zâmbi uşor de lângă uşă.

— Cât de jalnic arată campioana lui Tamlin!

— Du-te dracului! m-am răstit eu, dar cuvintele se auziră mai mult ca o respiraţie şuierătoare.

Îmi simţeam capul greu şi uşor în acelaşi timp. Dacă aş fi încercat să mă ridic, m-aş fi rostogolit.

Se apropie cu graţia unei feline şi se aplecă uşor înaintea mea. Adulmecă, strâmbându-se când dădu de colţul împroşcat cu voma mea. Am încercat să-mi aduc picioarele într-o poziţie mai potrivită ca să mă ridic sau să-i lovesc faţa, dar erau grele ca plumbul.

Rhysand îşi înclină capul. Pielea lui palidă păru să radieze o lumină de alabastru. Am clipit ca să văd mai bine, dar nu mi-am putut întoarce chipul când degetele-i reci îmi atinseră uşor fruntea.

— Ce ar spune Tamlin, dacă ar şti că iubita lui putrezeşte aici, cuprinsă de febră? murmură el. Nu

că ar putea să vină aici, nu când fiecare mişcare îi este urmărită.

Mi-am ţinut braţul ascuns în umbră. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ei să ştie cât de slăbită eram.

— Pleacă, i-am spus eu, iar ochii mă înţepară, în timp ce cuvintele îmi arseră gâtul.

Îmi era greu să înghit.

El ridică o sprânceană.

— Am venit să te ajut şi tu ai tupeul să-mi spui să plec?

— Pleacă, i-am repetat.

Aveam ochii atât de inflamaţi, încât mă durea să-i ţin deschişi.

— Ştii, datorită ţie, am câştigat mulţi bani. M-am gândit să-ţi întorc favoarea.

Mi-am sprijinit capul de perete. Totul se învârtea – ca un titirez, ca un... Mi-am înăbuşit greaţa.

— Lasă-mă să-ţi văd braţul, spuse el foarte încet.

Îmi ţinusem braţul ascuns – doar pentru că îmi era prea greu să-l ridic.

— Lasă-mă să-l văd, mârâi ameninţător.

Fără să mai aştepte să reacţionez, mă apucă de cot şi îmi trase braţul, cu forţa, în lumina slabă a celulei.

Ca să nu plâng, mi-am muşcat buza – am muşcat-o destul de tare încât să-mi simt sângele explodând ca nişte râuri de foc, în timp ce gândurile mi se învârteau, iar toate simţurile mi se concentrară în bucata de os curat care-mi ieşea

prin braţ. Nu trebuiau să ştie – nu trebuiau să ştie cât de gravă era situaţia, pentru că ar fi folosit-o împotriva mea.

Rhysand îmi examină rana, după care, buzele lui senzuale conturară un zâmbet.

— O, e înspăimântător de minunat.

L-am înjurat, iar el a chicotit.

— Ce cuvinte nepotrivite pentru o domnişoară!

— Pleacă, am şuierat eu.

Vocea mea fragilă era la fel de îngrozitoare ca rana.

— Nu vrei să îţi vindec braţul?

Îmi strânse cotul cu degetele.

— Cu ce preţ? i-am răspuns, ţinându-mi capul sprijinit de piatră, deoarece aveam nevoie de reazemul umed al acesteia.

— A, asta. Trăind printre spiriduşi, ai învăţat câte ceva despre noi.

M-am concentrat asupra senzaţiei pe care mi-o dădea mâna nevătămată pe genunchiul meu – asupra noroiului uscat de sub unghii.

— Îţi voi propune un târg, spuse el indiferent şi îmi lăsă uşor braţul în jos.

Când atinse podeaua, a trebuit să închid ochii, pentru a rezista fulgerului otrăvit care îl invadă.

— Dacă vei fi a mea, îţi voi vindeca braţul. În fiecare lună, vreme de două săptămâni, la alegerea mea, vei trăi cu mine în Regatul Nopţii, după încheierea celor trei probe ale acestei afaceri murdare…

Am deschis ochii.

— Nu. M-am ales deja cu o afacere păguboasă.

— Nu?

Îşi sprijini mâinile pe genunchi şi se aplecă mai aproape.

— Serios?

Totul începea să se învârtă.

— Pleacă, am rostit eu.

— Îmi refuzi oferta – şi pentru ce?

Nu i-am răspuns, aşadar continuă.

— Cred că îl aştepţi pe unul dintre prietenii tăi – pe Lucien, nu-i aşa? La urma urmei, te-a mai vindecat şi înainte, nu? O, nu mai face pe nevinovata. Attorul şi acoliţii lui ţi-au spart nasul. Deci, dacă nu cumva cunoşti vreo magie despre care nu ne spui, nu cred că oasele unui om se vindecă atât de repede.

Ochii îi străluciră, iar el se ridică şi se plimbă puţin.

— Feyre, din punctul meu de vedere, ai două opţiuni. Prima, şi cea mai bună, ar fi să-mi accepţi oferta.

Am scuipat la picioarele lui, dar continuă să se plimbe, aruncându-mi o privire dezamăgită.

— A doua opţiune – şi singura pe care doar un prost ar alege-o – ar fi să-mi refuzi oferta şi să-ţi laşi viaţa şi, astfel, şi pe cea a lui Tamlin, la voia întâmplării.

Se opri şi se uită lung la mine. Cu toate că în mintea mea lumea se rotea şi dansa, o parte primitivă a fiinţei mele încremeni sub acea privire.

— Să spunem că voi pleca. Poate că, în cinci minute după aceea, Lucien îţi va veni în ajutor. Poate că va veni în cinci zile. Poate că nu va veni

deloc. Între noi fie vorba, după izbucnirea mai degrabă jenantă din timpul probei tale, a încercat să nu iasă prea mult în evidenţă. Amarantha nu e chiar mulţumită de el. Până şi Tamlin a renunţat la tăcerea lui încântătoare, ca să o implore să-i cruţe viaţa – ce războinic nobil, Marele tău Lord. Desigur, ea l-a ascultat – dar doar după ce l-a obligat pe Tamlin să-l pedepsească. Douăzeci de lovituri de bici.

Am început să tremur, fiindu-mi scârbă să mă gândesc la cum trebuie să se fi simţit Marele meu Lord pedepsindu-şi prietenul.

Rhysand ridică din umeri; un gest simplu şi graţios.

— Aşadar, se pune într-adevăr problema de cât de mult eşti dispusă să ai încredere în Lucien – şi cât de mult eşti în stare să rişti pentru asta. Deja te întrebi dacă febra aia a ta e primul semn al infecţiei. Poate există o legătură, poate nu există. Poate totul e în regulă. Poate că noroiul viermelui nu e plin de mizerie purulentă. Poate că Amarantha va trimite un vindecător, dar, până atunci, fie vei muri, fie îţi vor descoperi braţul atât de infectat, încât vei fi norocoasă dacă nu ţi-l vor tăia, până la cot.

Stomacul mi se strânse într-o minge dureroasă.

— Nu e nevoie să-ţi invadez gândurile ca să ştiu aceste lucruri. Ştiu deja ce tu ai înţeles mai greu.

Se ghemui din nou în faţa mea.

— Eşti pe moarte.

Ochii mă înţepară, iar eu mi-am strâns buzele.

— Cât de mult eşti dispusă să rişti, sperând că vei primi o altă formă de ajutor?

L-am privit lung, transmiţându-i cât de mult îl uram. El era cel care provocase toate aceste lucruri. El îi spusese Amaranthei despre Clare; din cauza lui, Tamlin o implorase pe Amarantha.

— Ei bine?

Mi-am arătat dinţii.

— Du-te. Dracului.

Se întinse cu viteza fulgerului, apucă bucata de os din braţ şi o răsuci. Am urlat îngrozitor, rănindu-mi gâtul care mă durea. Am văzut lumea în alb, roşu şi negru. M-am zbătut şi m-am zvârcolit, dar el a continuat să mă ţină, răsucind încă o dată osul, înainte de a-mi elibera braţul.

Gâfâind şi pe jumătate plângând în vreme ce durerea mi se răspândea în trup, l-am văzut zâmbind cu multă compasiune. L-am scuipat în faţă.

Râse, ştergându-şi obrazul cu mâneca închisă la culoare a tunicii sale.

— E ultima dată când îţi mai ofer ajutorul, spuse el, oprindu-se lângă uşa celulei. De îndată ce voi ieşi de aici, oferta mea nu va mai fi valabilă.

L-am scuipat din nou, iar el scutură din cap.

— Pun pariu că vei scuipa şi Moartea-n faţă, când va veni după tine.

Începu să dispară în întuneric, conturul trupului său pierzându-se într-o noapte fără sfârşit.

Putea să joace la cacealma, să încerce să mă păcălească să-i accept propunerea. Sau putea avea dreptate – poate că eram pe moarte. Viaţa

mea depindea de oferta lui. Mai multe lucruri, nu doar viaţa mea, depindeau de această alegere. Şi, dacă într-adevăr Lucien nu putea să vină… sau dacă venea prea târziu…

Eram pe moarte. Ştiam asta de ceva vreme. Dacă Lucien îmi subestimase puterile, în trecut – ca om, nu îmi înţelesese prea bine limitele. Mă trimisese să vânez un Suriei cu un arc şi câteva cuţite. Ba chiar recunoscuse că ezitase în acea zi, când strigasem după ajutor. Era posibil să nu fi ştiut nici măcar cât eram de rănită. Să nu fi înţeles gravitatea unei astfel de infecţii. Ar fi putut veni cu o zi, o oră sau un minut prea târziu.

Pielea albă ca luna a lui Rhysand începu să se întunece, transformându-se într-o simplă umbră.

— Aşteaptă.

Întunericul care îl mistuia se risipi. Pentru Tamlin… pentru Tamlin, mi-aş fi vândut sufletul, aş fi renunţat la tot ce aveam, ca să fie liber.

— Aşteaptă, i-am repetat eu.

Bezna dispăru, lăsându-l pe Rhysand în forma lui omenească, zâmbind.

— Da?

Mi-am ridicat bărbia cât de mult am putut.

— Doar două săptămâni?

— Doar două săptămâni, toarse el şi îngenunche înaintea mea. Două săptămâni pe lună care vor trece foarte, foarte rapid, e tot ceea ce îţi cer.

— De ce? Şi care… vor fi condiţiile? am întrebat eu, luptându-mă pentru a-mi învinge ameţeala.

— Ah, rosti el, aranjându-şi reverul tunicii negre. Dacă ţi le-aş spune, nu ar mai fi distractiv, nu-i aşa?

Mi-am privit braţul distrus. Era posibil ca Lucien să nu mai vină niciodată, să decidă că nu mai meritam să îşi rişte viaţa pentru mine; nu acum, când fusese pedepsit din această cauză. Iar dacă vindecătorii Amaranthei aveau să-mi taie braţul…

Nesta ar fi făcut la fel pentru mine, pentru Elain. Şi Tamlin făcuse foarte multe pentru mine, pentru familia mea; chiar dacă mă minţise în legătură cu Tratatul, despre faptul de a mă fi protejat de termenii acestuia, tot îmi salvase viaţa în acea zi în care mă confruntasem cu naga, şi mi-o salvase din nou, izgonindu-mă de la conac.

Nu puteam să mă gândesc prea mult la enormitatea a ceea ce eram pe cale să ofer – deoarece, dacă aş fi făcut-o, aş fi refuzat încă o dată. L-am surprins pe Rhysand privindu-mă.

— Cinci zile.

— Ai de gând să te târguieşti?

Rhysand râse în barbă.

— Zece zile.

L-am ţintuit cu privirea, cu toată puterea mea.

— O săptămână.

Rhysand tăcu o vreme, uitându-se la trupul şi la faţa mea, apoi murmură:

— Fie, o săptămână.

— Atunci, ne-am înţeles, i-am răspuns.

Când magia se aprinse între noi, un gust metalic îmi umplu gura.

Zâmbetul său deveni uşor sălbatic şi, înainte

de a mă pregăti fizic şi sufleteşte, mă apucă de braţ. Urmă o durere orbitoare şi rapidă, iar ţipătul meu îmi răsună în urechi ca şi cum oasele şi carnea mi-ar fi fost spulberate, de parcă sângele ar fi ţâşnit din mine, apoi…

Când am deschis ochii, Rhysand încă râmjea. Nu ştiam câtă vreme zăcusem inconştientă, dar nu mai aveam febră şi, când m-am ridicat, aveam capul limpede. De fapt, nici nu mai eram plină de noroi – mă simţeam de parcă tocmai aş fi făcut o baie.

Apoi, mi-am ridicat braţul.

— Ce mi-ai făcut?

Rhysand se ridică, trecându-şi o mână prin părul scurt şi şaten.

— La curtea mea, se obişnuieşte ca învoielile să fie însemnate permanent, pe trup.

Mi-am frecat braţul stâng, care era acum acoperit de vârtejuri şi spirale din cerneală neagră, la fel ca şi degetele. În centrul palmei aveam tatuat un ochi mare. Pupila îngustă, de felină, mă privi.

— Fă-l să dispară, i-am zis eu, iar el râse.

— Voi, oamenii, sunteţi nişte creaturi cu adevărat recunoscătoare, nu-i aşa?

De la distanţă, tatuajul părea o mănuşă din dantelă, lungă până la cot, dar, când îl priveam mai de aproape, desluşeam reprezentările detaliate ale florilor şi ale liniilor curbe, care se răspândeau peste tot, formând un model complicat.

Permanent. Pentru totdeauna.

— Nu mi-ai spus că se va întâmpla aşa ceva.

— Nu m-ai întrebat. Aşadar, de ce ar fi vina mea?

Se îndreptă spre uşă, dar zăbovi până când şi noaptea pură i se împrăştie de pe umeri.

— Doar dacă nu cumva această nerecunoştinţă şi lipsă de apreciere se manifestă din cauză că îţi e teamă de reacţia unui anumit Mare Lord.

Tamlin. Vedeam deja cum i se albea chipul şi cum i se subţiau buzele când îşi arăta ghearele. Aproape că auzeam mârâitul pe care avea să-l scoată, întrebându-mă la ce mă gândisem.

— Totuşi, cred că voi aştepta momentul potrivit pentru a-i spune, rosti Rhysand.

Sclipirea din ochii lui îmi dezvălui destule. Rhysand nu făcuse nimic din toate astea pentru a mă salva, ci, mai degrabă, pentru a-l răni pe Tamlin, iar eu căzusem în capcana lui – mai rău decât viermele care căzuse într-a mea.

— Odihneşte-te, Feyre, spuse Rhysand.

Se transformă într-o umbră vie şi dispăru printr-o crăpătură din uşă.

Capitolul 38

Cât am frecat podelele holului, am încercat să nu-mi privesc braţul. Cerneala – care la lumină era, de fapt, de un albastru atât de închis încât părea negru – îmi umbrea gândurile, care erau destul de sumbre chiar şi fără să ştiu că mă vândusem lui Rhysand. Nu puteam să mă uit la ochiul din palmă – mă urmărea sentimentul absurd că se uita la

mine.

Am înmuiat peria mare în găleata pe care gărzile cu piele roşie mi-o aruncaseră în braţe. Abia înţelegeam ce spuneau printre dinţii galbeni care le umpleau gurile, dar, când îmi dăduseră peria şi găleata şi mă împinseseră într-un coridor lung de marmură albă, mi-am dat seama la ce se referiseră.

— Dacă nu e curat şi strălucitor până la cină, spusese una dintre gărzi, zâmbind cu dinţii clănţănind, trebuie să te legăm de proţap şi să te rumenim bine.

Zicând acestea, plecaseră. Nu ştiam când era ora cinei, aşadar am început să spăl frenetic podeaua. Spatele mă durea îngrozitor, cu toate că nu frecasem marmura mai mult de treizeci de minute. Apa pe care mi-o dăduseră era însă murdară şi, cu cât frecam mai mult podeaua, cu atât era mai mizerabilă. Când m-am dus la uşă pentru a cere o găleată cu apă curată, am găsit-o încuiată. Nu avea cine să mă ajute.

O sarcină imposibilă – una care să mă chinuiască. Proţapul – poate că acesta era sursa ţipetelor care se auzeau mereu în temniţe. Oare dacă m-ar fi rotit de câteva ori în proţap mi s-ar fi topit toată pielea sau doar m-ar fi ars destul de tare încât să fiu nevoită să închei o altă afacere cu Rhysand? Am înjurat, frecând mai apăsat, firele aspre ale periei zgâriind surd plăcile de marmură. În urma lor se ivi un curcubeu maroniu, iar eu am mârâit, înmuind din nou peria. Odată scoasă din găleată, apa murdară picură peste toată podeaua.

Cu fiecare spălare, dâra de mizerie maro se răspândea. Respirând rapid, am aruncat peria pe jos şi mi-am acoperit faţa cu mâinile ude. Când mi-am dat seama că ochiul tatuat era lipit de obrazul meu, mi-am coborât mâna stângă.

Am luat câteva guri mari şi liniştitoare de aer. Trebuia să existe o cale raţională de a face asta; trebuia să existe vreun truc, folosit de femeile înţelepte. Proţapul – legată de un proţap ca un porc pentru friptură.

Am apucat peria din locul în care ajunsese şi am frecat podeaua până când mi-am simţit mâinile zvâcnind. Arăta de parcă cineva împrăştiase noroi peste tot. Cu cât frecam mai mult, mizeria se transforma, efectiv, în noroi. Odată rotită pe acel proţap, probabil că aveam să urlu sau să cerşesc milă. Trupul gol al lui Clare era acoperit de linii roşii – ce instrument de tortură le provocase? Mâinile îmi tremurară, iar eu am lăsat jos peria. Puteam să dobor un vierme uriaş, dar să spăl o podea – asta era o sarcină imposibilă.

Când o uşă se deschise undeva pe hol, am sărit în picioare. Un cap castaniu se uită la mine. Am respirat uşurată. Lucien…

Nu era Lucien. Chipul care se întoarse către mine era al unei femei – şi nu era acoperit de o mască.

Poate că arăta puţin mai în vârstă decât Amarantha, dar pielea ei ca de porţelan era minunat colorată, înfrumuseţată cu cea mai uşoară urmă de îmbujorare. Dacă părul nu ar fi fost un indiciu suficient, când ochii ei roşiatici îi întâlniră

pe ai mei, mi-am dat seama cine era.

Mi-am plecat fruntea în faţa Doamnei Regatului Toamnei, iar ea îşi înclină uşor bărbia. Am presupus că gestul era destul de respectuos.

— Pentru că i-ai salvat viaţa fiului meu, spunându-i Amaranthei numele tău, zise ea cu o voce dulce ca merele încălzite de soare.

Trebuie să se fi aflat în mulţime în acea zi. Arătă spre găleată cu o mână lungă şi subţire.

— Mi-am plătit datoria.

Dispăru pe uşa pe care o deschisese, iar eu aş fi putut jura că în urma ei am simţit un miros de castane prăjite şi lemn ars.

Abia după ce uşa se închise m-am gândit că ar fi trebuit să îi mulţumesc, şi doar după ce m-am uitat în găleată mi-am dat seama că îmi ţinusem mâna stângă la spate.

Am îngenuncheat lângă găleată şi mi-am băgat degetele în apă. Când le-am scos, erau curate.

M-am cutremurat, permiţându-mi să rămân o clipă în genunchi înainte de a arunca o parte din apă pe podea şi de a privi cum noroiul dispărea.

✣

Spre disperarea gărzilor, am dus la bun sfârşit sarcina imposibilă pe care mi-o dăduseră. A doua zi mă împinseră însă zâmbind într-un dormitor imens şi întunecat, în care erau aprinse doar câteva lumânări, şi îmi arătară şemineul care abia se zărea.

— Slujitorul a împrăştiat linte în cenuşă,

mormăi unul dintre gardieni, aruncându-mi o găleată din lemn. Adun-o până la întoarcerea locatarului; dacă nu, îţi va sfâşia pielea.

O uşă trântită, zgomotul unei încuietori… şi eram singură.

Să aduni lintea din tăciuni şi cenuşă – era o sarcină ridicolă, o pierdere de vreme şi…

M-am apropiat de şemineul întunecat şi m-am ghemuit.

Era imposibil.

Am aruncat o privire prin dormitor. Nu avea ferestre, nici alte ieşiri, în afară de cea prin care tocmai fusesem aruncată înăuntru. Patul era enorm şi făcut cu grijă, iar cearşafurile negre erau din mătase. În afară de mobilierul necesar, în cameră nu mai exista nimic altceva; nici măcar haine aruncate, cărţi sau arme.

Ca şi cum locatarul nu ar fi dormit niciodată aici. Am îngenuncheat în faţa şemineului şi mi-am tras sufletul.

Aveam o privire ageră, mi-am amintit eu. Puteam să zăresc iepurii care se ascundeau în tufişuri şi să urmăresc o mare parte din creaturile care îşi doreau să rămână nevăzute. Nu putea fi chiar atât de greu să adun lintea. Oftând, m-am târât mai aproape de şemineu şi am început.

M-am înşelat.

Două ore mai târziu, ochii îmi ardeau şi mă dureau şi, cu toate că pipăisem fiecare centimetru

al şemineului, găseam de fiecare dată tot mai multe boabe de linte, mult mai multe, pe care, cumva, nu le văzusem. Gărzile nu-mi spuseseră când avea să se întoarcă proprietarul camerei, astfel că, fiecare bătaie a ceasului de pe poliţă se transforma într-un dangăt al morţii, fiecare pas de dincolo de uşă provocându-mă să mă întind după vătraiul din fier rezemat de partea laterală a vetrei. Amarantha nu-mi zisese nimic despre faptul că nu puteam riposta – nu specificase niciodată că nu aveam voie să mă apăr. Cel puţin nu urma să fiu înfrântă fără să mă lupt.

Am căutat, iar şi iar, prin cenuşă. Acum, mâinile îmi erau negre şi pătate, iar hainele acoperite de funingine. Cu siguranţă nu puteau fi mai multe boabe; cu siguranţă…

Încuietoarea făcu un clic, iar eu am sărit în picioare şi m-am repezit spre vătrai, cu faţa spre uşă, ţinând la spate bara din fier.

Întunericul pătrunse în cameră, topind lumânările cu o briză răcoroasă. Am strâns şi mai tare vătraiul, sprijinindu-mă de piatra şemineului, chiar şi când bezna se aşează pe pat şi luă o formă cunoscută.

— Feyre, dragă, deşi este minunat să te văd, spuse Rhysand, întins pe pat, sprijinindu-şi capul într-o mână, vreau oare să ştiu de ce scotoceşti prin şemineul meu?

Mi-am îndoit uşor genunchii, pregătindu-mă să fug, să mă ascund, să fac orice pentru a ajunge la uşa aceea, care părea a fi foarte, foarte departe.

— Mi-au spus că trebuie să culeg lintea din

cenuşă, altfel îmi vei jupui pielea.

— Aşa au zis, nu-i aşa?

Un zâmbet de felină.

— Ţie trebuie să îţi mulţumesc pentru această idee? am şuierat eu.

Nu îi era permis să mă omoare, nu dacă avea în vedere târgul meu cu Amarantha, dar… existau alte modalităţi prin care-mi putea face rău.

— O, nu, tărăgănă el. Nimeni nu a aflat încă despre înţelegerea noastră – tu ai reuşit să-ţi ţii gura. Îţi e ruşine că profit puţin de tine?

Mi-am încleştat maxilarul şi am arătat cu o mână spre şemineu, păstrând vătraiul ascuns la spate.

— Este destul de curat pentru tine?

— În primul rând, ce căutau boabele de linte în şemineul meu?

L-am privit direct în ochi.

— Presupun că e una dintre sarcinile gospodăreşti date de persoana care se ocupă de această locuinţă.

— Hm, făcu el, examinându-şi unghiile. Se pare că ea sau acoliţii ei cred că mă voi distra cu tine.

Mi se uscă gura.

— Sau e un test pentru tine, am reuşit eu să găsesc un răspuns. Ai spus că ai pariat pe mine în timpul primei mele misiuni. Nu a fost prea încântată de acest lucru.

— Şi de ce ar trebui să mă testeze Amarantha?

Nu m-am sustras acelei priviri violete. Demult, Lucien îl numise târfa Amaranthei.

— Pentru că ai minţit-o în legătură cu Clare.

Ştiai foarte bine cum arătam.

Rhysand se ridică dintr-o mişcare fluidă şi îşi sprijini antebraţele pe coapse. Avea foarte multă graţie într-o înfăţişare foarte puternică. „Vărsăm sânge pe câmpul de luptă înainte de a te fi născut”, îi zisese odată lui Lucien. Nu mă îndoiam de asta.

— Amarantha joacă propriile jocuri, spuse el simplu, iar eu le joc pe ale mele. Cu fiecare zi, atmosfera devine tot mai plictisitoare aici.

— Te-a lăsat să ieşi pentru Noaptea Focurilor. Şi, cumva, ai reuşit să pui acel cap în grădină.

— Ea mi-a cerut să-l pun acolo. Cât despre Noaptea Focurilor…

Mă privi din cap până-n picioare.

— Atunci, am avut motivele mele să ies. Feyre, să nu crezi că nu m-a costat.

Zâmbi din nou, dar nu şi din priviri.

— Ai de gând să laşi vătraiul acela sau ar trebui să mă aştept să-l învârţi cât de curând?

M-am abţinut să nu înjur şi l-am scos la iveală – însă nu l-am lăsat din mână.

— O faptă vitează, dar inutilă, spuse el.

Era adevărat – foarte adevărat, când nici măcar nu fusese nevoie să-şi scoată mâinile din buzunar pentru a-i citi gândurile lui Lucien.

— Cum e posibil ca tu să mai ai o astfel de putere, şi ceilalţi nu? Am crezut că ea v-a furat toate puterile.

Îşi ridică o sprânceană întunecată şi îngrijită.

— O, mi-a luat puterile. Aceasta…

Mi-am simţit mintea dezmierdată de gheare.

Am tresărit şi am ţâşnit înapoi, izbindu-mă de şemineu. Tensiunea din mintea mea dispăru.

— Aceasta este doar o rămăşiţă. Un rest prin care mă amuz. Tamlin al tău are puterea unei brute şi capacitatea de a-şi schimba forma; arsenalul meu era cu mult mai periculos.

Ştiam că nu minţea – nu când îi simţisem ghearele în minte.

— Aşadar, nu îţi poţi schimba forma? Nu e o însuşire specifică unui Mare Lord?

— O, toţi Marii Lorzi o pot face. Pe sub pielea fiecăruia dintre noi hoinăreşte câte o fiară, care urlă să iasă afară. Dacă Tamlin al tău preferă blana, eu cred că aripile şi ghearele sunt mai distractive.

O atingere rece îmi sărută şira spinării.

— Acum poţi să te transformi sau ţi-a luat şi puterea asta?

— Atât de multe întrebări de la un om atât de mic!

Când se ridică, întunericul care îl înconjura începu să se răsucească şi să se zvârcolească. Am clipit, iar transformarea fu gata.

Am balansat uşor vătraiul.

— Vezi, nu e o schimbare completă, spuse Rhysand, lovindu-şi ghearele negre care îi înlocuiseră degetele.

Deasupra genunchiului, întunericul îi păta pielea, însă, în locul degetelor de la picioare, luceau tot nişte gheare.

— Nu îmi place să cedez cu totul în faţa părţii mele animalice.

Într-adevăr, era tot chipul lui Rhysand, trupul său masculin şi puternic, dar în spatele lui se întindeau nişte aripi uriaşe, membranoase şi negre ca ale unui liliac, la fel ca ale Attorului. Şi le strânse cu grijă la spate, dar peste umerii lui largi se vedea unica gheară din vârful fiecărei aripi. Oribil, şocant – înfăţişarea a o mie de vise şi coşmaruri. Acea parte din mine, din nou inutilă, se agită văzând felul în care lumina lumânărilor îi strălucea prin aripi, iluminându-i venele, şi modul în care i se reflecta din gheare.

Rhysand îşi roti gâtul şi totul dispăru într-o clipită – aripile, ghearele, picioarele, lăsând în urmă doar bărbatul bine îmbrăcat şi netulburat.

— Nu încerci să mă linguşeşti?

Greşisem enorm oferindu-i propria-mi viaţă.

— Deja ai o părere foarte bună despre tine, i-am zis eu. Mă îndoiesc de faptul că vorbele măgulitoare ale unui om mărunt contează pentru tine.

Râsul lui uşor se strecură de-a lungul oaselor mele, încălzindu-mi sângele.

— Nu pot hotărî dacă îndrăzneala ta faţă de un Mare Lord e un lucru de admirat sau o mare prostie.

Se părea că doar în preajma lui aveam probleme în a-mi ţine gura.

— Ştii răspunsul ghicitorii? am îndrăznit să-l întreb.

Îşi încrucişă braţele.

— Trişezi, nu-i aşa?

— Nu mi-a spus niciodată că nu aş putea să cer

ajutor.

— Ah, dar după ce ai fost bătută crunt, ne-a ordonat să nu te mai ajutăm.

Am aşteptat, dar el scutură din cap.

— Chiar dacă aş vrea să te ajut, nu pot. Ea dă ordinul şi noi toţi îl ascultăm.

Scutură o pată de praf de pe jacheta lui neagră.

— E un lucru bun că mă place, nu-i aşa?

Am vrut să insist – să-l implor, dacă asta ar fi însemnat libertatea imediată.

— Nu te obosi, spuse el. Nu pot să-ţi zic – nimeni de aici nu poate. Dacă ne-ar ordona tuturor să nu mai respirăm, ar trebui să îi dăm ascultare.

Se încruntă spre mine şi-şi pocni degetele. Funinginea, murdăria şi cenuşa îmi dispărură de pe piele, lăsându-mă curată, de parcă aş fi făcut baie.

— Poftim. Un cadou – pentru că ai avut curajul să îmi ceri ajutorul. L-am privit direct în ochi, dar el făcu un semn spre vatră.

Era curată – iar găleata mea era plină cu linte. Uşa se deschise de la sine, înfăţişându-i pe gardienii care mă târâseră aici. Rhysand ridică leneş mâna spre ei.

— Şi-a îndeplinit sarcina. Duceţi-o înapoi.

Aceştia mă apucară, dar el zâmbi, arătându-şi dinţii într-o manieră deloc prietenoasă – şi gărzile se opriră.

— Fără alte treburi casnice, fără alte sarcini, spuse el, torcând erotic. Ochii lor galbeni deveniră sticloşi şi plictisiţi, iar dinţii ascuţiţi străluciră când gurile li se destinseră.

— Spuneţi-le şi celorlalţi. Nu intraţi în celula ei şi nu o atingeţi. Dacă o faceţi, va trebui să vă scoateţi singuri maţele, cu propriile pumnale. Aţi înţeles?

Uluiţi, dădură amorţiţi din cap, clipiră şi se îndreptară de spate. Mi-am ascuns tremuratul.

Vraja, controlul minţii – orice le-ar fi făcut, funcţionă. Îmi făcură semn să mă apropii, dar nu îndrăzniră să se atingă de mine.

Rhysand îmi zâmbi.

— Cu plăcere, toarse el când am ieşit din cameră.

Capitolul 39

Din acel moment, în fiecare dimineaţă şi seară, o masă caldă îşi făcu apariţia în celula mea. O înfulecam, dar tot îl blestemam pe Rhysand. Închisă în celulă, nu aveam nimic de făcut decât să mă gândesc la ghicitoarea Amaranthei – doar pentru ca, într-un final, să mă aleg cu o groaznică durere de cap. Am recitat-o la nesfârşit, fără niciun rezultat.

Zilele trecură, dar eu nu l-am văzut pe Lucien sau pe Tamlin, iar Rhysand nu veni să mă tachineze. Eram singură – complet singură, captivă a tăcerii – deşi ţipetele din temniţe continuară să se audă zi şi noapte. În momentele în care strigătele deveneau prea greu de suportat şi de ignorat, mă uitam la ochiul tatuat din palma mea. M-am întrebat dacă îl făcuse doar pentru a-mi reaminti, subtil, de Jurian – o palmă crudă şi

meschină dată peste faţă, menită să-mi transmită că, probabil, nu mai aveam mult până să-i aparţin, aşa cum războinicul antic îi aparţinea acum Amaranthei.

Din când în când, îi vorbeam tatuajului, apoi îmi spuneam că eram nebună. Sau îl blestemam pe Rhysand. Dar aş fi putut jura că, într-o noapte, când eram pe cale să aţipesc, îmi făcuse un semn, clipind.

Dacă număram corect mesele, cam la patru zile după ce-l văzusem pe Rhysand în camera lui, două Mari Zâne ajunseră în celula mea.

Apărură printre crăpături, din valuri de întuneric, întocmai ca Rhysand, dar, în vreme ce el se materializase, aceste zâne rămaseră ca nişte umbre ale căror trăsături abia se distingeau, cu excepţia rochiilor largi şi vaporoase, din ţesături fine. Când ajunseră lângă mine, tăcură. Nu m-am luptat cu ele – nu aveam cu ce anume să mă lupt şi nu puteam fugi nicăieri. Am simţit pe braţe atingerea mâinilor reci, dar solide, de parcă umbrele ar fi fost un înveliş, o a doua piele.

Rhysand trebuie să le fi trimis – nişte slujitoare de-ale lui, din Regatul Nopţii. La fel de bine ar fi putut fi mute, de vreme ce nu îmi adresară niciun cuvânt când se lipiră de trupul meu, păşind – am păşit efectiv prin uşa închisă, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. De parcă şi eu aş fi devenit o umbră. Traversând temniţele întunecate din care se auzeau ţipete, mi s-a părut că păianjenii mi se ţârâiau pe şira spinării şi pe braţe, iar genunchii mi se înmuiară. Niciunul dintre gardieni nu ne opri –

nici măcar nu se uitară la noi. Aşadar, eram vrăjite; doar o beznă tremurândă în faţa trecătorilor.

Zânele mă conduseră pe scări prăfuite şi pe holuri uitate, până când am ajuns în dreptul unei camere greu de descris, unde mă dezbrăcară, mă spălară temeinic şi apoi, spre groaza mea, începură să-mi picteze trupul.

Atingerile lor insuportabil de reci mă gâdilau, iar când mă zvârcoleam, strânsorile uşoare deveneau ferme. Situaţia se înrăutăţi şi mai mult când îmi pictară părţile intime, trebuind să fac un efort ca să nu o lovesc pe vreuna dintre ele în faţă. Nu îmi oferiră nicio explicaţie pentru ce se întâmpla, nu-mi dădură de înţeles că acest lucru ar fi fost un alt chin, ordonat de Amarantha. Chiar dacă aş fi fugit, nu aş fi avut unde să scap – nu fără să-l condamn şi mai mult pe Tamlin. Aşadar, am încetat să le mai cer răspunsuri, nu m-am mai împotrivit şi le-am lăsat să termine ce începuseră.

De la gât în sus, aveam o înfăţişare regală: chipul îmi era înfrumuseţat cu machiaje fine – aveam ruj pe buze, o umbră de praf auriu pe pleoape, ochii conturaţi cu praf de cărbune – şi părul îmi era răsucit în jurul unei mici diademe din aur, incrustată cu pietre de lapis lazuli. Însă, de la gât în jos, eram jucăria unui zeu păgân. Continuară modelul tatuajului de pe braţul meu şi, de îndată ce vopseaua neagră-albăstruie se uscă, mă îmbrăcară cu o rochie de un alb străveziu. Dacă se putea numi rochie. Era puţin mai opacă decât două valuri lungi de voal, suficient de lată încât să-mi acopere sânii, prinsă la ambii umeri cu broşe din

aur. Fâşiile ajungeau până în dreptul unei curele cu bijuterii, care îmi atârna pe şolduri, unde se uneau într-o singură bucată de material, care anina între picioarele mele şi podea. Abia mă îmbrăca şi, după aerul rece pe care-l simţeam pe piele, ştiam că, în mare parte, aveam spatele dezgolit.

Briza rece care îmi mângâia pielea goală fu suficientă încât să mă înfurie. Cele două Mari Zâne nu îmi ascultară rugăminţile de a fi îmbrăcată cu alte haine, ascunzându-şi chipurile greu de zărit, dar ţinându-mă strâns de braţe când am încercat, violent, să scap din prinsoarea lor.

— Nu aş face asta, se auzi o voce joasă şi vioaie de lângă uşă.

Rhysand era rezemat de perete, cu braţele încrucişate.

Ar fi trebuit să ştiu că el era în spatele acestei situaţii, desenele pereche care îmi acopereau tot trupul ar fi trebuit să mă facă să-mi dau seama.

— Învoiala noastră nu a început încă, m-am răstit eu.

Instinctele care odată îmi spuseseră să tac în preajma lui Tam şi a lui Lucien mă lăsară baltă când Rhys se apropie.

— Ah, dar am nevoie de o însoţitoare pentru petrecere.

Ochii lui violeţi străluciră ca stelele.

— Şi când m-am gândit la cum stai ghemuită toată noaptea în celula aceea, singură…

Flutură o mână şi zânele slujitoare dispărură pe uşa din spatele lui. Văzându-le trecând prin lemn – fără îndoială că toţi curtenii Regatului Nopţii

puteau face asta – am tresărit, iar Rhysand chicoti.

— Arăţi întocmai cum am sperat.

Din locaşurile prăfuite ale minţii, mi-am reamintit cuvinte similare pe care, cândva, Tamlin mi le şoptise la ureche.

— Sunt necesare toate astea? am întrebat eu, arătând spre vopsea şi îmbrăcăminte.

— Desigur, răspunse el cu răceală. Altfel, cum voi şti dacă te-a atins cineva?

El se apropie, iar eu mi-am adunat curajul când el îşi trecu un deget de-a lungul umărului meu, întinzând vopseaua. De îndată ce îl ridică, vopseaua reapăru de la sine, oferindu-i desenului forma originală.

— Nici rochia şi nici mişcările tale nu-l vor strica, spuse el, cu faţa apropiată de a mea.

Dinţii lui erau mult prea aproape de gâtul meu.

— Şi eu îmi voi aduce precis aminte pe unde mi-au fost mâinile. Dar, dacă te atinge altcineva, să spunem un anume Mare Lord căruia îi place primăvara, îmi voi da seama. Îmi dădu uşor peste nas. Şi, Feyre, adăugă el cu un murmur mângâietor, nu îmi cade bine ca bunurile mele să fie atinse de altcineva.

Stomacul îmi îngheţă. În fiecare lună, timp de o săptămână, era stăpânul meu. În mod clar, credea că înţelegerea noastră avea să fie valabilă pentru tot restul vieţii mele.

— Vino, spuse Rhysand, făcându-mi semn cu mâna. Am întârziat deja.

Am traversat holurile. Sunetele veseliei se auzeau înaintea noastră, iar chipul îmi ardea în vreme ce plângeam, în tăcere, din cauza materialului prea transparent al rochiei mele. Sânii mi se vedeau pe dedesubt, vopseaua nelăsând loc imaginaţiei, iar aerul rece al peşterii îmi făcea pielea ca de găină. Având picioarele, coastele şi cea mai mare parte a abdomenului expuse, mai puţin în zona fâşiilor subţiri din voal, a trebuit să strâng din dinţi, ca să nu-mi mai clănţăne.

Tălpile goale îmi erau pe jumătate îngheţate, iar eu speram că, oriunde ne îndreptam, avea să fie un foc imens.

Muzica bizară, excentrică, răsuna prin două uşi din piatră, pe care le-am recunoscut imediat. Sala tronului. Nu! Nu, în orice alt loc, dar nu aici.

Spiriduşii şi Marii Spiriduşi rămaseră cu gura căscată când am intrat. Unii se înclinară în faţa lui Rhysand, în vreme ce alţii icniră. I-am spionat pe câţiva dintre fraţii lui Lucien, care tocmai se adunau lângă uşi. Îmi aruncară nişte zâmbete şirete.

Rhysand nu mă atinse, dar păşi destul de aproape de mine, astfel încât să fie evident că îl însoţeam – că îi aparţineam. Nu m-ar fi surprins dacă mi-ar fi pus o lesă şi o zgardă în jurul gâtului. Poate că avea să o facă la un moment dat, acum că eram legată de el şi că învoiala era marcată pe trupul meu.

Şoaptele se auziră peste strigătele de sărbătoare şi chiar şi muzica încetă când mulţimea

se dădu la o parte, făcându-ne loc spre podiumul Amaranthei. Mi-am ridicat bărbia, greutatea coroanei apăsându-mi craniul.

Îndeplinisem prima sarcină. Dusesem la bun sfârşit şi treburile casnice pe care mi le dăduse. Puteam să-mi ţin capul sus.

Tamlin stătea lângă ea pe acelaşi tron, în hainele lui obişnuite, neînarmat şi cu masca peste chip – singurul semn al sfidării sale continue. Rhysand spusese că voia să îi comunice la momentul potrivit, că voia să îl răneascăpe Tamlin, dezvăluindu-i târgul pe care îl acceptasem. Nenorocitul! Un nenorocit mizerabil şi intrigant.

— Miez de vară fericit, spuse Rhysand, înclinându-se în faţa Amaranthei.

Ea purta o rochie elegantă, în tonuri de mov-deschis şi violet – surprinzător de modestă. Spre deosebire de frumuseţea ei cultivată, eu eram o sălbatică.

— Ce i-ai făcut prizonierei mele? întrebă ea, dar zâmbetul nu îi atinse privirea.

Chipul lui Tamlin era ca din piatră – ca din piatră, cu excepţia articulaţiilor albe ale degetelor care strângeau braţele tronului. Nu avea gheare. Cel puţin, era în stare să ţină sub control acel semn al temperamentului său.

Făcusem un lucru foarte prostesc legându-mă de Rhysand. De Rhysand, cu aripile şi ghearele-i care pândeau de sub acea înfăţişare frumoasă, fără cusur; de Rhysand, care putea distruge minţile. „Pentru tine am făcut-o”, am vrut să strig.

— Am încheiat un târg, rosti Rhysand.

Am tresărit când îmi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Îşi trecu degetele peste gâtul meu – o mângâiere blândă. Sala tronului fu mult prea liniştită când îi adresă următoarele cuvinte lui Tamlin:

— O săptămână petrecută cu mine în Regatul Nopţii, pentru că am vindecat-o după prima sarcină.

Îmi ridică braţul stâng ca să mi se vadă tatuajul a cărui cerneală nu strălucea la fel de puternic precum vopseaua de pe trupul meu.

— Pentru tot restul vieţii ei, adăugă el nonşalant, privind-o acum pe Amarantha.

Regina Zânelor îşi îndreptă puţin postura – până şi ochiul lui Jurian păru aţintit asupra mea, asupra lui Rhysand. Pentru restul vieţii mele – o spusese de parcă ar fi urmat să trăiesc foarte, foarte mult timp.

Credea că aveam să rezolv cu succes toate sarcinile Amaranthei.

I-am privit profilul, nasul elegant şi buzele senzuale. Jocuri – lui Rhysand îi plăcea să joace jocuri şi se părea că eu eram acum pionul principal în schema lui, oricare ar fi fost aceasta.

— Bucuraţi-vă de petrecerea dată de mine, fu singura replică a Amaranthei, care îşi făcea de lucru cu osul din capătul colierului ei.

Lăsat să plece, Rhysand îşi puse o mână pe spatele meu, ducându-mă din faţa lui Tamlin, care încă ţinea strâns braţul tronului.

Cei din mulţime păstrară o distanţă rezonabilă, iar eu nu am putut să mă uit la niciunul dintre ei,

de teamă că s-ar putea să trebuiască să-l văd iar pe Tamlin sau că l-aş putea urmări pe Lucian – că i-aş surprinde expresia feţei, privindu-mă.

Mi-am ţinut capul sus. Nu aveam de gând să-i las pe ceilalţi să observe acea slăbiciune – nu aveam de gând să le permit să ştie cât de mult mă durea faptul că eram atât de expusă în faţa lor, că purtam simbolurile lui Rhysand pictate pe aproape fiecare centimetru de piele, nu puteam îngădui ca Tamlin să mă vadă atât de înjosită.

Rhysand se opri în faţa unei mese încărcate cu mâncăruri alese. Marii Spiriduşi care se aflau în jurul acesteia plecară imediat. Dacă şi alţi curteni ai Regatului Nopţii erau prezenţi, ei nu dispărură învăluiţi în întuneric, aşa cum o făceau Rhysand şi slujitorii lui; nu îndrăzniră să se apropie de el. Muzica începu să se audă destul de tare încât să sugereze faptul că, undeva în încăpere, se dansa.

— Vin? spuse el, oferindu-mi un pocal.

Prima regulă a lui Alis. Am clătinat din cap, în semn că nu.

Zâmbi şi-mi întinse din nou pocalul.

— Bea. Vei avea nevoie.

Bea, îmi repetă mintea mea, iar degetele mi se agitară, întinzându-se spre pocal. Nu. Nu, Alis îmi spusese să nu beau vinul de aici – un vin care era diferit faţă de cel vesel care sărbătorea solstiţiul.

— Nu, am zis eu şi câteva zâne care ne priveau de la distanţă chicotiră.

— Bea, spuse el şi degetele mele trădătoare prinseră pocalul.

M-am trezit în celula mea, încă îmbrăcată cu acea batistă pe care el o numea rochie. Totul se învârtea atât de tare, încât abia am ajuns la colţ înainte să vomit. Din nou. Şi din nou. Când mi-am golit stomacul, m-am târât în colţul opus al celulei şi m-am prăbuşit.

Am dormit agitat, în vreme ce lumea continua să se rotească violent în jurul meu. Eram legată de o roată, care se învârtea şi se învârtea şi se învârtea…

E de la sine înţeles că mi-a fost rău o mare parte din acea zi.

Tocmai terminasem de ciugulit cina fierbinte care apăruse cu doar câteva momente înainte ca uşa să scârţâie şi o vulpe aurie – cu un ochi mijit de metal, să îşi facă apariţia.

— La naiba, spuse Lucien. E foarte frig aici.

Avea dreptate, dar îmi era prea greaţă ca să bag de seamă. Făceam un efort doar pentru a-mi ţine capul ridicat, ca să nu mai vorbim de faptul că mă străduiam să nu vomit. Îşi desfăcu mantia şi mi-o puse pe umeri. Căldura copleşitoare mă învălui.

— Uită-te la toate acestea, zise el, holbându-se la vopseaua de pe mine.

Din fericire, era intactă, cu excepţia câtorva locuri din zona taliei.

— Nenorocitul!

— Ce s-a întâmplat? am reuşit să-l întreb, deşi nu eram sigură că-mi doream cu adevărat să aflu

răspunsul.

Îmi aminteam, vag, doar muzica sălbatică.

Lucien se retrase.

— Nu cred că vrei să ştii.

Mi-am studiat câteva pete de pe talie, semne care arătau că fusesem atinsă de nişte mâini.

— Cine mi-a făcut asta? am întrebat şoptit, urmărind arcul vopselei întinse.

— Cine crezi?

Inima mi se strânse, iar eu mi-am plecat privirea.

— A văzut… Tamlin a văzut asta?

Lucian încuviinţă.

— Rhys a făcut-o doar ca să-l enerveze.

— A reuşit?

Încă nu-l puteam privi direct pe Lucien. Măcar ştiam că nu mă pângărise mai mult de atât. Vopseaua îmi spunea asta.

— Nu, zise Lucien, iar eu am zâmbit trist.

— Ce… ce am făcut în tot acel timp?

Degeaba mă avertizase Alis.

Lucien expiră scurt, trecându-şi o mână prin părul roşcat.

— Te-a obligat să dansezi pentru el toată noaptea. Şi, când nu ai dansat, ai stat în poala lui.

— Ce fel de dans? am insistat eu.

— Nu genul pe care l-ai dansat cu Tamlin, la Solstiţiu, răspunse Lucien, iar eu am roşit.

Din amintirile mele întunecate din seara precedentă, mi-am reamintit apropierea unor anumiţi ochi violeţi – care, privindu-mă, străluceau a viclenie.

— În faţa tuturor?

— Da, răspunse Lucien, mai blând decât îmi vorbise vreodată.

Am înlemnit. Nu voiam să-i fie milă de mine. Oftă şi-mi apucă braţul stâng, studiind atent tatuajul.

— Ce-a fost în mintea ta? Nu ştiai că voi veni cât mai repede posibil?

Mi-am smuls braţul din strânsoarea lui.

— Eram pe moarte! Aveam febră, abia reuşeam să nu-mi pierd cunoştinţa. De unde era să ştiu că vei veni? Că ai înţeles cât de repede pot muri oamenii dintr-o asemenea cauză? Mi-ai spus că ai ezitat atunci, când m-am confruntat cu naga.

— I-am jurat lui Tamlin…

— Nu am avut altă soluţie! Crezi că voi mai avea încredere în tine, după tot ce mi-ai spus la conac?

— Mi-am riscat viaţa pentru tine în timpul în care tu îţi îndeplineai sarcina. Nu a fost de ajuns?

Ochiul lui din metal se roti încet.

— Ţi-ai dezvăluit numele ca să mă salvezi – după tot ce ţi-am spus, după tot ce am făcut, tu tot ai spus cum te numeşti. Nu ţi-ai dat seama că urma să te ajut? Cu sau fără jurământ?

Nu-mi dădusem seama că, de fapt, gestul meu însemnase ceva pentru el.

— Nu am avut de ales, i-am spus încă o dată, respirând greu.

— Nu înţelegi ce e Rhys?

— Ba da! m-am răstit eu, apoi am oftat. Înţeleg, am repetat încet şi m-am uitat la ochiul din

palma mea. S-a făcut. Aşadar, nu mai e nevoie să respecţi jurământul făcut lui Tamlin de a mă proteja – sau să crezi că-mi datorezi ceva pentru că te-am salvat de Amarantha. Aş fi făcut-o şi doar ca să văd cum le piere zâmbetul fraţilor tăi.

Lucien ţâţâi, dar ochiul roşu care-i mai rămăsese străluci.

— Mă bucur să constat că nu ţi-ai vândut şi veselia sau încăpăţânarea lui Rhys.

— Doar o săptămână din viaţa mea, în fiecare lună.

— Da, bine – vom vedea cum vor sta lucrurile, la timpul potrivit, mârâi el, în vreme ce ochiul din metal privi spre uşă.

Se ridică.

— Ar trebui să plec. Gărzile urmează să-şi schimbe tura.

— Îmi pare rău că te-a pedepsit pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în timpul sarcinii, i-am spus după ce făcu un pas. Am auzit…

Gâtul mi se încordă.

— Am auzit ce l-a obligat pe Tamlin să-ţi facă.

Ridică din umeri, dar eu am adăugat:

— Mulţumesc. Pentru că m-ai ajutat.

Se îndreptă către uşă şi, pentru prima dată, am observat cât de greoi se mişca.

— De aceea nu am putut veni mai devreme, zise el în vreme ce capul i se clătină. Ea – şi-a folosit puterea, s-a folosit de puterile noastre ca să-mi împiedice spatele să se vindece. Abia astăzi am fost în stare să mă mişc.

Am început să respir mai greu.

— Poftim, i-am spus eu, dându-mi mantia la o parte şi ridicându-mă să i-o dau.

Frigul neaşteptat îmi făcu pielea ca de găină.

— Păstreaz-o. În drum spre tine, am furat-o de la un gardian care moţăia.

În lumina slabă, simbolul brodat al unui dragon care dormea sclipi. Blazonul Amaranthei. M-am strâmbat, dar mi-am pus-o pe umeri.

— În plus, adăugă Lucien rânjind, te-am văzut destul de bine prin rochie încât să nu te uit toată viaţa.

Când deschise uşa, m-am îmbujorat.

— Aşteaptă… i-am spus. Tamlin e bine? Mă refer la vraja Amaranthei, care îl face să fie atât de tăcut…

— Nu e nicio vrajă. Nu ţi-a trecut prin minte că Tamlin nu vorbeşte pentru a evita să-i spună Amaranthei care dintre chinurile la care te supune îl afectează cel mai mult?

Nu, nu mă gândisem la aşa ceva.

— Totuşi, joacă un joc periculos, zise Lucien, strecurându-se pe uşă. Toţi facem asta.

✣

În noaptea următoare, am fost din nou spălată, pictată şi adusă în acea cameră nenorocită a tronului. De această dată, nu era un bal, ci doar o distracţie de seară. După cum se dovedi, eu eram distracţia. Totuşi, din fericire, după ce am băut vinul, nu am mai conştientizat ce se întâmpla.

Nopţi la rând, am fost îmbrăcată în acelaşi fel

şi însoţită de Rhysand în sala tronului. Astfel, am devenit jucăria lui Rhysand, o târfă pentru târfa Amaranthei. Mă trezeam amintindu-mi vag şi fragmentat – de cum dansasem între picioarele lui Rhysand, în vreme ce el stătea pe scaun şi râdea, de mâinile lui pătate de albastru din locurile în care, cumva, îmi atinsese doar talia şi braţele. Mă obliga să dansez până când îmi era rău şi, după ce vomitam, îmi spunea să dansez din nou.

În fiecare dimineaţă mă trezeam bolnavă şi epuizată, şi, cu toate că gărzile respectau într-adevăr ordinul dat de Rhysand, activităţile nocturne mă sleiau de puteri. Îmi petreceam zilele dormind, aşteptând ca efectul vinului zânelor să treacă, moţăind pentru a scăpa de umilinţa îndurată. Când puteam, mă gândeam la ghicitoarea Amaranthei, interpretând fiecare cuvânt – fără niciun rezultat.

Şi, când intram din nou în sala tronului, îmi permiteam să-l văd pe Tamlin doar pentru o clipă, înainte ca drogul din vin să pună stăpânire pe mine. Dar de fiecare dată, în fiecare noapte, în singurul moment în care privirile ni se întâlneau, nu-mi ascundeam dragostea şi durerea care îmi umpleau ochii.

✢

Tocmai terminaseră să mă picteze şi să mă îmbrace – în acea seară, rochia mea din voal era de un portocaliu însângerat – când Rhysand intră în cameră. Ca de obicei, slujnicele-fantomă ieşiră prin

pereţi şi dispărură. Dar, în loc să-mi facă semn să vin cu el, Rhysand închise uşa.

— Mâine-seară va avea loc cea de-a doua ta probă, spuse el pe un ton neutru.

Firul din aur şi argint din tunica lui neagră străluci în lumina lumânărilor. Nu purta niciodată haine de altă culoare.

— Şi?

— Ar putea fi ultima, zise el şi se sprijini de tocul uşii, încrucișându-și braţele.

— Dacă încerci să mă păcăleşti să iau parte la un alt joc de-al tău, îţi pierzi timpul.

— Nu mă implori să-ţi ofer o noapte cu iubitul tău?

— Voi avea parte de acea noapte şi de toate cele care vor urma, după ce voi reuşi să duc la capăt ultima sarcină pe care mi-o va da.

Rhys ridică din umeri, apoi îmi aruncă un zâmbet când trecu pe lângă mine şi împinse uşa.

— Mă întreb dacă erai atât de acră şi cu Tamlin, pe vremea când erai prizoniera lui.

— Nu m-a tratat niciodată ca pe o prizonieră – sau ca pe o sclavă.

— Nu – cum ar fi putut? Nu când ruşinea tatălui său şi brutalitatea fraţilor lui apăsau mereu umerii săracei, nobilei fiare. Dar, poate dacă s-ar fi deranjat să înveţe câte ceva despre cruzime, despre ce înseamnă să fii cu adevărat un Mare Lord, ar fi împiedicat declinul Regatului Primăverii.

— Şi regatul tău a avut aceeaşi soartă.

Tristeţea pâlpâi în ochii lui violeţi. Nu aş fi observat-o dacă nu aş fi… simţit-o – adânc în sinea

mea. Privirea îmi alunecă spre ochiul pe care îl purtam gravat în palmă. Ce fel de tatuaj îmi făcuse, mai exact? În schimb, l-am întrebat:

— Când hoinăreai liber în Noaptea Focurilor – în timpul Ritualului, mi-ai spus că te-a costat. Tu ai fost unul dintre Marii Lorzi care i-au jurat credinţă Amaranthei, ca să nu fie obligat să trăiască aici?

Orice urmă de tristeţe i s-ar fi oglindit în ochi dispăru – lăsând să se zărească doar o privire calmă, rece şi scânteietoare. Aş fi putut jura că umbra aripilor sale puternice colorase peretele din spatele lui.

— Ceea ce fac sau am făcut pentru Regatul meu nu este treaba ta.

— Şi ea ce a făcut în ultimii patruzeci şi nouă de ani? I-a asuprit pe cei de la curte şi i-a torturat pe toţi, după bunul ei plac? În ce scop?

„Spune-mi despre ameninţarea pe care o reprezintă pentru lume”, am vrut să-l implor – „spune-mi ce înseamnă toate acestea, de ce au trebuit să se întâmple atât de multe lucruri îngrozitoare.”

— Stăpâna Muntelui nu trebuie să îşi justifice acţiunile.

— Dar…

— Festivităţile ne aşteaptă.

Făcu un semn spre uşa din spatele lui.

Ştiam că mă aflam pe un teren periculos, dar nu îmi păsa.

— Ce vrei de la mine? În afară de a-l necăji pe Tamlin…

— Să-l necăjesc pe el e cea mai mare plăcere a

mea, zise el, imitând o plecăciune. Şi, în ceea ce priveşte întrebarea ta, de ce ar avea un bărbat nevoie de un motiv pentru a se bucura de prezenţa unei femei?

— Mi-ai salvat viaţa.

— Şi, salvând-o pe a ta, i-am salvat viaţa lui Tamlin.

— De ce?

Îmi făcu un semn cu ochiul, netezindu-şi părul negru-albăstrui.

— Feyre, aceasta e adevărata întrebare, nu-i aşa?

Rostind acele vorbe, mă conduse în afara camerei.

Am ajuns în sala tronului, unde mi-am adunat curajul de a mă lăsa drogată şi umilită din nou. Mulţimea se uită însă la Rhysand – la Rhysand, care era urmărit de fraţii lui Lucien. Vocea limpede a Amaranthei răsună deasupra muzicii, chemându-l.

El se opri, aruncând o privire către fraţii lui Lucien, care veneau ţanţoş spre noi şi a căror atenţie era îndreptată asupra mea. Nerăbdători, flămânzi – răi. Am deschis gura, nu prea mândră ca să-l rog pe Rhysand să nu mă lase singură cu ei, câtă vreme discuta cu Amarantha, dar el îşi puse o mână pe spatele meu şi mă înghionti.

— Stai pe-aproape şi ţine-ţi gura, îmi murmură el la ureche, conducându-mă la braţ.

Mulţimea se despărţi de parcă am fi fost în flăcări, dezvăluind mult prea curând ceea ce se afla în faţa noastră.

Nu a noastră, m-am corectat după aceea, ci a lui Rhysand.

Un Mare Spiriduş cu pielea maronie plângea în hohote pe podeaua aflată în faţa podiumului. Amarantha îi zâmbea precum un şarpe – atât de intens, încât nici măcar nu se uită la mine. Lângă ea, Tamlin era complet nepăsător. O bestie fără gheare.

Rhysand mă privi – o poruncă tacită de a rămâne la marginea mulţimii. M-am supus şi, când mi-am îndreptat atenţia către Tamlin, aşteptând să se uite – doar să se uite la mine – el nu reacţionă, având în prim-plan numai regina şi masculul din faţa ei. I-am înţeles gestul.

Amarantha îşi mângâie inelul, urmărind fiecare mişcare a lui Rhysand în timp ce se apropia.

— Boiernaşul văratic, spuse ea despre bărbatul care se înjosea la picioarele ei, a încercat să scape prin ieşirea dinspre terenurile Regatului Primăverii. Vreau să ştiu de ce.

La marginea mulţimii stătea un Mare Spiriduş, înalt şi chipeş – cu părul aproape alb cu ochi din cristal de un albastru zdrobitor şi cu o piele de un arămiu intens. Însă, când atenţia îi fu atrasă de Amarantha şi Rhysand, se strâmbă. Îl mai văzusem înainte, în timpul primei mele probe – Marele Lord al Regatului Verii. Obişnuia să strălucească – aproape emanând o lumină aurie; acum era tăcut, mohorât. De parcă Amarantha i-ar fi supt şi ultimul strop de putere, în vreme ce îşi interoga supusul.

Rhysand îşi băgă mâinile în buzunare şi se apropie de bărbatul aflat la pământ.

Spiriduşul Verii se crispă, faţa strălucindu-i de lacrimi. Propriile-mi măruntaie se dizolvară de teamă şi ruşine când, văzându-l Rhysand, se scăpă pe el.

— T-te rog, icni acesta.

Mulţimea era fără suflare, prea tăcută.

Cu spatele la mine, umerii lui Rhysand erau relaxaţi, şi toate cusăturile hainelor, la locul lor. Dar am ştiut că-şi fixase ghearele în mintea spiriduşului în clipa în care bărbatul, aflat la pământ, se opri din tremurat.

Marele Spiriduş al Regatului Verii înlemnise, iar în ochii lui de un albastru uimitor se citeau frică şi o durere, o durere adevărată. Mi-am amintit că Regatul Verii fusese unul dintre regatele care se răzvrătiseră. Aşadar, acesta era un nou Mare Lord, necercetat, dar care fusese obligat să facă alegeri care îl costaseră nişte vieţi.

După un moment de tăcere, Rhysand o privi pe Amarantha.

— A vrut să scape. Să ajungă la Regatul Primăverii, să traverseze zidul şi să fugă spre sud, către teritoriul oamenilor. Nu a avut niciun complice, niciun motiv, în afară de propria-i laşitate jalnică.

Făcu un semn brusc din barbă spre balta de urină în care stătea bărbatul. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Marele Lord al Regatului Verii încovoindu-se puţin – destul cât să mă facă să mă întreb… să mă întreb ce alesese Rhysand în momentul în care hotărâse să caute în mintea bărbatului.

Amarantha îşi dădu însă ochii peste cap şi se tolăni în tron.

— Nimiceşte-l, Rhysand.

Făcu un semn cu mâna spre Marele Lord al Regatului Verii.

— După aceea, poţi face orice doreşti cu leşul lui.

Marele Lord al Regatului Verii se înclină – de parcă ar fi primit un cadou – şi îşi privi supusul, care încremenise şi se calmase pe jos, îmbrăţişându-şi genunchii. Spiriduşul era pregătit – uşurat.

Rhys îşi scoase o mână din buzunar, lăsând-o să-i atârne pe lângă corp. Aş fi putut jura că ghearele fantomatice pâlpâiră când îşi strânse uşor degetele.

— Rhysand, încep să mă plictisesc, zise Amarantha cu un oftat, jucându-se din nou cu acel os.

Prea atentă la prada ei, nu mă privise nici măcar o dată.

Rhysand îşi încleştă pumnul.

Ochii spiriduşului se măriră – apoi sticliră când căzu într-o parte, în propria-i baltă de urină. Sângele îi curse din nas şi din urechi, băltind pe podea. Foarte rapid – foarte uşor, irevocabil… Era mort.

— Am spus să-i nimiceşti mintea, nu creierul, se răsti Amarantha.

În jurul meu, mulţimea murmură, agitându-se. Nu voiam nimic mai mult decât să mă pierd în ea – să mă târăsc înapoi în celula mea şi să-mi şterg din

memorie ce văzusem. Tamlin nu se înfiorase – nu-i tresărise niciun muşchi. Oare la ce orori asistase în lunga lui viaţă, dacă acest lucru nu-i năruise acea expresie rece, acel control?

Rhysand ridică din umeri, băgându-şi mâna înapoi în buzunar.

— Îmi cer scuze, regina mea.

Se întoarse fără să-i fi fost dat voie şi nu mă privi când se îndreptă spre partea din spate a sălii tronului. L-am urmat, ţinându-mi în frâu tremuratul, încercând să nu mă gândesc la cadavrul întins în urma noastră sau la Clare – încă ţintuită pe perete.

Trecând prin mulţime, membrii acesteia rămaseră mult, mult în spate. „Târfo”, îi şoptiră unii, departe de urechile ei; târfa Amaranthei. Mulţi încercară însă să-i zâmbească şi să-i vorbească – „bine că l-ai omorât; bine ca l-ai ucis pe trădător.”

Cu umerii căzuţi şi fără să se grăbească, Rhysand nu catadicsi să le răspundă. Mă întrebam dacă oricine altcineva, în afară de el şi de Marele Lord al Regatului Verii, ştia că îl ucisese din milă. Eram dispusă să pariez că şi alte persoane fuseseră implicate în acest plan de evadare, poate chiar însuşi Marele Lord al Regatului Verii.

Dar poate că păstrarea acelor secrete ajutase doar jocurilor lui Rhysand. Poate faptul că îl cruţase pe acel spiriduş, ucigându-l rapid, în loc să-i nimicească mintea şi să-l transforme într-o legumă care saliva, fusese doar o altă mişcare calculată.

Nu se opri nici măcar o dată în lungul drum care traversa încăperea tronului, dar când am

ajuns la mâncarea şi vinul din partea din spate a camerei, îmi dădu un pocal şi bău şi el dintr-unul, alături de mine. Nu spuse nimic înainte ca vinul să mă învăluie în uitare.

Capitolul 40

Sosi vremea celei de-a doua sarcini.

Cu dinţii strălucind, Attorul îmi rânji când m-am aflat în faţa Amaranthei. O altă peşteră – mai mică decât sala tronului, dar destul de mare încât să fie, probabil, un vechi spaţiu de distracţie. Nu era decorată şi nici mobilată, cu excepţia pereţilor auriţi, iar regina însăşi stătea pe scaun din lemn sculptat, cu Tamlin în picioare, în spatele ei. Nu m-am uitat prea mult la Attor, care zăbovea de cealaltă parte a scaunului reginei, biciuind podeaua cu coada-i lungă şi subţire. Zâmbea doar ca să mă descurajeze.

Funcţiona. Nu mă puteam calma nici dacă îl priveam pe Tamlin. Când Amarantha zâmbi, mi-am pus mâinile în şold.

— Ei bine, Feyre, a sosit vremea celei de-a doua probe.

Părea foarte îngâmfată – sigură că moartea mea plutea în apropiere. Eram îngrozită de ceea ce avea să urmeze.

Fusese o prostie din partea mea să refuz să mor în dinţii viermelui. Îşi încrucişă braţele şi îşi sprijini bărbia într-o mână. În inel, ochiul lui Jurian se roti, se întoarse către mine, cu pupila mărită în lumina slabă.

— Ai găsit soluţia ghicitorii pe care ţi-am dat-o?

Nu am binevoit să îi răspund.

— Păcat, spuse ea, strâmbându-se. Totuşi, în această seară mă simt generoasă.

Râsetele şuierate ale Attorului şi ale celor câţiva spiriduşi din spatele meu mi se strecurară de-a lungul şirei spinării.

— Ce spui de un mic antrenament? întrebă Amarantha, iar eu m-am forţat să par nepăsătoare.

Dacă Tamlin se prefăcea indiferent ca să ne protejeze pe amândoi, atunci o puteam face şi eu.

Am îndrăznit însă să ridic ochii spre Marele Lord şi i-am văzut privirea grea. Nu voiam decât să-l ţin de mână, să-i simt pielea doar pentru o clipă – să-l miros, să-l aud rostindu-mi numele.

Îmi era greu să-mi stăpânesc lacrimile, dar am reuşit. Nu le-aş fi dat acestor oameni satisfacţia de a mă frânge.

Un şuierat uşor trecu pe deasupra încăperii şi am văzut-o pe Amarantha încruntându-se la Tamlin de la locul ei. Nu-mi dădusem seama că ne holbam unul la celălalt.

— Daţi-i drumul, se răsti Amarantha, şi, până să apuc să mă pregătesc, podeaua începu să se cutremure.

Genunchii începură să-mi tremure şi mi-am fluturat braţele pentru a rămâne în picioare în timp ce pietrele de sub mine începură să se scufunde, coborându-mă într-o grotă imensă, de formă dreptunghiulară. Câţiva spiriduşi chicotiră, dar i-am întâlnit din nou privirea lui Tamlin şi am continuat să mă uit la el până când am ajuns atât de jos,

încât faţa lui dispăru dincolo de margine.

Am cercetat cei patru pereţi care mă înconjurau, căutând o uşă sau orice semn cu privire la ceea ce avea să se întâmple. Doi pereţi erau făcuţi dintr-o singură bucată de piatră fină, strălucitoare – prea netedă şi plată să te poţi căţăra. Celălalt perete nu era deloc un perete, ci un grilaj din fier care împărţea camera în două, iar prin el…

Răsuflarea mi se opri în gât.

— Lucien.

Legat în mijlocul podelei din cealaltă parte a camerei, cu singurul lui ochi roşiatic atât de larg deschis, încât era înconjurat de alb. Cel din metal se răsucea de parcă ar fi luat-o razna. Cicatricea lui oribilă se reliefa clar pe pielea lui palidă. Era din nou jucăria de tortură a Amaranthei.

Nu existau uşi, nu aveam nicio posibilitate să ajung la el, decât dacă aş fi escaladat grilajul dintre noi. Avea nişte spaţii atât de largi încât aş fi putut, probabil, să mă caţăr pentru a sări pe partea lui. N-am îndrăznit să o fac.

Spiridușii începură să murmure, iar aurul zăngăni. Oare Rhysand pariase din nou pe mine? În mulţime, părul roşu străluci – patru capete roşcate – şi mi-am îndreptat spatele. Ştiam că fraţii lui zâmbeau văzând nenorocirea lui Lucien, dar unde era mama lui? Tatăl lui? Cu siguranţă că Marele Lord al Regatului Toamnei trebuia să fie prezent. Am cercetat mulţimea. Nici urmă de ei. În schimb, am descoperit-o pe Amarantha stând alături de Tamlin la marginea gropii şi privind în jos. Îşi

înclină capul spre mine şi făcu un gest elegant spre peretele de sub ea.

— Aici, dragă Feyre, îţi vei găsi însărcinarea. Răspunde pur şi simplu la întrebare, alegând mânerul potrivit, şi câştigi. Alege-l pe cel greşit şi eşti pierdută. Cum nu ai decât trei posibilităţi, cred că ţi-am oferit un avantaj în plus.

Pocni din degete şi un geamăt metalic se auzi.

— Asta, adăugă ea, dacă reuşeşti să rezolvi misterul la timp.

Nu cu mult mai sus, cele două grilaje uriaşe, incrustate cu ţepi, pe care nu le băgasem în seamă, crezând că erau candelabre, începură să coboare încet spre cameră…

M-am răsucit spre Lucien. Acesta era rostul grilajului care împărţea camera în două – să-l văd făcut praf în timp ce eram, la rândul, meu zdrobită. Ţepii, care avuseseră lumânări şi torţe înfipte în ei, străluceau roşiatic – şi, chiar şi de la distanţă, vedeam căldura care emana dinspre aceştia.

Gura mi se uscă în timp ce Lucien trăgea cu violenţă de lanţuri. Nu avea să fie o moarte uşoară. Groaza pe care o simţeam nu era însă nimic în comparaţie cu teroarea care puse stăpânire pe mine când m-am întors spre peretele pe care-l indicase Amarantha.

Pe suprafaţa lui netedă era săpată o inscripţie lungă, sub care erau trei mânere din piatră cu numerele *I, II* şi *III* gravate dedesubt.

Am început să tremur. Am recunoscut doar cuvinte de bază – din cele nefolositoare, *ca şi, dar* şi *s-a dus.* Restul era o încâlceală de litere pe care

nu le cunoșteam, litere pe care ar fi trebuit să le pronunţ încet sau să le cercetez pentru a le înţelege.

Respiraţia îmi deveni neregulată. Grilajul cu ţepi continuă să coboare, fiind acum la nivelul capului Amaranthei, urmând să-mi răpească în curând orice şansă de a ieşi din această groapă. Simţeam deja căldura din fierul înroşit, iar sudoarea îmi curgea pe spate. Cine-i spusese oare că nu ştiam să citesc?

— E vreo problemă?

Ridică din sprâncene.

Mi-am îndreptat atenţia asupra inscripţiei, încercând să păstrez un ritm al respiraţiei cât mai natural. Nu spusese nimic de citit – şi-ar fi bătut joc şi mai tare de mine dacă ar fi ştiut că eram analfabetă. Soarta – un joc crud şi nemilos al sorţii.

Am auzit lanţurile întinzându-se, apoi pe Lucien blestemând la vederea a ceea ce se afla în faţa mea. M-am întors spre el, dar, când i-am văzut chipul, mi-am dat seama că era prea departe de cuvinte ca să mi le poată citi cu glas tare, chiar şi cu ochiul lui din metal. Dacă aş fi auzit întrebarea, poate că aş fi avut o şansă să răspund corect – deşi ghicitorile nu erau punctul meu forte.

Aveam să fiu străpunsă de ţepuşe încinse şi apoi strivită de podea, ca un strugure.

Grilajul trecu acum peste buza gropii, acoperind-o complet – niciun colţ nu era sigur. Dacă nu răspundeam la întrebare înainte ca grilajul să ajungă în dreptul mânerelor…

Am simţit că mă sugrum şi am citit şi am citit şi

am citit, dar cuvintele nu au apărut. Aerul se umplu de duhoarea metalului – nu una magică, ci de oţel incandescent, nemilos, care se strecura spre mine, centimetru cu centimetru.

— Răspunde! strigă Lucien la mine cu o voce şovăielnică.

Mă usturau ochii. Lumea era doar o amestecătură de litere care-şi băteau joc de mine cu răsucirile şi formele lor.

Metalul gemu, zgâriind piatra netedă a camerei, iar şoaptele spiriduşilor se înteţiră. Mi s-a părut că-l văd pe fratele cel mai mare al lui Lucien chicotind.

Aveau să doară – ţepii aceia erau mari şi bonţi. Nu avea să se termine repede. Le trebuia o oarecare forţă pentru a trece prin trupul meu. Am început din nou să transpir, holbându-mă la litere, la cifrele *I, II* şi *III,* care deveniseră, cumva, coarda mea de salvare. Două alegeri m-ar fi dus la pieire – una ar fi oprit mânerul.

Am descoperit numerele de pe inscripţie – trebuie că era o ghicitoare, o problemă de logică, un labirint de cuvinte mai îngrozitor decât labirintul oricărui vierme.

— Feyre! strigă Lucien, suspinând, cu ochii la ţepii care continuau să coboare.

Prin găurile din grilaj, feţele voioase ale Reginei Zânelor şi ale spiriduşilor de rang inferior mă priviră batjocoritor.

Trei... lă... lăcu... Lăcuste...

Grilajul nu se opri şi nu mai era nici cât un stat de om între mine şi primii ţepi.

Săr… săn… săl… săltau…

Am vrut să închid ochii şi să ţip, să cer îndurare şi să plâng. Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun de la Tamlin. Chiar acum. La atât mi se redusese viaţa, acestea erau ultimele mele momente; asta era: ultimele răsuflări ale trupului meu, ultimele bătăi ale inimii.

— Alege odată! strigă Lucien şi câţiva din mulţime pufniră în râs – fraţii lui, fără îndoială, cel mai zgomotos.

Am întins o mână spre mâner, holbându-mă la cele trei numere de după degetele mele tatuate şi tremurânde.

I II III

Nu însemnau decât viaţă şi moarte pentru mine. Norocul m-ar fi putut salva, dar…

Doi. Doi era un număr norocos, pentru că era ca mine şi ca Tamlin – numai doi oameni. „Unu” trebuie că era rău, pentru că „unu” era ca Amarantha sau ca Attorul, fiinţe solitare. „Unu” era un număr rău, iar „trei” era prea mult – erau „trei surori” îngrămădite într-o cocioabă, urându-se una pe cealaltă până ce ura le îneca, până le otrăvea.

„Doi”. Era „doi”. Puteam să cred cu bucurie, cu dorinţă, cu fanatism într-un zeu şi în Destin, dacă aveau să aibă grijă de mine. Credeam în „doi”. „Doi”.

Am întins mâna spre cel de-al doilea mâner, dar o durere surdă mi-o cuprinse înainte de a putea atinge piatra. Am scos un şuierat şi mi-am retras mâna. Mi-am desfăcut palma, dezvăluind ochiul despicat tatuat acolo. Cred că aveam

halucinaţii.

Grilajul aproape că acoperi inscripţia, la aproximativ doi metri deasupra capului meu. Nu mai puteam respira, nu mai puteam gândi. Căldura era prea puternică, iar metalul sfârâia, aşa că am închis ochii.

Am întins din nou mâna spre mânerul din mijloc, dar durerea îmi paralizează degetele. Ochiul reveni la starea lui obişnuită. Am întins mâna spre primul mâner. Din nou, durere.

Am întins mâna spre cel de-al treilea. Nicio durere. Degetele îmi atinseră piatra, iar eu mi-am ridicat privirea şi am văzut grilajul la mai puţin de un metru şi jumătate deasupra capului meu. Prin acesta, am văzut o privire înstelată, de culoare violet.

Am întins mâna spre primul mâner. Durere. Dar, când am întins-o spre al treilea mâner…

Chipul lui Rhysand rămase o mască a plictiselii. Sudoarea mi se scurgea pe frunte. Puteam doar să mă încred în el; puteam doar să mă las din nou în voia lui, silită să-mi recunosc neputinţa.

De aproape, ţepii erau enormi. Nu trebuia decât să-mi ridic mâna deasupra capului şi i-aş fi atins.

— Feyre, te rog, gemu Lucien.

Tremuram atât de tare, încât abia mă mai puteam ţine pe picioare. Fierbinţeala ţepilor mă învăluia.

Mânerul din piatră era rece în mâna mea.

Am închis ochii, incapabilă să mă uit la Tamlin, pregătindu-mă de impact şi agonie, trăgând de cel

de-al treilea mâner.

Linişte.

Căldura pulsândă nu se apropiase mai mult. Apoi, un oftat. Lucien.

Am deschis ochii şi mi-am văzut degetele tatuate albe sub cerneală, ţinând strâns mânerul. Ţepii stăteau suspendaţi la câţiva centimetri distanţă de capul meu.

Nemişcaţi. Opriţi.

Învinsesem.

Grilajul gemu în timp ce se ridică spre tavan, eliberând aerul, iar răcoarea inundă încăperea.

Lucien înălţa un fel de rugăciune, sărutând pământul iar şi iar. Podeaua de sub mine se ridică şi mă sili să dau drumul mânerului care mă salvase, în timp ce eram adusă înapoi la suprafaţă. Genunchii începură să îmi tremure.

Nu ştiam să citesc, iar asta aproape că mă ucisese. Nu învinsesem în mod corect. M-am prăbuşit în genunchi, lăsând platforma să mă poarte şi mi-am acoperit faţa cu mâinile tremurânde.

Lacrimile începură să mă ardă încă dinainte ca durerea să-mi străpungă braţul drept. Nu aveam să rezolv niciodată cea de-a treia însărcinare. Nu aveam să-i eliberez niciodată pe Tamlin şi pe oamenii lui. Durerea mă săgetă din nou prin oase şi, prin isteria mea crescândă, am auzit în gând cuvinte care mă făcură să mă opresc brusc.

„Nu o lăsa să te vadă plângând.”

„Lasă-ţi mâinile pe lângă corp şi ridică-te.”

Nu puteam. Nu puteam să mă mişc.

„Ridică-te. Nu-i da satisfacţia de a te vedea înfrântă.”

Genunchii şi coloana mea, nu pe de-a-ntregul prin voinţa mea, mă siliră să mă ridic, iar când pământul se opri, în sfârşit, am privit-o pe Amarantha fără nicio lacrimă în ochi.

„Bun”, îmi spuse Rhysand. „Ţintuieşte-o cu privirea. Fără lacrimi – aşteaptă să ajungi înapoi în celulă”. Amarantha era trasă la faţă şi palidă, iar ochii ei negri erau ca onixul, în timp ce mă privea. Învinsesem, dar ar fi trebuit să mor. Ar fi trebuit să fiu zdrobită, cu sângele curgându-mi peste tot.

„Numără până la zece. Nu te uita la Tamlin. Uită-te fix la ea.”

M-am supus. Era singurul lucru care mă ţinea să nu izbucnesc în lacrimile care mi se formau în piept, bubuind să iasă.

M-am silit să-i înfrunt privirea Amaranthei. Era rece, vastă şi plină de o răutate străveche, dar i-am rezistat. Am numărat până la zece.

„Bravo, fato. Acum, pleacă. Întoarce-te pe călcâie – bun. Mergi spre uşă. Ţine-ţi bărbia sus. Lasă mulţimea să se despartă. Un pas, încă unul.”

L-am ascultat, l-am lăsat să mă ajute să nu-mi pierd minţile câtă vreme gărzile, care încă păstrau distanţa, mă conduseră înapoi în celula mea. Cuvintele lui Rhysand îmi răsunară în minte, împiedicându-mă să nu clachez, dar când uşa celulei se închise, el tăcu, iar eu am căzut la podea şi am plâns.

Am plâns ore în şir. Pentru mine, pentru Tamlin, pentru că ar fi trebuit să mor şi pentru că, într-un fel, supravieţuisem. Am plâns pentru tot ce pierdusem, pentru fiecare prejudiciu care mi se adusese vreodată, pentru fiecare rană – fizică sau de orice alt fel. Am plâns acea parte trivială din mine, odată atât de plină de culoare şi lumină – acum pustie, goală şi întunecată.

Nu mă puteam opri. Nu puteam respira. Nu puteam să o înving. Azi câştigase, fără să ştie.

Câştigase; supravieţuisem trişând. Tamlin nu avea să fie niciodată liber, iar eu aveam să pier în cele mai îngrozitoare moduri. Nu ştiam să citesc – eram o fiinţă omenească proastă, ignorantă. Lipsa de cunoştinţe mă ajunsese din urmă; acest loc urma să-mi fie mormânt. Nu aveam să mai pictez sau să mai văd soarele vreodată.

Pereţii se apropiară – tavanul căzu. Mi-am dorit să fiu zdrobită, nimicită. Totul se apropie, presând către interior, absorbind aerul. Nu puteam rămâne în corpul meu – pereţii obligându-mă să ies din acesta. Mă întindeam către trup, dar mă durea de fiecare dată când încercam să păstrez legătura. Tot ceea ce îmi dorisem – tot ceea ce îndrăznisem să-mi doresc era o viaţă uşoară, liniştită. Nimic mai mult. Nimic extraordinar. Dar, acum… acum…

Am simţit valul în întuneric fără să fiu nevoită să privesc în sus şi nu am tresărit la auzul paşilor uşori care se îndreptau spre mine. Nu m-am deranjat sperând că ar fi putut fi Tamlin.

— Încă mai plângi?

„Rhysand.”

Am continuat să-mi ascund faţa în palme. Podeaua se înălţă spre tavanul care cobora – curând, urma să fiu strivită. Aici, nu era nicio culoare, nicio lumină.

— Tocmai ţi-ai îndeplinit cea de-a doua sarcină. Lacrimile sunt inutile.

Am plâns mai tare, iar el râse.

Când îngenunche înaintea mea, pietrele reverberară, şi, în ciuda încercării mele de a mă lupta cu el, îmi apucă ferm încheieturile şi-mi luă mâinile de pe faţă.

Pereţii nu se mişcau, camera era un spaţiu deschis – gol. Singurele culori erau nuanţele întunericului, ale nopţii. Doar acei ochi violeţi şi înstelaţi erau strălucitori, plini de culoare şi de lumină, înainte de a se apleca spre mine, îmi zâmbi leneş.

M-am retras, dar mâinile lui erau ca nişte cătuşe. Nu am putut face nimic în momentul în care gura lui îmi atinse obrazul şi îmi linse o lacrimă. I-am simţit limba pe piele, fierbinte şi atât de înfiorătoare, încât nu am putut să mă mişc în vreme ce linse o altă dâră de apă sărată şi, apoi, o alta. Trupul mi se crispă şi mi se destinse în acelaşi timp, iar eu ardeam din cauza febrei, în ciuda frisoanelor care-mi făceau membrele să tremure. M-am retras abia când limba lui dansă de-a lungul vârfurilor umede ale genelor mele.

El mă eliberă şi chicoti în vreme ce eu am mers în patru labe în colţul celulei. Privindu-l, m-am şters pe faţă.

Zâmbi, aşezându-se lângă perete.

— M-am gândit eu că asta te va opri din plâns.

— A fost dezgustător.

M-am şters iar.

— Serios?

Ridică *o sprânceană şi îmi făcu semn să mă uit* la palma lui – la locul în care ar fi trebuit să fie tatuajul meu.

— Dincolo de mândria şi de încăpăţânarea ta, aş fi putut să jur că am constatat că ai simţit ceva diferit. Interesant.

— Pleacă.

— Ca de obicei, recunoştinţa ta este copleşitoare.

— Vrei să-ţi sărut picioarele pentru ce ai făcut în timpul probei? Vrei să-ţi mai ofer o săptămână din viaţa mea?

— Doar dacă te simţi obligată să o faci, zise el, cu ochii lucind ca stelele.

Am tăcut. Era destul de grav că acest Lord spiriduş pusese stăpânire pe viaţa mea – dar să fi avut o legătură în care el să-mi citească liber gândurile, sentimentele, şi în care să comunicăm…

— Cine ar fi crezut că această fată nevinovată nu ştie să citească?

— Ţine-ţi naibii gura în legătură cu asta.

— Eu? Nici nu m-aş gândi să spun cuiva. De ce să las această informaţie să devină o bârfă măruntă?

Dacă aş fi avut puterea, m-aş fi repezit asupra lui şi l-aş fi rupt în bucăţi.

— Eşti un nenorocit dezgustător.

— Va trebui să-l întreb pe Tamlin dacă astfel de vorbe măgulitoare i-au câştigat inima.

Când se ridică, suspină – un sunet grav şi dulce, care îmi pătrunse în oase. Îmi întâlni privirea şi îmi zâmbi uşor. Mi-am arătat dinţii, aproape şuierând.

— Mâine te voi scuti de îndatoririle tale de însoţitoare, spuse el, ridicând din umeri în timp ce se îndreptă spre uşa celulei. Dar, în noaptea următoare, mă aştept să arăţi pe cât de bine posibil.

Îmi aruncă un rânjet care îmi sugeră că asta nu însemna cine ştie ce. Se opri lângă uşă, dar nu se evaporă în întuneric.

— M-am gândit la modalităţile prin care să te torturez când vei veni în regatul meu. Mă întreb: dacă îţi voi cere să înveţi să citeşti, va fi la fel de dureros cum a părut astăzi?

Dispăru în umbră înainte să mă năpustesc asupra lui.

M-am plimbat prin celulă, încruntându-mă la ochiul din palmă. L-am blestemat în câte feluri m-am priceput, dar nu mi-a răspuns.

Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că, în mod conştient sau nu, Rhys mă salvase, efectiv, de la a mă distruge complet.

Capitolul 41

Ce urmă celei de-a doua încercări fu un şir de zile pe care nu aş fi vrut să mi le amintesc. Un întuneric permanent stărui deasupra mea, iar eu

am început să aştept momentul în care Rhysand să-mi dea pocalul cu vinul spiriduşilor, ca să mă pierd pentru câteva ore. Am renunţat să mă mai gândesc la ghicitoarea Amaranthei – era imposibilă, mai ales pentru un om incult şi ignorant.

Gândul la Tamlin înrăutăţea totul. Rezolvasem două dintre sarcinile Amaranthei, dar ştiam – în adâncul meu – că a treia avea să fie cea care urma să mă omoare. După ce se întâmplase cu sora ei, după ce îi făcuse Jurian, nu avea să mă va lăsa să plec vie de aici. Nu puteam să o învinovăţesc în întregime; mă îndoiam că aş fi uitat sau iertat dacă aşa ceva i s-ar fi întâmplat lui Nesta sau lui Elain, indiferent de câte secole ar fi trecut. Dar tot nu urma să plec vie de aici.

Acel viitor pe care îl visasem era doar atât: un vis. Aveam să îmbătrânesc şi să mă usuc, în timp ce el ar fi rămas tânăr secole întregi, poate milenii. În cel mai bun caz, aş fi avut parte de câteva zeci de ani cu el înainte de a muri.

Zeci de ani. Pentru asta luptam. O scânteie în timp pentru ei – o picătură în oceanul eonilor lor.

Aşadar, am băut cu lăcomie acel vin şi nu mi-a mai păsat de cine eram şi de tot ce contase, cândva pentru mine. Nu m-am mai gândit la culoare, la lumină, la verdele din ochii lui Tamlin – la acele lucruri pe care încă voiam să le pictez, dar pe care nu mai aveam cum să le redau vreodată.

Nu urma să părăsesc vie acest munte.

Mă îndreptam spre vestiar alături de cele două servitoare-umbre ale lui Rhys, fără a privi ceva anume şi gândindu-mă la şi mai puţin, când un zgomot şuierător şi fâlfâitul aripilor se auziră dintr-un colţ din apropiere. Attorul. Zâna de lângă mine se încordă, dar bărbiile li se ridicară puţin.

Nu mă obişnuisem cu Attorul, dar ajunsesem să-i accept prezenţa malefică. Văzând că rigiditatea escortelor mele trezise o groază adormită, gura mi se uscă în timp ce ne apropiam de curbă. Chiar dacă eram acoperite şi ascunse de umbră, fiecare pas mă aducea mai aproape de acel demon înaripat. Picioarele îmi deveniră din plumb.

Apoi, o voce joasă, guturală, mârâi ca răspuns la şuieratul lui Attor. Unghiile ţăcăniră pe piatră, iar escortele mele se priviră înainte de a mă arunca într-o firidă, într-o tapiserie care nu fusese acolo cu o clipă înainte de a cădea peste noi, umbrele adâncindu-se, întărindu-se. Am avut senzaţia că, dacă cineva ar fi tras acea tapiserie, ar fi văzut doar întuneric şi piatră.

Una din ele îmi acoperi gura cu mâna, ţinându-mă strâns, umbrele şerpuind de pe mâna ei, pe a mea. Mirosea a iasomie – nu remarcasem asta înainte. După toate aceste nopţi, nu ştiam nici măcar cum le chema.

Attorul şi companionul lui dădură colţul, încă vorbind – încet. Doar atunci am reuşit să le înţeleg cuvintele şi mi-am dat seama că nu ne ascundeam pur şi simplu.

— Da, spuse Attorul, bine. Va fi foarte

încântată să audă că sunt, în sfârşit, pregătiţi.

— Marii Lorzi vor contribui cu forţele lor? întrebă vocea guturală.

Aş fi putut jura că grohăia ca un porc.

Se apropiară tot mai mult, fără să ştie că eram acolo. Escortele mele se împinseră mai mult în mine, atât de mult, încât mi-am dat seama că îşi ţineau respiraţia. Slujnice – şi spioane.

— Marii Lorzi vor face tot ce le va spune ea, izbucni Attorul, iar coada lui şerpui când biciui podeaua.

— Am auzit de la soldaţii din Hybern că Marele Rege nu este mulţumit de situaţia asta cu fata. Amarantha a făcut un târg prostesc. L-a făcut să piardă Războiul ultima dată din cauza nebuniei ei cu Jurian; dacă îi întoarce din nou spatele, nu va mai fi atât de dispus să o ierte. Să-i fure vrăjile şi să ia un teritoriu doar pentru ea este un lucru. Eşecul de a-i susţine cauza pentru a doua oară, este altceva.

Se auzi un sâsâit puternic, iar eu am tremurat când Attorul se repezi cu fălcile la companionul lui.

— Stăpâna mea nu face târguri care nu sunt avantajoase pentru ea. Îi lasă să se agaţe de speranţă, dar, odată aceasta sfărâmată, devin frumoşii ei servitori.

Trebuie să fi trecut chiar prin faţa tapiseriei.

— Să sperăm că aşa va fi, răspunse vocea guturală.

Ce fel de creatură era aceasta, care nu ezita în faţa Attorului? Mâna întunecată a escortei îmi apăsă mai tare gura, iar Attorul trecu mai departe.

„Să nu ai încredere în simţurile tale”, răsună vocea lui Alis în mintea mea. Attorul mă mai prinsese o dată, când crezusem că sunt în siguranţă…

— Şi ai face bine să-ţi ţii gura, îl avertiză Attorul, sau Stăpâna mea o va face pentru tine, iar unghiile ei nu sunt blânde.

Cealaltă creatură scoase acel sunet ca de porc.

— Aici am imunitate din partea regelui. Dacă stăpâna ta crede că este deasupra regelui deoarece conduce acest tărâm nenorocit, îşi va aminti în curând cine poate să-i ia puterile – fără vrăji sau poţiuni.

Attorul nu răspunse – iar o parte din mine îşi dori ca el să o fi făcut, să fi izbucnit. Dar fu redus la tăcere de cealaltă creatură, iar frica îmi lovi stomacul ca o piatră aruncată în lac.

Orice ar fi plănuit Regele Hybernului în toţi aceşti ani – campania lui de a lua înapoi tărâmul muritorilor – părea că nu mai era mulţumit să aştepte. Poate că, în curând, Amarantha avea să primească tot ce îşi dorea: distrugerea întregului meu tărâm.

Sângele mi se răci. Nesta… aveam încredere că Nesta urma să-mi ducă familia departe, pentru a o proteja.

Vocile lor scăzură, iar cele două femei se relaxară abia după încă un minut. Tapiseria dispăru, iar noi ne-am strecurat înapoi pe hol.

— Ce a fost asta? am întrebat, uitându-mă de la una la cealaltă, în timp ce umbrele din jurul nostru se micşorau, dar nu cu mult. Cine este

acela? am fost eu mai clară.

— Probleme, au răspuns ele la unison.

— Rhysand ştie?

— Va afla în curând, răspunse una din ele.

Ne-am reluat mersul tăcut spre garderobă.

Oricum nu aveam ce să fac în privinţa Regelui din Hybern – nu atâta timp cât eram prinsă la Poalele Muntelui, nu atunci când nu reuşisem nici măcar să-l eliberez pe Tamlin, cu atât mai puţin pe mine. Dacă Nesta se pregătea să fugă împreună cu familia mea, nu mai aveam pe cine să avertizez. Aşadar, zilele trecură, aducându-mă mai aproape de a treia încercare.

M-am cufundat atât de mult în mine, încât fu nevoie de ceva extraordinar pentru a mă scoate din nou la suprafaţă. Priveam lumina dansând pe pietrele ude ale tavanului celulei mele – ca lumina lunii pe apă – apoi, un zgomot veni spre mine, coborând prin pietre, făcând valuri pe podea.

Eram atât de obişnuită cu viorile ciudate şi cu tobele spiriduşilor, încât, atunci când am auzit melodia ritmică, am crezut că era încă o halucinaţie. Câteodată, dacă mă uitam fix la tavan suficient timp, devenea un vast cer înstelat, iar eu mă transformam într-un lucru mic şi neimportant, purtat de vânt.

Am privit spre gura de aerisire din colţul tavanului, prin care muzica intra în celula mea. Sursa trebuie că era foarte departe, deoarece era

doar o slabă agitaţie de note, dar, când am închis ochii, am auzit-o mai clar. Am… văzut-o. De parcă ar fi fost un tablou imens, o pictură murală vie.

În muzica aceasta era frumuseţe – frumuseţe şi bunătate. Muzica se încolăcea peste ea însăşi, ca aluatul turnat dintr-o covată, o notă deasupra alteia, topindu-se împreună pentru a forma un întreg, ridicându-se, umplându-mă. Nu era o muzică sălbatică, dar conţinea o violenţă a pasiunii, un fel de bucurie şi suferinţă înfocată, care se mărea. Mi-am strâns genunchii la piept, având nevoie să-mi simt fermitatea pielii, chiar şi aşa, pătată de ulei şi de vopsea.

Muzica forma un tipar, o ascensiune fondată pe arcade de culoare. Am urmat-o, ieşind din acea celulă, prin straturile de pământ, tot mai sus – în câmpurile de albăstrele, dincolo de coroanele copacilor şi în deschiderea cerului. Pulsul muzicii era ca mâinile care mă împingeau uşor înainte, trăgându-mă mai sus, ghidându-mă printre nori. Nu mai văzusem nori ca aceştia – în marginile lor pufoase, am zărit feţe frumoase şi triste. Dispărură înainte de a le putea vedea mai clar, iar eu am privit la distanţă, spre locul din care mă chema muzica.

Soarele, care ori apunea, ori răsărea, inunda norii în nuanţe de violet şi purpuriu, iar razele portocaliu-aurii se amestecau cu drumul meu formând o bandă din metal strălucitor.

Am vrut să mă pierd în ea, am vrut ca lumina acelui soare să mă ardă complet, să mă umple cu o asemenea bucurie încât să devin şi eu o rază de

soare. Nu era o muzică pe care să dansezi – era o muzică pe care să o venerezi, care să umple golurile din suflet, care să te aducă într-un loc unde nu exista durere.

Nu mi-am dat seama că plângeam până ce căldura umedă a unei lacrimi mă stropi pe braţ. Dar, chiar şi atunci, m-am agăţat de muzică, prinzându-mă de ea ca de o margine care nu mă lăsa să cad. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi doream să nu cad în acel întuneric profund – cât de mult voiam să rămân aici, printre nori, culori şi lumini.

Am lăsat sunetele să mă devasteze, să mă aplatizeze şi să treacă peste corpul meu cu bătăile lor. Tot mai sus, crescând spre un palat din cer, o sală din alabastru şi adular, unde tot ce era frumos şi bun şi fantastic sălăşluia în pace. Am plâns – am plâns din cauză că eram foarte aproape de acel palat, am plâns din nevoia de a fi acolo. Tot ce îmi doream era acolo – cel pe care îl iubeam era acolo…

Muzica era ca degetele lui Tamlin plimbându-se pe corpul meu; era aurul din ochii lui şi arcuirea zâmbetului său. Era acel chicotit liniştit şi felul în care spunea acele două cuvinte. Era Tamlin. Pentru asta luptam eu, asta jurasem să salvez.

Muzica se înălţă – mai puternică, mai grandioasă, mai ritmată, din orice instrument ar fi ieşit – o undă care atinse apogeul, distrugând tristeţea din celula mea. Am suspinat, tremurând când sunetul se stinse în tăcere. Am stat acolo, tremurând şi plângând, prea neîmplinită şi

neprotejată, dezgolită de muzica şi culoarea rămase în mintea mea.

Când lacrimile se opriră, dar muzica răsuna încă în fiecare gură de aer pe care o sorbeau, m-am întins pe balotul de paie, ascultându-mi respiraţia.

Muzica zbură prin amintirile mele, adunându-le, transformându-le într-o plapumă care se înfăşură în jurul meu, încălzindu-mi oasele. Am privit la ochiul din mijlocul palmei mele, dar se uita înapoi la mine – nemişcat.

Încă două zile până la ultima încercare. Doar două zile, apoi aveam să aflu ce îmi pregătiseră zeii.

Capitolul 42

Era o petrecere ca toate celelalte – chiar dacă avea să fie, cel mai probabil, şi ultima pentru mine. Spiriduşii beau, se odihneau şi dansau, râzând şi cântând cântece triviale şi eterice. Nicio scânteie de anticipare pentru ce ar fi putut să se întâmple a doua zi – pentru ce aş fi putut schimba pentru ei, pentru lumea lor. Poate că şi ei ştiau că urma să mor.

M-am ascuns lângă un perete, uitată de mulţime, aşteptând ca Rhysand să-mi facă semn să beau vinul şi să dansez sau să fac orice altceva ar fi vrut el. Eram îmbrăcată cu ţinuta mea obişnuită, vopsită de la gât în jos cu acea vopsea de un albastru-închis. În seara aceasta, rochia mea diafană era de culoare roz. Culoarea părea prea

deschisă şi feminină în contrast cu spiralele de vopsea de pe pielea mea. Prea veselă pentru ce mă aştepta a doua zi.

Rhysand întârzia să mă cheme mai mult decât de obicei – probabil din cauza zânei suple din poala lui, care îi mângâia părul cu degetele sale lungi şi verzui. Avea să se plictisească de ea în curând.

Nu m-am deranjat să mă uit la Amarantha. Era mai bine să îmi închipui că nu era aici. Lucien nu-mi vorbea niciodată în public, iar Tamlin… Devenise dificil să-l privesc în ultimele zile.

Voiam să se termine totul. Voiam ca acel vin să mă poarte prin această noapte şi să mă ducă spre soarta mea. Eram atât de concentrată să anticipez ordinul lui Rhysand de a-l servi, încât nu am observat că stătea cineva lângă mine până când căldura corpului lui nu se prelinse pe al meu.

Am înţepenit când am mirosit acel parfum pământesc de ploaie şi nu am îndrăznit să mă întorc spre Tamlin. Stăteam unul lângă celălalt, fixând mulţimea cu privirea, ca pe nişte statui nemişcate şi imperceptibile.

Degetele lui se atinseră de ale mele şi o săgeată aprinsă trecu prin mine, arzându-mă atât de rău, încât am lăcrimat. Mi-am dorit să nu-mi atingă mâna marcată, pentru ca degetele lui să nu fie nevoite să mângâie contururile acelui tatuaj nenorocit.

Am trăit însă momentul – viaţa mea a devenit din nou frumoasă pentru acele câteva secunde în care mâinile ni s-au atins.

Dacă în sinea mea eram un torent, faţa îmi era

o mască îngheţată. El îşi coborî mâna şi plecă la fel de repede cum venise, trecând prin mulţime. Doar când se uită peste umăr şi îşi înclină uşor capul, am înţeles.

Inima îmi bătea mai repede decât o făcuse vreodată în timpul acelor încercări, iar eu m-am prefăcut pe cât de plictisită am putut înainte de a pleca de lângă perete şi de a-l urma nepăsătoare. Am mers pe altă cale, dar m-am îndreptat spre acea uşă mică, ascunsă pe jumătate, aflată sub tapiseria lângă care zăbovea. Aveam doar câteva clipe înainte ca Rhysand să înceapă să mă caute, dar o clipă doar cu Tamlin mi-ar fi fost de ajuns.

Abia am reuşit să respir când uşa se apropie tot mai mult, trecând de podiumul Amaranthei, de grupul de spiriduşi care chicoteau… Tamlin dispăru pe uşă la fel de repede ca fulgerul, iar eu mi-am încetinit paşii, ocolind. Zilele acestea nu îmi acordase nimeni atenţie cu adevărat, nu până când devenisem jucăria drogată a lui Rhys. Prea repede, uşa apăru în faţa mea, iar eu am deschis-o fără zgomot, pentru a intra.

Întunericul m-a învăluit. Am văzut doar o scânteie de culoare verde şi auriu înainte ca fierbinţeala trupului lui Tamlin să mă atingă şi ca buzele noastre să se întâlnească.

Nu l-am putut săruta destul de profund, nu l-am putut ţine destul de strâns, nu l-am putut atinge destul. Cuvintele erau inutile.

I-am tras de cămaşă, simţind nevoia să-i ating pielea pentru ultima oară şi a trebuit să-mi înăbuş un geamăt care se stârni în mine când îmi apucă

sânii. Nu voiam să fie blând – deoarece tot ceea ce simţeam pentru el nu era deloc aşa. Simţeam ceva sălbatic, intens şi arzător, asta cum era el cu mine.

Îşi smulse buzele de pe ale mele şi îmi muşcă gâtul – îl muşcă la fel ca în Noaptea Focurilor. Trebui să scrâşnesc din dinţi pentru a mă abţine să nu gem, dându-ne de gol. Asta ar fi putut fi ultima dată în care îl atingeam, ultima dată când am fi putut fi împreună. Nu aveam de gând să ratez ocazia.

Degetele mele apucară catarama curelei sale, iar gura lui o găsi pe a mea. Limbile noastre dansară – nu vals sau menuet, ci un dans de război, un dans al morţii, al tobelor din oase şi al viorilor ţipătoare.

Îl voiam – acolo.

Mi-am încolăcit un picior în jurul taliei lui, trebuind să fiu mai aproape, iar el opuse rezistenţă, încordându-şi mai mult şoldurile, strivindu-mă de peretele rece ca gheaţa. I-am desfăcut cureaua, scoţând-o, iar Tamlin mârâi, exprimându-şi dorinţa la urechea mea – un sunet jos, cercetător, care mă făcu să văd roşu, alb şi fulgere. Amândoi ştiam ce urma să se întâmple a doua zi.

I-am aruncat cureaua şi am început să bâjbâi după pantalonii lui. Cineva tuşi.

— Ce ruşine! spuse Rhysand, iar noi ne-am întors şi l-am văzut în lumina slabă care intra pe uşă.

Stătea în spatele nostru, pe coridor. Nu venise din sala tronului. Cu acea abilitate a lui, probabil că

intrase prin perete.

— Pur şi simplu, o ruşine.

Se îndreptă spre noi. Tamlin mă ţinea în continuare.

— Uite ce i-ai făcut animalului meu de companie.

Gâfâind, niciunul din noi nu spuse nimic, dar aerul se transformă într-un sărut rece pe pielea mea, pe sânii mei dezgoliţi.

— Amarantha ar suferi mult dacă ar şti că micul ei războinic se distrează cu slujitoarea ei umană, continuă Rhysand, încrucişându-şi braţele. Mă întreb cum te-ar pedepsi. Sau poate că ar păstra obiceiul şi l-ar pedepsi pe Lucien. La urma urmelor, încă mai are un ochi de pierdut. Poate că i-l va pune şi într-un inel.

Foarte încet, Tamlin îşi luă mâinile de pe mine şi se îndepărtă din îmbrăţişarea mea.

— Mă bucur să văd că eşti rezonabil, spuse Rhysand, iar Tamlin se enervă. Acum, fii un Mare Lord isteţ, pune-ţi cureaua şi aranjează-ţi hainele înainte de a ieşi afară.

Tamlin se uită la mine şi, spre groaza mea, făcu aşa cum îi comandă Rhysand. Marele meu Lord continuă să îmi privească faţa când îşi îndreptă tunica şi părul, apoi se retrase şi îşi puse cureaua. Vopseaua de pe mâini şi haine – vopseaua de pe mine – dispăruse.

— Bucură-te de petrecere, rosti încet Rhysand, arătându-i uşa.

Ochii verzi ai lui Tamlin pâlpâiră în timp ce continua să mă privească fix în ochi. Spuse, încet:

— Te iubesc.

Fără să se mai uite la Rhysand, plecă.

Am fost orbită temporar de strălucirea care se revărsă înăuntru când deschise uşa şi se strecură afară. Nu se uită în urmă la mine înainte ca uşa să se închidă uşor, iar întunericul se coborî din nou peste holul obscur.

Rhys chicoti.

— Dacă eşti atât de disperată să te eliberezi, ar fi trebuit să-mi spui mie.

— Porcule, am izbucnit, acoperindu-mi sânii cu faldurile rochiei.

Din câţiva paşi, traversă distanţa dintre noi şi îmi fixă braţele de perete. Oasele mă dureră. Aş fi putut jura că ghearele de întuneric intrau în pietrele de lângă capul meu.

— Tu chiar vrei să te laşi la mila mea sau chiar eşti atât de proastă?

Vocea lui era o combinaţie de furie senzuală şi putere.

— Nu sunt sclava ta.

— Eşti o proastă, Feyre. Îţi poţi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă Amarantha v-ar fi găsit acolo? Tamlin poate că refuză să fie iubitul ei, dar îl ţine lângă ea sperând că îl va distruge, că îl va domina, aşa cum îi place să le facă tuturor celor ca tine.

Am tăcut.

— Sunteţi nebuni, amândoi, murmură el, cu respiraţia întretăiată. Cum de nu v-aţi gândit că vor observa că aţi dispărut? Ar trebui să fiţi recunoscători că nu vă supravegheau încântătorii fraţi ai nenorocitului de Lucien.

— Ţie ce-ţi pasă? m-am repezit eu, iar el îmi strânse atât de puternic încheieturile, încât am fost sigură că, dacă ar mai fi apăsat puţin, mi-ar fi rupt oasele.

— Ce-mi pasă? inspiră el, furia contorsionându-i trăsăturile.

Aripile – aripile acelea membranoase minunate – îi izbucniră din spate, croite din umbrele care îl urmau.

— Ce-mi pasă?

Înainte să poată continua, capul i se răsuci brusc spre uşă, pentru ca apoi să mă privească din nou. Aripile îi dispărură la fel de repede precum apăruseră, iar buzele i se lipiră zdrobitor de ale mele. Limba lui îmi deschise gura cu forţa, iar el mă invadă, îmi invadă spaţiul unde încă îl simţeam pe Tamlin. L-am împins şi m-am zbătut, dar mă ţinea strâns, limba-i cutreierându-mi cerul gurii, izbindu-se de dinţii mei, punând stăpânire pe gura mea, punând stăpânire pe mine…

Uşa se dădu în lături, iar silueta voluptuoasă a Amaranthei umplu spaţiul. Tamlin – lângă ea era Tamlin, care privea uimit, cu umerii rigizi, cum buzele lui Rhys le dominau pe ale mele.

Amarantha izbucni în râs, iar pe faţa lui Tamlin se lăsă o mască împietrită, lipsită de sentimente, lipsită de orice ar fi amintit măcar de departe de acel Tamlin care îşi împletise lumea cu a mea cu doar câteva clipe înainte.

Rhys mă eliberă fără grabă, purtându-şi limba pe buza mea de jos, iar în spatele reginei apăru o mulţime de Mari Spiriduşi, care începură să râdă şi

ei. Rhysand le aruncă un rânjet leneş, plin de mândrie, şi se înclină, dar în ochii reginei se zări ceva când îl privi pe Rhysand. Târfa Amaranthei, aşa îl numeau.

— Ştiam că până la urmă se va întâmpla, spuse ea, punându-şi mâna pe braţul lui Tamlin.

Îşi ţinu celălalt braţ ridicat – pentru ca ochiul lui Jurian să vadă tot, spunând, în acelaşi timp:

— Voi, oamenii, sunteţi toţi la fel, nu-i aşa?

Mi-am ţinut gura, chiar dacă muream de ruşine, chiar dacă ardeam să-i dau o explicaţie. Tamlin era cel care trebuia să-şi dea seama care era adevărul.

Nu îmi fu dat să aflu însă dacă Tamlin înţelesese sau nu, pentru că regina ţâţâi şi îmi întoarse spatele, luându-şi însoţitorii cu ea.

„Gunoaie omeneşti, cu sufletele nestatornice şi banale”, îşi spuse ea sieşi, ca o pisică satisfăcută.

Urmându-i, Rhys mă luă de braţ, târându-mă înapoi în sala tronului. De-abia când lumina se revărsă asupra mea, am văzut petele şi urmele din vopseaua mea – petele de pe sâni şi abdomen şi vopseaua care apăruse, în mod misterios, pe mâinile lui Rhysand.

— M-am săturat de tine pe seara asta, spuse Rhys, împingându-mă uşor spre ieşirea principală. Întoarce-te în celula ta.

În spatele lui, Amarantha şi curtenii ei zâmbiră cu răutate, rânjind şi mai larg când observară tatuajul distrus. L-am căutat cu privirea pe Tamlin, dar el se îndrepta spre tronul său obişnuit de pe podium, având grijă să rămână cu spatele la mine.

De parcă nu ar fi suportat să mă privească.

M-am împleticit înapoi în celula mea, unde nu se poate spune că am dormit, pentru că m-am tot gândit la expresia feţei lui Tamlin când îl văzuse pe Rhys sărutându-mă.

Nu ştiu cât era ceasul, dar, câteva ore mai târziu, în celulă se auziră paşi. M-am ridicat brusc în capul oaselor, iar Rhys apăru din umbră.

Încă îi simţeam buzele pe ale mele, alunecarea lină a limbii sale în gura mea, chiar dacă de atunci mă spălasem de trei ori pe gură cu apa din găleata care era în celulă.

Tunica îi era descheiată în dreptul gâtului, iar el îşi trecu mâna prin părul său de un negru albăstrui înainte de a se lăsa să alunece fără cuvinte pe podea, sprijinindu-se de zidul din faţa mea.

— Ce vrei? l-am întrebat, pe un ton poruncitor.

— O clipă de linişte şi pace, rosti dintr-odată, masându-şi tâmplele.

Am tăcut.

— De ce?

Îşi masă pielea palidă, trăgând repetat de colţurile gurii. Oftă.

— Din cauza situaţiei ăsteia.

Am continuat să stau în capul oaselor, pe patul meu din fân. Nu-l mai văzusem niciodată atât de sincer.

— Ticăloasa aia mă stoarce de puteri, zise el

mai departe şi îşi lăsă mâinile să-i cadă de pe tâmple, sprijinindu-şi capul de zid.

— Mă urăşti. Imaginează-ţi cum te-ai simţi dacă te-aş obliga să mă slujeşti în dormitor. Sunt Marele Lord al Regatului Nopţii, nu târfa ei.

Deci, zvonurile erau adevărate. Şi mi-aş fi putut imagina foarte uşor cât de mult l-aş fi urât – şi în ce m-aş fi transformat – dacă aş fi fost sclava unei asemenea fiinţe.

— De ce-mi spui asta?

Mândria şi răutăţile dispărură.

— Pentru că sunt epuizat şi singur, iar tu eşti singura persoană căreia îi pot vorbi fără teamă.

Lăsă să-i scape un hohot de râs.

— E absurd: un Mare Lord al Prythianului şi un…

— Dacă ai de gând să mă insulţi, n-ai decât să pleci.

— Dar mă pricep foarte bine să te insult.

Şi-mi aruncă unul dintre rânjetele lui. I-am aruncat, la rândul meu, o privire încruntată, dar el oftă.

— O singură mişcare greşită mâine, Feyre, şi suntem terminaţi.

Această idee atinse o coardă atât de înfricoşătoare, încât îmi tăie respiraţia.

— Şi, dacă dai greş, continuă el, mai mult ca pentru sine, atunci Amarantha va fi regină pentru totdeauna.

„Dacă a pus mâna pe puterea lui Tamlin o dată, cine spune că nu o să o facă din nou?” Era întrebarea pe care nu îndrăznisem încă să i-o

adresez.

— Nu se va lăsa păcălită din nou atât de uşor, spuse el, uitându-se fix la tavan. Cea mai mare armă a ei este faptul că ne ţine înlănţuite puterile. Dar nici nu le poate accesa, nu întru totul. Deşi, cu ajutorul lor, ne poate controla. De aceea nu am putut niciodată să-i sfărâm mintea, de aceea e încă în viaţă. În clipa în care vei distruge blestemul Amaranthei, furia lui Tamlin va fi atât de puternică, încât nicio forţă din lume nu-l va putea împiedica să o împrăştie pe ziduri.

Mă trecu un fior.

— De ce crezi că fac asta? şi flutură o mână spre mine.

— Pentru că eşti un monstru.

El râse.

— E adevărat, dar sunt şi un pragmatic. Cea mai bună armă pe care o avem împotriva ei este să-l aducem pe Tamlin într-o stare de furie oarbă. Una a fost să te vadă că ai făcut înţelegerea aceea nesocotită cu Amarantha şi alta când Tamlin ţi-a văzut tatuajul meu pe braţul tău… O, ar fi trebuit să te naşti având capacităţile mele, măcar ca să-i fi simţit mânia care emana din el.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la capacităţile lui.

— Cine spune că nu te va face şi pe tine bucăţi?

— Poate că va încerca, dar am sentimentul că mai întâi o va omorî pe Amarantha. Oricum se va ajunge la asta: chiar şi supunerea ta în faţa mea poate fi pusă pe seama ei. Aşa că mâine o va

omorî, iar eu voi fi liber înainte să poată începe o luptă cu mine, o luptă care să reducă muntele nostru, cândva sacru, la o grămadă de dărâmături.

Îşi curăţă unghiile.

— Şi mai am câţiva aşi în mânecă.

Am ridicat din sprâncene, în semn de întrebare.

— Feyre, pentru numele zeilor! Te droghez, dar nu te-ai întrebat de ce ţi-am atins doar talia şi braţele?

Până în noaptea aceea – până la sărutul acela blestemat. Am scrâşnit din dinţi, dar, în timp ce furia mă cuprinse, imaginea deveni mai clară.

— Doar aşa pot pretinde că sunt nevinovat, spuse el, e singurul lucru care îl va face pe Tamlin să se gândească de două ori înainte de a începe o luptă cu mine, care ar putea duce la pierderea catastrofală a unor vieţi nevinovate. Este singurul mod prin care îl pot convinge că am fost de partea ta. Crede-mă, nu mi-ar fi plăcut nimic mai mult decât să mă bucur de tine, dar în joc sunt lucruri mai importante decât să mă culc cu o muritoare.

Deşi ştiam răspunsul, l-am întrebat:

— Cum ar fi?

— Teritoriul meu, de pildă, spuse el, iar ochii i se umplură cu acel sentiment de îndepărtare pe care nu-l văzusem până atunci. Ce a mai rămas din curtenii mei, luaţi ca sclavi de o regină tirană, care le poate pune capăt vieţilor cu un singur cuvânt. Cu siguranţă, Tamlin şi-a exprimat aceleaşi sentimente faţă de tine.

N-o făcuse, cel puţin, nu în întregime. Nu

putuse, din cauza blestemului.

— De ce te-a luat Amarantha drept ţintă? am îndrăznit să-l întreb. De ce te-a transformat în târfa ei?

— În afară de motivul evident? şi făcu semn spre faţa lui perfectă.

Când văzu că nu zâmbesc, respiraţia i se opri o clipă.

— Tatăl meu l-a ucis pe tatăl lui Tamlin şi pe fraţii lui.

Am tresărit. Tamlin nu-mi spusese niciodată asta, nu-mi spusese niciodată că Regatul Nopţii era de vină.

— E o poveste lungă şi n-am chef să ţi-o spun acum, dar să zicem că atunci când ne-a furat pământurile, Amarantha a decis că dorea să îl pedepsească mai ales pe fiul ucigaşului prietenului ei – a decis că mă ura suficient pentru faptele tatălui meu, încât să mă facă să sufăr.

Poate că i-aş fi întins o mână, poate că mi-aş fi cerut iertare, dar gândul mi se ofili. Ce-i făcuse Amarantha…

— Aşa că, spuse el, puţin obosit, iată-ne, cu soarta lumii noastre nemuritoare în mâinile unei femei analfabete.

Cu un hohot neplăcut, îşi lăsă capul să cadă, îşi puse o mână pe frunte şi închise ochii.

— Ce nenorocire!

O parte din mine căuta cuvintele care să-l rănească în momentul acesta de vulnerabilitate, dar cealaltă jumătate îşi amintea ce spusese, ce făcuse, cum se uitase rapid spre uşă înainte de a

mă săruta. Ştiuse că se apropia Amarantha. Poate că mă sărutase pentru a o face geloasă, dar poate…

Dacă nu m-ar fi sărutat, dacă nu s-ar fi arătat şi nu ne-ar fi întrerupt, aş fi intrat în sala aceea a tronului cu tatuajul distrus. Şi toată lumea, în special Amarantha, ar fi ştiut ce pusesem la cale. Nu i-ar fi trebuit foarte mult să-şi dea seama cu cine fusesem. Şi nu voiam să mă gândesc la pedeapsa care ar fi urmat.

Indiferent de motivele sau metodele sale, Rhysand mă ţinea în viaţă. Şi o făcuse încă dinainte de a ajunge la Poalele Muntelui.

— Ţi-am spus prea multe, zise el, ridicându-se în picioare. Poate că ar fi trebuit să te droghez mai întâi. Dacă ai fi deşteaptă, ai găsi un mod de a folosi asta împotriva mea. Şi, dacă ai fi crudă, ai merge la Amarantha şi i-ai spune adevărul despre târfa ei. Poate că ţi l-ar da pe Tamlin pentru asta…

Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor negri, dar, chiar când începu să se piardă în umbră, ceva din linia umerilor lui mă făcu să vorbesc.

— Când mi-ai vindecat braţul… Nu trebuia să negociezi cu mine. Ai fi putut să-mi ceri toate săptămânile anului.

Încruntată, l-am privit cum se îndepărta cu spatele la mine, pe jumătate mistuit de întuneric.

— Toate săptămânile şi aş fi spus da.

Nu era întru totul o întrebare, dar aveam nevoie de un răspuns.

Pe buzele lui senzuale miji un surâs.

— Ştiu, rosti el şi dispăru.

Capitolul 43

Pentru ultima încercare, mi se dădură pantalonii şi vechea mea tunică – pătate, rupte şi urât mirositoare – dar, în pofida duhorii pe care o emanam, mi-am ţinut fruntea sus când mă escortară spre sala tronului.

Uşile se deschiseră larg, iar tăcerea din sală se coborî asupra mea. Am aşteptat să aud strigăte şi zeflemele, am aşteptat să văd aurul strălucind când privitorii îşi puneau pariurile, dar, de data aceasta, spiriduşii se mulţumiră să mă privească fix, cei mascaţi aruncându-mi priviri grele.

Întreaga lor lume stătea pe umerii mei, spusese Rhys. Nu credeam însă că îngrijorarea era singurul sentiment care le marca trăsăturile. Am înghiţit cu greu de câteva ori, când unii dintre spiriduşi îşi duseră degetele la buze, întinzându-şi apoi mâinile spre mine – un gest pentru cei căzuţi, un adio pentru morţii onoraţi. Nu era nimic răutăcios în acest gest. Cei mai mulţi dintre spiriduşi aparţineau regatelor Marilor Lorzi – aparţinuseră acestor regate cu mult înainte ca Amarantha să le răpească pământurile, vieţile. Şi dacă Tamlin şi Rhysand recurgeau la stratageme pentru a ne ţine în viaţă…

Am parcurs calea pe care o eliberaseră pentru mine – îndreptându-mă spre Amarantha. Regina a zâmbit când m-am oprit lângă tronul ei. Tamlin se afla la locul lui obişnuit, lângă ea, dar nu aveam să

mă uit la el – nu încă.

— Ai trecut de două încercări, spuse Amarantha, culegându-şi firele de praf de pe rochia de un roşu sângeriu.

Părul negru îi strălucea, un întuneric sclipitor care ameninţa să-i înghită coroana din aur.

— Şi te mai aşteaptă doar una. Mă întreb dacă n-ar fi mai rău să dai greş acum, când eşti atât de aproape de succes.

Se bosumflă şi am aşteptat amândouă să auzim râsul spiriduşilor, dar se auziră numai câteva râsete, ca un sâsâit de şarpe, dinspre gărzile cu pielea roşie. Ceilalţi păstrară tăcerea, chiar şi ticăloşii de fraţi ai lui Lucien. Chiar şi Rhysand, oriunde s-ar fi aflat în mulţime.

Am clipit pentru a-mi limpezi ochii, care mă ardeau. Poate jurămintele lor de credinţă, pariurile pe viaţa mea şi antipatia pe care mi-o arătaseră fuseseră doar o faţadă, ca în cazul lui Rhysand. Şi poate că acum – acum, că sfârşitul era aproape – şi ei aveau să înfrunte posibila mea moarte, cu puţina demnitate rămasă.

Amarantha îi privi ameninţătoare, dar când ochii îi căzură asupra mea, zâmbi larg şi dulceag.

— Ai ceva de spus înainte de a muri?

M-am gândit la o mulţime de înjurături, dar m-am mulţumit să mă uit la Tamlin. El nu reacţionă – trăsăturile îi erau de piatră. Mi-am dorit să-i privesc faţa – măcar pentru o clipă. Nu aveam nevoie decât să-i văd ochii verzi.

— Te iubesc, i-am spus. Indiferent de ce spune ea despre mine, indiferent dacă dragostea asta e

doar a inimii mele neghioabe de om. Chiar şi când îmi vor arde trupul, te voi iubi.

Buzele îmi tremurară, privirea mi se înceţoşă, iar pe faţa-mi rece se scurseră câteva lacrimi, pe care nu le-am şters.

El nu reacţionă, nici măcar nu-şi încleştă mâinile pe braţele tronului. Probabil acesta era modul lui de a îndura totul, chiar dacă inima mi se prăbuşea în piept. Chiar dacă tăcerea lui mă ucidea.

Amarantha spuse dulce:

— Ai avea noroc, draga mea, dacă ar mai rămâne din tine ceva care să poată fi ars.

Am privit-o îndelung, ura inundându-mi pieptul, dar cuvintele ei nu fură primite cu zeflemele, zâmbete sau aplauze de către mulţime, ci doar cu tăcere.

Fu un dar care îmi dădu curaj, care mă făcu să-mi strâng degetele într-un pumn, care mă făcu să-mi cuprind cu mâna tatuajul de pe braţ. O învinsesem până acum, cinstit sau nu, şi nu aveam să mă simt singură în clipa morţii. Nu aveam să mor singură. Era tot ceea ce puteam să cer.

Amarantha îşi sprijini bărbia în palmă.

— N-ai reuşit să rezolvi ghicitoarea mea, nu?

Nu i-am răspuns, iar ea a zâmbit.

— Păcat. Răspunsul este foarte interesant.

— Termină odată, am mârâit eu.

Amarantha îl privi pe Tamlin.

— Nu ai să-i spui nimic, acum, la sfârşit? spuse ea, ridicând o sprânceană.

Fiindcă el nu răspunse, ea îmi aruncă un rânjet.

— Foarte bine, atunci.

Bătu din palme de două ori.

Pe uşa deschisă larg, gărzile târâră trei siluete – doi bărbaţi şi o femeie – cu feţele acoperite cu saci maronii. Chipurile ascunse se mişcară într-o parte şi în alta, încercând să înţeleagă murmurele care străbăteau ca un val sala tronului. Genunchii mi se îndoiră uşor văzând cum se apropiau.

Lovindu-i fără milă şi împingându-i cu cruzime, gărzile cu piele roşie îi forţară pe cei trei spiriduşi să îngenuncheze la picioarele estradei, cu faţa la mine. Trupurile şi hainele nu le dezvăluiau identitatea.

Amarantha bătu din nou din palme şi de fiecare parte a spiriduşilor îngenuncheaţi apărură trei slujitori înveşmântaţi în negru.

Fiecare avea în mâinile albe şi lungi o pernă din catifea întunecată. Pe fiecare pernă se afla un pumnal din lemn lustruit, cu lama nu din metal, ci din cenuşă. Cenuşă, pentru că…

— Ultima ta încercare, Feyre, mârâi Amarantha, făcând un semn spre spiriduşii îngenuncheaţi. Înjunghie una dintre făpturile astea ticăloase în inimă.

Am privit-o lung, deschizând şi închizând gura.

— Sunt nevinovaţi, nu că asta ar avea importanţă pentru tine, continuă ea, pentru că nu ţi-a păsat atunci când ai ucis amărâta aia de santinelă a lui Tamlin. Nu l-a interesat nici pe dragul de Jurian când mi-a măcelărit sora. Dar, dacă e o problemă pentru tine… ei bine, îţi rămâne întotdeauna opţiunea de a refuza. Bineînţeles,

astfel îţi vei pierde viaţa, dar înţelegerea e înţelegere, nu? Totuşi, dacă mă întrebi, date fiind antecedentele tale în a-ţi omorî semenii, cred că-ţi ofer, de fapt, un cadou.

Să refuz şi să mor. Să iau trei vieţi nevinovate şi să trăiesc. Trei nevinovaţi, pentru viitorul meu. Pentru fericirea mea. Pentru Tamlin, curtea lui şi libertatea unui întreg regat.

Lemnul pumnalelor ascuţite ca briciul fusese lustruit cu atâta îndemânare, încât lucea în lumina candelabrelor din sticlă colorată.

— Ei bine? întrebă ea.

Ridică mâna, permiţându-i lui Jurian să mă privească îndelung, văzând pumnalele din cenuşă şi, torcând ca o pisică, îi spuse:

— N-aş vrea să pierzi spectacolul acesta, vechiul meu prieten.

Nu puteam să o fac. Nu era ca la vânătoare; nu o făceam pentru supravieţuire sau pentru autoapărare. Era o crimă cu sânge-rece – a lor, a sufletului, dar pentru Prythian – pentru Tamlin, pentru toţi cei aflaţi acolo, pentru Alis şi băieţii ei… Mi-am dorit să fi cunoscut numele unuia dintre zeii noştri uitaţi, ca să îl pot implora să intervină, mi-am dorit să fi ştiut măcar o rugăciune, ca să implor un sfat, iertarea.

Dar nu ştiam nici acele rugăciuni, nici numele zeilor uitaţi – numai numele celor care ar fi rămas sclavi, dacă nu treceam la fapte. Am recitat în gând acele nume, inundată fiind de oroarea fiinţelor îngenuncheate la picioarele mele. Pentru Prythian, pentru Tamlin, pentru lumea lor şi a

mea… Aceste morţi nu aveau să fie în zadar – chiar dacă m-ar fi condamnat pe vecie.

M-am apropiat de prima siluetă îngenuncheată – cel mai lung şi mai crud pas pe care îl făcusem vreodată. Trei vieţi pentru eliberarea Prythianului – trei vieţi care urmau să fie luate de pomană. Puteam să fac asta. Puteam să fac asta, chiar dacă Tamlin mă privea. Puteam face acest sacrificiu – să-i sacrific… Puteam face asta.

Degetele îmi tremurară, dar primul pumnal ajunse în mâna mea, cu mânerul lui rece şi neted, lemnul lamei fiind mai greu decât mă aşteptasem. Erau trei pumnale, pentru că voia să mă facă să simt agonia repetată de a întinde mâna după acel pumnal. Voia să vadă că vorbeam serios.

— Nu atât de repede!

Amarantha chicoti, iar gărzile care ţineau prima siluetă îngenuncheată îi smulseră gluga de pe faţă.

Era un tânăr Mare Spiriduş chipeş. Nu-l cunoşteam, nu-l văzusem niciodată, dar ochii lui albaştri mă implorau.

— Aşa e mai bine, spuse Amarantha, dând din nou din mână. Hai, dragă Feyre. Şi să te bucuri din plin de experienţă.

Ochii lui erau de culoarea unui cer pe care nu aveam să-l mai văd vreodată dacă aş fi refuzat să-l ucid, o culoare pe care n-aş fi putut-o uita niciodată, indiferent de câte ori aş fi pictat-o. El dădu din cap, cu ochii atât de mari, încât albul îi invadase cu totul. Nici el nu avea să mai vadă acel cer. Şi nici oamenii aceştia, dacă nu făceam ce

aveam de făcut.

— Te rog, murmură el, privind zbuciumat când pumnalul din cenuşă, când faţa mea. Te rog.

Pumnalul îmi tremura în mână şi l-am strâns cu mai multă putere. Trei spiriduşi – între mine şi libertate stăteau doar trei spiriduşi, înainte ca Tamlin să se poată dezlănţui asupra Amaranthei. Dacă ar fi putut-o distruge… „Nu va fi un gest inutil”, mi-am spus. „Nu va fi un gest inutil.”

— Nu o face, mă imploră spiriduşul, când am ridicat pumnalul. Nu!

Am inspirat profund, cu buzele tremurând. Dacă i-aş fi spus că-mi părea rău, nu ar fi fost suficient. Nu reuşisem să-i spun asta lui Andras, iar acum… acum…

— Te rog! rosti el, cu ochii înlăcrimaţi.

Cineva din mulţime începu să plângă. Îl răpeam de lângă cineva care poate că îl iubea la fel de mult cât îl iubeam eu pe Tamlin.

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu voiam să mă gândesc la cine era sau la culoarea ochilor lui. Amarantha rânjea cu o bucurie sălbatică, triumfătoare. Să omori un spiriduş, să te îndrăgosteşti de un spiriduş şi apoi să fii silit să omori un spiriduş pentru a păstra acea iubire. Era o idee strălucită, plină de cruzime, şi o ştia şi ea.

Întunericul se apropie ca un val de tron şi apăru Rhysand, cu braţele încrucişate, de parcă s-ar fi apropiat pentru a vedea mai bine. Părea indiferent, dar mâna îmi fu cuprinsă de furnicături. „Fă-o”, spuse furnicătura.

— Nu face asta, gemu tânărul spiriduş.

Am început să-mi clatin capul. Nu voiam să-l mai aud. Trebuia s-o fac acum, înainte să mă convingă să renunţ. *Te rog!* iar vocea i se transformă într-un ţipăt.

Sunetul mă lovi atât de puternic, încât am făcut un salt.

Cu un suspin nefericit, i-am înfipt pumnalul în inimă.

El urlă, zbătându-se în strânsoarea gărzilor, lama sfârtecându-i carnea şi oasele, uşor de parcă ar fi fost din metal, nu din cenuşă, iar sângele, fierbinte şi fluid, îmi împroşcă mâna. Am plâns, smulgând pumnalul, reverberaţiile oaselor lui pe lamă străpungându-mi mâna.

Ochii lui, plini de şoc şi ură, rămaseră aţintiţi asupra mea, iar trupul i se prăbuşi, blestemându-mă, iar acea persoană din mulţime lăsă să-i scape un bocet de moarte.

Pumnalul însângerat căzu la pământ, zăngănind, iar eu am făcut câţiva paşi în spate, împleticindu-mă.

— Foarte bine, spuse Amarantha, iar eu am rămas încremenită, fără să pot simţi ceva, fără să pot gândi, fără să pot ţipa.

Mi-aş fi dorit să-mi pot părăsi trupul; să scap de pata a ceea ce făcusem; trebuia să plec de acolo – nu puteam suporta sângele de pe mâini, căldura lipicioasă dintre degete.

— Acum, următorul. O, nu fi aşa nefericită, Feyre. Nu te distrezi?

M-am uitat la a doua siluetă, încă acoperită de glugă. De data aceasta, o femeie. Garda în negru

îmi întinse perna cu pumnalul curat, iar gărzile care o ţineau îi smulseră gluga.

Avea o faţă simplă, părul de un brun auriu, ca al meu. Pe obrajii rotunzi i se rostogoleau lacrimi, iar ochii precum bronzul îmi urmăreau mâna însângerată care se îndrepta spre al doilea pumnal. Curăţenia lamei din lemn lua în derâdere sângele de pe degetele mele.

Aş fi vrut să mă aşez în genunchi şi să-i cer iertare, să-i spun că moartea ei nu avea să fie în zadar. Voiam să fac asta, dar trupul îmi era sfâşiat, de-abia-mi simţeam mâinile, inima zdrobită. Ce făcusem…

— Zeii să mă salveze, începu ea să murmure cu o voce plăcută şi uniformă – ca o muzică. Mamă, strânge-mă în braţe, continuă ea, recitând o rugăciune similară uneia pe care o auzisem odată, când Tamlin uşurase moartea ultimului spiriduş care murise în foaier.

O altă victimă a Amaranthei.

— Adu-mă la tine.

Nu puteam să ridic pumnalul, nu puteam să fac acel pas care să anuleze distanţa dintre noi.

— Lasă-mă să intru pe porţi; lasă-mă să miros lumea aceea veşnică din lapte şi miere.

Lacrimi tăcute îmi curseră pe faţă şi pe gât, unde îmi înmuiară gulerul jegos al tunicii. Auzind-o, ştiam că acea lume nemuritoare avea să îmi fie interzisă pe vecie. Ştiam că nicio Mamă nu avea să mă strângă în braţe. Salvându-l pe Tamlin, mă condamnam pe vecie.

Nu puteam face asta, nu puteam să ridic din

nou acel pumnal.

— Nu mă lăsa să mă tem de cel rău, inspiră ea, privindu-mă adânc, privind prin mine, în sufletul meu sfârtecat. Şterge-mi durerea.

Un suspin îmi ieşi printre buze.

— Îmi pare rău, am gemut.

— Lasă-mă să pătrund în veşnicie, rosti ea, respirând calm.

Plângeam pentru că înţelegeam. „Omoară-mă acum”, spunea ea.

„Fă-o repede. Nu mă chinui. Omoară-mă acum”. Ochii ei ca din bronz erau neclintiţi, trişti. Infinit mai rău, infinit mai dureros decât rugăminţile spiriduşului de lângă ea.

Nu puteam să o fac.

Ea îmi susţinu însă privirea – se uită în ochii mei şi dădu din cap.

Ridicând pumnalul din cenuşă, ceva din mine se rupse, fără speranţa de a mai fi reparat vreodată, indiferent de câţi ani aveau să treacă, indiferent de câte ori aş fi încercat să-i pictez faţa.

Grupul spiriduşilor care boceau se mărise – rudele şi prietenii ei. Pumnalul îmi atârna greu în mână – în mâna lucioasă şi pătată de sângele primului spiriduş.

Ar fi fost mai onorabil să refuz – mai curând să mor decât să ucid spiriduşi nevinovaţi. Dar… dar…

— Lasă-mă să intru în veşnicie, repetă ea, ridicându-şi bărbia. Să nu mă tem de cel rău, murmură ea – doar pentru mine. Să nu simt durerea.

I-am prins umărul delicat, osos, şi i-am înfipt

pumnalul în inimă.

Ea inspiră brusc, iar sângele i se vărsă pe pământ ca o ploaie. Când i-am privit din nou faţa, ochii îi erau închişi. Se prăbuşi la pământ, rămânând nemişcată.

M-am îndepărtat de mine, cât mai mult.

Spiriduşii se frământau acum – se mişcau, murmurau şi plângeau. Am lăsat pumnalul să cadă, iar clinchetul metalului pe marmură se auzi în urechile mele ca un răget. De ce Amarantha continua să zâmbească, deşi între mine şi libertate nu mai era decât o singură persoană? I-am aruncat o privire lui Rhysand, dar atenţia lui era concentrată asupra Amaranthei.

Un singur spiriduş – şi eram liberi. Încă o lovitură a braţului meu.

Şi poate încă una după aceea – poate încă o lovitură, în sus şi direct în inima mea.

Ar fi fost o uşurare – o uşurare să-mi iau viaţa, o uşurare să mor, mai degrabă, decât să mă confrunt cu asta, cu tot ce făcusem.

Un slujitor spiriduş îmi oferi ultimul pumnal şi tocmai mă întindeam spre el, când paznicul îndepărtă gluga de pe capul bărbatului îngenuncheat în faţa mea.

Am simţit cum mâinile mi se înmoaie inutile, de-a lungul trupului. Ochii verzi cu incrustaţii de chihlimbar se ridicară spre mine.

Totul se prăbuşi în jurul meu, strat după strat, spulberându-se şi sfărâmându-se, iar eu l-am privit pe Tamlin.

Am întors brusc capul spre tronul de lângă cel

al Amaranthei, încă ocupat de Marele meu Lord, iar ea râse, pocnind din degete. Acel Tamlin de lângă ea se transformă în Attor, care îmi zâmbi hoţeşte.

Fusesem trasă pe sfoară – înşelată de propriile simţuri. Încet, cu sufletul îndepărtându-se de trup, m-am întors spre Tamlin. În ochii lui se citeau vina şi tristeţea şi am făcut câţiva paşi în spate împleticindu-mă, aproape căzând din picioare.

— E ceva în neregulă? întrebă Amarantha, ridicând fruntea.

— Nu… nu e corect, am reuşit eu să spun.

Faţa lui Rhysand devenise palidă – foarte palidă.

— Corect? meditä Amarantha, jucându-se cu osul lui Jurian, aflat la gâtul ei. Nu ştiam că voi, oamenii, cunoaşteţi acest concept. Îl omori pe Tamlin şi eşti liberă.

Zâmbetul ei era cel mai hidos pe care-l văzusem vreodată.

— Şi, după aceea, poţi să ţi-l ţii pentru totdeauna.

Gura nu mă mai slujea.

— Doar dacă, şi Amarantha continuă, crezi că se cuvine să-ţi sacrifici viaţa. La urma urmelor, care-i sensul? Să supravieţuieşti, doar ca să-l piezi?

Cuvintele ei erau ca otrava.

— Imaginează-ţi toţi acei ani pe care ar fi trebuit să-i petreceţi împreună… şi dintr-odată să fii singură. E chiar tragic. Deşi, cu doar câteva luni în urmă, îi urai suficient pe cei din neamul nostru încât să ne măcelăreşti, se pare că ai trecut destul de uşor peste asta.

Îşi atinse inelul.

— Iubita umană a lui Jurian a făcut-o.

Încă în genunchi, ochii lui Tamlin începură să strălucească – sfidând-o.

— Deci, cum rămâne, spuse Amarantha, dar eu am refuzat să o privesc. Cum va fi, Feyre?

Să-l omor şi să-i salvez regatul, împreună cu viaţa mea sau să mă omor şi să-i las să trăiască toată viaţa ca sclavi ai Amaranthei, s-o las pe ea şi pe Regele Hybernului să-şi ducă războiul final împotriva împărăţiei oamenilor. Nicio înţelegere nu m-ar fi salvat – nu mai aveam ce vinde din mine pentru a evita să iau o decizie.

Am privit pumnalul de pe pernă. Alis avusese dreptate cu numai câteva săptămâni în urmă; niciun om care venea aici nu mai putea pleca. Nici eu nu eram o excepţie. Nu exista cale de scăpare. Dacă aş fi avut minte, mi-aş fi înfipt pumnalul în inimă înainte să pună mâna pe mine. Măcar aş fi murit repede. Nu aş fi îndurat tortura care mă aştepta cu siguranţă, posibil chiar o soartă ca a lui Jurian. Alis avusese dreptate. Dar…

Alis – Alis spusese ceva… ceva care m-ar fi putut ajuta. Ultima parte a blestemului, o parte pe care nu putuseră să mi-o spună, care avea să mă ajute… Şi tot ce reuşise să facă fusese să-mi spună să ascult. Să ascult ce aud – de parcă aş fi ştiut deja tot.

Mi-am întors încet faţa spre Tamlin. Amintirile se năpustiră, una după alta, vâltori de culori şi cuvinte. Tamlin era Marele Lord al Regatului Primăverii – şi asta cu ce mă ajuta? Marele Ritual

avea loc – nu.

Mă minţise în toate privinţele – în legătură cu motivul pentru care fusesem adusă la moşie, în legătură cu tot ce se întâmplase pe pământurile lui. Blestemul – nu-i fusese îngăduit să-mi spună adevărul, dar nici nu pretinsese că totul era în regulă. Nu, mă minţise şi îmi explicase pe cât de bine putuse şi mă făcuse dureros de conştientă, la fiecare cotitură, că era ceva în neregulă.

Attorul în grădină – ascuns la fel de bine de mine precum mă ascundeam şi eu de el. Totuşi, Tamlin era cel care mă ascunsese – el îmi spusese să stau nemişcată şi-l condusese pe Attor direct spre mine, mă lăsase să-l aud.

Iar când vorbise cu Lucien despre blestem, lăsase uşile de la sala de mese deschise, chiar dacă atunci nu înţelesesem despre ce vorbeau. Voise să trag cu urechea.

Pentru că voia să ştiu, să ascult – pentru că această cunoaştere… Am trecut în revistă toate conversaţiile, întorcând cuvintele ca pe nişte pietre. O parte din blestem n-o înţelesesem, ce nu-mi putuseră ei spune explicit, dar Tamlin voia să ştiu…

„Stăpâna mea nu încheie învoieli care să nu fie în avantajul ei.”

N-ar fi ucis niciodată ceea ce îşi dorea mai mult – nu când şi-l dorea pe Tamlin la fel de mult ca mine. Dacă îl ucideam, fie ştia că nu puteam să o fac, fie juca un joc foarte, foarte periculos.

Conversaţie după conversaţie, toate răsunară în amintirea mea, până când am auzit cuvintele lui

Lucien, iar atunci, totul încremeni. Şi atunci am ştiut.

Mi-am ţinut respiraţia în acele clipe în care am derulat amintirea, rememorând conversaţia pe care o auzisem într-o zi. Lucien şi Tamlin în sala de mese, uşa aproape larg deschisă pentru ca oricine să poată… să aud eu.

Lucien chicotea. „Pentru cineva cu inima din piatră, a ta e moale zilele astea."

L-am privit pe Tamlin, ochii alunecându-mi spre pieptul lui, când o altă amintire mă străbătu. Attorul în grădină, râzând.

„Deşi ai o inimă din piatră, Tamlin, spunea Attorul, în mod sigur te temi de destul de multe."

Amarantha nu ar fi riscat niciodată să-l ucid – pentru că ştia că nu puteam să îl ucid.

Nu dacă inima lui nu putea fi străpunsă de o sabie. Nu dacă inima lui se prefăcuse în piatră.

I-am privit faţa, căutând o sclipire de adevăr, dar în privirea lui nu era decât acea răzvrătire temerară.

Poate că greşeam – poate că era doar un joc de cuvinte al unui spiriduş, dar în toate acele momente în care îl îmbrăţişasem pe Tamlin… Nu îi simţisem niciodată bătăile inimii. Nu văzusem nimic până când adevărul mă izbise în faţă; dar de data aceasta nu mai eram oarbă.

Aşa îl controla şi aşa îi controla magia. Aşa îi controla pe toţi Marii Lorzi, dominându-i şi ţinându-i în lesă, aşa cum ţinea şi sufletul lui Jurian legat de trupul acela.

„Să nu ai încredere în nimeni", îmi spusese

Alis, dar aveam încredere în Tamlin – şi, mai presus de asta, aveam încredere în mine. Aveam încredere că auzisem bine – aveam încredere că Tamlin fusese mai deştept decât Amarantha, aveam încredere că sacrificiile pe care le făcusem nu fuseseră în van.

Sala era tăcută, dar atenţia mea era concentrată asupra lui Tamlin. Probabil că revelaţia mi se citea clar pe faţă, pentru că respiraţia lui se înteţi şi-şi ridică bărbia.

Am făcut un pas spre el, apoi încă unul. Aveam dreptate. Trebuia să fie aşa.

Am inspirat profund, înşfăcând pumnalul de pe perna întinsă. Era însă posibil să mă înşel – ar fi fost o greşeală dureroasă, tragică.

Cum stăteam aplecată asupra lui, cu pumnalul de cenuşă în mână, am văzut însă un zâmbet uşor plutind pe buzele lui Tamlin.

Exista ceva numit Soartă – pentru că Soarta făcuse să fiu acolo pentru a trage cu urechea la conversaţia lor de taină, pentru că Soarta îi şoptise lui Tamlin că fata rece, contradictorie, pe care o târâse în căminul lui avea să fie cea care să rupă vraja, pentru că Soarta mă ţinuse în viaţă pentru a ajunge aici, doar ca să vadă dacă ascultasem.

Era acolo – Marele meu Lord, iubitul meu, îngenunchind în faţa mea.

— Te iubesc, i-am spus eu, înjunghiindu-l.

Capitolul 44

Tamlin strigă când lama îi pătrunse în carne,

rupându-i oasele. Pentru un moment îngrozitor, când sângele lui îmi ţâşni pe mână, am crezut că pumnalul din cenuşă îl străpunsese.

Apoi, se auzi o bubuitură slabă – şi o reverberaţie înţepătoare în mâna mea, când pumnalul lovi ceva dur şi rezistent. Tamlin se aplecă, palid la faţă, iar eu i-am smuls pumnalul din piept. Cu sângele deja începând să se usuce pe lamă, am ridicat arma.

Avea vârful ciobit, întors în interior.

Tamlin se prinse de piept cu mâna, rana începând să se vindece. Rhysand, la picioarele podiumului, rânji larg. Amarantha se ridică.

Spiriduşii începură să murmure. Am lăsat lama să cadă, zăngănind pe marmura roşie.

„Omoar-o acum”, am vrut să-i urlu lui Tamlin, dar el continuă să rămână nemişcat, cu mâna lipită de rană şi sângele scurgându-i-se încetişor. Prea lent – se vindeca prea lent. Masca nu căzuse. „Omoar-o acum.”

— A câştigat, strigă cineva din mulţime.

— Eliberează-i, se auzi o altă voce.

Faţa Amaranthei era însă palidă, trăsăturile contorsionate făcând-o să semene cu un şarpe.

— O s-o eliberez când voi credea de cuviinţă. Feyre n-a specificat când trebuie să-i eliberez – doar că trebuie s-o fac. La un moment dat. Poate după ce mori, sfârşi ea, cu un zâmbet plin de ură. Ai presupus că atunci când am spus eliberare imediată în privinţa ghicitorii, se aplica şi încercărilor, nu? Fiinţă umană proastă şi nebună.

Am făcut un pas în spate, urmărind-o cum

cobora de pe estradă. Degetele i se transformară în gheare – ochiul lui Jurian se agita sălbatic în inel, pupila dilatându-se şi îngustându-se.

— Dar pe tine, şuieră ea spre mine. Tu.

Dinţii îi străluciră, devenind ascuţiţi.

— Te voi omorî.

Cineva strigă, dar eu nu puteam să mă mişc, nici măcar nu puteam să mă dau la o parte, iar ceva mult mai dureros decât fulgerul mă lovi şi mă prăbuşi la pământ.

— Te voi face să plăteşti pentru cutezanţa ta, mârâi Amarantha şi gâtul îmi fu răvăşit de un urlet, când în trup îmi izbucni o durere cum nu mai simţisem vreodată.

Oasele mi se sfărâmau în timp ce trupul îmi era ridicat şi zvârlit pe podeaua tare, iar un alt val de tortură agonizantă mă izbi.

— Recunoaşte că nu-l iubeşti cu adevărat şi te voi cruţa, spuse dintr-o răsuflare Amarantha şi, cu ochii împăienjeniţi de durere, am văzut-o apropiindu-se de mine ca o fiară de pradă.

Nu aş fi spus asta, n-aş fi spus-o nici dacă m-ar fi spulberat.

Ceva mă rupea însă din interior şi m-am zbătut, incapabilă să-mi urlu durerea.

— Feyre! strigă cineva.

Nu cineva – Rhysand.

Amarantha continua să se apropie.

— Crezi că eşti demnă de el? De un Mare Lord? Crezi că meriţi ceva, fiinţă umană?

Spinarea mi se arcui iar coastele rupseră, una câte una.

Rhysand îmi strigă din nou numele, de parcă i-ar fi păsat cu adevărat. Am leşinat, dar ea mă făcu să îmi revin, asigurându-se că simţeam totul, asigurându-se că urlam de fiecare dată când îmi rupea un os.

— Ce sunteţi voi, decât mâzgă, oase şi carne pentru viermi? urlă Amarantha. Ce sunteţi voi, în comparaţie cu seminţia noastră, de vă credeţi demni de noi?

Spiriduşii începură să strige că nu era cinstit, cerând ca Tamlin să fie eliberat de blestem, numind-o mincinoasă şi trişoare. Prin ceaţa care îmi cuprinsese privirea, l-am văzut pe Rhysand ghemuindu-se lângă Tamlin. Nu pentru a-l ajuta, ci pentru a înşfăca…

— Sunteţi toţi nişte porci – nişte porci jegoși şi manipulanţi.

Am suspinat printre urlete, când piciorul ei mă lovi în coastele rupte. Din nou. Din nou.

— Inima ta muritoare nu contează pentru noi.

L-am văzut pe Rhysand în picioare, ţinând în mână cuţitul însângerat. Se năpusti spre Amarantha, iute ca o umbră, cu pumnalul din cenuşă îndreptat spre gâtul ei.

Ea ridică o mână – fără ca măcar să se uite spre el – şi fu izbit de un perete de lumină albă.

Durerea se opri o secundă, destul cât să-l văd cum se loveşte de pământ, se ridică din nou şi se repede spre ea – cu mâini care acum aveau gheare. Se lovi din nou de zidul invizibil pe care îl ridicase Amarantha în jurul său, iar durerea mea pâlpâi când regina se întoarse spre el.

— Jeg trădător, şuieră ea spre Rhysand. Eşti la fel de rău ca bestiile astea umane.

Una câte una, de parcă o mână le împingea, ghearele îi pătrunseră în propria lui piele, lăsând sânge în urma lor. El blestemă, cu voce joasă şi cu răutate.

— Ai plănuit asta de la bun început.

Magia ei îl trimise rostogolindu-se şi apoi se repezi din nou în Rhys – atât de dur, încât capul i se izbi de stânci, iar cuţitul îi căzu din degetele răsfirate. Nimeni nu făcu nicio mişcare pentru a-l ajuta, iar ea îl lovi încă o dată cu forţa ei. Marmura roşie se sparse acolo unde lovise magia, trimiţând spre mine o pânză de păianjen formată din fisuri. Val după val, ea continuă să-l lovească. Rhys gemu.

— Opreşte-te, am spus eu, expirând în timp ce, cu sângele umplându-mi gura, am încercat să întind o mână, pentru a-i cuprinde picioarele. Te rog.

Braţele lui Rhys cedară pe când se lupta să se ridice, iar sângele îi picură din nas, împrăştiindu-se pe marmură. Ochii lui îi întâlniră pe ai mei.

Legătura dintre noi se întări. Am trecut ca fulgerul din trupul meu în al lui, m-am văzut cu ochii lui, sângerând, zdrobită şi suspinând.

M-am întors în propria-mi minte, iar Amarantha se întoarse din nou către mine.

— Să mă opresc? Să mă opresc? Nu te preface că-ţi pasă, fiinţă umană, croncăni ea şi îşi îndoi un deget.

Spinarea mea se arcui, coloana vertebrală

contractându-se până în punctul de a se rupe. Rhys îmi strigă numele, iar eu am leşinat din nou.

Şi atunci, amintirile începură să se deruleze – o compilaţie a celor mai urâte momente din viaţa mea, un lung şir de disperări şi întuneric. Apăru şi ultima pagină şi am început să plâng, deşi nu eram total conştientă de agonia trupului meu, când am văzut acel iepure sângerând în luminiş, cu pumnalul meu înfipt în gât. Primul meu vânat – prima viaţă pe care o luasem.

Îmi fusese foame, fusesem disperată. Totuşi, după aceea, de îndată ce familia mea devorase iepurele, m-am strecurat înapoi în pădure şi am plâns ore în şir, ştiind că întrecusem o limită, că îmi murdărisem sufletul.

— Spune că nu-l iubeşti! ţipă Amarantha, iar sângele de pe mâinile mele deveni sângele iepurelui – deveni sângele a ceea ce pierdusem.

N-aveam de gând s-o spun, pentru că iubirea pentru Tamlin era singurul lucru care-mi rămăsese, singurul lucru pe care nu aveam intenţia să-l sacrific.

În privirea mea în roşu-şi-negru se ivi o cărare. I-am întâlnit ochii lui Tamlin, mari, când se târî spre Amarantha, privindu-mă murind, incapabil să mă salveze pentru că rana i se vindeca prea încet, iar ea încă îi ţinea puterile în frâu.

Amarantha nu avusese niciodată intenţia de a mă lăsa în viaţă, nici de a-l elibera pe el.

— Amarantha, opreşte-te odată, o imploră Tamlin, la picioarele ei, apăsând cu mâna pe rană. Opreşte-te. Îmi pare rău – îmi pare rău pentru tot

ce am spus despre Clythia cu ani în urmă. Te rog.

Amarantha nu îl ascultă, dar eu nu-mi puteam lua ochii de la el. Ochii săi erau foarte verzi – verzi precum pajiştile domeniului lui. O umbră care ştergea toate amintirile ce mă inundaseră, care dădea deoparte răul care mă sfărâma, os cu os. Când rotulele mi se tensionară, ameninţând să se rupă în două, am ţipat din nou, dar am văzut acea pădure fermecată, am văzut acea după-amiază în care am stat întinşi pe iarbă, am văzut acea dimineaţă când am urmărit răsăritul, când pentru o clipă – doar pentru o clipă, am cunoscut fericirea adevărată.

— Spune că nu-l iubeşti! scuipă Amarantha, iar trupul meu se contorsionă, rupându-se bucată cu bucată. Recunoaşte că inima ţi-e nestatornică.

— Amarantha, te rog, gemu Tamlin, sângele curgându-i pe duşumea. Fac orice.

— De tine mă ocup mai târziu, se repezi ea la el şi mă trimise zvârcolindu-mă într-un puţ înfiorător de durere.

Nu aveam sa o spun niciodată – nu aveam să o las să audă aşa ceva, chiar dacă m-ar fi omorât. Dacă iubirea urma să-mi aducă prăbuşirea, aşa să fie. Dacă slăbiciunea m-ar fi lacul să cedez, aş fi îmbrăţişat-o cu tot sufletul. Dacă asta era…

Pentru că, deşi fiecare din loviturile mele este puternică,

Atunci când ucid, o fac lent…

Ultimele trei luni fuseseră o moarte oribilă şi

lentă. Ce simţeam pentru Tamlin era cauza acesteia. Şi nu exista antidot – nici durerea, nici absenţa, nici fericirea.

Dar, dacă sunt dispreţuită, devin o fiară greu de învins.

Putea să mă tortureze cât dorea, dar nu ar fi putut niciodată distruge ceea ce simţeam pentru el. Nu l-ar fi făcut niciodată pe Tamlin să o dorească – nu şi-ar fi putut alina niciodată înţepătura respingerii lui.

Lumea se întunecă la cozile ochilor mei, atenuând tăişul durerii.

Dar îi binecuvântez pe toţi cei care sunt destul de curajoşi încât să îndrăznească.

Fugisem foarte mult timp de asta. Să mă deschid în faţa lui, a Nestei şi a lui Elain – acesta fusese un test de curaj la fel de dureros precum oricare dintre încercările mele.

— Spune-o, bestie abjectă, şuieră Amarantha.

Poate că reuşise prin minciună să scape de învoială, dar cu ghicitoarea, jurase altfel – eliberare imediată, indiferent de dorinţa ei.

Sângele îmi umplu gura, cald, picurându-mi de pe buze. Am privit pentru ultima dată faţa mascată a lui Tamlin.

— Iubirea, am expirat eu, lumea prăbuşindu-se într-un întuneric fără de sfârşit.

O pauză în magia Amaranthei.

— Răspunsul la ghicitoare, am şoptit, ieşind din întuneric, înecându-mă cu propriul sânge, este... iubirea.

Ochii lui Tamlin se măriră, după care ceva se rupse definitiv în coloana mea vertebrală.

Capitolul 45

Eram departe, dar încă vedeam – vedeam cu ochi care nu erau ai mei, ochii unei persoane care se ridică lent de pe podeaua fisurată şi însângerată.

Faţa Amaranthei se stinse. Vedeam corpul meu, prosternat pe pământ, cu faţa răsucită într-o parte, într-un unghi oribil. O flacără de păr roşu în mulţime. Lucien.

În singurul ochi care îi rămăsese lui Lucien străluceau lacrimi, iar el îşi ridică mâinile şi-şi îndepărtă masca de vulpe.

Faţa brăzdată de cicatrice oribile rămăsese atrăgătoare – trăsăturile, ascuţite şi elegante. Gazda mea se uita acum la Tamlin, care se întorcea lent pentru a privi trupul meu mort.

Faţa încă mascată a lui Tamlin se contorsionă în ceva ce semăna cu adevărat unui lup, iar el îşi ridică privirea spre regină şi îşi arătă colţii, care începură să i se alungească.

Amarantha se retrase, îndepărtându-se de trupul meu. Nu reuşi decât să şoptească „Te rog”, înainte ca lumina aurie să explodeze.

Regina fu aruncată în zidul din spatele ei şi, repezindu-se spre ea, Tamlin lăsă să-i scape un

urlet care zgudui muntele. Se transformă în fiară mult mai repede decât puteau percepe ochii mei – blană, gheare şi kilograme de muşchi ucigători.

Când izbi zidul, el o apucă de gât şi pietrele crăpară când o trânti din nou în zid cu o labă cu gheare.

Ea se zbătu, dar nu putu face nimic în faţa atacului violent al fiarei lui Tamlin. Sângele îi curse pe braţul îmblănit, acolo unde reuşise să-l zgârie.

Attorul şi gărzile se repeziră să o ajute pe regină, dar câţiva spiriduşi şi Mari Spiriduşi, cu măştile azvârlite la pământ, săriră pentru a le bloca drumul, trântindu-i. Amarantha ţipă, încercând să-l lovească pe Tamlin cu picioarele, aruncându-şi asupra lui magia întunecată, dar un perete auriu îi învăluise blana, ca o a doua piele. Nu putea să-l atingă.

— Tam! strigă Lucien în haosul din jur.

O sabie zvâcni în aer, o stea căzătoare din oţel.

Tamlin o prinse în laba-i masivă. Ţipătul Amaranthei fu brusc întrerupt când el îi împlântă sabia în cap şi în stânca de sub gâtul ei.

Apoi îşi strânse maxilarele puternice în jurul gâtului ei – şi i-l sfâşie.

Se lăsă tăcerea.

Abia când mi-am privit din nou de sus trupul distrus, mi-am dat seama prin ochii cui văzusem. Rhysand nu se apropie însă de trupul meu, nu când sunetul labelor gonind – o rază de lumină, apoi sunete de paşi – umplu aerul. Fiara dispăruse deja.

Sângele Amaranthei îi dispăruse de pe faţă, de pe tunică, iar Tamlin se prăbuşi în genunchi.

Îmi ridică trupul inert, sfărâmat, ţinându-mă la piept. Nu-şi îndepărtase masca, dar am văzut lacrimile care cădeau pe tunica mea murdară şi am auzit suspinele zguduitoare care izbucneau din pieptul lui pe când mă legăna, mângâindu-mi părul.

— Nu, spuse cineva dintr-o suflare – Lucien, cu sabia atârnându-i în mână.

Într-adevăr, erau multe zâne, spiriduşi şi mulţi Mari Spiriduşi care urmăreau cu ochii umezi cum Tamlin mă îmbrăţişa.

Voiam să ajung la Tamlin. Să-l ating, să-l implor să mă ierte pentru ce făcusem, pentru trupurile de pe podea, dar eram foarte departe.

Lângă Lucien apăru cineva – un bărbat înalt, arătos, cu părul şaten, care semăna cu el. Lucien nu-şi privi tatăl, deşi se încordă când Marele Lord al Regatului Toamnei se apropie de Tamlin şi-şi întinse mâna făcută pumn spre el.

Tamlin ridică privirea numai când Marele Lord îşi descleştă pumnul şi îşi răsuci palma. O scânteie lucitoare căzu asupra mea. Străluci şi dispăru când îmi atinse pieptul.

Încă două siluete se apropiară – ambele, atrăgătoare şi tinere. Prin ochii gazdei mele, i-am recunoscut imediat. Cel cu pielea măslinie din stânga purta o tunică verde-albăstruie, iar pe părul blond avea o ghirlandă de trandafiri – era Marele Lord al Regatului Verii. Tovarăşul său cu pielea albă, îmbrăcat în alb şi cenuşiu, avea o coroană sclipitoare din gheaţă. Era Marele Lord al Regatului Iernii.

Cu bărbiile ridicate, cu umerii *traşi în spate*, presărară *şi ei* asupra mea seminţele acelea sclipitoare, iar Tamlin îşi înclină capul, cu recunoştinţă.

Un alt Mare Lord se apropie, lăsând şi el să cadă asupra mea o picătură de lumină. El strălucea cel mai puternic dintre toţi şi, după straiele lui cu roşu şi auriu, l-am recunoscut ca fiind Marele Lord al Regatului Zorilor. Atunci, Marele Lord al Regatului Zilei, îmbrăcat în alb şi auriu, cu pielea de culoarea nucilor, strălucind de o lumină interioară, prezentă şi el un dar similar şi-i zâmbi trist lui Tamlin, după care se îndepărtă.

Rhysand se apropie, aducând cu el sufletul meu sfâşiat şi atunci l-am văzut pe Tamlin privindu-mă încremenit – uitându-se la noi.

— Pentru ce ne-a dăruit, spuse Rhysand, întinzând mâna, îi dăruim ceea ce predecesorii noştri au oferit doar câtorva înainte.

Făcu o pauză.

— Acum, suntem chit, adăugă el, iar eu i-am simţit umorul înţepător când îşi deschise mâna şi lăsă sămânţa de lumină să cadă pe mine.

Cu tandreţe, Tamlin îmi dădu părul umed de pe faţă. Mâna îi strălucea cu puterea soarelui la răsărit, iar în centrul palmei se formă acel boboc ciudat şi luminos.

— Te iubesc, şopti el şi mă sărută, atingându-mi inima cu mâna.

Capitolul 46

Totul era negru, cald şi dens. De culoarea cernelei, dar mărginit cu auriu. Înotam către suprafaţă, unde mă aştepta Tamlin, unde mă aştepta viaţa. În sus, tot mai sus, dornică să respir. Lumina aurie crescu, iar întunericul se transformă într-un vin spumant, ale cărui bule clipoceau în jurul meu, permiţându-mi să înot mai uşor şi…

Am inhalat, iar aerul îmi inundă gâtul…

Zăceam pe pardoseala rece. Nu mă durea nimic – nu sângeram, nu aveam oase rupte. Deasupra mea atârna un candelabru – nu observasem niciodată cât de complexe erau cristalele, cum reverberau suflarea discretă a mulţimii. O mulţime – ceea ce însemna că încă mă aflam în sala tronului, adică eu… eu chiar trăiam. Ceea ce însemna că eu îi… îi ucisesem pe acei… eu îi… Camera se învârti.

Am gemut, sprijinindu-mi mâinile de pardoseală, pregătindu-mă să mă ridic, dar, văzându-mi pielea, am înmărmurit. Strălucea în mod ciudat, iar degetele mele, întinse pe jos, păreau mai lungi. M-am ridicat. Mă simţeam… mă simţeam mai puternică, mai rapidă şi mai atrăgătoare. Şi…

Devenisem o Mare Zână.

Am înţepenit când l-am simţit pe Tamlin în spatele meu, când i-am mirosit parfumul de ploaie şi de fâneaţă de primăvară, mai intens ca oricând. Nu am putut să mă întorc să-l privesc, nu am putut să mă mişc. O Mare Zână, nemuritoare. Ce făcuseră?

Îl auzeam pe Tamlin inspirând şi expirând.

Auzeam respiraţia, şoaptele şi plânsul tuturor din acea sală, liniştea în care sărbătoreau, continuând să ne privească – să mă privească – unii slăvind puterea glorioasă a Marilor Lorzi prin cântece de laudă.

— Era singura modalitate prin care te puteam salva, spuse Tamlin blând.

Apoi, am privit spre perete, iar mâna mi se ridică până la gât. Uitasem cu totul de mulţimea uimită.

Acolo, sub trupul putrezit al lui Clare, se afla Amarantha, cu gura căscată şi cu sabia care îi ieşea din frunte. Gâtul îi era retezat – iar acum, partea din faţă a rochiei îi era îmbibată cu sânge.

Amarantha era moartă. Ei erau liberi. Eu eram liberă. Tamlin era…

Amarantha era moartă, iar eu îi ucisesem pe acei doi Mari Spiriduşi; eu…

Am clătinat încet din cap.

— Eşti…

Împingându-mă în peretele negru care ameninţa să mă înghită, vocea mi se auzi prea zgomotos în urechi. Amarantha era moartă.

— Convinge-te, zise el.

Privind în jos, m-am întors. Pe pardoseala roşie era o mască aurie, care se holba la mine prin locaşurile goale, prin care obişnuiau să se vadă nişte ochi.

— Feyre, spuse Tamlin şi-mi apucă bărbia cu degetele, ridicându-mi uşor chipul, pentru a-l vedea.

Prima dată, am văzut acea bărbie cunoscută,

apoi gura şi, apoi…

Arăta exact cum îl visasem.

Îmi zâmbi, chipul fiindu-i luminat de acea bucurie liniştită pe care ajunsesem să o îndrăgesc atât de mult, şi îmi dădu părul într-o parte. Am savurat atingerea degetelor lui şi mi-am întins şi eu degetele pentru a-i mângâi faţa, urmărind conturul acelor pomeţi înalţi şi acel nas drept şi minunat – fruntea lată şi curată, sprâncenele uşor arcuite care îi încadrau ochii verzi.

Câte nu făcusem pentru a trăi acest moment, pentru a mă afla aici… Mi-am alungat gândul din nou. Peste un minut, peste o oră, după o zi, aveam să mă gândesc la asta, urma să mă oblig să-l înfrunt.

Când i-am atins inima lui Tamlin, un ritm constant îmi răsună prin oase.

M-am aşezat pe marginea unui pat şi, cu toate că m-am gândit că a fi nemuritor însemna că puteam îndura o durere mai mare, vindecându-mă însă mai repede, am scâncit când Tamlin îmi inspectă şi îmi vindecă rănile care îmi mai rămăseseră. În orele scurse după moartea Amaranthei – după ceea ce le făcusem acelor doi spiriduşi, nu prea reuşisem să fim singuri.

Dar acum, în această cameră liniştită… Nu puteam evita adevărul care îmi răsuna în minte, cu fiecare suflare.

Îi ucisesem. Îi măcelărisem. Nici măcar nu le

văzusem trupurile duse departe.

În sala tronului fusese haos în momentele de după trezirea mea. Attorul şi zânele rele dispăruseră din sala instantaneu, împreună cu fraţii lui Lucien – o mişcare inteligentă, de vreme ce Lucien nu era singurul spiriduş care avea o datorie de plătit. Nici urmă de Rhysand. Unii spiriduşi fugiseră, în vreme ce alţii începuseră a sărbători, iar ceilalţi continuaseră să se plimbe sau rămăseseră, pur şi simplu, în picioare – palizi, privind în depărtare. De parcă nici lor nu le prea venea să creadă că era adevărat.

Rând pe rând, înghesuindu-l, plângând şi râzând de bucurie, Marile Zâne şi spiriduşii din Regatul Primăverii îngenunchează în faţa lui Tamlin, îl sărutaseră sau îl îmbrăţișaseră, mulţumindu-i – mulţumindu-mi. Am rămas destul de în urmă astfel încât să pot da doar din cap, deoarece nu aveam ce să le ofer în schimbul recunoştinţei lor, a recunoştinţei pentru spiriduşii pe care îi măcelărisem pentru a-i salva.

După aceea, în sala agitată a tronului avuseseră loc nişte întâlniri rapide şi intense cu Marii Lorzi care se aliaseră cu Tamlin pentru a plănui următorii paşi; apoi, cu Lucien şi câţiva Mari Spiriduşi din Regatul Primăverii, care se prezentaseră ca fiind santinelele lui Tamlin. Însă cuvintele şi respiraţiile erau prea zgomotoase, mirosurile prea puternice, lumina prea intensă. Să rămân pe loc în tot acest timp era mai uşor decât să mă mişc, decât să mă acomodez cu trupul puternic şi ciudat care îmi aparţinea. Nici măcar nu

puteam să-mi ating părul fără să mă şocheze uşoara diferenţă pe care o simţeam în degete.

Aşa am stat, până când fiecare nou simţ sporit a devenit blând şi natural, iar Tamlin mi-a observat, în sfârşit, tăcerea şi ochii plictisiţi şi m-a luat de braţ. M-a condus prin labirintul de tuneluri şi coridoare, până când am găsit dormitorul liniştit, într-o aripă îndepărtată a palatului.

— Feyre, spuse Tamlin acum, încetând să-mi mai inspecteze piciorul gol.

Mă obişnuisem atât de mult cu masca lui, încât chipul lui frumos mă surprindea de fiecare dată când îl zăream.

Pentru asta… pentru asta îi omorâsem pe acei spiriduşi. Moartea lor nu fusese în zadar şi, totuşi… Sângele care mă pătase dispăruse în clipa în care m-am trezit, ca şi cum faptul că devenisem nemuritoare, că supravieţuisem, îmi câştigase cumva dreptul de a mă spăla de sângele lor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Vocea mea era calmă. Seacă. Trebuia să încerc să par mai veselă pentru el, pentru ceea ce tocmai se întâmplase, dar…

Îmi zâmbi pe jumătate. Dacă ar fi fost om, ar fi avut aproape treizeci de ani. Dar nu era om, aşa cum nu eram nici eu.

Nu eram sigură dacă gândul mă făcea să fiu fericită sau nu. Nu era cea mai mare grijă a mea. Ar fi trebuit să îi cer iertare, ar fi trebuit să cerşesc iertarea familiilor şi prietenilor acelor spiriduşi. Ar fi trebuit să fiu în genunchi, plângând de ruşine pentru tot ce făcusem…

— Feyre, rosti el din nou, coborându-mi piciorul, aşezându-se între genunchii mei.

Îmi mângâie obrazul cu un deget.

— Cum te voi putea răsplăti vreodată pentru ce ai făcut?

— Nu trebuie, i-am spus. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt – să lăsăm acea celulă rece şi întunecată să dispară, iar eu voi uita pentru totdeauna chipul Amaranthei. Chiar dacă cei doi spiriduşi morţi, chiar dacă feţele lor nu mă vor părăsi niciodată. Dacă aş reuşi să pictez din nou, în loc de culori şi lumină, le-aş vedea mereu chipurile.

Tamlin îmi ţinu faţa în mâini, apropiindu-se, dar apoi îmi dădu drumul şi îmi apucă braţul stâng – braţul meu tatuat. Observând semnele, se încruntă.

— Feyre…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am mormăit eu.

Înţelegerea pe care o făcusem cu Rhysand – o altă grijă măruntă în comparaţie cu pata de pe sufletul meu, cu hăul din sinea mea. Nu mă îndoiam de faptul că, în curând, aveam să-l revăd pe Rhysand.

Tamlin urmări cu degetele desenul reprezentat de tatuajul meu.

— Vom găsi o cale de scăpare, murmură el şi îmi mângâie braţul pentru ca, mai apoi, să-şi odihnească mâna pe umărul meu.

Deschise gura, iar eu am ştiut ce avea de gând să spună – subiectul pe care urma să-l abordeze.

Nu puteam să vorbesc despre asta, despre ei –

nu încă. Aşa că i-am spus „Mai târziu” şi mi-am prins picioarele de ale lui, trăgându-l mai aproape. Mi-am pus mâinile pe pieptul său, simţindu-i bătăile inimii. Asta – de asta aveam nevoie acum. Nu avea să şteargă ceea ce făcusem, dar... simţeam nevoia să-l am aproape, să-l miros şi să-l gust, să-mi aduc aminte că era adevărat – că acel moment era adevărat.

— Mai târziu, repetă el şi se aplecă să mă sărute.

Era un sărut blând, nesigur – nu ca acele săruturi sălbatice şi apăsate din sala tronului. Îşi trecu din nou buzele peste ale mele. Nu voiam să îşi ceară scuze, să îi fie milă de mine sau să mă cocoloşească. L-am apucat de partea din faţă a tunicii, trăgându-l mai aproape şi deschizând gura.

El mârâi uşor, iar sunetul mă încinse, făcându-și loc şi arzând în inima mea. L-am lăsat să ardă în golul din pieptul şi din sufletul meu. L-am lăsat să distrugă vălul negru care începea să mă înconjoare, să consume sângele fantomatic pe care încă îl mai simţeam pe mâini. M-am lăsat pradă acelui foc, m-am lăsat pradă lui, în vreme ce mâinile îi rătăceau pe trupul meu, descheindu-mi haina.

M-am retras, încetând să-l mai sărut pentru a-i putea privi chipul. Ochii îi erau strălucitori – flămânzi – dar mâinile încetaseră să mai exploreze, oprindu-se ferm pe şoldurile mele. Calm ca un prădător, aşteptă şi mă privi trasându-i conturul feţei, sărutând fiecare loc pe care îl atingeam.

Singurul sunet care se auzea era respiraţia lui

neregulată – şi, curând, mâinile-i începură să-mi rătăcească pe spate şi talie, mângâindu-mă, tachinându-mă şi dezbrăcându-mă. Când degetele mele călătoare ajunseră în dreptul gurii sale, el mă muşcă de un deget, băgându-l în gură. Nu mă durea, dar mă muşcă destul de tare încât să-l privesc din nou în ochi. Să-mi dau seama că se săturase să mai aştepte – la fel ca şi mine.

Mă aşeză cu grijă pe pat, murmurându-mi numele în apropierea gâtului, a lobului urechii şi a vârfurilor degetelor. L-am îndemnat – mai repede, mai apăsat.

Cu gura, îmi exploră rotunjimea sânilor şi interiorul coapselor. Un sărut pentru fiecare zi pe care ne-o petrecuserăm departe unul de celălalt, un sărut pentru fiecare chin şi rană, un sărut pentru cerneala adânc gravată în pielea mea şi pentru toate zilele pe care urma să ni le petrecem împreună, de acum înainte. Zile pe care poate că nu le mai meritam. Am căzut însă iar pradă acelui foc, am cedat în faţa acestuia şi a lui Tamlin şi m-am lăsat mistuită.

Am fost trezită de ceva care mă trăgea de mijloc, de un fir din adâncul meu.

L-am lăsat pe Tamlin dormind în pat, epuizat. În câteva ore, urma să părăsim Poalele Muntelui şi să ne întoarcem acasă, iar eu nu voiam să îl trezesc mai devreme decât era necesar. M-am rugat să pot dormi şi eu cândva atât de liniştit.

Am ştiut cine mă chema cu mult înainte de a deschide uşa şi de a merge de-a lungul coridorului, poticnindu-mă şi clătinându-mă din când în când, în încercarea de a mă obişnui cu noul meu trup, cu noile ritmuri şi noul echilibru. Încet şi cu atenţie, am urcat un rând de scări înguste, înaintând până când, spre surprinderea mea, un firicel de lumină pătrunse în casa scării, iar eu m-am trezit într-un balcon mic, ce ieşea din coasta muntelui.

Am şuierat văzând cât era intensă era lumina, protejându-mi ochii. Crezusem că era miezul nopţii – în întunericul muntelui, pierdusem complet noţiunea timpului.

Rhysand chicoti uşor din locul în care îl vedeam vag, stând în picioare, pe balustrada din piatră.

— Am uitat că, pentru tine, a trecut ceva vreme.

Ochii mă înţepară din cauza luminii, şi am tăcut până când am scăpat de acea durere groaznică de cap şi am putut privi în zare. Munţii înzăpeziţi, de culoare violet, mă întâmpinară, însă piatra acestui munte era maronie şi stearpă – nu se vedea nici măcar un fir de iarbă sau un cristal de gheaţă.

În cele din urmă, m-am uitat la el. Avea aripile ascunse la spate, iar mâinile şi picioarele lui erau normale, fără gheare.

— Ce vrei?

Nu am reuşit să mă răstesc aşa cum intenţionasem, nu cu ardoarea cu care îmi amintisem că se tot luptase să o atace pe

Amarantha, pentru a mă salva.

— Doar să-ţi spun „la revedere”.

O briză caldă îi ciufuli părul, îndepărtându-i norii de întuneric de pe umeri.

— Înainte ca iubitul tău să te ia cu el pentru totdeauna.

— Nu pentru totdeauna, i-am răspuns fluturându-mi degetele tatuate, ca să le vadă. Nu voi sta cu tine o săptămână, în fiecare lună?

Din fericire, am rostit cu răceală acele cuvinte.

Rhys zâmbi uşor, scuturându-şi aripile şi strângându-le la loc.

— Cum aş putea să uit?

M-am uitat la nasul pe care îl văzusem sângerând cu doar câteva ore mai devreme, la ochii violeţi, care fuseseră atât de îndureraţi.

— De ce? l-am întrebat eu.

Ştiind la ce mă refeream, ridică din umeri.

— Pentru că nu am vrut ca toţi să îşi aducă aminte de mine ca stând deoparte, când se vor scrie legendele. Vreau ca urmaşii mei să ştie că eu am fost acolo şi că am luptat împotriva ei până la capăt, chiar dacă nu am putut face mare lucru.

Am clipit, dar, de această dată, nu din cauza strălucirii soarelui.

— Pentru că nu am vrut să lupţi singură, continuă el, fixându-mă cu privirea. Sau să mori singură.

Şi, pentru o clipă, mi-am amintit de spiriduşul care murise în foaierul nostru şi cum îi spusesem acelaşi lucru lui Tamlin.

— Mulţumesc, i-am răspuns eu gâtuit.

Rhys îmi zâmbi, dar nu şi din priviri.

— Nu prea cred că-mi vei mai mulţumi când te voi lua în Regatul Nopţii.

Întorcându-mă spre munţi, nu m-am obosit să-i răspund. Şirurile nesfârşite de culmi umbrite se întrezăreau sub cerul deschis şi limpede.

Însă nimic nu îmi trezi interesul, nimic nu distinse lumina şi culorile.

— Vei zbura acasă? l-am întrebat calmă.

Râse uşor.

— Din păcate, ar dura mai mult decât îmi pot permite. Într-o altă zi, voi cunoaşte iar cerurile.

I-am privit aripile strânse în corpul său puternic şi i-am spus cu o voce răguşită:

— Nu mi-ai spus niciodată că iubeşti aripile – sau zburatul.

Nu, făcuse ca transformarea lui să pară un lucru… comun, inutil, plictisitor.

Ridică din umeri.

— Am fost lipsit de tot ceea ce am iubit vreodată. Nu vorbesc foarte mult despre aripi. Sau despre zburat.

Acel chip alb ca luna prinsese o oarecare culoare, iar eu m-am întrebat dacă Amarantha îl ţinuse atât de mult sub pământ încât îşi pierduse bronzul pe care-l avusese odată. Un Mare Lord căruia îi plăcea să zboare – închis sub un munte. Umbre care nu-i aparţineau îi bântuiau încă ochii de culoare violet. M-am întrebat dacă, vreodată, aveau să-şi piardă strălucirea.

— Cum e să fii o Mare Zână? mă întrebă calm şi curios.

M-am uitat din nou spre munţi, gândindu-mă. Şi, poate că din cauză că nu mai era nimeni care să mă audă, poate din cauza umbrelor din ochii lui, care urmau să fie pentru totdeauna şi ale mele, i-am spus:

— Sunt o fiinţă nemuritoare, care a fost muritoare. Acest trup…

Mi-am privit mâna, atât de curată şi de strălucitoare – o batjocură a ceea ce făcusem.

— Acest trup este diferit, dar asta – mi-am dus mâna la piept, la inimă – asta e încă o inimă de om, dar alături de care mi-ar fi fost mai uşor să trăiesc…

Vocea mi se înmuie.

— Dacă aş fi avut o altă inimă, mi-ar fi fost mai uşor să trăiesc amintindu-mi ce am făcut. Poate nu mi-ar mai păsa atât de mult; poate că m-aş putea convinge că moartea lor nu a fost în zadar. Poate nemurirea mă va face să uit. Nu-mi dau seama dacă îmi doresc aşa ceva.

Rhysand se uită atât de mult timp la mine, încât trebui să-i privesc.

— Feyre, bucură-te că ai o inimă de om. Să-ţi fie milă de cei care nu simt nimic.

Nu am putut să-i spun despre golul care se formase deja în sufletul meu – nu am vrut, aşa că am încuviinţat.

— Ei bine, la revedere, spuse el, rotindu-şi gâtul de parcă am fi discutat banalităţi.

Se aplecă până în dreptul taliei, aripile îi dispărură complet şi, în momentul în care începu să dispară în umbra cea mai apropiată, ameţi.

Mă privi cu ochi mari şi sălbatici şi cu nările umflate.

Ceea ce văzu pe chipul meu îl uimi – o uimire pură i se citi pe faţă şi se împiedică, făcând un pas înapoi. Chiar se împiedică.

— Ce este… am dat eu să spun, dar dispăru – dispăru pur şi simplu, fără urmă – în aerul proaspăt.

Tamlin şi cu mine am plecat pe unde venisem eu – prin acea peşteră îngustă din burta muntelui. Înainte de plecare, Marii Spiriduși ai celor şapte regate au distrus şi apoi au închis curtea Amaranthei de la Poalele Muntelui. Am fost ultimii care au părăsit locul, iar când Tamlin făcu un semn cu braţul, intrarea în regat se prăbuşi în urma noastră.

Încă nu ştiam cum să întreb ce făcuseră cu acei doi spiriduşi. Poate într-o zi, poate curând, aveam să întreb cine erau, cum îi chema. Auzisem că trupul Amaranthei fusese transportat pentru a fi ars – deşi, cumva, ochiul şi degetul lui Jurian lipseau. Oricât de mult îmi doream să o urăsc, oricât de mult îmi dorisem să-i fi scuipat cadavrul în flăcări… am înţeles de ce acţionase aşa – am înţeles-o într-o foarte mică măsură.

Mergând prin întuneric, Tamlin mă luă de mână. Niciunul din noi nu spuse nimic în momentul în care apăru o rază de soare, colorând în argintiu pereţii umezi ai peşterii, dar când lumina străluci

mai puternic şi peştera se încălzi, am păşit amândoi în iarba de primăvară care acoperea văile şi gropile din pământurile lui. Din pământurile noastre.

Briza şi mirosul florilor sălbatice mă loviră şi, în ciuda golului din piept şi a petei din sufletul meu, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc în clipa în care am urcat un deal abrupt. Picioarele mele de zână erau cu mult mai puternice decât picioarele mele de om, iar când am ajuns în vârful dealului, nu am fost atât de obosită pe cât aş fi fost odată. Am rămas însă fără suflare când am văzut conacul acoperit de trandafiri.

Casa.

Cât timp visasem la ea în temniţele Amaranthei, nu îmi îngăduisem să mă gândesc la acest moment – nu îmi dădusem voie să visez atât de departe.

Acum, reuşisem – ajunsesem amândoi acasă.

Când am privit în jos, spre conac, grajduri şi grădini şi când am auzit doi copii râzând – sincer, liber – undeva acolo, l-am strâns de mână. O clipă mai târziu, două siluete mici şi strălucitoare se repeziră ţipând în câmpul de dincolo de grădină, urmărite de o siluetă mai înaltă, care chicotea – erau Alis şi băieţii ei. În sfârşit în siguranţă şi nemaifiind nevoiţi să se ascundă.

Tamlin mă luă pe după umeri, strângându-mă lângă el şi odihnindu-şi obrazul pe capul meu. Buzele îmi tremurară, iar eu l-am cuprins de mijloc.

Am stat în tăcere în vârful dealului până când soarele care apunea polei casa şi lumea şi Lucien

ne chemă la cină.

M-am desprins din braţele lui Tamlin şi l-am sărutat uşor. Ziua de mâine – urma să am parte de o zi de mâine şi de o eternitate în care să mă confrunt cu tot ceea ce făcusem, în care să confrunt bucăţile din mine pe care le sfărâmasem câtă vreme fusesem închisă la Poalele Muntelui. Dar, pentru moment… pentru ziua de astăzi…

— Să mergem acasă, i-am spus şi l-am luat de mână.

Mulţumiri

Să fiu sinceră, nu sunt prea sigură cui ar trebui să îi mulţumesc mai întâi, pentru că această carte există datorită multor oameni, care au muncit la ea foarte mulţi ani. Le transmit recunoştinţa mea eternă şi dragostea:

Lui Susan Dennard, sora şi partenera mea de vânătoare, care mi-a fost alături precum Leonardo lui Raphael, Gus lui Shawn, Blake lui Adam, Scott lui Stiles, Aragorn lui Legolas, Noelle lui Safi, Schimdt lui Jenko, Senneth lui Kira, Elsa Annei, Sailor Jupiter (sau Luna!) lui Sailor Moon, Moss lui Roy, Martin lui San, Alan Grant lui Ian Malcolm, Brennan lui Dale şi Esqueleto lui Nacho: pur şi simplu, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Sau fără glumele noastre. Prietenia noastră este definiţia cuvântului „epic” – şi sunt aproape sigură că a fost scrisă în stele. (Cam cu o mie de ani înainte de era dinozaurilor. Există o profeţie.) Vezi şi: Imhotep, Ceşcuţe pentru mânuţe, *Oooo, serios?* Cryssals, Henry Cavill, Claaaassic Peg şi tot ce-a mai apărut în *Nacho Libre.* Sarusan Forever.

Lui Alex Bracken, una dintre primele prietene pe care mi le-am făcut în această industrie şi care rămâne una dintre cele mai bune prietene ale mele chiar şi în ziua de astăzi. Sunt momente în care încă mi se pare că abia am terminat facultatea, că am primit primele oferte de a scrie şi că ne întrebăm ce ne aşteaptă – sunt foarte bucuroasă că am reuşit să ne împărtăşim reciproc

experienţele acestei călătorii nebune. Îţi mulţumesc pentru feedbackul uimitor, pentru multele lecturi (ale acestei cărţi şi ale multor altora) şi pentru că ai avut întotdeauna grijă de mine. Nu pot să-ţi spun cât de mult înseamnă acest lucru pentru mine. Îţi mulţumesc pentru că ai crezut atât de mulţi ani în această poveste.

Lui Biljana Likic care, practic, a citit cartea capitol cu capitol, în timp ce o scriam, care m-a ajutat să compun toate acele ghicitori şi poezii umoristice absurde şi care m-a făcut să cred că această poveste nu va rămâne închisă într-un sertar, pentru tot restul vieţii mele. Fato, mă bucur foarte mult să văd că ai succes!

Agentului meu, Tamar Rydzinski, care a oferit o şansă unei scriitoare nepublicate în vârstă de douăzeci şi doi de ani şi care, cu un singur apel telefonic, mi-a schimbat viaţa. Eşti incredibilă. Îţi mulţumesc pentru tot.

Lui Cat Onder – e o încântare să lucrez cu tine şi sunt onorată că eşti editorul meu. Laurei Bernier – îţi mulţumesc foarte, foarte mult pentru că m-ai ajutat să transform această carte în ceva de care sunt cu adevărat mândră. Nu aş fi reuşit fără feedbackul tău genial.

Întregii echipe Bloomsbury de pe mapamond: nu pot să vă spun cât sunt de încântată de faptul că această serie este găzduită de voi. Sunteţi cei mai buni. Vă mulţumesc pentru că aţi muncit din greu, pentru entuziasm şi pentru că mi-aţi îndeplinit visurile. Nu mă pot imagina pe mâini mai bune. Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă

mulţumesc.

Lui Dan Krokos, Erin Bowman, Mandy Hubbard şi lui Jennifer Armentrout – vă mulţumesc pentru că mi-aţi fost tot timpul alături. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără voi.

Lui Brigid Keemmerer, lui Andrea Maas şi lui Kat Zhang, care au citit cu entuziasm diversele variante timpurii ale cărţii şi mi-au oferit un feedback crucial. Vă rămân datoare.

Elenei de la Novelsounds, Alexiei de la Alexalovesbooks, lui Linnea de la Linneart şi tuturor Ambasadorilor *Tronului de cristal:* Băieţi, vă mulţumesc pentru sprijinul acordat şi pentru dăruirea voastră. Faptul că v-am cunoscut a fost unul dintre punctele culminante ale acestei călătorii.

Părinţilor mei: a durat ceva până să-mi dau seama, dar sunt extrem de binecuvântată pentru că sunteţi părinţii mei şi fanii mei numărul unu. Familiei mele: mulţumesc pentru sprijinul şi dragostea necondiţionată.

Lui Annie, cel mai grozav câine din istoria tovarăşilor canini: Te voi iubi pentru totdeauna.

Şi, în cele din urmă, soţului meu, Josh – această carte este pentru tine. Ţi-a aparţinut dintotdeauna, aşa cum şi inima mea ţi-a aparţinut din momentul în care te-am zărit în prima zi de orientare pentru boboci, la facultate. Având în vedere modul în care vieţile noastre s-au împletit misterios, înainte de a ne vedea, îmi vine greu să cred că nu a fost mâna destinului. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dovedit că dragostea adevărată

există. Faptul că am şansa de a-mi petrece viaţa alături de tine mă face să fiu cea mai norocoasă femeie din lume.

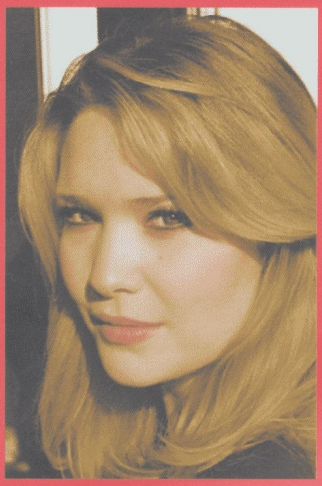

© Josh Wasserman

SARAH J. MAAS a debutat cu romanul *Tronul de Cleştar*, publicat în 2010. Volumul a fost nominalizat pentru distincţia *Waterstones Children's Teen Book of the Year* şi a fost tradus în treisprezece limbi. Au urmat *Diamantul de la miezul nopţii* şi *Moştenitoarea Focului*, volume la fel de gustate de public. În prezent, Sarah locuieşte în sudul Californiei, alături de soţul şi de câinele familiei, şi lucrează la continuarea seriei *Regatul spinilor şi al trandafirilor*.

FEYRE ŞTIE SĂ VÂNEZE.

Feyre a crescut într-o lume în care magia există doar în legende. Dar dacă această lume ar fi reală și, mai mult decât atât, ar amenința să arunce lumea muritorilor într-un război întunecat? Mânată de promisiunea de a-și apăra familia, făcută mamei ei, Feyre va afla că în regatul zânelor totul este posibil, chiar și să te îndrăgostești de un Mare Lord al spiridușilor. O amenințare plutește însă asupra acestui tărâm magic, iar Feyre este singura care poate salva de la pieire regatul zânelor și lumea oamenilor.

FEYRE TREBUIE SĂ RUPĂ VRAJA SAU ÎŞI VA PIERDE INIMA PE VECI.

PRIMUL VOLUM AL UNEI NOI TRILOGII
SCRISE DE SARAH J. MAAS,
CREATOAREA SERIEI DE SUCCES
TRONUL DE CLEŞTAR

ISBN 978-606-776-043-9
9 786067 760439
www.rao.ro
www.raobooks.com